

[Yêu Quái Kỳ Đàm] Chi Hồ Ly Đón Dâu

Contents

[Yêu Quái Kỳ Đàm] Chi Hồ Ly Đón Dâu	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2: Ấn Thứ Nhất: Chợ Bán Thức Ăn Kinh Hồn (1)	7
3. Chương 1-3: Ấn Thứ Nhất: Chợ Bán Thức Ăn Kinh Hồn (2)	14
4. Chương 2-1: Ấn Thứ Hai: Hắc Long (1)	18
5. Chương 2-2: Ấn Thứ Hai: Hắc Long (2)	26
6. Chương 3-1: Ấn Thứ Ba: Khách Sạn Ôn Tuyền (1)	32
7. Chương 3-2: Ấn Thứ Ba: Khách Sạn Ôn Tuyền (2)	39
8. Chương 4-1: Ấn Thứ Tư: Xà Yêu (1)	45
9. Chương 4-2: Ấn Thứ Tư: Xà Yêu (2)	52
10. Chương 5-1: Ấn Thứ Năm: Ảnh Chụp Kỳ Dị (1)	60
11. Chương 5-2: Ấn Thứ Năm: Ảnh Chụp Kỳ Dị (2)	67
12. Chương 6-1: Ấn Thứ Sáu: Hồ Nước (1)	73
13. Chương 6-2: Ấn Thứ Sáu: Hồ Nước (2)	79
14. Chương 7-1: Ấn Thứ Bảy: Chung Khuê (1)	89
15. Chương 7-2: Ấn Thứ Bảy: Chung Khuê (2)	99
16. Chương 8-1: Ấn Thứ Tám: Chia Lìa (1)	107
17. Chương 8-2: Ấn Thứ Tám: Chia Lìa (2)	120
18. Chương 9: Ấn Thứ Chín Hồ Ly Đón Dâu	131
19. Chương 10: Phiên Ngoại: Mẹ	142
20. Chương 11: Phiên Ngoại: Anh Hai	179
21. Chương 12: Phiên Ngoại: Sơn Thần	192
22. Chương 13: Phiên Ngoại: Ngày Sinh Nhật	202
23. Chương 14: Phiên Ngoại: Ta Muốn Ăn Thịt	205

[Yêu Quái Kỳ Đàm] Chi Hồ Ly Đón Dâu

Giới thiệu

Thể loại: Cường cường, ma quái, chút ngược, 1×1, HEEdit: ReiThượng bộTôi có nuôi một con tiểu hồ ly, nhưng tôi chưa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-quai-ky-dam-chi-ho-ly-don-dau>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Bầu trời trong xanh, mặt trời nắng chói, toàn bộ thành viên Lục gia ba người bắt đầu dạo chơi ngoại thành, mặc dù nói là dạo chơi ngoại thành, nhưng lại không vui sướng dạo chơi ngoại thành.

Nguyên nhân nằm ở chỗ Lục đại lão gia, trên người Lục Tử.

“Mẹ, lúc nào mới được ăn?” Lục Nhân tròn tám tuổi, công bộc hành lý nặng nề, rất miễn cưỡng đi tới. Bé nắm tay em gái vừa mới ba tuổi, cau mày, nhìn mẹ của bé.

“Nhanh đến đình nhỏ nghỉ mát! Hẳn là thêm năm mươi mét nữa.” Lục Từ tát miệng nói như vậy, ánh mắt lại phiêu đến nơi khác.

“Gạt người!” Lục Nhân hoàn toàn không thể tin mặc cô nói, lần trước đến nhà bà ngoại, cô cũng là nói năm mươi mét, kết quả là xin cảnh sát hỗ trợ, ngồi xe cảnh sát ba tiếng đồng hồ, mới đến nhà bà ngoại.

“Không thì chúng ta nghỉ ngơi một chút.” Lục Từ nói, tùy tiện tìm tảng đá ngồi xuống.

[Cứu mạng...] Một âm thanh hư nhược truyền đến.

“Di?” Lục Nhân ngẩng đầu, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, thế nhưng nhìn sang, chỉ có rừng cây cùng bụi cỏ, “Mẹ, mẹ có nghe được tiếng gì không?”

“Có a, đây là âm thanh của thiên nhiên.” Lục Từ say mê nói, cũng hít một hơi thật sâu, “Ba con cùng ta chính là ở ngọn núi này, lúc đó thiên thời địa lợi nhân hoà, chúng ta bắt đầu gặp gỡ. Bây giờ muốn thấy thật là lãng mạn ác!”

[Mau cứu ta!] Âm thanh dần dần lớn hơn.

“Không phải! Có người cầu cứu!” Lục Nhân lo lắng nói, bé thực sự nghe thấy được.

“Phải không?” Lục Từ tỉ mỉ nghe.

Qua một giây, cô không có nghe thấy âm thanh, qua ba giây, vẫn không có âm thanh.

Thế nhưng trong tai Lục Nhân, lại nghe rõ ràng tiếng cầu cứu, hơn nữa tiếng càng lúc càng lớn. Phảng phất như ghé vào lỗ tai bé cầu cứu.

“Không có a.” Lục Từ nói, ngoại trừ gió thổi cỏ lay, cô tiếng gì cũng chưa từng nghe.

“Thật sự có mà! Rõ ràng rất lớn tiếng. Không thì hỏi em.” Lục Nhân bắt cô hỏi em gái, chứng thực bé nói là sự thật, thật sự có người kêu cứu mạng.

“Tiểu Phàn, con có nghe tiếng người kêu cứu mạng không?” Lục Từ kéo Lục Tiểu Phàn qua hỏi, cô bé đầu tiên là gật đầu, sau lại lắc đầu.

Lục Nhân thất vọng nhìn mẹ, xem ra em gái không biết bọn họ đang làm gì, hỏi cũng như không.

“Nhân Nhân, con nhất định là quá mệt mỏi, mới có huyền thính. Chính là nói ảo ảnh!” Lục Từ nói xong đạo lý rõ ràng, vỗ vỗ đầu con trai.

“Ảo ảnh là cái gì?” Lục Nhân sững sốt hỏi một chút.

[Ai quản nó là cái gì! Mau chạy tới cứu ta!] Lúc này âm thanh hùng hậu truyền đến, có xu thế giận dữ.

“Con lại có huyền thính.” Lục Nhân che tai, giục Lục Từ, “Chúng ta đi nhanh một chút đến đình nhỏ nghỉ mát ăn cơm trưa đi!”

“Được rồi, cũng sắp đến.” Mọi người lại bắt đầu di động.

Nhưng mà, âm thanh cầu cứu vẫn không biến mất, đình nhỏ nghỉ mát cũng vẫn không xuất hiện, Lục gia ba người vừa mệt vừa đói, thời khắc này rừng cây giống như mê cung đi hoài không xong.

[Chỉ cần người cứu ta, ta liền chỉ đường cho các người.] Âm thanh lần thứ hai truyền đến, dùng điều kiện quyền rũ Lục Nhân.

“Người biết đường?” Bé hỏi. Mẹ đi ở phía trước nghe được, còn tưởng rằng nói chuyện với cô, ngượng ngùng nói: “Biết đại khái nha!”

[Ta đối với nơi này rất quen thuộc.] Âm thanh trả lời bé.

“Chỉ có thể đánh cuộc một lần.” Lục Nhân bắt đắc dĩ nói, lại bị Lục Từ nghe được, cô lúng túng trả lời:

“Việc vẫn chưa tới nông nổi tuyệt vọng, ha ha, đại khái là...”

“Mẹ, con muốn đi tiểu một chút.” Lục Nhân muốn đi cứu giúp chủ nhân của âm thanh.

“Tùy chỗ a, ở đây toàn là thiên nhiên. Khắp nơi đều là WC.” Lục Từ vung tay lên, ý bảo bé có thể tùy chỗ đại tiểu tiện.

“Không được!” Lục Nhân trừng mắt liếc cô.

“Được rồi, biết con xấu hổ, đi đi đi. Không được đi quá xa!”

[Rất tốt, người đi về bên trái, sau đó đi suốt, sẽ thấy ta. Nhanh lên một chút!] Âm thanh chỉ phương hướng cho bé, cũng thúc giục.

Lục Nhân một đường chạy như điên, theo tiếng chỉ thị, tìm được một gốc cây thần mộc cực lớn, một mình đứng vững, xung quanh nó không có bất kỳ cây cối nào.

“Người đang ở đâu?”

[Dưới tàng cây!]

Lục Nhân cúi đầu nhìn lại, thấy một con hỏa hồ ly.

“Là người!” Bé chỉ vào hồ ly kinh hô.

[Đúng rồi, là ta. Mau tới cứu ta!] Hồ ly giãy dụa thân thể, lúc này bé mới phát hiện vết máu trên đùi nó.

“Người chảy máu!”

[Nói thừa, người mù à! Còn không mau tới cứu ta!] Hồ ly hung tợn nói, trời biết nó bị vây ở chỗ này bao lâu, chân bị thương còn chảy máu không nói, viện binh cũng là một đứa bé, thực sự là xui xẻo cực độ!

“Làm sao cứu?” Lục Nhân nom nóp lo sợ đến gần, cách hồ ly một mét thì dừng lại.

[Người trước lấy lá bùa trên cây xuống.] Hồ ly nói, nhìn thoáng qua lá bùa trên thần mộc. Là lá bùa âm dương sư nhân loại dán, chuyên trị yêu và quỷ, nếu không phải nó không cẩn thận sơ ý mới sẽ không đi vào. Hại nó bị cấm ở cành cây, chân đều chảy máu.

“Ác.” Lục Nhân một tháo lá bùa trên cây xuống, hưu một tiếng, từng đợt gió mạnh thổi bay, vô tình thổi vào trên mặt bé.

[A, toàn bộ thả ra rồi.]

“Thả ra cái gì?” Lục Nhân hỏi hồ ly.

[Chính người xem.] Hồ ly làm phép cho bé, một giây kế tiếp thấy một đám quỷ quái từ cây chui ra ngoài, thỉnh thoảng quỷ quái sẽ quay đầu cười với bé, sau đó tán đi bốn phương tám hướng.

[Có thể sao?] Một bé gái cầm búp bê đứng trước mặt Lục Nhân, nghiêng đầu thiên chân vô tà hỏi.

[Không được, nhóc là ân nhân cứu mạng. Không có thể ăn] Một con nữ yêu khác xuất hiện ngăn cản cô bé, thể nhưng dưới thân nữ nhân có đuôi cự mãng.

[Phải không?]

[Phải không?]

Lục Nhân nghe được thật nhiều âm thanh trùng lặp chồng lên nhau, tiếc hận nói.

[Thực sự là quá đáng tiếc.]

Một đám yêu quái quỷ hồn, đi bốn phương tám hướng biến mất. Chỉ còn lại có hồ ly ngã vào thần mộc.

Lục Nhân thổ hất ra, té trên mặt đất, vẻ mặt phức tạp, sợ hãi nói không nên lời còn là kinh ngạc.

[Người thật là có can đảm, người bình thường đã sớm té bất tỉnh.] Hồ ly cười nói, cảm giác yêu lực của mình đang từ từ khôi phục.

Lục Nhân nuốt vài ngụm nước miếng, đứng lên, bé đến gần hồ ly, sau đó ngồi xổm xuống, “Đừng quên ước định của người.” Sắc mặt của bé trắng bệch, toàn thân run run, lại khẳng khái phải giúp hồ ly băng bó.

Bé đem khăn tay màu lam đậm của bản thân, mặt trên có thêu tên viết tắt “RL”, là Lục Từ kiên trì phải thêu.

Đưa tay khăn cột vào trên đùi hồ ly bị thương, bé sẽ không băng bó, bé là học trên ti vi buộc loạn, cho nên đối với hồ ly mà nói một chút tác dụng cũng không có.

[Hừ, người còn không mau trở lại! Những con quỷ kia tuy rằng sẽ không công kích người, nhưng không nói sẽ không công kích người nhà của người. Người tốt nhất mau trở về, sau đó nhanh nhanh xuống núi!] Hồ ly không được tự nhiên cảnh cáo bé, rõ ràng ngực rất cảm kích sự giúp đỡ của bé, khuôn mặt lại kéo khò ra biểu cảm biết ơn.

“Không xong!” Lục Nhân nhảy dựng lên, nhanh rời khỏi. Thiếu chút nữa quên chuyện này!

[Đi phía trái vừa đi!]

“Ồ, ờ.” Lục Nhân vội vã thay đổi, cấp tốc chạy về bên người thân.

“Mẹ!” Lục Nhân la lên, bé thấy đứng bên Lục Từ một con nhện to lớn, mà đầu con nhện là một nữ nhân, đang muốn bắt con mồi đang nghỉ ngơi.

[Là ân nhân cứu mạng.] Con nhện nữ thấy bé, bấu môi, thu hồi tám cái chân.

“Chúng ta về nhà đi! Không quản đình nhỏ nghỉ mát, con phải về nhà, con còn có rất nhiều bài tập chưa làm!” Lục Nhân vừa nói, một bên đến gần các cô, bé cẩn thận mang theo mẫu thân dẫn dắt rời khỏi phạm vi thể lực của con nhện nữ.

“Ngày mai làm là được rồi, dù sao có hai ngày nghỉ.” Lục Từ cười nói.

“Không được, hơn nữa Tiểu Phàn muốn về nhà. Đúng không?” Lục Nhân quay đầu lại hỏi em gái, lại thấy vừa bé gái cầm búp bê đứng ở bên người cô bé, lại càng hoảng sợ, ôm cổ em gái.

Lục Nhân sợ cực kỳ, thiếu chút nữa em gái sẽ bị nó ăn hết.

“Chúng ta mau nhanh về nhà đi!” Lục Nhân nóng ruột nói, một bên nhào một bên khóc, kiên trì mau chóng về nhà. Cuối cùng Lục Từ nhượng bộ, quyết định về nhà.

Đường trở về rất nhanh, bởi vì có hồ ly hỗ trợ chỉ đường, nếu như đi nhầm đường, nó sẽ đột nhiên toát ra âm thanh nói: [Bên phải đấy!] Sau đó Lục Nhân sẽ lôi kéo mẫu thân đi phía bên phải.

Cứ như vậy, bọn họ rất nhanh thì xuống núi.

Còn tưởng rằng từ nay về sau sẽ không có bất kỳ liên quan gì với ngọn núi này, hết lần này tới lần khác trời không chịu ý người, bánh răng vận mệnh từ lúc bé kéo xuống lá bùa bắt đầu chuyển động.

Về đến nhà Lục gia ba người, một mỗi đến ngã trái ngã phải, Lục Từ bật đèn sau đó nặng nề ngồi trên ghế sa lon.

“Ca ca... Một mỗi quá...” Tiểu Phàn ngồi bên cạnh Lục Nhân, khổ sở nói, âm thanh trẻ con mơ mơ hồ hồ vang lên.

“Một lăm không? Có muốn uống nước hay không?” Lục Nhân hỏi, chặt vật bò dậy, trên thực tế bé đã sớm một mỗi ngay cả động một cái cũng không muốn, nhưng vì em gái đáng yêu, bé vẫn đứng lên rót một ly nước.

“À! Nhân Nhân bắt công chỉ tốt với mình Tiểu Phàn. Mẹ cũng muốn uống nước.” Lục Từ làm nũng với con trai.

“Muốn ngủ...” Tiểu Phàn ngã xuống, nằm trên mặt đất ngủ.

“Như vậy sẽ cảm mạo.” Lục Nhân nói, đi gọi mẹ ôm Tiểu Phàn quay về phòng ngủ.

“Tiểu Phàn nhất định một muốn chết rồi.” Lục Từ ôm Tiểu Phàn cười nói, thuận tiện giúp cô bé thay một bộ y phục. Ngay khi Lục Nhân đóng cửa lại trong nháy mắt, bé thấy bé gái cầm búp bê đứng ở bên người Tiểu Phàn cười với bé.

“Mẹ!” Lục Nhân quát to một tiếng, chỉ vào bé gái nói, “Hai bên trái phải Tiểu Phàn có... có quý!”

“Nhân Nhân, con mệt muốn chết rồi! Trên đời này không có quý a!” Lục Từ cười vỗ vỗ đầu Lục Nhân, chuẩn bị rời đi, “Để em gái ngủ no một giấc, con không nên ở chỗ này nháo em.” Thúc giục Lục Nhân.

“Thật sự có quý, nó là một nữ sinh, đứng bên giường em gái! Thật sự có!” Lục Nhân kêu to, sắp khóc, tại sao mẹ không tin bé?

“Nhân Nhân, con cũng mệt muốn chết rồi, mau đi ngủ.” Lục Từ lôi kéo Lục Nhân ra ngoài, bé nắm chốt cửa không đi, bé vẫn kêu:

“Thực sự ở bên trong! Mẹ nhanh lên một chút đánh đuổi nó đi!”

“Nhân Nhân, đừng làm rộn, con sẽ đánh thức em gái!” Lục Từ cũng nổi nóng, nói cũng nói không nghe, cô đã rất mệt mỏi, còn nháo cô như vậy.

“Ghe tởm! Người rời khỏi em gái ta, ở đây không chào đón người!” Lục Nhân trực tiếp mắng chửi bé gái, bé rất tức giận rất tức giận nói, bé vẫn hô to không chào đón người!

Chát!

Lục Từ tát Lục Nhân một cái, tất cả an tĩnh lại.

Lục Nhân cũng không phải bị Lục Từ đánh bé mới an tĩnh lại, mà là khi cô đánh bé trong nháy mắt, bé nghe được bé gái đồng âm vang lên:

[Là em gái người mời ta vào.]

“Thật sự có quý.” Lục Nhân trừng mắt liếc bé gái, tức giận, mẹ không tin bé, bé gái nói gì cũng không rời đi, đối với lần này vô lực cực kỳ.

“Nhân Nhân, con thực sự quá mệt mỏi, mau đi nghỉ ngơi.” Lục Từ thở dài, lần này cố sức lôi ra, kéo Lục Nhân ra, dẫn bé trở về phòng của mình.

Lục Nhân không cam lòng nhìn cửa phòng đóng lại, nước mắt lớn chùng cái đầu một giọt một giọt chảy xuống.

Ai mau tới cứu em gái?

Cách ngày, Lục Từ mới phát hiện Tiểu Phàn không thích hợp.

Ngay từ đầu, cô tưởng Tiểu Phàn tham ngủ, để cho cô bé ngủ thêm một lát, kết quả mãi cho đến chạng vạng chưa từng tỉnh lại, cô bắt đầu nóng nảy. Tiểu Phàn không lên cơn sốt, cũng không có thần sắc không thoải mái, thế nhưng bất luận cô gọi thế nào, cô bé vẫn không tỉnh. Tìm bác sĩ, lại một chút vấn đề cũng không có.

“Sao lại như vậy?” Lục Từ lo lắng canh giữ bên người Tiểu Phàn, cô viên mắt phỉm hồng, khổ sở nhìn cô bé. Luôn cảm thấy đều là lỗi của cô, đều do cô không chiều cố tốt cô bé, thật không nên đi ngọn núi kia.

Lục Nhân nhìn bé gái càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng lo lắng, cái con quý kia chẳng lẽ ở ăn em gái của bé?

Ai có thể mau cứu em gái?

Cứu...

Bỗng nhiên nhớ tới, hồ ly trên ngọn núi kia.

Lục Nhân trở về phòng của mình, gõ thủng ống heo cất đã lâu, nhét tiền lẻ vào túi tiền, vội vàng vàng theo sát mẹ nói: “Con đi ra ngoài một chút!” Sau đó chạy ra khỏi nhà, bé biết mẹ sẽ lo lắng, thế nhưng không lo được nhiều như thế.

Bé ngồi taxi thật lâu đến ngọn núi kia, thanh toán gần hết toàn bộ tiền lẻ.

Bé đứng ở chân núi, nuốt nuốt nước miếng, lần trước sợ hãi còn sâu ở trong lòng, không muốn thực sự lên núi, cho nên bé ở chân núi thử kêu hồ ly.

“Hồ ly, hồ ly, hồ ly!” Bé không biết hồ ly tên gọi gì, chỉ biết là nó là hồ ly, có thể nó cần bản không có tên. Không có trả lời.

Có thể phải đi vào một chút mới nghe thấy, bé nghĩ, cho nên bé đi về phía trước một bước, “Hồ ly, hồ ly, hồ ly...” Vẫn không có đáp lại.

Bé từng bước một đi về phía trước, đi một bước, bé lại càng sợ hãi, vừa đi vừa hô to hồ ly.

“Hồ ly...” Bé rất bất lực, bất lực đến khóc, nhanh lên một chút mau cứu em gái của bé. Tiếng khóc nức nở càng ngày càng nhiều, lại không buông tha vẫn la lên hồ ly.

[Để làm chi nha? Xèo xèo thì thâm, có tin ta ăn người hay không!] Âm thanh của hồ ly cuối cùng truyền đến, từ bụi cỏ bên cạnh nhảy ra ngoài.

“Van cầu người mau cứu em gái ta. Quỷ trên núi muốn giết em gái ta... Em ấy đã ngủ cả ngày...” Lục Nhân vừa khóc vừa nói.

[Dựa vào cái gì muốn ta cứu em gái người?]

“Ta... Ta cứu người.”

[Ta đã đưa các người xuống núi, một việc trả một việc, đã không nợ người!]

Lục Nhân vừa nghe hồ ly nói là cái gì cũng không chịu hỗ trợ, bất lực bất đắc dĩ dưới tình huống vô lực, đơn giản gào khóc, vừa khóc vừa kêu to: “A a a a ”

[La cái gì mà la a! Thật không sợ ta ăn người!] Hồ ly hung dữ nói, đột nhiên biến lớn thân hình, diện mục dữ tợn, miệng to như chậu máu, làm bộ một ngụm nuốt bé vào.

“Ăn tươi ta cũng không sao, van cầu người mau cứu em gái ta.” Lục Nhân tuy rằng sợ, nhưng vẫn thỉnh cầu.

[Ta quản người thế nào!] Hồ ly cười nhạo bé, nó chỉ cần một ngụm nuốt vào bụng, còn quản em gái cái gì.

“Van cầu người, người muốn ta làm cái gì đều có thể, cầu người mau cứu em gái ta.” Lục Nhân thỉnh cầu, chỉ cầu hồ ly có thể đáp ứng bé.

[Thực sự cái gì cũng nguyện ý?] Hồ ly bị [Cái gì cũng nguyện ý] hấp dẫn, suy tư về độ có thể tin của bé.

“Thực sự. Ăn tươi ta cũng không sao.” Lục Nhân gật đầu thật mạnh. Lần thứ hai cường điệu ăn tươi bé cũng không sao.

[Ăn người hoàn toàn không dễ dàng. Như vậy đi, ta muốn đứa bé thứ nhất của người.] Trẻ con vừa ra đời ăn ngon nhất, vừa mềm vừa ngon. Hồ ly lộ ra sắc mặt tham ăn.

“Không thành vấn đề!” Lục Nhân đáp ứng một tiếng, dù sao bé không hiểu nghĩa là gì, “Chúng ta trở lại nhanh lên một chút, ba mươi phút có một chuyến xe bus.” Lục Nhân thúc giục.

[Cần gì ngồi xe bus? Dừng chân thì tốt rồi.

“Như vậy không kịp...”

[Sợ cái gì? Chúng ta đi quỷ đạo.] Hỏa hồ đi ở phía trước dẫn đường, [được rồi, người phải nói: Hoan nghênh người đến nhà của ta chơi.]

“Hoan nghênh người đến nhà của ta chơi.”

[Tốt.]

Lục Nhân và hồ ly tiến lên trước một bước đi ra cửa chính Lục gia, Lục Nhân kinh ngạc quay đầu lại, đường phố xung quanh quen thuộc, đâu còn rừng rậm, đường núi.

[Còn không mời ta đi vào.]

“Mời vào.” Lục Nhân tiến lên mở rộng cửa, để hồ ly đi vào.

[Đi ra ngoài cảm giác thật tốt!] Hồ ly đóng cửa lúc lắc đi vào.

“Xin cứu em gái ta.” Lục Nhân lần thứ hai thỉnh cầu.

Hồ ly đi tới phòng ngủ Tiểu Phàn, Lục Nhân mở cửa để nó đi vào, thấy bé gái càng ngày càng rõ ràng, so với lúc bé đi ra ngoài thì càng rõ ràng hơn.

“Nhanh lên một chút!”

“Nhân Nhân, con vừa chạy đi nơi nào?” Lục Từ hỏi, hai đứa bé này đều khiến người ta lo lắng.

[Ta đã biết.] Hồ ly đến gần tiểu cô nương.

[Người không nên ngăn cản ta. Những người khác đều cho người ăn, thế nhưng đứa này phải cho ta.] Bé gái mặt khá đáng ghét nói, muốn cùng hồ ly thương lượng một chút.

[Không được, nhân loại kia đối với ta có chỗ hữu dụng, ta sẽ không ăn hân.] Hồ ly cười nói, [Còn như người...] Cũng vừa lúc, hồ ly trở nên thật lớn, nhìn bé gái nhin không được chảy nước miếng.

[Người sẽ không phải là...] muốn ăn ta. Ba chữ còn chưa nói ra miệng, đã bị hồ ly một ngụm nuốt vào.

Hồ ly ợ một cái, phun linh hồn bé gái ra, [a a, thật đáng tiếc không thể ăn linh hồn mỹ vị.]

Chỉ chốc lát, Tiểu Phàn tỉnh, suy yếu nhìn mẹ, còn có anh trai, đột nhiên bị bọn họ ôm thật chặt, chỉ cảm thấy khó chịu.

“Đau quá.” Tiểu Phàn bị ôm đau đớn, khóc lớn lên.

“Cảm ơn trời đất, cảm ơn trời đất.” Lục Từ không ngừng nói, kích động không thôi.

[Phải cảm ơn ta mới đúng.] Hồ ly hậm hực nói.

“Cám ơn người, hồ ly.” Lục Nhân ngửa mặt nhìn con hồ ly cực lớn, cảm kích nói.

“Nhân Nhân, con đang làm bầm lều bầu cái gì?” Lục Từ hỏi, chú ý con trai vẫn đang làm bầm lều bầu.

“Mẹ, mẹ xem nơi đó có mộ con hồ ly hay không? Là nó cứu em gái.” Lục Nhân chỉ vào chỗ hồ ly hỏi.

“Không có a. Con còn đang hồ ngôn loạn ngữ a?” Lục Từ nói, luôn cảm thấy Lục Nhân hành động cũng rất kỳ quái.

“Ác.” Lục Nhân không kiên trì thật sự có con vật nữa, bé học được dạy dỗ, nếu như vẫn kiên trì, chỉ biết bị chửi mắng một trận mà thôi.

[Đừng quên, ước định của chúng ta. Ta muốn đứa bé thứ nhất của người.] Hồ ly nói một tiếng, liền rời đi, biến mất vô tung.

Ngay lúc đó Lục Nhân có thể nhớ kỹ ước định, thế nhưng thời gian qua lâu, hân đã quên. Đã quên đã từng có một con hồ ly cứu em gái của hân, con cùng hân ước định muốn lấy đi đứa bé thứ nhất của hân.

Mãi cho đến vợ của hân mang thai, đều không ngờ ước định của bọn họ bắt đầu.

Hân vĩnh viễn không biết, khi vợ sắp sinh thì ra sức chống lại hồ ly đến đây bắt đưa bé. Hân không biết, vợ liều mạng bảo vệ đứa bé ý chí có bao nhiêu kiên cường.

Đứa bé còn sống, người mẹ lại chết.

Lục Nhân cho rằng khó sinh, còn có một hồ ly đang ngấm ngầm tác quái.

Hân đặt tên cho đứa bé là Lục Ngôn Thâm, vì vợ hân kéo dài.

2. Chương 1-2: Án Thứ Nhất: Chợ Bán Thức Ăn Kinh Hồn (1)

“Tôi có một con tiểu hồ ly, tôi cho tới bây giờ cũng không cười, thẳng đến tôi tâm huyết dâng trào cười đi xem trò vui ~” Lục Ngôn Thâm hừ hừ cải biên bản con lừa nhỏ*, khoái trá đi ở trên đường cái. Cậu ra ngoài mua thức ăn cứ như Backstreet Boys.

Trước mắt người ta tới lui tấp nập, cho nên cậu cẩn thận từng li từng tí né tránh. Kỳ thực cậu ở đó đã thấy, cũng không hoàn toàn là người, có chút là linh hồn, có chút là nửa người nửa quỷ.

Nếu không phải cẩn thận đụng vào bọn họ, như vậy sẽ phát sinh chuyện xui xẻo. Đây chính là nguyên nhân nhân loại luôn luôn xui xẻo như thế.

[Này! Lễ phép một chút! Bài hát thối nát gì thế?] Cẩn thận nhìn một cái, dưới chân Ngôn Thâm đi theo một con hỏa hồ ly, giọng nói không tốt, sắc mặt xấu xí, trừng mắt Ngôn Thâm phía trên.

Ngôn Thâm nhìn hỏa hồ ly ý vị thâm trường nở nụ cười, khư khư cổ chấp hát của cậu.

Từ khi cậu có ý thức tới nay, bên người liền theo con hỏa hồ ly này. Cậu nghĩ, y chắc là thủ hộ thần. Rắc!

Chỉ là, thủ hộ thần này tính tình không tốt, rất hay cãi nhau với cậu. Cho tới bây giờ cũng chưa một lần giúp cậu. Cậu nghĩ, có thể đến thời khắc nguy cấp, y mới xuất thủ giúp một tay đi.

“Tiểu hỏa hồ ly, có muốn ăn tàu hủ ky chiên dầu?” Ngôn Thâm đi vào chợ bán thức ăn, hỏi hỏa hồ ly dưới chân.

[Ta nói rồi không được gọi ta tiểu hỏa hồ ly!] Hỏa hồ ly nghiêng răng nghiêng lợi nói, tốt xấu cũng sống hơn ba trăm năm, so với tiểu tử hôi sữa này vị lớn hơn vài lần. Nhìn, cậu ta năm nay mới vài tuổi? Mới mười bảy tuổi! Lấy căn bậc hai cũng nhỏ hơn so với y!

“Đó là ý tứ không muốn ăn à?” Ngôn Thâm cười nói.

[Ta muốn ăn a!] Hỏa hồ ly phẫn hận nói. Ghê tởm, y cực kỳ thích ăn tàu hủ ky chiên.

“Vậy mua hai mươi nguyên.”

[Năm mươi nguyên nha!]

“Ba mươi nguyên?”

[Được rồi!]

Kết quả một người một hỏa hồ ly ép giá, lấy ba mươi nguyên tàu hủ ky chiên dầu thành giao.

Vốn mua xong nguyên liệu bữa cơm, nên về nhà. Thế nhưng Ngôn Thâm bị bà bà bán hoa quả gọi lại, đông trò chuyện tây trò chuyện, kéo trọng tâm câu chuyện sau đó, Ngôn Thâm một đại nam hài biến hóa nhanh chóng, trở thành một thành viên tam cô lục bà.

“Ta tối hôm qua nghe được lão Trần hàng thịt, ngay chỗ rẽ kia, máy móc hần chạy suốt. Ổn chết người đi được! Hần nhất định là không tắt máy kỹ.” Bà bà vừa nói.

“Ta cũng có nghe được. Lão Trần còn tranh cãi hần đã đóng kỹ.” Bà bà thứ hai nói.

“Haizz, người đã già, chính là như vậy. Quên đông quên tây.” Bà bà vừa nói.

“Đúng vậy. Cậu trai trẻ, cậu thực sự là hiếu thuận. Con gái của ta nếu giống như cậu, còn có thể giúp đỡ mua thức ăn, ta sẽ cười trộm.” Bà bà thứ hai nói.

“Cháu chỉ là thuận tiện mà thôi.” Ngôn Thâm nói phương ngữ (tiếng địa phương) không quá lưu loát.

“Cậu trai trẻ, cậu thật khiêm tốn! Tặng cậu mấy củ khoai tây.”

“Không cần đâu, củ khoai tây rất đắt.”

“Không sao. Đến, cho cậu.” Bà bà không cho phép từ chối, nắm túi plastic của Ngôn Thâm, nhét ba củ củ khoai tây cho cậu.

“Thực ngại quá. Cảm ơn nhiều.” Ngôn Thâm lộ ra mỉm cười xấu hổ, cảm kích nói.

“Không sao. Cậu thật ngoan.”

Sau đó, lại hàn huyên một hồi, Ngôn Thâm mới cùng bà bà nói lời từ biệt.

[Đối trá.] Hỏa hồ ly khinh thường nói.

“Ai nha, ta đột nhiên không muốn nấu đậu phụ chiên.” Ngôn Thâm cười meo meo nói.

[Người chỉ có chiêu này sao?] Hồ ly trừng mắt liếc cậu, sinh hờn dỗi.

Ngôn Thâm cười ha ha, tâm tình khoái trá né tránh trên đường [Người], cậu nói với hồ ly: “Như đã nói qua, cái lão Trần hàng thịt kia, chắc là chuyện ma quái nha.”

[Là lão ta trí nhớ không tốt. Đừng đổ oan lên trên quỷ quái.]

“Nghe người nói như thế, ta càng thêm xác định là quỷ nháo. Cái này tiểu hồ ly người rất hay nói dối.” Ngôn Thâm nói, biết rõ hồ ly tính cách ác liệt, mới không tin lời y nói.

[Ta chỉ là đùa giỡn một chút. Người hiểu ta như thế, nhất định biết ta đang nói đùa. Ha ha...] Hồ ly pha trò nói.

Ngôn Thâm cũng cười, bắt đầu hát [tiểu hồ ly] của cậu.

“Tôi cảm roi da trong tay, lòng rất đắc ý...”

Hồ ly nghe được sắc mặt càng ngày càng khó coi, tại sao y lại bị loại người này ăn gắt gao. Thật không cam lòng.

Về đến nhà, Lục Nhân còn chưa về nhà, Ngôn Thâm vào nhà bếp nấu thức ăn.

Nhà bọn họ có bếp gas hai bên, một để nấu canh, một để xào rau, cuối cùng mới nấu đậu phụ chiên. Lúc này hồ ly sẽ ngoan ngoãn ngồi ở một bên, nhìn Ngôn Thâm nấu ăn, đương nhiên y nhìn chủ yếu chính là tàu hũ ky chiên dầu.

“Tiểu hồ ly, giúp ta bày chén đĩa.” Ngôn Thâm phân phó. Hồ ly nghe lời bày chén đĩa, linh hoạt nhảy lên bàn ăn, từng cái từng cái mang lên bàn.

“Chỉ có lúc này nghe lời nhất.” Ngôn Thâm cười nói.

Kết.

Cửa mở ra, Lục Nhân đã trở về.

[A, quỷ thích khóc đã trở về.] Hồ ly nói, người thấy được mùi vị Lục Nhân, biểu tình chán ghét. Nghĩ đến hẳn không tuân thủ ước định, y lại một bụng lửa.

“Lại nháo, sẽ không có tàu hũ ky.” Ngôn Thâm cảnh cáo y. Nghe y gọi quỷ thích khóc, nghe mười bảy năm, phản ứng cũng tương đối bình thản. Mơ hồ nghĩ hồ ly tựa hồ với cha cậu có khúc chiết.

[Người chỉ có một chiêu này!] Hồ ly trừng mắt, ánh mắt hồ ly của vốn chính là màu đỏ, bởi vì liên quan đến ánh sáng, càng thêm đỏ tươi.

Ngôn Thâm thích nhất ánh mắt của hồ ly, vô cùng đẹp, bắt quá cậu tuyệt đối sẽ không nói cho y.

“Có chiêu này là đủ rồi.” Ngôn Thâm ác liệt nói, nhất định là cùng hồ ly sớm chiều ở chung, hại cá tính của cậu cũng thay đổi ác liệt.

[Ghê tởm!] Hồ ly cũng chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi.

“Thơm quá!” Lục Nhân bị mùi thơm hấp dẫn, đi tới nhà bếp.

“Ừ, sắp được rồi.” Ngôn Thâm đưa thức ăn cho Lục Nhân, nhờ hẳn cầm ra bên ngoài. Đợi hẳn ra, hựu động thủ nấu tàu hũ ky.

“Cha ta mơ hồ thấy được người, an phận một chút cho ta.” Ngôn Thâm thấp giọng cảnh cáo. Đậu phụ chiên rất nhanh hoàn thành, ngược lại hồ ly thích đậu hũ ky nửa chín, cũng không quản các loại vấn đề lửa.

[Hắn nhìn không thấy đâu, yên tâm yên tâm.] Hồ ly nói. Pháp lực trên người của hắn đã sớm mất hiệu lực, cho dù chỉ còn một chút. Không thấy được đâu!

“Tốt lắm.” Ngôn Thâm nói, đem đậu hũ đổ vào đĩa nhỏ, sau đó đưa cho y.

[Thơm quá!] Hồ ly chảy nước bọt, khẩn cấp ăn ngậm lớn.

Ngôn Thâm cời tạp dề, đi đến bàn ăn. Cha cậu ngồi ở bàn ăn chờ cậu ngồi xuống.

Lục Nhân là tín đồ Cơ Đốc, cho nên trước khi ăn cơm nhất định phải cầu nguyện. Ngôn Thâm làm ra động tác cầu nguyện, phối hợp với phụ thân.

“Amen.”

“Amen.”

Lần nhau nói xong, mới bắt đầu động đũa. Nhà này không có mẹ, vẫn ấm áp như cũ. Hai cha con đông xả tây trò chuyện, nói liên tục, so với tam cô lục bà còn lợi hại hơn.

[Các người phải trò chuyện cái gì!] Hồ ly len lén đi tới bên cạnh cậu, không nhịn được nói. Hai cha con này đủ quý dãi, cha con bình thường không phải cãi nhau, thì chính là không nói lời nào, hết lần này tới lần khác bọn họ mỗi lần đều có thể trò chuyện thật lâu. So với tam cô lục bà trong chợ bán thức ăn còn muốn nhiều lời hơn.

“Con ăn no.” Ngôn Thâm bắt động thanh sắc để đưa xuống, việc dọn bàn ăn giao cho phụ thân.

Trở về phòng sau đó, đặt mông ngồi trên giường, ôm lấy hai chân trước hồ ly: “Người cũng quá thích ghen tị.” Dong đưa thân thể y, tựa như đối đãi sùng vật.

[Ai ghen!] Hồ ly một chân đẩy Ngôn Thâm, tức giận nói. Y mới không có ghen! Tiểu quỷ thói ghê tởm, tự cho là lớn à!

“Người a.” Ngôn Thâm cười nói, nhanh chóng khi khê hôn trên lỗ mũi y.

[A! Người lại hôn ta!] Hồ ly nhìn cậu chăm chăm, rống giận.

“Ai bảo người đáng yêu như thế.” Ngôn Thâm ha ha cười, tâm tình rất khoái trá. Tiểu hồ ly thật giống sủng vật của cậu, đáng tiếc tính tình quá lớn, nếu như khiêm tốn một chút thì tốt rồi.

[Đáng yêu! Người nói ta đáng yêu!] Hồ ly vươn móng nhọn cào lung tung, trên tay Ngôn Thâm thêm một vết lại một vết cào, nhưng không buông tay ra.

“Rất thoải mái.” Ngôn Thâm cười nói. Tuy rằng vết cào đỏ sẫm, nhưng không có cảm giác đau đớn. Chỉ ít với cậu mà nói, cậu rất thích loại này cảm giác tê tê này. Hơn nữa, hồ ly căn bản không dùng lực cào cậu.

[Người bị cuồng ngược!] Hồ ly tức giận cào vài cái, ỉu xiu cực kỳ tức giận, lại không dám thực sự cố sức, không phải đến lúc đó đau là mình sao. Thật không hiểu nổi, tại sao Ngôn Thâm bị thương, đau sẽ là y! Thực sự là không cam lòng!

Ngôn Thâm nhìn hồ ly uể oải, cổ vũ nói: “Người còn là rất lợi hại a, đối phó quỷ quái người lợi hại nhất.” Có dụng ý khác mà cổ vũ.

[Đừng vọng tưởng ta sẽ giúp đỡ.] Hồ ly kiêu ngạo nói. Nhất định là đoạn nói chợ bán thức ăn, y sẽ không đáp ứng!

“Năm mươi nguyên đậu hủ ky chiên dầu.”

[Một trăm nguyên!]

“Năm mươi nguyên đậu hủ ky chiên dầu.” Lần thứ hai tuyên bố, biểu thị ý cảnh cáo.

[Hừ!] Đùa giỡn đại bài, biểu thị không nhượng bộ

Chỉ chốc lát không nói gì.

[Năm mươi nguyên thì năm mươi nguyên.] Nói rõ khi dễ tiểu động vật! Hồ ly trừng mắt liếc cậu, nhìn cậu mỉm cười vì thực hiện được, tức giận đến nghiến răng.

“Chúng ta ngày mai đến chợ bán thức ăn nhìn.” Nói không cho phản đối.

[Dạ dạ dạ.]

“Dạ một tiếng là đủ rồi.” Ngôn Thâm thuận mao hồ ly, ôm y vào trong ngực. Mỗi lần xoa đầu nghĩ bất khả tư nghị, rõ ràng không có thực thể, lại sờ được lông mềm mại, vuốt xong thân thể y. Cậu cúi đầu nhìn vết thương trên cổ tay mình, ngay cả bị thương đều là thật.

[Ta phải ngủ!] Hồ ly đánh cái ngáp, phối hợp tần suất Ngôn Thâm thuận mao rồi ngủ.

Bất động thanh sắc đặt y lên giường, sau đó ngồi trở lại bàn học dụng công đọc sách, cậu đã năm thứ ba, cũng chính là thời kì thi đại học trọng yếu.

Lấy ra một quyển sách tham khảo tiếng Anh rất nặng, động thủ làm bài tập.

Ngày mai.

Ngôn Thâm tan học cùng hồ ly đến chợ bán thức ăn, bởi vì không thay đồng phục, cho nên khiến cho các cô các bà quan tâm.

“Về nhà liền trực tiếp tới.”

“Đúng vậy.”

“Đó là đồng phục trường học nào?”

“Là cao trung Thánh Công.”

“Cậu năm mấy a?”

“Năm thứ ba.”

“Ác, cậu có học thêm hay không?”

“Không có.”

Sau một lát, quan tâm liên tiếp không ngừng, khiến hồ ly nhẫn nại càng ngày càng ít. Mạnh mẽ vượt qua mấy cô mấy bà này, nghĩ thầm đến nhà cậu hỗ trợ nấu cơm không tồi!

[Có phiền hay không a!]

Ngôn Thâm dễ dàng đối mặt vấn đề các cô các bà, từng bước một đi tới hàng thịt lão Trần.

Đó là một gian tiệm bán thịt heo, gạch khối xây thành bàn cao, mặt trên dọn lên các bộ vị thịt heo, trên kệ móc treo vài khối xương sườn. Máu đầm đìa máu loãng bày ra toàn bộ trên bàn cao, đông đảo ruồi quay chung quanh. Nhìn vẻ ngoài mà nói, là hàng thịt rất bình thường, thế nhưng ông chủ lại hết sức không bình thường.

Lão Trần đứng ở trước mặt bọn họ tinh thần hoảng hốt, bóng đen phía dưới mắt rất nặng, xanh xao vàng vọt. Vốn là hán tử trắng kiện, hôm nay lại như một tội phạm hít thuốc phiện dinh dưỡng không đầy đủ.

Ánh mắt của hắn không có tiêu điểm nhìn bọn họ.

Ngôn Thâm nhìn hắn, không khỏi có chút sợ.

“Ông chủ, năm mươi nguyên xương sườn.” Cậu nói.

Lão Trần không nói một câu, cầm lấy xương sườn trên giá, cắt năm mươi nguyên cho cậu.

“Cảm ơn.” Ngôn Thâm trả tiền, cầm xương sườn. Tiếp xúc ngón tay lạnh như băng của lão Trần, không nhận được run rẩy.

Quá lạnh, quả thực không giống nhiệt độ cơ thể người.

Ngôn Thâm rất nhanh rời khỏi hàng thịt, rời khỏi chợ bán thức ăn. Như là chạy trốn, trở về nhà.

Cậu ngồi xổm ở cửa nhà, an tâm phun một ngụm khí. Bầu không khí hàng thịt nặng nề, làm người ta cảm thấy sợ run.

Tuy rằng không thấy được tiểu quỷ tác quái, thế nhưng lão Trần quái dạng cùng nhiệt độ cơ thể không bình thường, nhất định có chuyện.

[Nói cho người, người đừng sợ là được.] Hồ ly ngửi ngửi xương sườn trong túi plastic, tựa hồ có phát hiện.

“Người nói.”

[Thịt trong túi,] Hồ ly ghét bỏ nói, [Là người thịt, hơn nữa đã hư thối.]

Ngôn Thâm lại càng hoảng sợ, vớt túi lên mặt đất, hoảng sợ hỏi: “Thịt người?”

[Thịt người.] Hồ ly nói, y trăm phần trăm xác định. Chỉ có thịt người mới có thể thối như thế! Trên thế giới này thối nhất chính là thịt người.

Cậu mua năm mươi nguyên thịt người? Năm mươi nguyên thịt người?

Mùi chua trào lên, cậu vọt tới bồn cầu ói ra, thẳng đến không còn gì để ói mới thôi.

[Người muốn nấu ăn sao?] Hồ ly nói, biết rõ cậu chịu không nổi, còn kích thích cậu.

Ngôn Thâm tưởng tượng hình ảnh ăn mấy thứ đó, lại ói ra một hồi.

[Thân thể của con người bảy mươi phần trăm là nước, nếu như nấu quá tay, sẽ bốc hơi lên.] Hồ ly hung tợn nói, không ngừng kích thích cậu.

Ngôn Thâm ói rất khó chịu, ngay cả khí lực bảo y cầm miệng cũng không có. Cậu quay đầu lại, thấy hồ ly gian xảo tiếp xúc túi plastic ở phía sau cậu.

Kích thích quá độ, ngất đi.

Lần thứ hai tỉnh lại, đã là chín giờ bốn mươi.

Cậu mở mắt ra thấy Lục Nhân vẽ mặt lo lắng, và hồ ly đắc ý.

“Cha.” Cậu ngồi dậy, khăn mặt trên trán rơi xuống, cậu nhặt lên đưa cho cha.

“Con bất tỉnh ở phòng bếp, dọa cha giật mình.”

“Con không sao.”

Lục Nhân thở dài nói, “Con chính là thích cậu mạnh.”

“Con thực sự không có việc gì.” Ngôn Thâm miễn cưỡng cười, phối hợp sắc mặt tái nhợt, một chút sức thuyết phục cũng không có.

“Con có đói bụng không? Cha có nấu cháo.”

Ngôn Thâm lắc đầu, cậu một chút khẩu vị cũng không có, đột nhiên nhớ tới, túi xương sườn.

“Xương sườn con mua đâu?” Cậu hốt hoảng hỏi. Cậu nhìn cha, lại nhìn hồ ly.

“Ác, cha đem nấu cháo.”

“Cha ăn?”

[Ăn.] Hồ ly cười gian nói, y thế nhưng nhìn tận mắt quỷ thích khóc ăn đi.

“Xảy ra chuyện gì?” Lục Nhân nhìn Ngôn Thâm sắc mặt tái xanh, lo lắng hỏi.

“Cha...” Ngôn Thâm quay mặt chỗ khác, “Đừng nói chuyện với con. Con van cha. Cách con xa một chút.”

Lục Nhân biểu tình kinh ngạc giống như ngũ lôi oanh đỉnh vậy, tim hần bị tổn thương? Rồi đi, trước khi đi còn không quên phân phó:

“Con nghỉ ngơi thật tốt.” Dứt lời, nặng nề khép lại cửa phòng.

Hồ ly nhìn hai cha con này giãy dụa, vui vẻ cười lớn, cười đến y lăn lộn trên mặt đất, cười đến y chảy ra nước mắt, cười đến tâm tình của y sung sướng.

[Thực sự là quá thú vị.] Y nói, leo lên trên sàng Ngôn Thâm.

Ngôn Thâm đột nhiên đứng dậy, hồ ly sững sốt. Không hề báo trước hồ ly nắm lên, đi vào phòng tắm.

[Này! Người làm gì thế!]

“Tắm.” Nói là làm, cầm lấy vòi sen đổ nước lên người hồ ly.

[Làm cái gì!]

“Người đựng túi plastic.”

[Ta không có ăn!]

“Muốn lên giường của ta, phải tắm sạch sẽ!”

[Phải tắm hẳn là tắm quỳ thích khóc! Ta vừa không có ăn, ta vừa không có ăn!]

“Quản người.” Tình thế bắt buộc, Ngôn Thâm thô lỗ đặc biệt tắm lớn một phen, thẳng đến cậu hài lòng mới thôi. Sau đó, cậu đi ra ngoài, cầm một cái bàn chải đánh răng.

[Đừng nói với ta, ta còn phải đánh răng.]

“Người không ngu ngốc nha.” Mặc kệ thân thể ảm ứot, nắm hàm dưới y, để y dựa ở trên người, một bàn tay không chủ định, cố sức đánh răng.

[Đau đau đau đau đau] Hồ ly kêu thảm. Nhất định sẽ chảy máu.

Chà xong rồi, cậu giúp hồ ly lau chùi, sau đó đuổi y ra ngoài, đổi cậu tắm.

[Ta phải rời nhà trốn đi!]

Ngôn Thâm đột nhiên mở rộng cửa, y phục cởi đến phân nửa, nửa người trên lỏa lồ, cậu lạnh lùng nhìn hồ ly, không mang theo tình cảm nói: “Tùy người.” Dứt lời, cửa nặng nề khép lại.

Hồ ly như chịu kích thích, mắng một tiếng: [Vương bát đản!] Thở phì phò liền xông ra ngoài.

Ngôn Thâm tuy rằng nghe thấy được, lại không rãnh để ý.

Tắm rửa xong, đã mười giờ năm mươi lăm phút. Cậu mặc áo vào ra ngoài, áo sơ mi trắng áo khoác màu nâu và quần jean, vội vã rời nhà.

Trên đường cái người ở thưa thớt, cậu nhớ kỹ tiệm trước cửa hàng tiện lợi có điện thoại công cộng, cậu ở nơi khúc quanh tìm được điện thoại công cộng, quay dây số.

Gọi trực tiếp thẳng đồn cảnh sát.

Cậu giới thiệu mình xong, cùng cảnh sát nói rõ tình huống lão Trần hàng thịt.

“Cậu thanh niên, không nên làm bậy hay nói giỡn!”

Hiển nhiên, đối phương tuyệt không tin tưởng cậu nói.

Là bởi vì mình giọng của quá mức trấn định sao? Hay là tuổi cậu còn quá trẻ?

Ngôn Thâm cúp điện thoại, tức giận thở gấp, cho dù bề ngoài nhìn vô cùng lãnh tĩnh.

Quên đi, tự cậu đi.

Bởi vì quá mức tức giận, thành ra cậu mất đi sức phán đoán. Làm một quyết định ngu xuẩn.

Ngôn Thâm một thân một mình, đến trước chợ bán thức ăn, lúc đó là mười một giờ rưỡi.

Nếu như cậu không có tức giận như thế, nếu như cậu không mất lý trí, như vậy, cậu sẽ nhớ tới, hồ ly đã từng đã cảnh cáo cậu.

Mười hai giờ, vũ hội mở ra.

Một vài thứ đi ra ngoài, không nên đi ra ngoài, thành phố sẽ chạy lắc lư.

Khi cậu đến chợ bán thức ăn thì, là mười một giờ bốn mươi phút.

Khi cậu tìm được lão Trần hàng thịt, là mười một giờ năm mươi phút.

Khi cậu thấy lão Trần kinh ngạc không ngớt thì, lại qua năm phút đồng hồ.

Xẹt xẹt xẹt xẹt lão Trần đưa lưng về phía cậu, khom lưng chăm chú mài dao. Không ngừng tha động tác mài dao. Toàn bộ chợ bán thức ăn chỉ còn lại tiếng mài dao, từ âm thanh là có thể biết, cây dao kia mài đến có bao nhiêu lợi hại.

“Lão Trần, không nên mài nữa.” Ngôn Thâm muốn quát hấn dừng lại, âm thanh mài dao vô cùng chói tai, khiến người ta sồn gai ốc. Toàn bộ bầu không khí trong chợ bán thức ăn khiến người ta sợ hãi. Lão Trần ngồi dậy, dừng lại, chậm rãi quay đầu. Đầu của hắn lúc đang xoay tròn, cảm giác phía trên không tiếp xúc nhau.

Giữa lúc Ngôn Thâm cảm thấy quái dị thì đầu lão Trần cứ như thể trượt rơi xuống, lảo lảo đi, lảo đến bên cạnh chân cậu. Đầu chuyển hướng chính diện, đối mặt Ngôn Thâm thì cười quỷ dị. Ngôn Thâm ngay cả la cũng không kêu được, sợ hãi nhìn đầu lão Trần, lui ra sau một bước.

Giữa chợ bán thức ăn có một cái tường, trên đó có một cái chuông lớn, chuyên môn nhắc nhở giờ tan sở, cực kỳ chuẩn xác không gì sánh được. Lúc này vang lên, đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh, tổng cộng mười hai tiếng vang.

Mười hai giờ, vũ hội mở ra.

Ngôn Thâm nghĩ tới, lại không còn kịp rồi.

Cậu thấy ở phía sau lão Trần, một nữ nhân tay vờn quanh hắn, lấy phương thức người bình thường không làm được vây quanh lão Trần, chậm rãi lộ ra một cái đầu tròn, chẳng qua là đảo ngược, biểu tình thống khổ nhìn cậu.

Cứu ta. Ngôn Thâm từ nét mặt của nó, đọc lên tin tức cầu cứu.

Cơ thể lão Trần mang theo dao mổ tiếp cận Ngôn Thâm, mỗi một bước, đều có thể nghe thấy được từ trên người hắn phát ra nồng đậm mùi hủ thối.

Cậu lui về phía một bước, lão Trần đầu cùng đầu của hắn lảo lảo, dừng ở bên chân cậu.

[Ha ha ha ha] lão Trần phát sinh tiếng cười kinh khủng, hưng phấn cực kỳ.

Cậu muốn chạy, nhưng mới bước ra một bước, bị vô số bàn tay trên mặt đất nắm lại, làm cậu không thể động đậy.

Cái này, là lão Trần cùng một ít du hồn dưới đất muốn đưa cậu vào chỗ chết.

Lão Trần thân thể cách cậu chỉ còn một bước, tay cầm dao mổ giơ lên thật cao, liền hung hăng chặt xuống phía dưới! Ngôn Thâm nhắm mắt lại, không muốn nhìn một màn tàn nhẫn ghê gớm.

Động tác lão Trần đột nhiên dừng lại, tay như trước giơ lên cao giữa không trung. Giống thời gian đông lại.

3. Chương 1-3: Án Thứ Nhất: Chợ Bán Thức Ăn Kinh Hồn (2)

[Xin lỗi ta, ta sẽ cứu người.] Hồ ly đột nhiên xuất hiện ở phía sau Ngôn Thâm, kỳ thực y theo dõi cậu rất lâu rồi.

Thủ hộ thần nào sẽ ra điều kiện?

“Người bỏ được ta bị thương?” Ngôn Thâm nói, cũng không tin y thực sự bỏ được.

Hồ ly nhất thời vẻ mặt âm trầm. Lúc này, nội tâm của y như ngựa hoang biên cương ở bãi cỏ phi nhanh vậy, dâng trào sục sôi, kích động không thôi, nội tâm y reo hò: [Ta bỏ được, ta bỏ được! Ta hận người không thể xuống địa ngục, hay nhất đến tầng mười tám địa ngục, một tầng một tầng ngược bắt đầu! Nhổ móng tay người! Rút gân chân người! Rót người thủy ngân! Lột da người! Ăn thịt của người! Tốt nhất vĩnh không được siêu sinh, tan thành mây khói!]

Nhưng mà, y bình tĩnh hé ra mặt hồ, chân chó nói: [Đương nhiên luyện tiếu, người là bảo bối của ta nha!]

“Nếu như vậy, còn không mau cứu ta!” Ngôn Thâm giục y.

[Tôi đây!] Hồ ly loại bỏ tay nắm chân Ngôn Thâm, bắt nữ quỷ phía sau lão Trần, nàng vịn vẹo thân thể, khuôn mặt thê thảm, thực sự đáng sợ.

Lão Trần thân thể như trước bảo trì một tư thế bất động, một người một hồ rời đi phạm vi lão Trần, quyết định hỏi nữ quỷ mấy vấn đề.

Dưới tình huống dồn đẩy cho nhau, hồ ly vĩnh viễn đứng ở hạ phong bị đẩy phải ra câu hỏi.

[Người... Năm nay bao nhiêu tuổi?]

“Hừ! Tuổi của nữ nhân là bí mật, người hiểu hay không? Hỏi cái khác.” Ngôn Thâm lườm y một cái.

[Người... chết thật thê thảm.]

“Lời vô ích, vừa nhìn sẽ biết.” Ngôn Thâm nhin không được thối tào.

[Nhiều ý kiến như thế, sao người không tự mình hỏi đi?] Hồ ly khó chịu nói, hơn nữa y sẽ trở mặt.

“Ta hỏi theo ta hỏi.” Ngôn Thâm ho nhẹ một tiếng, trịnh trọng hỏi: “Nữ quỷ... Tiểu thư, xin hỏi cô làm sao chết.” Nhìn nữ quỷ toàn thân vịn vẹo, tròng mắt to kinh khủng, theo dõi cậu, cậu không khỏi có chút sợ.

Chỉ thấy, nàng oa một tiếng, lộ ra miệng rộng tuếch. Không có hàm răng, không có đầu lưỡi. Cái miệng ổng tuếch.

[Có thể thấy được người bị hại trước khi chết đã bị ngược đãi tàn khốc.] Hồ ly ăn một còn có tâm tình học giọng nói phim trinh thám phá án, y đối nữ quỷ là tuyệt không đồng tình.

Chẳng qua, bởi vì giọng hồ ly buông lỏng, khiến Ngôn Thâm bớt sợ không ít, cậu hỏi hồ ly: “Nàng không thể nói. Sao hỏi vấn đề?”

[Đi vào hồi ức của nàng chẳng phải sẽ biết.] Hồ ly nói, quay lại nhìn Ngôn Thâm.

“Ta?” Ngôn Thâm bĩu môi.

[Ta thi pháp, ta đi vào. Như vậy rất không phù hợp với đầu tư và tỷ lệ hoàn vốn!] Hồ ly nói. Chắc là thị trường chứng khoán đại phân tích giữa trưa xem nhiều lắm.

“Hừ! Ta đi vào là được.” Ngôn Thâm không thể làm gì khác hơn là đáp ứng, thở sâu thật tốt chuẩn bị tâm lý,

“Đến đây đi.”

Hồ ly thổi một cái, đem ký ức nữ quỷ xâm nhập trong đầu Ngôn Thâm.

Tên của cô là Trần Chiêu Đệ, lớn lên ở Quyển thôn, xã hội dưới chế độ trọng nam khinh nữ, để cho cô thời kì lúc nhỏ quá vô cùng khổ cực.

Tốt nghiệp cấp một rời khỏi Quyển thôn, nói là rời đi, không bằng nói là thoát đi tương đối thỏa đáng. Thoát đi Quyển thôn vào trong thành phố tìm việc làm, nông dân đến thành phố có thể làm gì chứ, nơi chốn bị người xem thường. Ông chủ thấy cô là nông dân dễ khi dễ, tiền lương luôn luôn lấy vấn đề cực nhỏ bé mà ác ý giảm lương.

Vốn cô nghĩ tuy rằng công việc làm không tốt, tiền lương lại thấp, nhưng ít ra có thể nuôi sống bản thân. Sinh hoạt coi như là khá lắm rồi, cô cũng yên ổn với tình trạng hiện nay.

Thẳng đến ngày đó, cô gặp phải hung thần giết cả đời cô.

Lão Trần là một người bán hàng rong ở chợ bán thức ăn bán thịt heo, hần trăm mặc ít nói, không nhiều lời. Thế nhưng thịt luôn luôn có thể so với hàng thịt nhà khác nặng hơn một chút, hần lấy phương thức này giữ bạn hàng lại.

Cô vừa nhìn thấy hần đã cảm thấy toàn thân không thoải mái, rõ ràng không nói câu nào, chỉ là bốn mắt nhìn nhau, cô đã cảm thấy quỷ dị.

Cô rời đi như chạy trốn khỏi chợ bán thức ăn, quên luôn muốn mua cái gì ăn, chỉ hy vọng có thể mau chóng về nhà.

Cô nằm mơ cũng không ngờ, người bán hàng rong vắn vẹo chỉ có duyên gặp mặt một lần, tìm được nhà của cô, hắt cầm dao mổ. Bắt lấy cường bạo cô, bởi vì tiếng thét cô chói tai, cho nên hắt rút tất cả răng của cô ra. Sau đó bức bách cô, giúp hắt khâu giao.

Khi đó, cô nghĩ, cô sẽ chết.

Nhưng mà, lão Trần không lập tức giết cô. Hắt nhốt cô lại, nhốt ở tủ quần áo nhỏ hẹp nhà hắt. Thân thể của cô uốn cong lợi hại, thống khổ không ngớt, cô kêu rên. Nhìn hắt vô tình khóa ổ khóa lớn, cô rất rõ ràng, người này điên rồi.

Cô ở trong tủ nhỏ hẹp thật lâu, lâu đến thân thể của cô đã uốn cong lớn, không có biện pháp duỗi thẳng.

Mỗi ngày, cô chỉ có thể nuốt một miếng da heo sống, cùng một ly nước.

Cô dường như là tù phạm của hắt vậy, nhốt trong tủ quần áo nhỏ hẹp, ăn uống vệ sinh ngủ. Cô trong khe hở tủ quần áo nhìn hắt càng ngày càng điên cuồng, càng ngày càng đáng sợ.

Có một ngày, hắt thả cô ra, nhìn thân thể cô vằn vẹo đáng sợ, khoái trá cười. Hắt cực kỳ hưng phấn, một lần lại một lần cường bạo cô.

Sau cùng, hắt cầm một cây kéo, kéo cắt đầu lưỡi của cô, để vào trong miệng, nhai giống như mỹ vị, nuốt vào.

Cô ý thức càng ngày càng mơ hồ, trong cổ họng không ngừng tuôn ra máu tươi, cô nuốt máu của mình, sau đó, chết đi.

[Lục Ngôn Thâm!] Ngôn Thâm bị đẩy một cái, hồ ly đánh thức cậu.

[Lục Ngôn Thâm!] Ngôn Thâm bị đẩy một cái, hồ ly đánh thức cậu.

Ngôn Thâm mờ mịt nhìn hồ ly liếc mắt, trước mắt mơ mơ hồ hồ, nháy mắt, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Trải qua nữ quỷ khi còn sống, nhân sinh thống khổ như thế, ngắn ngủn mấy phút, cậu cũng đã thống khổ.

Cậu cái gì cũng không nói, lắc đầu lại lắc đầu.

Thật là thống khổ, thật là thống khổ.

Vướng mắc siết ngực, nước mắt không ngừng tuôn ra, cậu cũng không muốn ngừng.

[Xem ra quỷ thích khóc phải thay đổi người làm.] Hồ ly trêu đùa, bất cứ lúc nào, y cũng sẽ không đồng tình nhân loại. Nhân loại, bản thân cũng rất ô uế.

Ngôn Thâm không để ý tới hồ ly, cậu quay lại nữ quỷ nói: “Y đem cô thoát khỏi người nam nhân kia, cô đã giải thoát rồi. Rồi đi đi.”

Nữ quỷ nhắm mắt lại, nở nụ cười, từ từ chìm xuống, rời khỏi giữa cõi đời này.

[Được rồi, chúng ta về nhà.] Hồ ly nói, có loại cảm giác tránh nặng tìm nhẹ. Y biết, phiền phức ở sau đầu.

“Còn không có.”

[Ta đã biết.] Hồ ly không kiên nhẫn nói.

“Ta mua xương sườn, không phải là của thân thể cô ta.” Ngôn Thâm lau khô nước mắt, đón nhận ánh mắt hồ ly không kiên nhẫn, “Còn có người khác.”

[Người chó xía vào, là công tác của cảnh sát.] Hồ ly tức giận nói.

Ngôn Thâm liếc mắt nhìn hồ ly, thở dài nói: “Người nói đúng.” Đúng lên, phui phui bụi trên người.

“Người này tuy rằng đã chết, nhưng việc ác của hắt sẽ bị điều tra ra.” Trên cao nhìn xuống nhìn đầu lão Trần, cậu tin tưởng báo ứng của hắt đã xong.

[Không sai, chính là như vậy.]

“Đi thôi.”

[Đi thôi.]

Quý Hồn trên đường, bởi vì có Hồ Ly, nhường ra một con đường cho bọn cậu đi lại. Trầm mặc đi tới, vẫn đề cũng nhiều, Ngôn Thâm hỏi:

“Như đã nói qua, lão Trần là làm sao chết?”

[Tự tử.]

“Loại biến thái như hắn cũng sẽ tự sát?”

Hồ ly lườm cậu một cái, [Hay là ngươi muốn đi vào hồi ức của hắn nhìn? Ta không ngại lại thi pháp một lần nữa.]

“Không cần.” Ngôn Thâm xin miễn cho kẻ bất tài.

[Người phải có chấp nhất mới có thể tự sát, người kia cũng vậy. Hắn quá tàn sát, giết người khác không đủ, còn muốn thử xem tư vị giết mình, hắn rất biến thái.]

Ngôn Thâm trầm mặc, nhắm mắt lại, phảng phất có thể thấy nữ quỷ vụn vụn thân thể, cùng lão Trần chia lìa thân thể, còn cục thịt không biết là của người nào trưng bày ở trên bàn trong chợ bán thức ăn.

Về đến nhà, trước mặt chính là một cái tát của Lục Nhân.

“Con đã đi đâu?”

Ngôn Thâm bị đánh đến nghiêng mặt, không hề báo trước cắn vào miệng mình. Cậu cau mày, nhìn cha.

Rõ ràng bị đánh chính là cậu, cha lại khóc hức hức, cứ như bị đánh chính là hắn. Trên thực tế, đau là hồ ly, bởi vì phàm là đau nhức trên người Ngôn Thâm, đều sẽ chuyển dời đến trên người hồ ly.

[Ta muốn giết hắn!] Hồ ly trên mặt một trận đau đớn, quỷ thích khóc hạ thủ cũng không nhẹ! Y nghe rằng khóe miệng đối Lục Nhân kêu gào, làm bộ muốn cắn hắn.

“Đừng làm rộn!” Ngôn Thâm lớn tiếng quát ngăn cản y.

“Con mới đừng làm rộn! Trẻ như thế con đâu? Con có biết cha sẽ lo lắng hay không?” Lục Nhân hiểu lầm, còn tưởng rằng Ngôn Thâm đang nói hắn. Trong cơn tức giận, khóc càng hung.

Thực sự là tình huống phức tạp. Ngôn Thâm không nói hai lời, ôm cổ Lục Nhân, Ngôn Thâm 1m72 và Lục Nhân 1m69, liền hiệu quả thị giác, Lục Nhân có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn.

Ngôn Thâm một tay đẩy ra hồ ly nhào lên, vừa có thể trấn an cha, có thể ngăn cản hồ ly tiến công, thực sự là một phương pháp hòn đá ném hai chim.

[Hai người các ngươi nhất định có chuyện! Phụ tử gian dâm! Loạn luân rồi!] Hồ ly vô huyệt, oa oa kêu gào.

“Lần sau sẽ không. Xin lỗi.” Ngôn Thâm bịt tai không nghe, tiếp tục trấn an cha.

“Lần này bỏ qua. Mặt của con có đau hay không.” Hiển nhiên đã tiếp thu xin lỗi, Lục Nhân lo lắng nhìn mặt của cậu.

“Không đau, hoàn toàn không đau.” Ngôn Thâm cười nói. Những lời này ngược lại là thật.

[Ta rất đau! Rất đau!]

“Con nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Ừ. Ngủ ngon.” Ngôn Thâm gật đầu, không vết tích nắm hồ ly lên đi vào trong phòng.

Đóng cửa phòng sau, Ngôn Thâm bắt đầu xoa mặt của hồ ly, dù sao một cái tát kia hắn là đánh vào trên mặt cậu. Trên mặt cậu không có vết bị thương, lại không có đau.

[Ta hận chết như vậy!] Tại sao y với cậu là cộng sinh!

“Để bồi thường người, ngày mai mua một trăm nguyên đậu hủ kỵ chiêm.” Ngôn Thâm mặt có vẻ xấu hổ, dù sao là cậu sai trước.

[Hừ hừ!]

“Chẳng qua có chuyện đừng để cho ta nghe thêm lần nữa.” Ngôn Thâm ôn nhu xoa mặt của hồ ly, giọng nói có chút âm trầm: “Nếu như lại để cho ta nghe được cha con gian dân, còn nói loạn luân, liền phạt người một tuần không ăn đậu hủ kỵ.”

[Người dám nói người không có ý nghĩ không an phận! Người còn ôm hân, có cha con nào sẽ như vậy không?]
] Hồ ly nói.

“Sẽ a, cảm tình tốt sẽ có.” Ngôn Thâm nói đương nhiên.

Vậy chính là cha con có vấn đề rồi! Hồ ly rất muốn phản bác, bắt quá suy nghĩ một chút bỏ qua, y không muốn chọc tới đại ma vương.

“Hồ ly, người chẳng lẽ đang ghen sao?” Ngôn Thâm cười hỏi, nắm mặt hồ ly nhỏ, nhìn chăm chăm con người màu đỏ của y.

[Lục Ngôn Thâm! Người không nên quá phận!] Y tức giận đến nhắc lên móng vuốt, loạn cào.

Ngôn Thâm cười lớn, dùng ưu thế thân thể ngăn trở móng vuốt y.

Bắt quá như đã nói qua, tại phòng bếp nấu cháo xương người, cách ngày sáng sớm đã bị Ngôn Thâm vô trang đầy đủ đổ vào bồn cầu.

Người của chợ bán thức ăn phát hiện thi thể lão Trần, lập tức báo nguy, đương nhiên trong đó hỗn loạn một trận, thẳng đến cảnh sát không chế hiện trường mới khôi phục trật tự.

Nghe nói, nhà lão Trần có hai bộ thi thể, một nữ nhân vắn vẹo không còn hình người, cùng một nam nhân đã bị tách rời đến một nửa.

Ngày đó tin tức khiến người ta kinh sợ ở tin thời sự chiếm năm phút đồng hồ, qua báo chí xã hội chiếm góc tin tức nhỏ nhỏ.

Nhưng mà, hai mạng người vô tội, cùng bản thân người phạm tội. Bản thân lão Trần, là một con quỷ. Trong hình dạng con người, lại làm chuyện của quỷ. Loại quỷ này, còn có bao nhiêu xen lẫn trong đám người đây?

Lúc này, tiếng chuông chợ bán thức ăn vang lên, giống như là tiếng chuông cảnh cáo. Nhưng mà, không có ai chú ý.

4. Chương 2-1: Án Thứ Hai: Hắc Long (1)

Một tuần sau sự kiện chợ bán thức ăn, là thi cuối kỳ.

Ngôn Thâm hóa thân học sinh nghiêm túc nửa đêm khêu đèn học, lúc này cậu lật sách so với trở mặt còn nhanh hơn.

[Không cần xem, đến lúc báo ứng kinh phạt một chút tác dụng cũng không có.] Hồ ly ở một bên bỏ đá xuống giếng, độ sáng đèn bàn thực sự quá chói mắt, y ngủ không được rất khó chịu.

“Ngủ không được, không bằng nhiều sưởi ấm cho ta.” Ngôn Thâm con mắt không rời sách, cậu nới với hồ ly. Thành thật mà nói, cậu hiện tại lạnh muốn chết, tay lạnh chân lạnh, đầu sắp đông cứng.

[Người chẳng lẽ muốn đặt ta ở trên đùi sao?] Hồ ly liếc mắt nhìn cậu.

Ngôn Thâm nở nụ cười, biểu tình đoán đúng, “Không phải, trên mặt đất cũng không tồi.” Cậu đề nghị.

[Trên đất để bị người giẫm lên, đúng không.] Hồ ly tà liếc mắt cậu, xoay người, quyết định không để ý tới cậu.

“Không phải, người đến phòng khách ngủ.” Ngôn Thâm nói, phòng khách đèn điện tắt toàn bộ, đảm bảo tối không tiếng động, với chất lượng giấc ngủ mà nói là thật không tệ.

[Bên ngoài lạnh lắm.]

“Người lông rất nhiều.”

[Còn rét.]

“Có thể lấy chăn bông mà đắp.”

[Ta tình nguyện ở chỗ này.] Cuộn thành một vòng lớn, vẫn quyết định nhẫn nại đèn bàn chói mắt, ở trên giường ngủ.

“Ừ.” Ngôn Thâm gạt đầu, đường nhìn từ đầu tới đuôi chưa từng rời khỏi sách giáo khoa.

Một lát sau, hồ ly không nhẫn nại được hỏi: [Người khi nào ngủ!]

“Chờ một chút.”

[Phải chờ tới lúc nào?]

“Khoảng chừng mười phút.”

Tuy nhiên, qua hai mươi phút sau.

[Người rút cuộc chừng nào ngủ!] Khi hồ ly thở phì phì quay đầu lại nhìn Ngôn Thâm thì, phát hiện cậu đã ngã vào trước bàn đọc sách ngủ.

Làm cái gì a! Hồ ly oán trách, nhảy lên bấp đùi Ngôn Thâm, lại nhảy lên mặt bàn, y tắt đi đèn bàn, sau đó nhảy quay về bấp đùi Ngôn Thâm, lại nhảy xuống mặt đất.

Hắn lực lớn vô cùng kéo Ngôn Thâm lên giường, sau đó đắp chăn.

Ngôn Thâm nếu như cảm mạo, thống khổ chính là y. Dựa vào tình huống như vậy mới phải hảo tâm dàn xếp cho cậu? Không phải muốn cùng cậu ngủ chung. Hồ ly thuyết phục chính mình.

Hồ ly ở bên cạnh cậu tìm một chỗ thoải mái nằm xuống.

Cuối cùng có thể ngủ. Hồ ly nhắm mắt lại, tiến vào mộng đẹp.

Ngôn Thâm sáng sớm tỉnh lại, phát hiện mình ngủ ở trên giường, không cảm thấy kinh ngạc nở nụ cười.

Cậu xoay người ôm cổ hồ ly, cười nói: “Rõ ràng cũng rất muốn cùng ta ngủ.” Dứt lời, buông hồ ly ra, để y ngủ thêm một lát, mình rời giường đánh răng rửa mặt.

Trở về phòng thì, hồ ly đã tỉnh, ngồi ở trên giường chờ cậu. Ngôn Thâm thay đồng phục xuống lầu chuẩn bị bữa sáng, hắn làm hai phần bánh mì nướng kẹp thịt xông khói, một phần cho cha dậy trễ, đồng thời cấp hồ ly một chén sữa tươi.

[Ta ngày mai muốn ăn trứng gà sống.] Hồ ly uống sữa nói.

“Không được, ăn trứng gà sống miệng sẽ thối.” Ngôn Thâm cự tuyệt, rất nhanh giải quyết bữa sáng.

[Đun sôi cũng không sao.]

“Được, ngày mai ta luộc cho người.” Ngôn Thâm đáp ứng rất nhanh, chỉ cần yêu cầu không phải rất kỳ quái, cậu đều rất dễ nói chuyện.

Ngôn Thâm ăn điểm tâm xong, liền vội vàng đi học.

Đi ở trên đường, cẩn thận né tránh ‘Người qua đường’, cậu không hài lòng bước chân vào trường học, luôn luôn đúng giờ đến trường học.

Vốn là ngày rất bình thường, đến trường học kiểm tra, sau đó về nhà.

Thế nhưng hôm nay, không giống với ngày thường.

Mới vừa vào cửa trường, chợt nghe tiếng nghị luận âm ỉ ồn ào. Theo lý mà nói, đêm trước cuộc thi, mọi người hẳn là khẩn trương hề hề xem bài vở, hoặc là nhỏ giọng thảo luận.

Thế nhưng tiếng kêu ngắt trời, một lúc sau cũng không dứt.

Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?

Ngôn Thâm ôm nghi hoặc đi tới lớp học của mình, thấy trên bảng đen viết thật to hai chữ: Tự học.

“Ngôn Thâm! Ông bây giờ mới đến! Ông có biết phát sinh đại sự hay không!” Đứng bên cạnh cậu là Hoàng đồng học, nhiệt tình thuật lại chuyện mới vừa phát sinh. Nhìn hẩn đông dặc, thần sắc kích động không thôi, có thể thấy được không cần kiểm tra, hẳn có bao nhiêu hài lòng.

Theo lời hẩn nói, giáo viên thần sắc khẩn trương tuyên bố tự học sau, liền vội vã rời khỏi. Có người nói, bài thi trong một đêm, bị người ly miêu hoán thái tử, đổi thành giấy trắng. Dưới tình huống bất đắc dĩ, có thể sẽ hủy bỏ cuộc thi.

“Như vậy cũng không cần thi rồi! Ha ha, thực sự là được lợi!” Hoàng đồng học hả hê nói, hoa chân múa tay vui sướng, nói có bao nhiêu hài lòng, thì có bấy nhiêu hài lòng.

[Bạn học người có ngu ngốc hay không a!] Hồ ly chán ghét nhìn Hoàng đồng học, giấu cợt nói. Bài thi mất có thể lấy ra lại, hoặc là trì hoãn cuộc thi. Không có khả năng hủy bỏ, dùng chút đầu óc nghĩ một chút đã hiểu, cao hứng thành như vậy.

“Đừng nói như thế.” Ngôn Thâm thấp giọng trách cứ y, “Sống ở trong ảo tưởng cũng không sai.” Nói một câu chẳng khen chê.

Hồ ly liếc cậu trắng mắt.

“Chúng ta phải tự học đến tan học sao?” Ngôn Thâm quên hồ ly oán giận, khuôn mặt tươi cười hỏi Hoàng đồng học đối diện.

“Ừ. Đại khái mười hai giờ có thể đi.” Hoàng đồng học nói.

Ngôn Thâm nhìn phòng học nháo rầm rầm, nghĩ thầm, phòng học ồn như thế, chỉ sợ là không thể tự học. Cậu ngồi trở lại chỗ ngồi của mình, vô ý lấy sách ra. Lúc này đọc sách, sẽ bị người ta cho là khác loài.

Cậu ngồi ở vị của mình, không hề báo động trước, bắt đầu đọc. Hồ ly nói với cậu cái gì, vào tai trái ra tai phải.

Ngây ngô nhìn khoảng không bầu trời một đám mây, từ từ bay qua.

Rất thích ý.

Mây trắng ngay sau đó mây đen rất nặng, cấp tốc lan tràn, trường học bị mây đen bao phủ toàn bộ.

“Hình như sắp mưa.” Ngôn Thâm nhìn mây đen nói.

[Người đừng suy nghĩ quá nhiều.] Hồ ly lườm cậu một cái.

“Thế nhưng có mây đen.” Ngôn Thâm nói, tin tưởng vững chắc sau đó sẽ mưa.

“Ở đâu ra mây đen a?” Lâm đồng học nghe được Ngôn Thâm lẩm bẩm, đến sát bên cửa sổ nhìn, bầu trời rất xanh, mây rất trắng, ở đâu ra mây đen?

“A, ” Ngôn Thâm sửng sốt, ngượng ngùng nói: “Tớ nhìn lầm.”

“Cậu nhanh đi kiểm tra mắt đi! Chúng ruồi bay* của cậu trước mắt rất nghiêm trọng!” Lâm đồng học và Ngôn Thâm cười cợt một phen, quay đi vòng vòng nói chuyện phiếm.

[Bạn học của người chỉ số thông minh thật sự có vượt qua bảy mươi sao?] Tại sao mỗi người đều ngu xuẩn như thế? Lẽ nào không ai phát hiện Lục Ngôn Thâm có mắt âm dương sao? Nhìn mây trắng thành mây đen muỗi bay, cũng quá lớn đi!

“Hồ ly, miệng chứa chút đức đi.” Ngôn Thâm đưa tay, bắn vào cái trán lông xù ừ của y. Khí lực không lớn không nhỏ, chỉ là một chút giáo huấn sơ sài.

[Ôi!] Hồ ly bị y đánh, rất được tức giận hờ, [Thật không hiểu nổi, tại sao người bị thương ta đau, ta bị thương vẫn là ta đau?]

Ngôn Thâm cười nói, “Lẽ nào người chưa từng nghe qua những lời ‘của người là của ta, của ta vẫn là của ta’ này sao? Kỳ thực người chiếm tiện nghi rất lớn.”

[Nói vậy!]

Ngôn Thâm không để ý tới y, nhìn đám mây đen trên bầu trời, điềm xấu hiện ra.

“Người xem, một đám mây đen lớn.”

[Nói rõ trước! Lần này ta sẽ không nhúng tay! Người tốt nhất cũng không được tham gia!] Hồ ly khẩn trương cảnh cáo cậu, y hiểu rất rõ cậu, đối loại chuyện quái lực loạn thần này, cậu là một chút sức chống cự cũng không có. Cho dù không muốn liên lụy, cũng sẽ bị cuốn vào.

Lục Ngôn Thâm căn bản là thể chất hấp dẫn quỷ quái nha! Hại y mỗi lần đều phải giúp cậu xử lý hậu quả, cực kỳ phiền toái! Tốn sức không được câu cảm ơn, ai muốn làm! Y không muốn làm! Y vô cùng không muốn làm!

Ngôn Thâm ý vị thâm trường nở nụ cười, đối với lần này không có phát biểu cái gì. Nói, cũng không có tác dụng. Nên xảy ra sẽ xảy ra, mặc cho số phận đi.

Tan học, Ngôn Thâm đi đến cửa hàng bách hóa, cầm tờ rơi quảng cáo, trên đó viết trứng gà cùng nước tương giảm giá, một người mua một phần, trọng điểm là một giờ rưỡi hết hạn.

Bọn họ đến lúc đó đã một giờ mười lăm, Ngôn Thâm cước bộ nhanh hơn, vứt bỏ thang cuốn chậm rãi, chọn thang máy tiếp đất tiếp theo. Cậu cấp tốc gọn gàng, bởi vì thường xuyên mua thức ăn, cho nên rất rõ vị trí trưng bày, cầm một hộp trứng gà và một lọ nước tương.

Nhưng mà, Ngôn Thâm lại cảm thấy thiếu.

“Người thay đổi hình người một chút.”

[Để làm chi?] Nghi ngờ nhìn cậu.

“Mua thêm một phần về nhà. Nhanh một chút nữa, người nhanh lên một chút.” Cậu thúc giục.

Bất đắc dĩ hồ ly không thể làm gì khác hơn là biến thành hình người, hiện thân.

Bởi vì cậu và hồ ly là cộng sinh, cho nên hình người của hồ ly cùng cậu cơ hồ là giống nhau như đúc, vóc người giống nhau như đúc, lớn lên giống nhau như đúc, y phục cũng là giống nhau như đúc. Người không rõ, còn cho là bọn họ là song sinh.

Hồ ly không kiên nhẫn cũng cầm một lọ tương và một hộp trứng gà, mặt thối đứng ở quầy thu tiền xếp hàng.

[Ta thật không hiểu nổi. Quý thích khóc kiếm tiền không ít, tại sao người luôn luôn như thế này?]

“Thế nào?”

[Chiếm tiện nghi.] Hồ ly liếc tờ rơi một cái, y sớm phát hiện nó. Tuần lễ trước thu được sáu tờ rơi, liền thấy cậu tính toán thời gian, xem ngày nào rảnh rỗi. Còn đánh dấu trên lịch làm việc, ghi chú rõ nước tương và trứng gà, một bộ rất quan trọng.

“Cái này gọi là tiết kiệm chút tiền, cho phí rất nhiều.” Ngôn Thâm cười nói. Nhìn gò má hồ ly mất kiên nhẫn, cùng gò má mình giống nhau như đúc, “Mỗi lần nhìn đều cảm thấy thú vị.” Thì ra gò má mình cao như vậy.

[Hừ! Ta vốn có hình dạng dễ nhìn hơn người gấp vạn.] Hồ ly kiêu ngạo nói, không phải y muốn khoe, khuôn mặt chính mình đẹp cực kỳ, là đặc sắc hồ ly.

“Thực sự là ủy khuất đại gia ngài.” Ngôn Thâm cười nói, lại không để bụng. Cậu đối khuôn mặt đẹp, không cảm thấy bất cứ cái gì.

[Người biết ta đã ủy khuất rất nhiều!] Hồ ly chê cười, sớm biết rằng Ngôn Thâm đối xinh đẹp không để bụng. Thâm mỹ quan cậu, chỉ có thể nói, khác hẳn thường nhân.

Đang lúc bọn cậu nói chuyện phiếm thì đi tới, thay y trả tiền. Trả tiền, nhận hóa đơn, rồi đi.

Cách xa ánh mắt người đi đường, hồ ly đem túi plastic giao cho Ngôn Thâm, hừ một tiếng nhỏ đi.

[Bữa cơm nấu cái gì?]

“Trứng cuộn cơm*.”

[Ta đây đâu?]

“Trứng cuộn cơm nhỏ.”

[Ta phải là trứng sống.]

“Đừng hòng mơ tưởng.”

Ngôn Thâm đột nhiên dừng lại, quay đầu lại nhìn một gã đi qua đường, nhưng là tầm mắt của cậu dừng ở trên cánh tay của người kia.

[Lại xảy ra chuyện gì?] Hồ ly không nhịn được nói.

“Ta vừa thấy hình xăm người kia... Đang động.” Ngôn Thâm không xác định nói, nhìn chăm chăm cánh tay của người kia càng ngày càng xa.

[Nói nhảm! Hắn lại đi đường, hình xăm đương nhiên sẽ động!]

“Như vậy a.” Ngôn Thâm bị hồ ly nói cho lung lay, thu hồi đường nhìn, tiếp tục đi về phía trước, “Thực sự là hình xăm trông rất sống động.”

[Nhanh lên một chút! Ở đây không khí thật xấu!] Nhiều người thả carbon dioxide như thế, y rất nhanh thì sẽ thiếu dưỡng khí! Vẫn là trên núi tốt.

“Được rồi, về nhà.” Ngôn Thâm bước nhanh về nhà.

Ngôn Thâm trong đầu hiện lên hình ảnh hình xăm bay múa, cậu lắc đầu, có thể là quá mệt mỏi.

Ngày mai, trường học bắt đầu lưu truyền một tin đồn kỳ quái.

Ngôn Thâm đi từ cổng đến phòng học, đã nghe đến vài phiên bản.

“Trường học xuất hiện quái xà màu đen.”

“Màu đen hơn nữa con quái xà rất lớn, nói không chừng không phải rắn, là con gì đáng sợ hơn nữa!”

“Đúng, rồng màu đen.”

“Cực kỳ đáng sợ, nghe nói còn có thể phun lửa!”

“Tớ nghĩ, bài thi chính là nó phun lửa đốt sạch!”

Tục ngữ nói, ba người thành hổ. Quả thực không sai.

Ngôn Thâm không bình luận gì quay về chỗ ngồi, mọi người cao hứng bưng bưng thảo luận chuyện hắc long, mà các đạo sư đều bị gọi đi mở cuộc họp khẩn cấp, khiến cho lời đồn càng đáng tin, sau đó càng phát huy càng mạnh.

[Ở đây thật là cao trung sao?] Hồ ly nhìn người trước cửa linh hoạt thảo luận lời đồn, nghiêm trọng hoài nghi những người này chỉ có trình độ vườn trẻ, tình cảnh này rất giống một đám trẻ con vườn trẻ vây cùng một chỗ thảo luận ngày nội dung kỳ sĩ mặt nạ* hôm qua.

“Bất quá, hẳn là không có lửa thì sao có khói.” Ngôn Thâm một tay đỡ gương mặt, nhìn bạn học càng thảo luận càng kích động.

[Vậy thì thế nào!] Hồ ly có dự cảm không tốt.

“Ừ..., ta có chút hiếu kỳ.” Ngôn Thâm nói, yên lặng đem chuyện các học sinh nói ghi xuống.

[Lòng hiếu kỳ giết chết một con mèo.]

“Yên tâm, ta có người.” Ngôn Thâm nở nụ cười, tràn đầy tự tin nói.

[Ta mới sẽ không giúp người!] Hồ ly mỗi lần đều nói như thế, thế nhưng không có một lần làm được.

Ngôn Thâm cười cười, không nói. Tất cả đều không nói.

Bởi vì bài thi biến mất, nhà trường quyết định cứ đi học theo lẽ thường. Giáo viên trở về, mọi người trở lại chỗ ngồi, bắt đầu học.

Tan học, Ngôn Thâm không nói hai lời, đi xuống lớp cấp dưới.

[Đi đâu a!]

“Đi tìm ngọn nguồn tin đồn.” Ngôn Thâm nói. Cậu đi vào cửa lớp năm nhất, tìm niên đệ họ Hứa thấy hắc long.

“Anh... chào...” Hứa đồng học sợ hãi rụt rè đi tới, sắc mặt tái nhợt, thoạt nhìn như là đã bị kinh hách rất lớn. Thần sắc hần khẩn trương, đứng ở trước mặt Ngôn Thâm, nhưng mà hần lại cao hơn Ngôn Thâm rất nhiều.

Ngôn Thâm nhìn lên Hứa niên đệ rất cao, lộ ra mỉm cười thân thiện nói:

“Cậu quá khẩn trương, thả lỏng một chút. Có thể tìm một chỗ nói không?”

“Đương... nhiên...”

“Ghé dưới bóng cây đa có thể chứ?”

“Có... thể...”

Hai người một hồ đi tới ghé dưới bóng cây đa, Ngôn Thâm lúc tới tiện đường mua đồ uống mời niên đệ, nhiều lễ người không trách. Chỉ hy vọng Hứa niên đệ có thể bình tĩnh một chút, sắc mặt ấm lại chút.

[Tiểu tử này cần kiềm chế sợ hãi!] Hồ ly một câu nói trúng, len lén hút đồ uống của Ngôn Thâm một cái.

“Tôi muốn hỏi chuyện ngày hôm qua cậu thấy.” Ngôn Thâm hỏi thẳng vào vấn đề.

“Được.....”

“Cậu hôm qua thật sự thấy hắc long sao?”

“Thật.....” Hần vẻ mặt kiên định, thế nhưng giọng nói suy yếu.

“Có thể kể lại một chút không?”

“Em ngày hôm qua đến phòng làm việc của giáo viên, sau đó thấy con vật màu đen chui ra, rất giống rắn cũng không phải rắn. Em từ giờ cũng rất sợ rắn, cho dù là món đồ chơi cũng là hoàn toàn không thể tiếp thu...” Những lời này, Hứa niên đệ nói tận mười lăm phút đồng hồ. Nói xong còn rơi trong sợ hãi với rắn vào lúc nhỏ, sắc mặt càng tái nhợt. Ngôn Thâm chịu đựng tính tình nghe hần nói xong, bắt quá hồ ly bên người cậu đã chạy đến hai bên trái phải chơi ném hòn đá nhỏ. (ném hòn đá vào người qua đường)

“Ước chừng là mấy giờ?”

“Em ở thư viện học bài, thẳng đến đóng cửa, đại khái là chín giờ rưỡi.” Trước khi hỏi ra lời này, hần không biết lại lẩm bẩm cái gì, dứt quãng, Ngôn Thâm rất khổ cực mới nghe ra trọng điểm hần muốn nói.

“Tôi đã biết, cảm ơn cậu hỗ trợ. Bất quá, tôi đề nghị cậu tốt nhất kiềm chế sợ hãi.” Ngôn Thâm nói lời tạm biệt Hứa niên đệ, mang theo hồ ly đi. Bất quá, không phải đường về nhà.

[Lại muốn đi đâu?]

“Phòng làm việc giáo viên.” Địa điểm xảy ra chuyện.

[Cậu không nên quản chuyện này!]

“Ta chỉ là hiếu kỳ một chút.” Ngôn Thâm nói, đối con vật kia rất có hứng thú.

[Bọn họ nói lung tung, người cũng tin!]

“Niên đệ không có nói sai. Ta tin tưởng hẳn.”

[Bằng cái gì?]

“Chỉ bằng bên cạnh ta có một hồ ly thích nói dối a!” Ngôn Thâm ha hả cười, trêu chọc hồ ly.

[Ta lại không thường nói dối!]

“Dạ dạ dạ.” Ngôn Thâm cười nói. Nhìn, này không phải là lời nói dối vô cùng lớn sao?

Một người một hồ đi tới phòng làm việc giáo viên, bởi vì là trong lúc thi cho nên phòng làm việc cấm học sinh đi vào, bọn họ chỉ có thể ở ngoài quan sát.

[Cái gì cũng không có, nhanh lên một chút về nhà!]

“Ai nói không có.” Ngôn Thâm chỉ vào cạnh cửa sát tường, mặt trên có vấy mực màu đen, bởi vì chiều cao rất thấp, cho nên không sao rõ ràng.

[Nhất định giáo viên rửa bút lông thì vấy đến.]

“Thế nhưng ta ngửi được mùi vị quý quái.” Ngôn Thâm cười nói, hài lòng rời đi.

[Ngửi được mùi vị quý quái,] Hồ ly hừ lạnh một tiếng, [Người cho là người là cầu à.] Nhỏ giọng nói.

“Cái gì?”

[Không có gì.]

Dưới tình huống Ngôn Thâm nắm trong tay cuộc sống vui chơi của y, y khuất phục.

“Buổi tối còn phải trở lại một chuyến.”

[Còn phải đến?]

“Ý kiến khác?”

[Không.]

Liên quyết định như thế, Ngôn Thâm lộ ra dáng mong đợi tươi cười, “Sẽ là như thế nào gì nhỉ?” Là quý, hay là yêu?

[Nhất định không là đồ tốt.] Hồ ly cau mày nói, tuy rằng nhìn không ra, bởi vì lông quá xù.

“Có lẽ vậy.” Ngôn Thâm cười cười.

[Cẩn thận rước họa vào thân!]

“Không sợ, người sẽ bảo hộ ta. Hơn nữa ta cũng sẽ không đau.”

[Đê tiện!] Nghĩ vậy liền tức giận.

“Không dám nhận, không dám nhận.”

Khẩu chiến có qua có lại, bỗng nhiên dừng lại, Ngôn Thâm chăm chú thả mắt không chớp nhìn một cô gái bất lương.

[Lại xảy ra chuyện gì?]

“Hình xăm đang động.” Ngôn Thâm nhìn hình xăm hồ điệp trên lưng thiếu nữ, cái cánh như có như không vỗ nhẹ.

[Người nhìn lầm rồi.] Hồ ly trừng mắt liếc cậu.

“Thật. Ta không có nhìn lầm.” Nhưng mà hình xăm hồ điệp cũng không nhúc nhích, lẳng lẳng mở rộng cánh của nó.

[Đã nói người nhìn lầm rồi.]

“Có thể là ta quá mệt mỏi.” Ngôn Thâm xoa xoa mắt, liếc mắt nhìn hình xăm lần nữa, cũng bắt quá là hình xăm mà thôi.

[Nhanh lên một chút về nhà ngủ!] Hồ ly thúc giục.

“Được rồi.”

Về đến nhà, vừa vặn điện thoại reo, Ngôn Thâm vội vã chạy đi nghe điện thoại, phát hiện thì ra là Lục Nhân gọi điện thoại tới.

“Ngôn Thâm, ngày hôm nay dì Triệu sẽ đến, bữa cơm không cần nấu.”

“Được.”

“Gặp lại.”

“Gặp lại.”

Cúp điện thoại, Ngôn Thâm không nói lời nào, đi tới nhà bếp, bắt đầu động thủ nấu ăn.

[Bạn gái quý thích khóc muốn tới?] Hồ ly nghe lén toàn bộ. Nghĩ đến tay nghề của Triệu tiểu thư, thực sự là không dám khen tặng.

“Đúng.” Tuy rằng cậu không ghét dì Triệu, nhưng là tay nghề của cô thực sự rất có vấn đề. Lần trước để nấu một bữa nhìn như kiểu thức ăn Trung Quốc bình thường, lại ẩn chứa bom.

Cậu và cha hai người đến bệnh viện khám gấp, ở bệnh viện một ngày. Khổ hồ ly, đau đến lăn lộn trên mặt đất. Mà Ngôn Thâm chỉ là sắc mặt tái nhợt, chỉ tiêu chảy mà thôi.

Thần kỳ nhất chính là, dì Triệu cũng ăn, lại một chút việc cũng không có.

[Ta cũng không muốn ăn đồ cô ta nấu.] Hồ ly cau mày nói.

“Cho nên ta đang nấu a.” Ngôn Thâm cười nói.

[Người cũng không cần ăn.] Hồ ly nói. Ngôn Thâm ăn, đến lúc đó dạ dày đau, chính là y đau.

“Ta tận lực nấu an toàn, được không?” Ngôn Thâm cười nói, không ăn thì quá không nể tình.

[Thật không hiểu nổi quý thích khóc đang suy nghĩ cái gì. Hắn muốn mưu sát sao?]

Ngôn Thâm trên mặt tuy rằng cười, lại giống như khóc: “Hắn chỉ là quá tịch mịch.”

[Hừ.] Hồ ly quay mặt chỗ khác, không nhìn về mặt của cậu, [Ta muốn ăn trứng gà sống.] Vội vã nói sang chuyện khác.

“Đừng vọng tưởng.”

[Đậu hủ ky chiên dầu cũng được.]

“Ta lại không mua đậu hủ ky.”

[Ta đây bữa cơm ăn cái gì?]

“Gà rán.” Hồ ly thích ăn dầu chiên, đối với gà rán cũng là yêu thích không buông tay.

[Miễn cưỡng chấp nhận.] Hồ ly thêm nhỏ dãi nói.

Ngôn Thâm cười cười, động thủ chiên gà rán.

Năm giờ rưỡi, Lục Nhân và Triệu Thi Vân trở về, Ngôn Thâm cùng cô chào hỏi, hỏi han ân cần một phen, Ngôn Thâm trở lại phòng khách xem ti vi, đem nhà bếp tặng cho những người lớn.

[Hừ. Bình thường cũng không thấy quý thích khóc vào nhà bếp, ngày hôm nay lại nhiệt tình như thế, còn vội vàng giúp thái rau!]

Hồ ly đối Lục Nhân châm chọc khiêu khích một phen.

“Người nha.” Ngôn Thâm đem hồ ly ôm vào trong ngực, thuận mao y, “Ngoan ngoãn xem ti vi đi.” Quay đầu hồ ly đến trước ti vi.

[Hừ.]

Sáu giờ rưỡi ăn cơm, Ngôn Thâm ngồi trước bàn ăn, đợi ăn. Mà hồ ly ngồi ở chỗ trống bên cạnh cậu.

Dì Triệu nấu bữa cơm kiểu Tây, Ngôn Thâm trong lòng tán thành. Chọn bữa ăn kiểu Tây tương đối an toàn, có thể thấy được cô có ghi nhớ giáo huấn lần trước.

Lần này cũng không có vấn đề gì. Thuốc dạ dày cũng uống.

Không thành vấn đề.

Ngôn Thâm nghĩ thầm không thành vấn đề, sau đó chạy, tất cả mọi người cùng chạy

5. Chương 2-2: Án Thứ Hai: Hắc Long (2)

Nói đến vấn đề dạ dày, ta bị viêm dạ dày rất nghiêm trọng. Căng thẳng sẽ tiêu chảy, cho nên mỗi lần kiểm tra, ta cũng sẽ không ăn cái gì. Thi cuối kỳ một tuần, là ngày khó khăn nhất.

Tất cả thức ăn, cậu chỉ dám ăn một miếng, sau đó để lại, mặt mỉm cười đáp lại các vấn đề của dì Triệu.

“Trường học thế nào?”

“Cũng không tệ lắm.”

“Có bạn gái hay không?”

“Không có.”

“Nghỉ hè sắp tới, có muốn tới nhà của dì chơi hay không?”

“Con suy nghĩ một chút.”

“Con thích nhất chơi trò chơi gì?”

“Trò chơi trí tuệ.”

[Xem, cô ta muốn trở thành mẹ người dục vọng rất mãnh liệt.] Hồ ly nhin không được mở miệng.

“Con ăn no.” Ngôn Thâm cười rời chỗ. Đem chén đĩa cần rửa, quay đầu lại cùng cha nói, “Con chín giờ phải ra khỏi cửa. Nếu như đi ra ngoài, phải nhớ khóa cửa.” Sấm vai con trai ngoan thập toàn thập mỹ.

“Được.” Lục Nhân đáp lại.

Ngôn Thâm xếp xong chén đĩa, trở về phòng của mình. Như có điều suy nghĩ. Dì Triệu nếu quả như thật cùng ba kết hôn, liền trở thành mẹ kế của cậu.

“Mẹ kế a..” Luôn cảm thấy có điểm quái lạ.

[Báo trước, ta là tuyệt đối sẽ không ăn đồ nữ nhân kia nấu!] Lần thứ hai nhắc lại lập trường của mình, y phản đối ăn đồ cô nấu.

“Cái gì nữ nhân kia, thật khó nghe. Người có thể gọi cô ấy là dì Triệu.”

[Dì? Ta so với cô ta lớn hơn gấp mấy chục lần, gọi cô ta dì, có thể quá không khách khí hay không.] Hồ ly cười nói.

“Nếu không Triệu tiểu thư cũng được.” Ngôn Thâm cười nói.

[Mặc kệ cô ta là ai. Sắp chín giờ, người còn không chuẩn bị.] Hồ ly nhắc nhở.

“Không vội. Trước tắm đã.” Ngôn Thâm nhún nhún vai, kéo tủ quần áo ra, dự định tắm rửa xong ra lại đi. Đầu óc xấu xa hỏi: “Người có muốn cùng nhau hay không?”

[Không muốn!]

Ngôn Thâm ha hả cười đi vào phòng tắm, đem chuyện vừa phiền não ném qua sau đầu. Cậu còn có chuyện càng thú vị muốn làm.

Rửa mặt chải đầu xong hết, thay áo khoác nâu sẫm, mặc áo màu nhạt, quần jean, chào tạm biệt vị trưởng bối trong phòng khách, sau đó đi khỏi cửa.

Đến trường học thì đã chín giờ bốn mươi lăm phút. Hơi chậm chút.

Cậu bước chậm đi lên phòng làm việc giáo viên, buổi tối bầu không khí trường học tràn ngập quỷ dị, bất quá bây giờ cũng là thời khắc Quỷ Hồn xuất hiện.

[Bầu không khí đáng ghét.] Hồ ly oán trách, nhìn trần này chỉ biết nhất định có con yêu quái.

“Người nghĩ ‘hắc long’ lúc nào sẽ hiện thân?” Ngôn Thâm hỏi.

[Rất nhanh.]

“Ồ.”

[Năm, bốn, ba...] Hồ ly bắt đầu đếm ngược.

Ngôn Thâm ngưng thần nhìn thẳng phía trước, chờ mong ‘hắc long’ xuất hiện.

[Hai...] Cái gì cũng không có xuất hiện.

[Một.] dứt lời, một đồng màu đen từ chỗ rẽ thang lầu vòng ra, đột nhiên bọn chúng sát qua bên người.

Nhanh như thế! Ngôn Thâm sét đánh không kịp bưng tai hô to: “Chờ một chút!” Hắc long trong truyền thuyết bỗng nhiên dừng lại, nhìn không ra đầu là đầu đuôi là đuôi, thực sự quá đen, động tác chậm rãi đi tới trước mặt bọn họ, như là kiểm tra thân phận bọn họ, tỉ mỉ trên dưới.

Ngôn Thâm cúi đầu nhìn, phát hiện trên quần áo xuất hiện rất nhiều văn tự, rối loạn không có quy tắc ẩn trên quần áo.

“Đây là cái gì?” Ngôn Thâm kinh ngạc hỏi. Chỉ là cùng nó sát qua bên người, liền để lại một thân chữ màu đen. Thực sự là phạm là đi qua tất lưu lại vết tích.

[Thì ra là thế.] Hồ ly bình tĩnh đại ngộ nói, thân thể y chợt trở nên thật lớn, che ở trước mặt Ngôn Thâm, [Nó là yêu quái chuyên ăn văn tự.]

Nói như thế, bài thi chỉ trong một đêm biến thành giấy trắng, chính là nó ăn văn tự.

“Sẽ làm hại nhân loại sao?”

[Chắc là không.]

“Vậy người thay đổi lớn như thế, ngăn ở trước mặt ta làm cái gì?”

[Người không nhìn ra nó bất thiện sao?] Hồ ly lườm cậu một cái, đối phương dịch ý rõ ràng, không làm phòng bị tốt là không được.

[Nực cười. Ta đối nhân loại nho nhỏ không có hứng thú.] Yêu quái cười nhạt, âm thanh của nó rất giống lên nữ nhân có tuổi, tang thương nói.

“Nó đã nói như thế, người biến trở về như cũ đi.” Ngôn Thâm nhón chân, vỗ vỗ lưng y. Trọng điểm là, y lớn như thế, hại cậu cái gì cũng không thấy được.

Hồ ly biến trở về kích thước ban đầu, bất quá vẫn đề phòng.

[Cứ thông thả, hồ yêu, ta sẽ không tổn thương chủ nhân của ngươi.] Yêu quái thấy được ‘sợi chỉ’ giữa hồ ly cùng Ngôn Thâm, giống hạng quyền chặt chẽ quấn vòng quanh cổ của hồ ly, kéo dài đến bụng Ngôn Thâm. Là chú pháp gì, nó không biết.

“Người hiểu lắm, ta không phải chủ nhân của y.” Ngôn Thâm kiềm chế hồ ly, tránh cho y quá kích thích, “Chúng ta hôm nay là muốn tìm người nói chuyện.”

[Nói chuyện? Dựa vào cái gì?]

“Cái gì cũng không có.” Ngôn Thâm nhún nhún vai, tác phong thoải mái, “Chỉ là người trộm văn tự như vậy, đối với chúng ta có ảnh hưởng không tốt.”

[Sau đó?]

[Người không nên ngăn cản ta, để ta ăn nó!] Hồ ly tức giận găm gừ.

“Người bình tĩnh một chút.” Ngôn Thâm vỗ vỗ vai y, trấn an tâm tình của y, nhìn y dần dần khôi phục bình thường, mới tiếp tục cùng yêu quái nói: “Ta mong người có thể rời đi nơi này.”

[Không thể.] Yêu quái lạnh lùng nói, âm thanh có chứa tâm tình phức tạp, tựa hồ có nỗi khổ.

“Người có nỗi khổ đi. Không bằng nói nghe một chút, nói không chừng chúng ta có thể giúp người.” Ngôn Thâm thân thiện nói.

[Này này, không nên tự ý thêm ta vào!] Hồ ly ở một bên kháng nghị.

“Đương nhiên phải tính người vào. Người là thủ hộ thần của ta a.” Ngôn Thâm nói đương nhiên.

[Thật là thú vị.] Yêu quái chậm rãi tiếp cận bọn họ, bất quá không có địch ý vừa rồi, [Có lẽ người có thể giúp ta một chút.] Nó đối Ngôn Thâm nói.

“Mời nói.” Ngôn Thâm cười nói, lộ ra biểu tình thảo luận với mọi người, hoàn toàn không thêm để ý đối phương là một yêu quái.

[Con trai của ta mất tích. Ta tác quái, kỳ thực cũng chỉ là muốn cho thấy ta ở chỗ này. Hắn còn nhỏ, không biết nhân tâm hiểm ác đáng sợ, ta vô cùng lo lắng hắn.]

[Đó là việc nhà của người, không nên đưa đến nhân gian.] Hồ ly ác nói lại.

“Hồ ly, ” Ngôn Thâm nghe xong, biểu tình nghiêm túc nói, “Đối phương là nữ sĩ lo lắng cho con cái, người không nên nói như vậy.”

[Ta đã biết.] Hồ ly bĩu môi nói, an tĩnh lại. Mọi việc liên lụy đến tình mẹ, Ngôn Thâm sẽ trở nên đặc biệt nghiêm túc.

[Nhìn người thái độ nghiêm túc, có lẽ ta có thể tin tưởng người.] Yêu quái nhìn Ngôn Thâm nghiêm túc, buông cảnh giác, dự định nghiêm túc cùng cậu thảo luận.

“Xin hỏi, con trai người cũng là yêu quái ăn văn tự sao?”

[Không phải. Hắn là tiểu hài tử ta cùng yêu quái ăn tranh vẽ sinh hạ. Hắn chuyên môn ăn loài người...]

“Hình xăm!” Ngôn Thâm bưng tỉnh đại ngộ, thì ra hình xăm cậu đã thấy, là thật sẽ động, hơn nữa còn là con trai yêu quái. Tranh vẽ cùng văn tự sinh hạ tiểu hài tử hình xăm, tuy rằng rất quái dị, lại phù hợp ăn khớp.

[Không sai, sao người biết?] Yêu quái nói, khiến cậu càng thêm vững tin luận điểm của mình.

“Trên thực tế, ta đã từng hai lần thấy hắn.”

[Ở nơi nào?] Yêu quái khẩn trương hỏi.

“Một lần ở cửa hàng bách hóa, lần thứ hai phụ cận nhà của ta.” Khoảng cách là cách trường học càng ngày càng gần, nói không chừng hắn đã tìm được phương hướng rồi.

[Nếu như người thấy hắn, xin hãy giúp đỡ. Ta lại ở chỗ này chờ hắn.] Yêu quái khẩn cầu, như một người mẹ vị nóng nảy.

“Nhất định.” Ngôn Thâm nói, nhìn ánh mắt của cô không sợ hãi chút nào, không hề lừa gạt.

[Cảm ơn, cảm ơn.] Yêu quái cảm kích nói, sau đó tán đi.

“Không khách khí.” Ngôn Thâm hướng về hành lang trống không nói, tràn đầy ưu sầu. Cậu nghĩ, người mẹ trong thiên hạ đều là giống nhau, đối thành mẹ của cậu nhất định cũng là như thế này.

[Ta có thể nói chuyện sao?] hồ ly đứng đưng nói.

“Người biết rất rõ ràng hình xăm là yêu quái, tại sao không nói, còn gạt ta?” Ngôn Thâm hỏi.

[Ta không nói mới tốt.] Hồ ly nói xong trái lại ngậm miệng.

“Tại sao?” Ngôn Thâm tức giận.

[Không có a. Ta chỉ là muốn, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện] Chính là không dám làm cậu tức giận, một bộ khí phách toàn vẹn, [Huống hồ ta cũng không biết hẳn cùng con yêu quái này có quan hệ. Cũng không có thể trách ta.]

Không sai, cũng không có thể trách y. Ngôn Thâm thở dài, nhẹ giọng nói: “Đi thôi, về nhà.”

Về đến nhà, phát hiện dì Triệu đã đi rồi, mà cha hướng về TV cười khúc khích, ý không ở trong lời, nói rõ đang suy nghĩ dì Triệu.

“Con đã trở về.” Ngôn Thâm nói, cởi giày tiến vào phòng.

“Đã về rồi.” Lục Nhân cao hứng bừng bừng quay đầu lại, nhìn con trai vào cửa, “Quê của Thi Vân ở trên núi có một khách sạn ôn tuyền, hỏi cha có muốn đi hay không.”

Ngôn Thâm cười nói, “Nghe không tệ.” Nghĩ một đằng nói một nẻo, cảm giác khác thường lần thứ hai nảy lên.

“Con vừa lúc được nghỉ đông, chọn ngày thu xếp.”

“Được.” Ngôn Thâm nói, vừa nói vừa trở về phòng, cảm giác có chút miễn cưỡng.

[Quý thích khóc nhất định nghe không ra miễn cưỡng trong giọng nói của người.]

“Như vậy tốt hơn.” Ngôn Thâm thở dài nặng nề nói. Như vậy tốt nhất, cậu không muốn trở thành vật cản trở ngại cha yêu đương. Chỉ là có chút khó chịu, rất khó loại bỏ mà thôi.

“Tiểu hồ ly, người nghĩ ta có tình tiết yêu mẹ hay không?” Ngôn Thâm cười khổ.

[Có thể.]

Cậu thấy lạnh quá, khát vọng ấm áp.

“Tiểu hồ ly, người biến lớn có được hay không?”

[Để làm chi?] Tuy có nghi hoặc, nhưng vẫn ngoan ngoãn biến lớn, hầu như có thể nhồi vào cả phòng.

“Ta thấy lạnh quá.” Ngôn Thâm lại gần, lông xù xù, rất thoải mái. Hồ ly thật ra là có nhiệt độ cơ thể, thật ấm áp.

[Người là tâm lạnh.] Hồ ly nói, khó có được nhìn cậu yếu đuối. Ngoan ngoãn nằm trên mặt đất, để cậu nằm trọn ở trong ngực y. Nhìn phân lượng cậu khổ sở như thế, y miễn cưỡng ngủ trên mặt đất đi!

“Chỉ ít ta còn người nữa.” Ngôn Thâm nỉ non, ngủ. Cậu đã rất mệt mỏi, sinh lý hoặc tâm lý cũng thế.

Hồ ly nhìn cậu, không nói một câu, sau đó cùng nhau ngủ.

Thật là ngu ngốc. Y nghĩ. Nhưng cũng không biết rõ, đến tốt cùng là đang mắng người nào.

Cách ngày, trường học tuyên bố tìm được bài thi bị mất, nhưng không loại bỏ hiềm nghi có người trộm bài thi, cho nên quyết định xuất hiện một phần bài thi trùng lặp. Cũng bởi vậy, kỳ thi kéo dài một tuần, nói cách khác, nghỉ đông trì hoãn nghỉ một tuần.

Trong phòng học tràn đầy kêu rên cùng không cam lòng, thiếu một tuần nghỉ, mọi người tựa hồ cũng rất thống khổ.

“Tớ đều cùng bạn gái đặt vé xe lửa muốn đi bắc bộ!” Có người bởi vì hẹn hò ngâm nước mà kêu rên.

“Tớ đặt vé máy bay đi Bành Hồ*!” Có người bởi vì du ngoạn trì hoãn mà kêu rên.

“Jujie concerts* không đi được!” Có người bởi vì concerts tiêu tan mà kêu rên.

Nhiều loại kêu rên sau một lúc, nhiều loại kế hoạch đều có.

Ngôn Thâm lúc này nhìn ngoài cửa sổ, tuyệt không tham dự kêu rên, bởi vì cậu một chút kế hoạch cũng không có. Cậu thần nhiên nhìn một đám mây bay qua, mảng lớn mây đen đã tán đi, chỉ còn lại một góc đen nho nhỏ, bài thi cũng đã trở về. Yêu quái lấy cái này, nói rõ thành ý của nó, đồng dạng, mình cũng phải biểu hiện ra thành ý mới được.

Lần thứ hai gặp phải hình xăm có khả năng cực kỳ bé nhỏ, chỉ có thể thử thời vận, cậu đều có thể liên tục hai ngày thấy hần, có thể ngày thứ ba cũng được.

Nhưng mà, mãi cho đến ngày thứ năm, Ngôn Thâm đi qua một cửa hàng trà Sắc Tình, lần thứ hai thấy hình xăm vũ động. Bất quá, hần ở trên lưng một gã hung thần ác sát lưu manh. Một con rồng trông rất sống động.

[Đừng nói với ta người phải đụng hần.] Hồ ly hoảng sợ nhìn Ngôn Thâm.

“Tiểu hồ ly, người phải bảo vệ ta.” Ngôn Thâm cười nói, trên thực tế, cậu cũng rất sợ. Luận vóc người, cậu so với lưu manh cao hơn; luận đánh nhau, lưu manh nhất định so với cậu cao siêu hơn.

[Người không đừng nháo!] Thấy Ngôn Thâm từng bước một, nhảy vào cửa hàng trà Sắc Tình. Hồ ly mồ hôi lạnh chảy ròng, nếu như Ngôn Thâm bị đánh, người đau chính là mình. Đừng làm rộn.

“Ta van người, một cái là tốt rồi, ta sẽ chạy mau.”

[Người...!]

Một giây kế tiếp, Ngôn Thâm đã huých hình xăm.

“Theo ta đi.” Cậu đối hình xăm vũ động nói, hình xăm rồng dọc theo tay cậu bò lên trên cánh tay cậu, sau đó Ngôn Thâm bỏ chạy.

“Làm gì thế?” Lưu manh tợn quay đầu lại, người đã chạy.

“Lão đại!” Thủ hạ của hần kinh ngạc chỉ vào phía sau hần.

“Gì?” Lưu manh không nhận được hỏi.

“Rồng của anh không thấy.”

“Gì!” Lưu manh xoay người nhìn lại, quả thực, chỉ còn lại có bối cảnh phi nhanh, mà rồng phi nhanh không thấy, “Gặp quỷ!” Chửi bới một tiếng, không khỏi rợn cả tóc gáy.

Về phương diện khác, thiếu niên chạy điên cuồng, Lục Ngôn Thâm, một đường chạy tới trường học, muốn mau sớm đem hình xăm trả lại cho yêu quái.

[Thiếu chút nữa bị người hù chết.]

“Ta cũng vậy.”

[Chơi thật vui!]

Ngôn Thâm bỗng nhiên dừng lại, cậu kéo tay áo, nhìn hình xăm rồng, nhìn hần hưng phấn hoa chân múa tay vui sướng. Hần cảm thấy rất kích thích.

“Nè! Mẹ người rất lo lắng người.”

[Ta biết. Ta cũng rất muốn trở về a, thế nhưng vẫn nhảy không tới trường học. Cái trường học này người xăm hình quá ít.] hình xăm rồng lỗ mắng nói. Ở cánh tay cậu bơi qua bơi lại, [Nói ngược lại, người sao thấy được ta? Con hồ ly là sủng vật của người sao? Người quen biết mẹ ta?] Hần hưng phấn hỏi vấn đề liên tiếp, tuyệt không sót ruột.

Ngôn Thâm mặt trầm xuống, thái độ hình xăm lỗ mắng làm cậu phát bực: “Hồ ly không phải sủng vật của ta, hần là thủ hộ thần của ta.” Tại sao tất cả mọi người hiểu lầm y là sủng vật của cậu chứ?

Cậu từ túi sách, lấy ra một tờ giấy, “Người có thể đi vào trong giấy không?”

[Tại sao? Ở trên tay người tương đối thoải mái.] Hình xăm nói, chậm rãi chạy.

“Ta không thích.”

[Có liên quan gì, nhìn một chút thì tốt rồi, ta không làm thế nào.]

“Đi vào.” Ngôn Thâm nhắc lại. Cậu rất ít dùng sức mạnh cứng rắn thái độ uy hiếp người khác, “Bằng không ta liền đem người cắt xuống.”

[Muốn ta hỗ trợ sao?] Hồ ly hỏi. Dùng nhãn thần ý bảo, y có thể giúp cậu ăn tươi hân.

“Không cần.”

[Đi vào thì đi vào. Người cũng rất biến thái, nào có người dám cắt thịt mình.] Hình xăm một bên mắt nháy, vừa đi tiến trong giây.

Hắn đi vào, Ngôn Thâm vỗ nát giấy, không để ý tới hình xăm khóc oa oa, đưa hân ném cho hồ ly.

“Người bảo quản. Ta sợ hân lại bò lên trên thân thể ta.”

[Không thành vấn đề. Có thể ăn sao?]

“Không được.”

Bọn họ quay về trường học, ở dưới tàng cây đa, kêu gọi yêu quái. Hồi lâu, yêu quái từ trong sách giáo khoa quốc văn xoay chuyển xuất hiện, sách giáo khoa quốc văn nhất thời biến thành một đồng giấy trắng.

“Ta tìm được hân.” Ngôn Thâm nói, cầm lại giấy trắng, mở ra, cho nó.

[Cảm tạ.]

[Mẹ, ta bị loài người khi dễ! Hân gạt ta vào giấy trắng, vậy sau đem ta vào lại!] hình xăm cáo trạng, hân thở phì phò ở trên tờ giấy trắng giấy dựa.

[Người phải cảm ơn người ta. Đối phương chịu mang người đến đã rất tốt.]

[Còn có con hồ ly vẫn muốn ăn ta.]

[Thế nhưng hân không có ăn.] Yêu quái rất hợp ý nói. Lại một lần nữa, hướng Ngôn Thâm còn có hồ ly nói lời cảm tạ.

“Không khách khí.” Ngôn Thâm nói.

[Còn có, ta muốn nhắc nhở người. Quan hệ của hai người cũng không đơn thuần, là các người nghĩ đơn giản.] Yêu quái như có hàm ý nhìn hồ ly, muốn nhắc nhở Ngôn Thâm chú ý con hồ ly này.

Ngôn Thâm chỉ là nở nụ cười, không nói gì. Tựa hồ nghe không hiểu hàm nghĩa trong lời nó nói.

[Nhiều chuyện.] Hồ ly lạnh lùng nói.

Yêu quái hướng hai người nói lời từ biệt, lại từ sách giáo khoa trở lại, những văn tự lại chạy về chỗ cũ.

Ngôn Thâm như có điều suy nghĩ nhìn sách giáo khoa, không nói một câu.

[Người rất hâm mộ tiểu tử kia đi.] Hồ ly nói. Hâm mộ đối phương có mẹ.

“Không, ta là đang suy nghĩ, ” Ngôn Thâm lắc đầu nói, “May là, chữ trong sách giáo khoa không có biến mất. Kỳ thi còn chưa qua.”

[Thật không?]

“Kỳ thực ta cũng không hâm mộ hân. Nếu như giống hân, suốt ngày chỉ biết làm nũng, sau này sao vậy được.” Ngôn Thâm nói, đem sách loạn thành một đồng cắt vào.

[Khó có được người nghĩ thoáng, ngày hôm nay để ta ăn trứng gà sống đi!]

“Không được. Trừ phi người muốn đánh răng.”

[Năm mươi nguyên đậu hủ kỵ chiên dầu cũng được.]

“Hai mươi nguyên. Đủ giới hạn.”

[Hai mươi nguyên có phải quá ít hay không a!] Hồ ly cò kè mặc cả nói.

Ngôn Thâm khe khẽ cười, “Thành thật mà nói, ta có thì nghĩ ta rất giống mẹ ngươi. Có muốn kêu một tiếng mẹ hay không, nghe một chút?” Cậu hứng thú trêu chọc hỏi.

[Hừ, ngươi có giấu đầu lòi đuôi sao?]

Một người một hồ, đầu võ mồm qua lại, phảng phất như chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Nhưng mà, kỳ thi vẫn cứ tới.

Bài thi xuất hiện trùng lặp luôn luôn đặc biệt khó viết, thi xong sau sẽ xem xét, sau một lúc kêu rên bài thi độ khó cao.

Mà một góc phòng học, Ngôn Thâm nhìn bầu trời một đám mây bay qua.

Hết thấy đều khôi phục bình thường.

Chỉ là, thỉnh thoảng, mở ra sách giáo khoa văn tự sẽ nghịch ngợm loạn động một cái, nói rõ tính chân thực của nó.

Văn tự xếp thành một hàng chữ.

[Có muốn giúp ngươi tìm đáp án hay không?] Nói cách khác, có muốn lám bừa hay không.

Ngôn Thâm cười cười, sau đó nhẹ nhàng tựa ở sách giáo khoa nói: “Không cần, cảm ơn.”

Văn tự khôi phục dáng dấp như cũ, Ngôn Thâm biết từ nay về sau, cậu lại thêm một bằng hữu yêu quái.

6. Chương 3-1: Án Thứ Ba: Khách Sạn Ôn Tuyền (1)

Ngày cuối cùng thi cuối kỳ thi xong, Ngôn Thâm về đến nhà, nhận được tiếng chuông điện thoại khẩn cấp.

“Ngôn Thâm!” Từ xa truyền đến âm thanh Lục Nhân hưng phấn.

“Là con.”

“Con thi cuối kỳ xong rồi.”

“Vâng.” Ngôn Thâm ngáp một cái, ngày hôm qua thức đêm căn bản ngủ không ngon, cậu hiện tại mệt chết đi.

“Thật tốt quá...” Lục Nhân nói một đồng.

“Vâng?” Ngôn Thâm sắp đang ngủ, cậu đứng ngủ gật, mắt thấy sẽ ngã xuống. Cậu nghe được một ít tạp âm, không rõ ràng lắm, ý thức càng ngày càng không rõ.

“... Liên quyết định như thế!” Lục Nhân cao hứng bừng bừng, tự mình nói xong, đồng thời điện thoại bị cúp, bất quá hẳn đã không có tâm tình chú ý chi tiết nhỏ này.

Hồ ly biến thành hình người, tiếp được thân thể Lục Ngôn Thâm lao đảo ra sau, cũng tiếp được ổng nghe rớt xuống, không lưu tình chút nào cúp điện thoại, cũng không quản đối phương có nói xong hay không.

Đương nhiên, y tuyệt không quan tâm, quỷ thích khóc nói cái gì.

[Thật là. Quỷ thích khóc cũng quá chậm chạp đi!] Con trai mình âm thanh ngữ điệu đều không thích hợp như thế, hoàn không chút nào phát hiện. Hồ ly oán trách, hiển nhiên không phải lần đầu tiên.

Hồ ly nâng Ngôn Thâm lên đi đến gian phòng, nghe được Ngôn Thâm rì rầm: “Quá... Khổ sở...” Cho nên y cải biến tư thế ôm, đổi thành kiểu ôm công chúa, để cậu thoải mái nằm trên cánh tay y.

[Phiền phức.] Hồ ly oán trách, động tác lại dị thường ôn nhu. Để cậu nằm ngang ở trên giường, thuận tiện đắp chăn bông lên.

Loại sự tình này, thường làm sẽ biến thành thói quen.

Hồ ly biến trở về nguyên hình dáng dấp nho nhỏ, ở bên cạnh cậu tìm vị trí thoải mái nhất, cùng nhau ngủ.

Mãi cho đến Lục Nhân trở về, xông vào căn phòng của Ngôn Thâm, hồ ly giật mình tỉnh giấc, liếc mắt trông Lục Nhân, bất quá đối phương nhìn không thấy y.

Hồ ly đẩy Ngôn Thâm một cái, đẩy cậu tỉnh lại.

“Ngôn Thâm, con còn chưa thu xếp hành lý?” Lục Nhân hưng phấn nói.

Ngôn Thâm chuyển tỉnh, mơ mơ màng màng hỏi: “Hành lý gì?”

“Chúng ta phải đi khách sạn ôn tuyền thân thích nhà Thi Vân, con đã quên sao?” Hắc nói, vừa trên điện thoại nói xong chuyện, sao vậy chỉ chớp mắt đã quên.

Có chuyện này? Ngôn Thâm đỡ đầu, cúi đầu tự hỏi.

“Nói chung, con nhanh thu xếp một chút.” Hắc tìm ra túi hành lý, giao cho Ngôn Thâm bắt cậu mau nhanh.

“Gấp như thế sao?”

“Chờ một chút phải xuất phát rồi. Cho nên mới nói phải thu xếp nhanh lên một chút, thực sự quên rồi!” Vừa rồi cậu có nghe điện thoại sao? Ngôn Thâm hoàn toàn quên chuyện sau khi về nhà.

“Cha cũng phải đi thu xếp hành lý, phải nhanh một chút, Thi Vân ở phòng khách chờ.” Dứt lời, hắc vội vã rời đi.

[Thực sự là quý thích khóc vì tư lợi!] Hồ ly mắng. Đáng ghét cực kỳ. Quay đầu lại thấy sắc mặt Ngôn Thâm không đúng, đưa móng vuốt đo nhiệt độ cơ thể cậu, [Người sốt.]

“Hình như vậy.” Ngôn Thâm miễn cưỡng cười.

[Quý thích khóc thật quá đáng! Chỉ lo bản thân vui vẻ!] Hồ ly tức giận nói.

“Hồ ly...” Ngôn Thâm khổ sở la lên.

[Sao vậy?]

“Giúp ta thu xếp hành lý.” Ngôn Thâm ngã xuống giường, mặt thật là nóng, thân thể thật là nóng, trái tim đập thật nhanh.

[Người thực sự muốn đi! Ta theo chân bọn họ nói không đi!] Dứt lời, y biến hóa thành hình người, thay đổi ra Ngôn Thâm thứ hai.

“Không nên.” Ngôn Thâm kéo y, tay y băng giá lạnh lẽo, không tự chủ sắt lại, “Nghỉ ngơi một chút sẽ không sao, người giúp ta thu xếp hành lý.”

[Thật không?]

“Thật. Ta hiện tại đi tắm, người giúp ta thu xếp hành lý.” Ngôn Thâm lôi kéo tay y, đứng lên, “Nhờ người.” Đem túi hành lý giao cho y.

[Ta không làm.] Hồ ly không nhận.

Ngôn Thâm cười cười, đặt lên bàn, sau đó đi phòng tắm tắm.

Trở về phòng sau, thấy túi hành lý tràn đầy, cậu lật tới lật lui sơ qua một chút, nên mang đều đem theo.

[Xem như ta sẽ giúp người thu xếp.] Hồ ly biến trở về nguyên hình, thở phò phò ngồi ở trên giường.

“Ta không có.” Ngôn Thâm lau tóc nói. Cười đến gần y, ôm lấy y, trên lỗ mũi y khê hôn một chút, “Cám ơn nha.”

[Người lại chiều này!] Hồ ly chân trước vỗ cậu, ngăn trở mặt của cậu.

Suy yếu cười, Ngôn Thâm vô lực đầu vô mồm, công lên hành lý, đi ra ngoài.

Vừa lúc gặp phải Lục Nhân đến đây giục, hần mặt mày rạng rỡ nói: “Sửa sang xong rồi, nhanh như thế, đi thôi.”

Ngôn Thâm chỉ là mỉm cười, đuổi kịp.

[Thằng khốn!] Hồ ly không vui nói, cũng đuổi kịp.

Dì Triệu ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Lục Nhân lái xe, Ngôn Thâm ngồi ở ghế sau, yên lặng ngủ gật. Hồ ly an ổn nằm ở trên đùi cậu, nếu như không nằm, y sẽ bay ra ngoài.

“Ngôn Thâm hình như mệt chết đi.”

“Không có biện pháp, kế hoạch tới đột xuất. Nó lại mới thi xong cuối kỳ.” Lục Nhân thở dài, “Đều do lão tổng để chúng ta chỉ có thể nghỉ hai ngày. Nếu không cũng sẽ không hấp tấp như thế.”

Thi Vân cười cười, nhìn thoáng qua Ngôn Thâm, nói: “Khổ cực thằng bé.”

Phía trước đại nhân chỉ cho là cậu là quá mệt mỏi, hoàn toàn không phát hiện cậu sốt cao.

Dọc theo đường đi, Ngôn Thâm mê man, hầu như không có tỉnh. Đến nơi thì đã hoàng hôn.

Xuống xe, mới biết được còn phải đi một đoạn đường núi, đầu của cậu bắt đầu choáng váng. Trên núi lại đặc biệt lạnh giá, gió thổi rét lạnh, cậu không khỏi rùng mình.

“Chống đỡ được tới khách sạn sao?” Ngôn Thâm thấp giọng thở dài, tự hỏi. Rất sợ trên đường té xỉu, rất sợ quét hưng phấn của người khác.

[Đáng đời, ai bảo người cứng rắn đến cùng.] Hồ ly bỏ đá xuống giếng nói.

“Ngôn Thâm, cố gắng lên!” Lục Nhân đối Ngôn Thâm hăng hái động viên, còn tưởng rằng cậu tuổi trẻ thể lực không tốt.

[Thiếu đánh!] Hồ ly nói, y thở phì phò nhào tới, cào hần một cái. Ngôn Thâm vô lực ngăn cản, khiến y đơn giản thực hiện được.

“Ai da!” Lục Nhân vượt gương mặt kêu rên.

“Xảy ra chuyện gì?” Thi Vân khẩn trương hỏi.

“Hình như bị người đánh một bàn tay.” Hần đỡ mặt nói. Bắt tay, cái gì cũng không có.

“Không có a. Có phải là gió thổi hay không?” Thi Vân nói.

“Có thể nha.”

Hồ ly trở lại bên người Ngôn Thâm, vui vẻ ngẩng đầu mà bước.

“Người quá hồ nháo.” Ngôn Thâm thở dài, không có lực tiếp tục trách cứ y.

“Sắp tới, sắp tới.” Thi Vân cười nói, chỉ vào khách sạn ôn tuyền không xa.

Ngôn Thâm theo ngón tay của cô nhìn sang, một nhà khách sạn ôn tuyền cũ kỹ bị cây xanh xung quanh vây quanh, ôn tuyền nhiệt khí tận trời, lan tràn vô hạn lên phía trên. Ôn tuyền mùi lưu huỳnh, bay vào xoang mũi, ngấm ở lồng ngực, ngủi không thấy cây xanh thơm.

Ngôn Thâm nhìn khách sạn ôn tuyền, nháy nháy mắt, ôn tuyền hơi nóng bao phủ.

Đó là một tòa nhà bị sương mù vây quanh.

Không báo động trước, Ngôn Thâm mồ hôi lạnh lớn chùng cái đầu, kèm theo tiếng hồ ly huýt gió, nhỏ.

“Đẹp quá.” Lục Nhân cảm thán. Hần nghĩ, thực sự là đến đúng địa phương.

“Rất đẹp nha! Cái khách sạn này có bốn mươi năm lịch sử!” Thi Vân kiêu ngạo nói.

“Lâu như thế.”

“Mặc dù là thân thích, nhưng là chúng ta đã thật lâu không liên lạc. Có chừng bảy năm a.” Thi Vân dí dỏm le lưỡi, “Báo trước, bà cô của em tính tình rất cổ quái.”

“Sao lại nói vậy?”

“Giống em lần này đặt phòng, bà chỉ nói một câu: Hoan nghênh quang lâm. Liền cúp điện thoại em.” Thi Vân nói, hồi tưởng lại giọng nói của bà cô, thật khiến cho người ta không hài lòng.

“Có thể bề bộn nhiều việc đi.” Lục Nhân nói, tìm cách rất hợp lý.

Lúc này, nguyên bản Ngôn Thâm rơi lại phía sau, dồn dập vượt qua bọn họ, vừa thở dốc vừa hô to: “Không đi! Chúng ta không nên đi!” Cậu nắm Lục Nhân, khẩn trương lôi kéo.

“Nói cái gì a? Đều tới đây?” Lục Nhân cười muốn giật lại cậu, nhưng cậu thà chết kéo hẳn không tha.

“Không nên đi! Quá nguy hiểm, nơi này căn bản không phải người ở!” Cậu hô to, mồ hôi lạnh mồ hôi nóng chảy ròng, vô luận như thế nào, nhất định phải ngăn cản bọn họ.

“Ngôn Thâm! Con sao nói lời như vậy? Thật không có lễ phép. Cùng Thi Vân xin lỗi!” Lục Nhân nhíu mày, không hiểu cậu tại sao đột nhiên cố tình gây sự, còn phê bình khách sạn thân thích Thi Vân mở.

“Không phải, không phải! Nói chung, chúng ta không nên đi vào.” Ngôn Thâm có lý nói không rõ, cậu cảm thấy khách sạn rất không thích hợp.

“Ngôn Thâm, con rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Lục Nhân nhìn Ngôn Thâm khác thường, rất không giải thích được.

“Không nên đi vào...” Ngôn Thâm dụng hết toàn lực nói xong, trước mắt tối sầm, rồi ngã xuống.

“Ngôn Thâm!” Lục Nhân cùng Thi Vân kêu lên, Lục Nhân đỡ cậu, miễn cho cậu bị thương. Da thịt tiếp xúc trong nháy mắt, mới phát hiện người Ngôn Thâm nhiệt độ cao dị thường.

“Thằng bé sốt rồi!” Lục Nhân nói. Lo lắng nhìn Ngôn Thâm.

“Làm sao đây?” Thi Vân hốt hoảng hỏi.

“Anh công con đến khách sạn nghỉ ngơi.”

“Thế nhưng, thằng bé không phải là không muốn đi?”

“Đừng lo, thằng bé chỉ là sốt, nói lung tung.” Hấn nói, nâng con trai lên so với chính mình cao to hơn, có chút khó khăn.

Bọn họ cước bộ nhanh hơn, đi vào khách sạn ôn tuyến.

Hồ ly đi theo phía sau bọn họ, không vui nói: [Đã nói không nên đi! Muốn chết!] Không biết là oán giận Ngôn Thâm, hay là Lục Nhân, hoặc là hai người đều có.

Đi càng gần, mùi lưu huỳnh càng nặng.

Khách sạn ôn tuyến sương mù dày đặc bao trùm, nhưng nhìn ra được kiến trúc cũ kỹ, dù sao nó có bốn mươi năm lịch sử. Quỷ dị là nhìn xa khách sạn bị cây cối che đầy, nhìn gần xung quanh khách sạn cánh một cái cây cũng không có.

Chỉ có lá khô rụng.

Lục Nhân công Ngôn Thâm bước vào khách sạn, bác Thi Vân đứng ở phía sau quầy, đối với cô như khách nhân khom người hất sâu chào, mặt không thay đổi nói:

[Hoan nghênh quang lâm.]

Lúc này ngoài cửa đại sảnh cũ kỹ, đùng một tiếng, nặng nề khép lại là một mảnh yên lặng.

Bỗng nhiên, một mảnh đen tối.

Ngôn Thâm mồ hôi đầy người tỉnh lại, chưa mở mắt, đã ngủ đến trên người hồ ly nồng nặc mùi khai, đó là mùi đặc biệt một tháng không tắm mới có.

Cậu tỉnh lại còn tưởng rằng mắt mở mắt là có thể thấy hồ ly, kết quả chỉ là một phòng sáng sửa cái gì cũng không có, là cậu nằm trên giường cạnh một cánh cửa sổ. Ngay cả tia sáng đều là dựa vào ánh trăng ngoài cửa sổ, một ngọn đèn cũng không có.

Nhưng hồ ly vị nặng như vậy, y lại đi nơi nào? Hiện tại mấy giờ? Cậu ở chỗ nào?

Cậu đứng dậy, thiếu máu khiến một trận choáng váng, cậu đều đã quên cậu đang phát sốt, tựa ở bên tường thở dốc mới đi qua cửa.

Cậu mới đứng dậy, tay nắm, cửa kia trong nháy mắt vụn vỡ, hình thành xoáy nước màu đen.

Cửa, biến mất.

Một lát, mới phản ứng được, nơi này là kết giới của hồ ly.

Một mình cậu ở chỗ này, những người khác đâu?

Cha đâu? Di Triệu đâu? Hồ ly đâu?

Một người ở trong phòng trống đợi tâm tình đều gấp bội, sợ hãi càng sợ hãi, lo lắng càng lo lắng hơn. Cửa sổ duy nhất trong phòng lại như cây ngang nhỏ hẹp, người bình thường đừng nghĩ bò ra ngoài, huống chi ở trong kết giới hồ ly.

Cậu hơi chút bình tĩnh tự hỏi, cậu hiện tại người ở chỗ nào. Cậu ở bên trong phòng, ở đâu ra gian phòng? Đáp án rất rõ ràng.

Bọn họ vẫn đi vào.

Cậu đã ở trong lồng giam.

Vốn nên rất sợ hãi, lại bởi vì mùi hồ ly, mà an tâm không ít. Nhưng cậu rất lo lắng, lo lắng cha, di Triệu và hồ ly.

Bất quá, cùng với nồn nóng bất an, cậu chọn an tĩnh đợi, ở trong lòng một lần lại một lần gọi hồ ly, nhanh một chút trở về.

Cậu biết, giữa bọn họ trong chỗ u tối có liên hệ nào đó.

Tiểu hồ ly, mau trở lại.

Mùi khai của hồ ly dần dần phai nhạt, thay vào đó là mùi lưu huỳnh rất nhỏ không dễ phát giác.

Dần dần, cậu lại muốn ngủ.

[Hắc! Thật ngủ đến gọi không tỉnh!] Rốt cục, âm thanh của hồ ly đánh vỡ cơn buồn ngủ của cậu, bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc. Hồ ly thân thể to lớn che ở cửa vụn vỡ vào không được, nháy mắt mà nhỏ đi, xông vào.

Mùi hồ ly lại dày đặc, át qua mùi lưu huỳnh nặng nề.

“Ta gọi người rất lâu.” Ngôn Thâm nhìn y đến gần, lộ ra mỉm cười an tâm. Cậu đưa tay ôm lấy hồ ly, phẳng phất như có thể chia sẻ y tình cảm của mình.

[Bây giờ không phải thời gian là lâu lâu ôm.] Lời tuy nói như vậy, hồ ly cũng không đẩy cậu, mặc cậu ôm.

“Cũng đúng.” Ngôn Thâm buông y ra, khôi phục bình thường, nhưng mà mặt của cậu phát sốt đỏ lên, nói rõ trạng huống thân thể không tốt, cậu lên tinh thần, hỏi: “Cha ta và di Triệu đâu?”

[Không thấy.] Hồ ly nói, y mới vừa tìm bọn họ. Nếu không Ngôn Thâm nhất định sẽ cứu bọn họ, y mới không muốn quản nhiều như vậy!

“Người đã tìm?”

[Từ trên xuống dưới đều đã tìm.] Hồ ly nói, vừa lú lú: [Thật là một địa phương quỷ quái!]

Ngôn Thâm sớm có dự cảm, lần đầu tiên nhìn thấy đã đoán được là như thế này! Cậu không khỏi bắt đầu khủng hoảng, sắc mặt trong phút chốc tái nhợt.

“Ta đi tìm.” Thần sắc cậu hoảng hốt nói.

[Người trước bình tĩnh một chút.] Hồ ly đẩy cậu một cái, [Hốt hoảng như thế làm sao tìm được người?]

Cậu nuốt nước miếng một cái, tỉnh táo lại. Hồ ly nói đúng, hốt hoảng như thế thì tìm không được người.

“Đi thôi.”

[Đi thôi.] Nhìn thần sắc cậu đã định, mới yên tâm để cậu đi ra ngoài.

Ngôn Thâm hít sâu một cái, dưỡng khí đầy đủ, đi ra ngoài.

Ngoài cửa không có đáng sợ như cậu tưởng tượng, là hàng lang rộng mở rất bình thường, không có đèn sáng, sáng sủa như trước cũng là công lao ánh trăng, mùi ôn tuyền nồng nặc bốn phương tám hướng xông vào mũi.

Ngôn Thâm bước từng bước, tiếng bước chân vọng lại trên hàng lang. Bốn phía an tĩnh đến đáng sợ, ngay cả bước đi đều biến thành lớn tiếng như thế.

“Quá an tĩnh.” Ngôn Thâm đối hồ ly bên người nói.

[Người sợ?] Hồ ly khẽ cười. Trái lại y thật ra tuyệt không khẩn trương, loại địa phương nhỏ này y đại khả tới lui tự nhiên, nếu không phải còn mang theo nhân loại nhu nhược vô năng lại đặc biệt yếu ớt, y đã sớm ở bên ngoài.

Ngôn Thâm biết hồ ly có năng lực bảo vệ mình, điểm ấy không cần hoài nghi, nhưng không nhắc tới y sẽ bảo hộ mọi người, hồ ly vì tư lợi, là động vật giả hoạt cực điểm, bởi cậu tìm người xem như thiên vị rồi.

Cũng là bởi vì quá rõ điểm ấy, Ngôn Thâm càng thêm không thoải mái.

“Hồ ly không phải động vật họ chó sao? Phải có mũi bén nhạy mới đúng.” Ngụ ý, tại sao người không ra khí tức người.

[Chớ đem ta so sánh với súc sinh!] Hồ ly cả giận nói.

“Ít nhiều gì còn bảo lưu thú tính chứ.”

[Người muốn ăn đòn a!]

“Ta là nghiêm túc, thực sự không nghĩ được sao?” Ngôn Thâm đột nhiên nghiêm túc, nghiêm túc hỏi.

Hồ ly trừng mắt liếc cậu, phần hận nói: [Ở đây mùi lưu huỳnh nặng như vậy! Người cái rắm a!] Dừng từ không văn nhả lăm.

Ngôn Thâm trầm mặc hồi lâu, nói: “Mùi lưu huỳnh đích xác rất như phân, ví von này không sai.”

Hồ ly hung tợn trừng mắt liếc cậu, nghĩ thầm: Cậu ta mới vừa nói ai chăm chú? Y sao?

Tựa hồ đọc lên tiếng lòng của hồ ly, Ngôn Thâm khẽ cười nói: “Không có ý tứ, có thể là ta bị cảm, đầu có chút không rõ ràng lắm.”

Đột nhiên, Ngôn Thâm dừng bước lại, đứng ở một cửa phòng. Cậu nhìn cửa nói: “Xem ra chỉ có thể tìm từng phòng một.” Sờ lên tay nắm.

[Khuyên người tốt nhất không nên.] Hồ ly cảnh cáo.

Nhưng, cậu đã mở cửa.

Đập vào mặt là mùi lưu huỳnh, gay mũi đến sắc Ngôn Thâm kịch liệt ho khan, không giống mùi lưu huỳnh ôn tuyền, mà là mùi lưu huỳnh cô đặc gấp mấy lần, cùng với mùi hủ thối.

Ngôn Thâm ho đến rơi lệ, cậu hí mắt nhìn tình huống trong phòng, bên trong bài biện với gian phòng cậu vừa vào như nhau, chỉ có một cái giường cùng với cửa sổ nhỏ hẹp. Nằm trên giường một người, trên tường cửa sổ đóng kín, lưu huỳnh khí thể cuộn cuộn không ngừng từ phòng tẩm tuôn ra, hướng đến cánh cửa duy nhất di động.

Hồ ly lấy mũi mình át qua mùi lưu huỳnh, mà phạm vi bảo hộ chỉ ở y và Ngôn Thâm.

“Bên trong có người.” Ngôn Thâm nói, tiến lên nhìn tỉ mỉ, hít một hơi thật sâu, cậu cúi người xuống, nôn mửa. Người trên giường, đã chết.

Thi thể bắt đầu hủ hóa, da có màu vàng đen, trên người mấy nghìn con giòi ngoa nguậy, chui vào người chết, da tay của hắn có thể nhìn thấy xương, có bộ phận coi như hoàn chỉnh.

Người chết tự bóp cổ của mình, cái miệng to, sợ hãi nhìn chăm chăm phía trước.

[Ta không muốn chết.]

Ngôn Thâm từ động tác thi thể đọc lên tin tức, cậu hoàn toàn mất đi khí lực, xụi lơ trên mặt đất.

[Ta đã khuyên người.] Hồ ly thở dài, biến thành hình người, đem Ngôn Thâm ôn rỗi tinh rỗi mù rời khỏi phòng.

Hồ ly đóng cửa lại, cắt đứt một phòng mùi lưu huỳnh. Y nhìn Ngôn Thâm suy yếu nằm ở trong lòng ngực mình, không khách khí nói: [Ta khuyên người không chỉ một lần, người nghe vào?] Nhịn oán khí cả ngày, lửa giận, rốt cục bạo phát.

[Bảo người đừng tới, người cậy mạnh, dám theo tới; bảo người không nên mở cửa, người càng muốn xông vào. Ta cho người biết, đây là kết quả! Người bây giờ khổ sở cho ai xem? Ta sao? Ta cho người biết, ta tuyệt không đồng tình người, cũng không đồng tình người ở bên trong!]

Ngôn Thâm vô lực nắm hồ ly, vừa nôn đến choáng đầu, lại bị hung hăng mắng một trận, cậu nặng nề lấy hơi. Bị người lớn lên giống mình như đúc trách cứ, thực sự là cảm giác tự tay tát vào mồm... Ngôn Thâm cười khê.

[Người còn cười được!]

“Được rồi! Người cũng rất thích niệm, mau đỡ ta đứng lên.” Ngôn Thâm nói, tuyệt không quan tâm cơn tức của hồ ly.

Hồ ly trái lại dìu cậu đứng lên, đợi cậu đứng ngay ngắn, Ngôn Thâm không lưu tình chút nào vung y một cái tát. Hồ ly mới đột nhiên giật mình tỉnh giấc, y thể nào nghe lời như thế, thực sự dìu cậu đứng lên, còn mặc danh kỳ diệu bị hắn đánh.

[Người làm gì thế!] Hồ ly cơn tức càng tăng lên!

“Ta đang đánh tỉnh mình.”

[Cái gì?]

Ngôn Thâm dùng một loại thái độ đương nhiên, giải thích: “Đánh ta tương đương đánh người, cho nên ta đánh người, là muốn thức tỉnh ta. Hơn nữa đánh người cũng tương đối thuận lợi.”

Vừa nghe, khiến y muốn ói ra, y muốn học máu.

Hết lần này tới lần khác, dưới loại tình huống này lại không thể cùng cậu tính toán, cũng không thể đánh lại, chính như cậu nói, đánh cậu như đánh mình. Vô luận đánh ai, đau chỉ có mình.

Lúc này, Ngôn Thâm đã đi ra ngoài. Trải qua đối thoại này, cậu hơi chút khôi phục bình tĩnh, đầu cũng tương đối thanh tỉnh, tuy rằng cậu vẫn như cũ phát sốt.

“Bọn họ là ở nơi nào không gặp?” Ngôn Thâm hỏi, không dám lại xông vào bất luận một gian phòng nào, đi tới đi tới, đi ra cuối hành lang. Cuối cùng dọc theo có thang lầu đi lên, cùng thang lầu đi xuống.

[Đại sảnh, vừa vào cửa liền biến mất. May là ta khi đó nắm người, nếu không người bây giờ liền theo chân bọn họ cùng nhau.]

“Ta không thích người nói như vậy, cứ như bọn họ đã...” Ngôn Thâm không nói, trong lòng cậu cũng sợ hãi bọn họ có thể gặp nạn. Bất quá, cậu tận lực không thêm nghĩ nữa.

7. Chương 3-2: Ấn Thứ Ba: Khách Sạn Ôn Tuyền (2)

Ngôn Thâm không nói được một lời ở đi, mục đích của cậu rất rõ ràng, đại sảnh khách sạn ôn tuyền.

Đại sảnh khách sạn ôn tuyền rất truyền thống, gia cụ đều là làm bằng gỗ, treo trên tường một loạt ảnh chụp, đại sảnh có kèm thêm trà cụ cung cho người uống trà, cùng với cái bàn gỗ, thập phần cổ kính.

Bọn họ đi qua ảnh chụp thì Ngôn Thâm nhìn thoáng qua, trong hình không phải ảnh chụp là khánh thành gì, cũng không phải chụp ảnh chung cùng quan to quý nhân, mà là ảnh chụp rầm rộ mỗi một năm.

1996, 1997, 1998...

Rất nhiều tấm, đều là tình huống người ta tập nập, ông chủ mời khách hàng đứng ở trước khách sạn ôn tuyền cùng nhau chụp ảnh chung, tất cả mọi người cười đến rất vui vẻ.

Thăng đến tấm cuối cùng, 1999.

Ảnh chụp cùng lúc trước không giống nhau, trước khách sạn ôn tuyền không có một người. Khách sạn bị nhiệt khí ôn tuyền bao phủ, mỗi cánh cửa sổ chật hẹp đều có người đứng, có là một người, có khi là hai người. Mơ mơ hồ hồ bị hơi nóng che giấu, như ẩn như hiện đứng ở bên cửa sổ.

Cậu chú ý tới trong đó một nam nhân sau cánh cửa sổ, người nọ chính là người chỗ cậu vừa mở cửa đã thấy. Sợ hãi, vô thanh vô tức lan tràn toàn thân.

Cậu và hồ ly liếc mắt nhìn, tới gần y một chút, tăng thêm một chút dũng khí.

Đường nhìn chậm rãi đi xuống, khách sạn ôn tuyền cửa lớn mở rộng, trong cửa lớn là quầy hàng, sau quầy đứng một phụ nhân. Không biết hoa mắt hay thế nào, Ngôn Thâm thấy cô đối với mình thật sâu khom người chào.

Dưới 1999, biến thành chữ “Đi”. Xem ra là văn tự yêu quái đang cảnh cáo bọn họ.

Cậu bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía quầy hàng, quả nhiên có người.

Cái này, có muốn chạy cũng không đi được.

Quầy hàng đại sảnh một phụ nhân đang đứng, hướng về phía bọn họ cúi đầu, phụ nhân và thi thể trên lầu như nhau, trên người giò bó đầy, chui vào mắt của bà, xoang mũi, chui vào miệng, lỗ tai, từ y phục bò lên trên, da thịt màu vàng đen, đông thiếu một khối, tây thiếu một góc, tử trạng quá mức thảm.

Bà cúi đầu khom lưng, giò trên người rớt không ít.

Ngôn Thâm sắc mặt tái nhợt, tuy rằng đã nhìn rồi, nhưng cái này là rõ ràng đứng ở trước mặt cậu. Không phải cậu chưa từng thấy quỷ, nữ quỷ chợ bán thức ăn tử trạng cũng rất thê thảm, cậu chưa từng sợ thành như vậy, nhưng một màn này làm cho cậu trong lòng thật sâu cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Lần này, cậu là nắm chặt ống tay áo hồ ly giống trên người mình, rõ ràng biểu hiện ra sợ hãi của cậu.

[Biết sợ rồi sao.] Hồ ly nhìn cậu một cái, nhin không được chế nhạo.

Ngôn Thâm ở bên cạnh y, yên lặng gặt đầu.

[Xem người lần sau còn dám không nghe lời nói của ta hay không.] Chế nhạo thì chế nhạo, giáo huấn thì giáo huấn, y không tra hỏi cẩn thận bảo vệ Ngôn Thâm.

“Sớm biết rằng ác tâm như vậy, mời ta cũng không tới.” Ngôn Thâm sợ hãi nói. Cậu nhìn giò rơi xuống đầy đất, nuốt vài ngụm nước miếng, vô cùng sợ hãi.

Cậu nói không phải “Sớm biết rằng kinh khủng như vậy”, mà là “Sớm biết rằng ác tâm như vậy”. Hồ ly thiêu mi, y hỏi: [Người chẳng lẽ chỉ sợ giò sao?]

“Ta cũng sợ thi thể.” Ngôn Thâm nói, đối với giò, thi thể là tuyệt không dám khen tặng.

[Quỷ thì sao?]

“Ngược lại rất tốt, đã quen, huống hồ có người bảo hộ ta.” Ngôn Thâm nói đương nhiên, rất tin hồ ly là thủ hộ thần của cậu.

Dưới loại tình huống này nói cậu không sợ quỷ, nên nói cậu quá lớn gan, còn là quá tín nhiệm y.

[Người người này...] Âm cuối biến mất, hồ ly quyết định không để ý tới cậu, cùng Ngôn Thâm quái nhân kia truy cứu cũng không có điểm nào tốt, phí công lại cố sức.

Nữ thi rất xa dần dần hướng bọn họ rảo bước tiến lên, bà mỗi đi một bước, trên người lại rơi xuống một vài thứ, có lúc là sâu, có lúc là cục thịt.

Ngôn Thâm nắm chặt ống tay áo hồ ly nói: “Ta muốn người nhà của ta bình an.” Chống lại mắt đỏ lửa của hồ ly, nói không giống thỉnh cầu cũng không như mệnh lệnh.

Vì sao y phải mặc cậu sai sử, tùy ý trái phải. Hồ ly quay lại trừng Ngôn Thâm, trong con ngươi màu đen của đối phương, thấy thân ảnh mình.

Đột nhiên nhớ tới, Ngôn Thâm còn đang phát sốt. Cậu thể nào còn có khí lực đứng, thể nào còn có khí lực cầm lấy tay y?

Ngôn Thâm nhìn ra tâm tư của y, lộ ra mỉm cười miễn cưỡng, cậu nói: “Thành thật mà nói, ta không chống đỡ được.”

[Cái gì!] Hồ ly kinh ngạc.

“Thẻ bảo hiểm trên người cha ta, chúng ta phải lấy xe di Triệu. Người tốt nhất mau chóng cứu ông ấy ra cửa, đưa ta đi bệnh viện.” Lần này, Ngôn Thâm toàn thân tựa ở trên người hồ ly, sau đó chậm rãi trượt xuống.

[Này! Người!] Hồ ly đỡ cậu, đơn giản ôm lấy vai cậu.

Phiền phức phiền phức, quả nhiên là một phiền phức!

Ngốc! Phải đi bệnh viện, y thi pháp một chút đã đến, thẻ bảo hiểm cái gì. Y mới không quan tâm tính mạng hai người kia!

Ngôn Thâm tuy rằng mất đi khí lực, nhưng cậu còn có ý thức. Cậu mờ mịt dựa vào hồ ly, không ngừng hít sâu, không khí nơi này thực sự rất ít.

Hồ ly ở trong lòng không ngừng oán giận, nhưng vẫn thuận theo cậu, quyết định cứu người ra.

[Hắc! Đúng lại.] Hồ ly đối phụ nhân nói.

Phụ nhân kia, cũng chính là bác Triệu Thi Vân, đứng ở cách bọn họ chỉ có năm bước. Bà diện vô biểu tình, lần thứ hai thật sâu khom người chào, bà nói: [Hoan nghênh quang lâm.]

[Chúng ta không phải khách nhân của người.] Hồ ly chán ghét tất cả tràn ngập ác niệm của nhân loại, thậm chí là quỷ. Y sẽ không đồng tình bất cứ người nào, cũng không đáng.

Y một tay ôm Ngôn Thâm, phải nắm cậu chắc. Ngôn Thâm thuận theo hai tay còn quần lấy cổ của hồ ly, khiến cho y có thể một tay ôm người.

Hồ ly tay kia, oanh một tiếng, đưa tới hỏa diễm, hỏa hồ trong truyền thuyết. Màu sắc như ánh mắt của y, sáng lạn loá mắt.

Ngôn Thâm lần đầu tiên thấy, không khỏi bị hỏa diễm xinh đẹp hấp dẫn.

[Hắc, đừng nhìn chăm chăm, sẽ bị mê hoặc.] Hồ ly thấy thế, cảnh cáo cậu. Có vết xe đổ, Ngôn Thâm ngoan ngoãn dời đi đường nhìn, ngược lại nhìn chăm chăm cửa sổ ra ngoài, nơi đó một mảnh sương mù bao phủ.

Hồ ly đến gần quầy hàng, phóng xuất hỏa hồ cuốn lấy tay của nữ thi, chân, đầu, hỏa diễm ở trên người bà kịch liệt thiêu đốt, phát ra mùi vị cháy sém.

Không khí, lại càng khó ngửi.

Nữ thi diện vô biểu tình nhìn chăm chăm phía trước, bị ngọn lửa cuốn chặt, không thể động đậy.

Hồ ly lật lật đồ vật ở quầy hàng, ở trên mặt bàn nhiều như rừng tìm được một quyển sổ khách thuê. Y lật xem trong nháy mắt, hiện lên có chút kinh ngạc. Y cười, hỏa diễm thiêu đốt càng mạnh hơn. Nữ thi da thịt đã cháy đen một mảnh, nhưng bà một chút kêu rên cũng không có, cũng sẽ không thống khổ, bởi vì bà đã sớm chết rồi.

“Ta xem một chút.” Ngôn Thâm nói, cậu chú ý tới thần tình hồ ly trong nháy mắt, trực giác nói cho cậu biết quyển sổ này có chuyện.

Vốn hồ ly không cho xem, cuối cùng Ngôn Thâm lợi dụng ưu thế tư thế, cướp quyển sổ lại.

1998, 1999...

Một loạt hàng khách thuê, vài số phòng, tinh tế tỉ mỉ ghi lại trong đó, thẳng đến sau ngày 5 tháng 4 năm 1999 không còn ghi nữa.

Nhưng mà, năm 2003 lại bắt đầu ghi lại, khách thuê ba người; tiếp tục, năm 2006 cũng có một khoản, khách thuê hai người, cũng chính là cha cậu cùng dì Triệu, bọn họ ở phòng 208.

Hồ ly đi đến đó, tiến đến trước phòng 208, y hé miệng trầm tư, Ngôn Thâm thông minh sao nhìn không ra trong sổ có cổ quái. Xem ra chuyện càng ngày càng phức tạp.

Chỉ là, dọc theo đường đi, Ngôn Thâm bảo trì trầm mặc dị thường.

Bọn họ ở phòng 208, tìm được hai người bất tỉnh hương mê, hồ ly dễ dàng nâng ba người lên, đi ra ngoài.

“Chờ một chút.” Ngôn Thâm gọi lại y.

Cậu chỉ biết, không đơn giản như vậy. Hồ ly sớm có chuẩn bị dừng lại.

“Đi phòng 206.” Cậu nói. Yêu cầu này, đã trong dự liệu của hồ ly. Người khách năm 2003, ngay phòng 206.

[Bớt lo chuyện người.] Hồ ly cảnh cáo. Nhìn chằm chằm Ngôn Thâm trong ngực truyền đạt, tốt nhất đừng dây dưa nữa, nếu không y liền bỏ lại hai người này.

“Người mới dừng tức sự ninh nhân*. Đừng cho là ta không biết, quán trọ này khói chung quanh mới không phải cái gì khói nước nóng, linh hồn loài người tìm ánh sáng, là tất cả linh hồn những người chết ở chỗ này.” Ngôn Thâm phát hiện bị ôm rất khó mà nói, ý bảo y thả cậu xuống.

(* Một thành ngữ, ý chỉ nhân nhượng cho khỏi phiền)

Hồ ly để cậu xuống, có chút bất ngờ hỏi: [Người chừng nào thì phát hiện?]

” Lúc nhìn ảnh chụp.” Ngôn Thâm bắt đầu dĩ thử dài. Lúc đó cậu ở khách sạn trong khói mù nhận ra vài người, thấy y sững sốt*.

(* Chỗ này là một thành ngữ: truật mục kinh tâm –)

[Vậy người muốn như thế nào? Muốn sinh anh hùng, đi vào phòng 206, theo chân bọn họ cùng nhau trở thành sương mù khách sạn?] Hồ ly lạnh lùng nói.

“Hồ ly, ” Ngôn Thâm lời nói thành khẩn, “Ta ở trong khói mù thấy cha ta cùng dì Triệu.”

[Thì tính sao?]

“Cho dù chúng ta đi ra, bọn họ vẫn sẽ không tính.”

[Thì thế nào?]

“Như vậy, mới không phải bình an.” Ngôn Thâm khê đầy y, “Ta muốn người nhà của ta bình an.” Đau thương nhìn y.

[Đi 206 thì thế nào, chỉ là nhiều thêm ba thi thể mà thôi.]

Ngôn Thâm lắc đầu, cậu nói: “Ta muốn đi vào trí nhớ của bọn họ, có lẽ có biện pháp giải quyết.”

[Nếu như không có gì cả?]

“Vậy đi gian phòng sau, đi vào trí nhớ của bọn họ, thẳng đến tìm được biện pháp mới thôi.” Ý cậu đã quyết.

[Người thật sớm không thể nói lý.]

“Cầu người giúp ta.” Khó được thỉnh cầu.

[Ta còn có thể thế nào!] Hồ ly bất đắc dĩ nói, xem ra không chỉ có phải cứu quỷ thích khóc cùng thân thể bạn gái hần, còn phải cứu ra linh hồn của bọn họ, như vậy mới là bình an Ngôn Thâm đã nói.

Ai, nghĩ sao lại phiền phức thế. Hồ ly tức giận dèdàng trước phòng 206, trên vai khiêng hai người lớn.

“... Thật tốt.” Ngôn Thâm lộ ra nụ cười vui mừng.

[Người nói cái gì?] không nghe được, y lại hỏi một lần.

“Có người thật tốt.” Ngôn Thâm tự đáy lòng nói.

Hồ ly rơi vào trầm mặc.

Sau đó, y mở phòng 206, đồng dạng mùi lưu huỳnh, tất cả gian phòng như nhau. Bọn họ đi vào, Ngôn Thâm còn không thấy được người, đã bị đưa vào trí nhớ của bọn họ.

Thực sự là cách làm thô bạo. Ngôn Thâm bĩu môi la hét.

Tiếp, cậu trầm mặc nhìn tất cả phát sinh.

Ba người đi, kỳ thực y như bọn họ, là người một nhà. Để ăn mừng con trai thi đậu trường học lý tưởng, người một nhà đi tới trên núi hẻo lánh nghỉ ngơi, ngoài ý muốn phát hiện chỗ khách sạn này.

Bọn họ vừa vào cửa, chỉ nhìn thấy bà chủ diện vô biểu tình, thật sâu khom người chào nói: [Hoan nghênh quang lâm.] Sau đó, cửa lớn đóng lại, bốn phía rơi vào một mảnh tối đen.

Chỉ nghĩ đến mùi lưu huỳnh nồng nặc.

Sau đó, bọn họ liền chết.

[Thế nào, biết vấn đề chỗ ở sao?]

Ngôn Thâm lắc đầu. Hồ ly dùng biểu tình “Ta đã biết” nhìn cậu.

Thật là vô tội. Bọn họ bị chết thật là vô tội.

“Ta muốn đi xem những người khác, những người năm 1999 đó.” Cậu nói, không nói lời gì liền đi ra ngoài.

[Chơi nghiệm à!] Hồ ly tức giận nói, mặc dù lòng không muốn, nhưng vẫn là cùng cậu đi.

Ngôn Thâm mở ra một cánh cửa, xông vào, bên trong nằm một nữ nhân. Một giấy kê tiếp, cậu sấn vào trong trí nhớ của cô, trở lại chỗ cô ở tháng 4 năm 1999.

Cô là khách quen cũ của khách sạn ôn tuyền, mỗi một, hai tháng sẽ lại tắm ôn tuyền. Tắm ôn tuyền có ích cho thân thể khỏe mạnh, điểm ấy cô thật là tin tưởng không nghi ngờ.

Chỉ là năm nay có điểm không giống.

Ôn tuyền vị hình như so năm rồi còn dày đặc hơn, ngứa rất kỳ quái không thoải mái.

Cho nên cô đi hỏi bà chủ chuyện gì xảy ra, nhưng mà bà chủ nhưng chỉ là tùy tiện có lệ với cô, liền rời đi.

Lúc đó đang mùa du lịch thịnh vượng, vừa mùa đông. Nhiều người, khí trời lại lạnh, bên trong không khí xấu vô cùng.

Mặc dù như thế, bà chủ như thường ngày, đem cửa nhất nhất khóa kỹ, để tiết kiệm tiền, cho điều hòa ở hai giờ rưỡi tự động đóng lại.

Sau đó, chuyện liền xảy ra.

Ngay khi tất cả mọi người ngủ say, khí lưu huỳnh từ phòng tắm cuộn cuộn không dứt tuôn ra, tràn ngập cả gian phòng, cửa sổ nhỏ hẹp không kịp thổi tan khí lưu huỳnh, ở bên trong tích trữ không tiêu tan.

Trước khi chết cô chỉ nhớ rõ mùi lưu huỳnh nồng nặc, cái khác đều không nhớ rõ.

[Lục Ngôn Thâm!] Hồ ly đánh thức cậu.

Lại một lần nữa, từ trong trí nhớ người khác tỉnh lại. Ngôn Thâm đầu có điểm choáng, dù sao cậu vừa thể nghiệm hai lần tử vong.

[Được chưa a?] Hồ ly không khỏi hoài nghi cậu có còn thể lực hay không.

“Ta nghĩ ta biết nên làm như thế nào.” Ngôn Thâm nói, cậu đứng lên đi ra ngoài.

Làm như thế nào? Làm cái gì? Hồ ly nghi hoặc nhìn cậu.

Bọn họ lần thứ hai quay về đến đại sảnh, đi tìm bà chủ bị ngọn lửa vây khốn.

“Hồ ly, thả bà ta xuống.”

Hồ ly nghe theo tay vung lên, hỏa diễm biến mất, bà chủ rớt xuống. Ngôn Thâm đến gần bà, cách một bước xa, cùng bà nói.

“Làm phiền bà đem tất cả cửa mở ra, để mọi người rời đi.”

Bà chủ thờ ơ, hồ ly đứng lúc dùng hỏa diễm tắt bà một cái, bức bách bà hành động.

“Hồ ly!” Ngôn Thâm ngăn lại. Lẽ nào y không thể ôn hòa chút sao?

[Như vậy tương đối nhanh.] Không chút nào hối ý.

Nhưng mà phương pháp hồ ly quả thật có hiệu quả, bà chủ đứng dậy, mở ra một cánh lại một cánh cửa, không khí chảy đi ra ngoài. Ngưng thần nhìn, sẽ phát hiện khí thể là linh hồn của con người.

Thẳng đến cánh cửa cuối cùng mở ra, bà chủ mình cũng hóa thành khí thể chảy đi ra ngoài, thân thể thẳng tắp té trên mặt đất.

Bà đóng cửa lại, nhốt người khác, cũng nhốt chính mình.

Khách sạn ôn tuyền thoáng chốc không còn một mảnh, không hề có khói mù lượn lờ, khôi phục dáng dấp cũ nát vốn có.

Điện quang hỏa thạch trong nháy mắt, Ngôn Thâm nắm một hình người, đó là linh hồn cha cậu, mà linh hồn dì Triệu dính sát cha cậu. Một hòn đá ném hai chim, chộp được hai linh hồn của con người.

[Nữ nhân này sau khi chết cũng oán quỷ thích khóc.] Hồ ly hứng thú trêu chọc.

Ngôn Thâm nở nụ cười, cậu trả lời một câu: “Này biểu thị dì Triệu thực sự rất yêu cha ta.” Đem linh hồn giao cho hồ ly, nhờ y vật quy nguyên chủ.

[Tiếp thu cô ta?] Hồ ly đem linh hồn nhét vào bên trong cơ thể của bọn họ, mình cũng biến trở về nguyên hình.

Ngôn Thâm mỉm cười, không trả lời.

Thấy hai người từ từ chuyển tỉnh, mới đối hồ ly nói: “Kế tiếp liền giao cho người.” Dứt lời, thẳng tắp ngã xuống phía trước.

Lúc này hồ ly mới nhớ tới, cậu còn đang phát sốt.

Lục Nhân và Triệu Thi Vân lấy lại tinh thần, đứng ở khách sạn ôn tuyền một đoạn, Ngôn Thâm gục ở trước mặt bọn họ.

Bọn họ ký ức đứt gãy, từ Ngôn Thâm la to ngăn cản bọn họ tiến vào khách sạn ôn tuyền, sau đó tiếp nối té xỉu nơi đó. Lục Nhân đầu tiên phản ứng kịp, hấn vội vàng vàng ôm lấy Ngôn Thâm, lo lắng kiểm tra sắc mặt của cậu.

“Thằng bé đang phát sốt.” Hấn nói.

“Làm sao bây giờ?” Thi Vân hốt hoảng hỏi, đối thoại vừa diễn lại một lần.

Lục Nhân ôm lấy Ngôn Thâm, đối Thi Vân nói: “Không vui, xem ra hành trình phải tiêu tan rồi.”

“Nói cái gì đó! Đương nhiên là thân thể Ngôn Thâm quan trọng.” Thi Vân nói, cô sắp bước đi xuống dưới chân núi.” Em đi xuống trước khỏi động xe, anh mau nhanh xuống tới.”

“Cảm ơn.” Lục Nhân cảm kích nhìn cô.

“Khách khí cái gì chứ.” Thi Vân xấu hổ nói, lập tức nhanh chóng xuống núi lái xe.

[Xong chưa a.] Hồ ly ở một bên le lưỡi, buồn nôn muốn chết.

Rất cục, bọn họ rời khỏi, xuống núi, rời xa khách sạn ôn tuyền.

Một tháng sau, cũng chính là khai giảng ngày thứ hai, tin tức thông báo sự kiện khách sạn ôn tuyền, toàn bộ hành khách cùng với bà chủ đều chết trong khách sạn.

Căn cứ chuyên gia bày tỏ, năm đó vừa lúc gặp phải giai đoạn mật độ lưu huỳnh nồng đậm nhất, bỗng nhiên tuôn ra đại lượng khí thể lưu huỳnh, cho dù không phải phòng kín, giết chết một đám người cũng đều dư dả.

Cho nên, sự kiện lấy chuyện thiên nhiên ngoài ý muốn, kết thúc.

Ly kỳ chính là, vì sao trong khách sạn nhiều hơn ba thi thể không hòa hợp, điểm ấy cảnh sát nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra.

Ngôn Thâm nhìn tin tức, cắn hạt dưa, cậu hỏi hồ ly: “Không phải có sổ khách thuê sao?” Nhìn một chút chẳng phải sẽ biết.

Chỉ sợ đã nhìn qua, chuyện sẽ trở nên ly kỳ hơn.

[Cái kia ách...] Hồ ly cầm lấy một hạt dưa Ngôn Thâm lột, cẩu thả nói: [Bị văn tự yêu quái ăn.]

“Như vậy a... Cũng tốt, tiết kiệm phiền phức.” Ngôn Thâm lại cắn một hạt dưa, “Như đã nói qua, hỏa diễm của người thực sự rất đẹp.”

[Người là người thứ nhất nói như vậy.] Hồ ly nói, lại ăn một hạt dưa.

“Như thế vinh hạnh.” Ngôn Thâm cười nói.

[Bởi vì “người” xem qua, đều chết hết.] Hồ ly nhấn mạnh chữ người, lườm cậu một cái.

“Hồ ly, ” Ngôn Thâm mỉm cười sâu sắc, buông hạt dưa, đối hồ ly ám muội nói: “Thì ra người yêu ta như thế, đều luyện tiếu ta chết.”

[Cũng biết người sẽ xuyên tạc ý của ta.] Hồ ly trừng cậu, tức giận nói. Hóa phần nộ thành muốn ăn, đem hạt dưa lột xong trên bàn toàn bộ quét sạch, hung tợn lập lại.

“Bất quá, lần kia...” Ngôn Thâm thu liễm biểu tình, nói nghiêm túc: “Thực sự rất cảm ơn người.”

Đột nhiên bày tỏ, khiến hồ ly không biết nên làm sao đáp lại, chỉ là ngơ ngác lập lại hạt dưa, phát sinh âm thanh rụp rụp.

“Nhận lời cảm ơn của người khác, phải đáp lại: Không khách khí.” Ngôn Thâm nói, nhẹ nhàng mà bắn cái trán hồ ly, bắt y hoàn hồn.

Hồ ly nhú mày, hồi lâu mới nói: [Không khách khí.]

Ngôn Thâm cười gật đầu, lại cắn một hạt dưa.

“Để đáp tạ người, ta xem ra là lấy thân báo đáp được rồi.” Cậu trêu ghẹo nói.

[Người vốn chính là của ta.] Hồ ly nghĩ thầm, quyết định nên ăn hạt dưa, không cần để ý cậu.

Ngôn Thâm đưa tay chuyển kênh, chuyển tới Discovery Channel, lúc này đang ở giới thiệu cự mãng trong sông Amazon, đem chuyện khách sạn ôn tuyền, quảng ra sau đầu.

8. Chương 4-1: Ăn Thứ Tư: Xà Yêu (1)

Cự mãng trong TV chậm rãi bò sát, bỗng nhiên nó cắn con mồi, thả ra nọc độc, ở thời khắc con mồi ngất, đem nó từng ngụm từng ngụm nuốt vào.

Mỗi lần xem Discovery Channel đều nghĩ đây là phim nhựa cấp hạn chế. Ngôn Thâm mị mắt thấy cự mãng thông thả bò sát, tiêu hóa thức ăn của nó.

Có thể thấy rõ ràng con mồi trong bụng cự mãng, còn sống, kháng cự yếu ớt.

Thực sự là hình ảnh tàn nhẫn lại dữ tợn.

Cự mãng tiêu hóa xong, trở lại trên cây, chăm chú quần quít lấy cành cây, phảng phất như cư cao lâm hạ lạnh lẽo. Ngôn Thâm nhìn một màn này, cảm thấy rung động nói: “Thật là lãnh đạm.”

Hồ ly lườm cậu một cái, y nói: [Lời vô ích! Chẳng lẽ nên vì thức ăn mà làm tang lễ sao!]

“Người nói đúng, ta chỉ là vì thức ăn của nó cảm thán mà thôi.” Ngôn Thâm nói. Tiếp tục trầm mặc, tiết mục không hề quay chụp cự mãng, chuyển tới trên người cá sấu lưỡng cư.

Đồng hồ báo đến mười một giờ rưỡi, Ngôn Thâm tắt TV, quyết định trở về phòng nghỉ ngơi. Trong phòng chỉ còn lại có hai người cậu cùng hồ ly, Lục Nhân đi công tác một tuần lễ, tuần sau mới về.

[Quý thích khóc không ở nhà, cái nhà này chính là của ta!] Hồ ly ở phòng khách cười to, Lục Nhân không ở nhà, y là có thể ở chỗ này tự do ra vào.

“Đừng chơi đến quá muộn.” Ngôn Thâm bên cạnh vừa nói, không ngăn lại hồ ly, “Còn có, chứ đem nhà quậy loạn.” Khó được phóng túng.

[Biết rồi! Dong dài.]

“Ngủ ngon.”

[Ngủ ngon.]

Ngôn Thâm tự mình quay về đi ngủ.

Trước khi ngủ, trước đem tập vở lớp ngày mai bỏ vào túi sách, kiểm tra bài tập phải nộp. Tất cả thỏa đáng, mới tắt đèn.

Tắt đèn trong nháy mắt, ngoài cửa sổ hình như có vật gì đó, chợt lóe lên.

Ngôn Thâm dán mắt lên thủy tinh, tập trung xem xét. Thế nhưng, ngoài cửa sổ cái gì cũng không có.

Cậu trở lại trên giường, để lại một chút khoảng trống cho hồ ly, sau đó ngủ.

Ngày mai còn phải đến trường đó.

Nhưng mà, nửa đêm, Ngôn Thâm mạnh giật mình tỉnh giấc. Cậu ngồi dậy, ngẩng nhìn bốn phía, hồ ly lại nằm ở bên cạnh cậu, an an ổn ổn ngủ.

Xem y an ổn như thế, cậu cũng yên tâm nằm xuống.

Nhưng mà mới vừa ác mộng, lòng còn sợ hãi, hít sâu, điều tiết khí tức.

Nằm mơ như vậy, tuy rằng đã quên nội dung, nhưng biết đó là một giấc mơ. Cậu nhìn chằm chằm trần nhà, không dám ngủ nữa, dự định tỉnh đến hừng đông.

[Người không ngủ?] Hồ ly tỉnh. Ngôn Thâm và hồ ly cảm ứng, khiến y cũng từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại.

“Ta ngủ no rồi.” Ngôn Thâm nói, xoa lông y.

[Gặp ác mộng?] Hồ ly khẳng định hỏi.

“Ngủ ngon.” Ngôn Thâm không trả lời, bắt y ngủ sớm một chút.

[Ngủ ngon.] Hồ ly rất mệt, cũng không muốn biết. Qua quýt ửng tiếng, sau đó ngủ.

Ngôn Thâm đứng lên, mở sách giáo khoa, ngoài cửa sổ phút chốc xuất hiện một mảng xà khổng lồ như trong sông Amazon, cách thủy tinh một khoảng nhỏ.

Nó phun ra cái lưỡi, đuôi phát âm thanh tê tê, ánh mắt tà mị thẳng tắp nhìn chăm chăm Ngôn Thâm.

Lúc này, cậu biết con mồi bị xà để mắt tới, có bao nhiêu gian nan.

Sách trên bàn cậu loạt xoạt mở ra, văn tự hóa thành mực, từ sách chạy đến, hình thành màu đại xà màu đen đẹp như cự mãng to lớn ngoài cửa sổ.

Trên thực tế đại xà màu đen, cũng chính là văn tự yêu quái Ngôn Thâm trước đã từng trợ giúp, đối Ngôn Thâm nói: [Chúng ta là tới tìm người giúp một tay.]

Giúp đỡ?

Ngôn Thâm chăm chú lời của cô ta, tự nhận không có năng lực giúp đỡ cô ta.

[Ầm ầm ỉ ỉ, cẩn thận ta ăn người!] Hồ ly bị âm thanh đánh thức, tâm tình cực kỳ không thoải mái, nghe rằng trợn mắt, lập tức sẽ nhào tới cô ta.

“Hồ ly, đừng làm rộn, cô ta là khách nhân của ta.” Ngôn Thâm tiến lên trấn an y, để y an ổn nằm trên chân của mình, từng chút từng chút thuận mao y, để nó thoải mái ngủ.

Văn tự yêu quái vẫn bảo trì trầm mặc, làm hồ ly tức giận đối với cô ta không chỗ tốt, lẳng lặng đợi Ngôn Thâm mở miệng.

“Ta có thể giúp người cái gì?” Ngôn Thâm hỏi. Hồ ly đầu tựa ở trên đùi cậu, hăng hái rồi nhìn chăm chăm văn tự yêu quái.

[Bạn tốt của ta...đang ở bên ngoài, có thể mời cô ấy đi vào không?] văn tự yêu quái hỏi.

Ngôn Thâm nhìn mảng xà thật lớn ngoài cửa sổ, nuốt vài ngụm nước miếng. Thành thật mà nói, mảng xà lớn như vậy ở trước mặt, bất kể là ai đều biết sợ.

[Cô ấy không có ác ý.] Văn tự yêu quái đảm bảo.

Ngôn Thâm hít sâu, chậm chạp gật đầu một cái nói: “Để cho cô ấy đi vào.” Dứt lời, chỉ thấy mảng xà phía trước cửa sổ lấy tư thái bò đi vào, làm cho người ta không khỏi rộn cả tóc gáy.

[Lục Ngôn Thâm ——] Hồ ly cảnh cáo nói, nó thật không thể tin được Ngôn Thâm sẽ đáp ứng. Đầu cậu đều là phân sao? Dùng cái móng nghĩ cũng biết, nghìn vạn lần không nên mời yêu quái đi vào nhà.

Cậu thật là dần muốn chết!

Nhờ phúc của cậu, y hết cả buồn ngủ, tinh thần đầy đủ. Y nhanh chóng đứng lên tay của Ngôn Thâm, nhảy đến trên mặt đất, cảnh giới nhìn chăm chăm các cô.

[Xin chào.] Mãng xà đối Ngôn Thâm gật gật đầu một cái. Âm thanh của cô ấy mềm mại đáng yêu mà cẩn thận, theo như lời văn tự yêu quái cô ấy cũng không có ác ý.

“Xin chào.” Ngôn Thâm cũng gật đầu ý bảo, có qua có lại, biểu thị lễ phép.

[Để tỏ lòng thành ý của ta, ta có thể nhỏ đi.] Mãng xà nhu hòa nói, cô ấy đột nhiên kịch liệt nhúc nhích thân thể của chính mình, khiến Ngôn Thâm đứng xem kinh khủng không ngớt. Sau đó, nhìn cô ấy lột một tầng da rần to lớn, hóa thân thành con rắn lục xanh* nhỏ. [Chỉ là quá trình rất thống khổ mà thôi.] Xà yêu khẽ cười.

Ngôn Thâm ngốc lăng ở một bên, cậu trước đây từng thấy rắn, cũng xem qua rắn lột da. Thế nhưng da lớn như vậy, cậu vẫn là lần đầu tiên thấy.

[Rắn là loài tà ác nhất trong tất cả động vật.] Hồ ly cười nhạt, [Thành ý lớn hơn nữa, cũng không cải biến sự thật.]

[Người cũng không khá hơn chút nào.] Văn tự yêu quái quay về y một cái. Nếu không nhìn mặt mũi của Ngôn Thâm, bọn họ khẳng định đánh nhau.

“Chớ ồn ào, trọng điểm là...” Ngôn Thâm quát bảo ngưng lại tranh chấp, cậu nói có chút khó khăn, quay mặt chỗ khác, không muốn xem da rắn cở ra, “Trọng điểm là, các người một lát rời đi, nhớ kỹ đem da rắn mang đi.”

[Vì sao? Này cũng có thể ăn.] Xà yêu nho nhỏ trườn đến bên cạnh da mình, khoe khoang giới thiệu: [Trong da rắn có rất nhiều dinh dưỡng người không tưởng tượng nổi, nó lúc tươi ăn ngon nhất.]

Ngôn Thâm lấy tay che mắt, hừ nhước nói: “Ta van người đừng nói nữa.”

[Không ăn thật đáng tiếc.] Xà yêu tự mình ăn, ăn rất ngon.

“Hồ ly tới đây một chút.” Ngôn Thâm đòi hồ ly đi tới bên cạnh cậu, kính nhờ y biến lớn, để cậu trốn ở sau lưng y. Chí ít, cậu không muốn phải nhìn hình ảnh rắn ăn da.

Bởi gian phòng Ngôn Thâm không đủ cho ba yêu quái và một người, cho nên bọn họ tiếp tục chiến đấu ở chiến trường phòng khách.

Căn cứ vào lễ phép, Ngôn Thâm rót một ly trà cho đám khách nhân, cho dù lòng hiểu rõ đối phương cũng sẽ không uống, cậu vẫn chuẩn bị.

“Cho nên cần phải giúp một tay là xà yêu nói xin chào này.” Ngôn Thâm nói. Cậu nghĩ văn tự yêu quái đại khái là môi giới, xà yêu mới là cần phải giúp một tay.

[Không sai. Hơn nữa người có thể gọi Tiểu Xà.] Xà yêu thân thiết nói.

[Ta cùng xà yêu có chút giao tình, cho nên mang cô ấy tới tìm người, người là nhân loại duy nhất ta quen biết.] Văn tự yêu quái nói, đối Ngôn Thâm cho thấy trăm phần trăm tín nhiệm.

“Này là vinh hạnh của ta.” Ngôn Thâm cảm thấy vui mừng.

[Là bất hạnh.] Một bên hồ ly nhin không được bỏ đá xuống giếng, thanh thoi uống đồ uống của y.

Nhưng mà, bọn họ rất có ăn ý làm như không thấy.

“Đến tốt cùng là chuyện gì đâu?” Ngôn Thâm hỏi, rất nhanh vào đề, miễn cho hồ ly càng ngày càng không nhin được, đỡ phải phức tạp.

[Là như vậy...] Xà yêu thở dài, tiếp đó đem chuyện xưa của cô ấy nói liên tục:

[Cuối tháng giêng, rõ ràng đã là mùa xuân, nhưng vẫn rất lạnh. Mỗi ngày ta đều nghĩ ta sắp chết rét. Người phải biết rằng rắn là động vật máu lạnh, đông chết là chuyện thường xảy ra. Ta vốn là quần canh cây bị loài người chém đứt, còn một chút sắp chặt hết cánh rừng. Thật là một nhóm nhân loại có hiệu suất, ngoại trừ những lời này, ta thực sự không lời nào để nói. Cây không có, ta bắt đầu lữ hành, đột nhiên nhớ tới ta...] nói đến đây, Ngôn Thâm có dự cảm không ổn. Không nghĩ tới xà yêu âm thanh nhỏ nhu hòa, nói tới nói lui còn dài dòng như vậy.

Phải đợi cô ấy đem mọi việc trải qua nói xong, trời cũng sáng, cậu cũng nên đi học.

Cho nên cậu to gan cắt đứt lời của cô ta, hướng văn tự yêu quái xin giúp đỡ: “Có thể ngắn gọn một chút không?”

Văn tự yêu quái thân thể đen kịt đột nhiên lộ ra một cái động lớn, tựa hồ là miệng của cô ta, cười ha ha.

[Đây chính là mục đích thứ hai ta tới.] Cô ta nói: [Nói đơn giản, cô ấy muốn tìm người cô ấy mong nhớ.]

“Đó là muốn ta hỗ trợ tìm người sao?” Cậu hỏi. Hồ ly ở một bên hừ lạnh, nói lảm bảm hằm hừ, khinh thường cực kỳ.

[Không, ta đã tìm được rồi.] Xà yêu vui vẻ nói.

[Đúng vậy, ta cũng thấy qua hắc. Như đã nói qua, lần trước ở quý trường đại náo một hồi thực sự là ngưng.] Văn tự yêu quái nói.

“Đừng lo, đều đã qua.” Ngôn Thâm nói: “Nói như vậy, người định mệnh của Tiểu Xà là người trong trường học của chúng ta.”

[Không sai.] Văn tự yêu quái nói: [Có thể đối phương hình như rất sợ rắn.]

Ngôn Thâm trong đầu hiện lên một bóng người. Học sinh trường học, đã gặp văn tự yêu quái, rất sợ rắn, một người phù hợp hết thấy đều các điểm.

“Hứa niên đệ.”

[Ai?]

“Lần trước văn tự yêu quái ở trường học tác quái, Hứa niên đệ là người duy nhất mục kích.”

[Aha, nhóc cà lăm.] Đối với hắn, hồ ly cũng có ấn tượng.

“Hồ ly!” Ngôn Thâm quát, đầu gối cũng là người trong lòng của người ta.

[Hắn chỉ là quá sợ.] Xà yêu cô đơn nói.

Giữa bọn họ trầm mặc rất lâu, hồ ly bị Ngôn Thâm hạ lệnh im miệng, cho nên vẫn không nói chuyện.

[Xin giúp ta.] Xà yêu mở miệng.

“Ta có thể giúp người cái gì?”

[Xin để ta phụ thân, một lần cũng được, ta muốn để hắn ôm ta.] Xà yêu thật tình thành ý nói, hoàn toàn không nói đùa. Nếu như có thể, cô ấy muốn lấy tư thái bản thân xuất hiện, nhưng mà, người của cô ấy cũng không quen nguyên thân. Nửa người trên là người, nửa người dưới là rắn. Coi như là người bình thường, thấy cô ấy cũng sẽ bỏ trốn mất dạng, huống chi là hắn sợ rắn.

[Gi!?] Tiếng sợ hãi từ trong miệng hai yêu quái kêu lên. Văn tự yêu quái và hồ ly đối liếc mắt nhìn, sau đó đều tự hướng người bên cạnh khuyên bảo.

Văn tự yêu quái nói: [Người giở trò quỷ gì? Không phải nói truyền tin thì được rồi?]

Hồ ly nói: [Lục Ngôn Thâm, người nếu như điên mới đáp ứng cô ta!]

Nhưng mà song phương đều không trả lời, xà yêu cũng đợi Ngôn Thâm trả lời.

“Người nói ô, chỉ là đơn thuần ô hay là...tiền thêm một bước kia.” Ngôn Thâm hỏi.

[Nếu như có thể, đương nhiên hy vọng có thể nhiều hơn.] Xà yêu bất đắc dĩ nói.

[Người không nên quá quá phận!] Vốn lời này hắn là từ trong miệng hồ ly nói ra, lại bị văn tự yêu quái trách móc. Ngay cả bọn họ nghĩ yêu cầu này rất vô lý.

“Tiểu Xà, người thương hắn sao?”

[Đương nhiên.]

“Nếu như chỉ là ô, đương nhiên có thể, thế nhưng thêm nữa...” Cậu liếc mắt nhìn hồ ly, rất nhanh dời đi đường nhìn, “Thì không được.”

[Nói như vậy, người đáp ứng rồi!] Xà yêu vô cùng vui vẻ.

[Người dám!] Hồ ly quả thực không thể tin được, y biết nhân loại rất ngu xuẩn. Nếu như cậu thực sự đáp ứng, nhân loại ngu xuẩn nhất liên nhất định là cậu! [Tùy tiện để yêu quái phụ thân, thân thể của người lại không phải là của người. Nghiêm trọng, cô ta có thể cả đời giữ lấy thân thể của người, sau đó người sẽ hồn phi phách tán!]

“Ừ, có lẽ vậy.” Ngôn Thâm nghe, gật đầu.

[Sẽ không, ta sẽ không!] Xà yêu thề son sắt, cô ấy tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

[Yêu quái nói làm sao có thể tin!] Hồ ly rống giận.

“Thế nhưng, cô ấy nói cô ấy thương hắn.”

[Vậy thì thế nào!]

“Ta tin tưởng...” Ngôn Thâm khẽ cười, “Ta tin tưởng yêu quái và nhân loại trong đó là có tình yêu.” Cho nên cậu muốn giúp cô ấy.

[Ta cũng không biết nên nói cái gì.] Văn tự yêu quái tự trách nói: [Thật không nên mang Tiểu Xà đến, hại người nhảy xuống vũng nước đục này.]

Ngôn Thâm lắc đầu nói: “Ta là cam tâm tình nguyện.”

[Lục Ngôn Thâm!] Hồ ly rất tức giận, y khuyên can mãi Ngôn Thâm căn bản không để ở trong lòng, quả thực dấn vào vết xe đổ khách sạn ôn tuyền. Cậu tốt nhất là tự ăn ác quả, hối hận vạn phần! Lần này phải để Ngôn Thâm cầu y, y mới bằng lòng cứu cậu!

“Xin lỗi, ta không phải cố ý làm trái người, bỏ qua cảnh cáo của người. Thế nhưng, ta muốn giúp cô ấy.”

[Thế thân nhiều như vậy, cũng không phải không người thì không thể.]

[Ta cũng đi tìm những người khác, thế nhưng...] Xà yêu bất đắc dĩ nói: [Bọn họ vừa nhìn thấy ta liền bỏ chạy, căn bản không kịp phụ thân.] Hơn nữa, không có thời gian.

[Nói so hắt còn êm tai.] Hồ ly khinh thường nói, từ đáy lòng không tín nhiệm cô ấy.

“Đừng nói nữa!” Ngôn Thâm giận thật. Cậu giật lại hồ ly, đối xà yêu nói: “Thân thể có thể cho người mượn, nhưng không thể lâu lắm, tiểu hồ ly sẽ lo lắng.”

[Ta mới sẽ không lo lắng.] Hồ ly hừ lạnh, [Cho dù thân thể của người bị xâm chiếm, ta cũng sẽ không lo lắng!] Rất rõ ràng khẩu thị tâm phi.

[Một ngày, chỉ một ngày!] Xà yêu vui vẻ nói.

“Cứ quyết định như vậy.” Ngôn Thâm mỉm cười.

[Ta đã không biết nên nói cái gì.] Văn tự yêu quái bất đắc dĩ nói.

[Hừ!] Hồ ly hừ lạnh một tiếng. Ván đã đóng thuyền, mặc kệ y nói như thế nào đi nữa, Ngôn Thâm cũng sẽ không nghe vào.

[Xin người nghỉ ngơi thật tốt, ngày 3 tháng 7, xin giao thân xác cho ta mượn.] Xà yêu nói, định ra thời gian.

“Tại sao là 3 tháng 7?”

[Bởi vì ngày đó...là sinh nhật của hắn.] Xà yêu xấu hổ nói.

“Thì ra là thế, ” Ngôn Thâm hiểu ý gật đầu, “Ta đã biết.”

Cáo biệt hai vị yêu quái sau, Ngôn Thâm và hồ ly về phòng, hiển nhiên tranh chấp cũng không theo các nàng rồi đi mà biến mất.

[Người là ngu ngốc sao!] Câu khẳng định.

“Ta biết ta đang làm cái gì.”

[Phải không? Vậy người biết người đây là làm chuyện ngu xuẩn sao?]

“Có đúng chuyện ngu xuẩn hay không còn rất khó nói.”

[Người cứ có tự tin như vậy, người không sợ xà yêu lấy thân thể của người làm xương làm bậy!]

“Sẽ không.” Ngôn Thâm rất có tự tin nói: “Người sẽ không cho phép loại sự tình này phát sinh.”

Hồ ly thở sâu, thật là muốn đem y tức chết cậu mới cam tâm có đúng hay không!

[Người có phải ngay từ đầu đem ta tính vào hay không!]

Ngôn Thâm cười mà không nói.

[Người thật là một ác ma.] Sát nhân vô hình! Âm toán! Tiểu nhân!

“Ta chỉ là một nhân loại.” Quá khen quá khen.

[Người dựa vào cái gì cho là ta sẽ cứu người!]

“Người là thủ hộ thần của ta, bảo hộ ta là chuyện đương nhiên.”

[Lần này đừng mong ta sẽ cứu người! Ta cũng không cứu được ngu ngốc một lòng muốn chết!]

Cái này hồ ly nói nặng, Ngôn Thâm thở dài, đối với y nói: “Không bằng chúng ta đánh cược.”

[Người lại nghĩ ra cái chủ ý quỷ gì?] Hồ ly một bộ biểu tình hoài nghi, lông mày xù xù nhú lại, rất là đáng yêu.

“Nếu như ta thua, như vậy sau đó tất cả mọi chuyện đều nghe người sắp xếp; nếu như người thua, như vậy sau đó đối chuyện ta muốn làm thì không được có ý kiến.”

[Tất cả chuyện đều nghe ta sắp xếp.] Hồ ly thiêu mi, nghĩ đến sau đó Ngôn Thâm đều phải nghe lời của y, tâm tình liền tung bay. Trong đầu, hiện lên không ít hình ảnh độc hại Ngôn Thâm.

[Nghe rất tốt, đánh cược gì?]

“Cược Tiểu Xà là thật thích Hứa niên đệ.”

Hồ ly từ đáy lòng không tín nhiệm xà yêu, tràn đầy tự tin nói: [Thành giao.] Cược này thắng chắc!

Ngôn Thâm nhìn hồ ly cao hứng bừng bừng, nhẹ nhàng mỉm cười.

Cậu giúp xà yêu, là bởi vì...

Cậu tin tưởng yêu quái và nhân loại trong đó là có tình yêu. Tựa như giữa bọn họ, tình yêu cũng có thể tồn tại.

Cậu thích hồ ly. Lại nói không nên lời, cũng không dám nói.

Tiểu hồ ly, thủ hộ thần của cậu, nếu biết tâm ý của cậu, sau đó sẽ rời đi?

Cậu sợ, rất rất sợ.

Để cậu đánh cược một keo đi.

Có thể, yêu quái và nhân loại trong đó, là có thể có tình yêu tồn tại.

Nếu như cậu thắng, như vậy cậu sẽ cùng y thắng thắn.

[Sách! Trời đã sáng!] Hồ ly trừng mắt nhìn sắc trời phí đông trở nên trắng sáng.

“Ngày hôm nay sau khi tan học thuận tiện đi chợ bán thức ăn.” Từ trong suy nghĩ, cậu đối hồ ly nói.

[Thuận tiện mua đậu hủ ky chiên!]

“Không thành vấn đề.”

[Năm mươi nguyên!]

“Ba mươi nguyên.”

[Sách! Keo kiệt!]

“Nghĩa là không muốn ăn?”

[Thật hận không thể để người nhanh lên một chút bại bởi ta!] Đến lúc đó có thể muốn làm gì thì làm!

“Hai mươi nguyên.” Nghiêm phạt hạ giá.

[Này!]

Ngày 3 tháng 7, đúng năm giờ, xà yêu cùng văn tự yêu quái xuất hiện.

Xà yêu duy trì dáng dấp rắn lục xanh, chậm rãi bò vào cửa sổ, mà văn tự là từ sách giáo khoa toát ra.

“Này, đã lâu không gặp.” Ngôn Thâm phong độ tự nhiên chào hỏi, bên cạnh hồ ly sớm tiến vào tình trạng phòng bị hoàn toàn.

Ngôn Thâm một bên trán an hồ ly, một bên hoan nghênh các cô. Trong nháy mắt, có chút luống cuống tay chân.

[Người thật dám đến!] Hồ ly ra vẻ, thiếu chút nữa nhào qua. Ngôn Thâm dùng sức, đem y ôm vào trong ngực.

“Đừng làm rộn.” Ngôn Thâm bắt đắc dĩ cực kỳ, thật là, nói cũng nói không nghe. Gần đây cậu chẳng biết khuyên qua bao nhiêu lần, y đều là nóng nảy mất bình tĩnh như thế này.

Xà yêu an tĩnh đứng ở trước mặt bọn họ, nhìn Ngôn Thâm ngăn hồ ly. Cô ấy biết yêu cầu của cô rất quá phận, thế nhưng cô không hối hận.

Bên người cô ấy vẫn tự yêu quái ngừng trọng nói với cô: [Nếu như người xằng bậy, ta sẽ giết người.] Những lời này, cô ta không biết cùng xà yêu đã nói bao nhiêu lần rồi.

Xà yêu vẫn không đáp lại, ý chí của cô kiên định, không chút nào dao động. Nhưng mà, cô cũng không phải không nhìn cảnh cáo của cô ta, cô ấy nghe lọt được.

[Có thể bắt đầu chưa?] Cô ấy hỏi.

“Chờ một chút.” Ngôn Thâm ôm hồ ly đi tới trước bàn đọc sách, cậu lấy ra một tờ vé vào cửa nói: “Đây là vé vào cửa công viên trò chơi phụ cận, một tấm khác ta đã cho Hứa niên đệ.” Cậu vậy mà sử dụng tư cách học trưởng bức bách niên đệ đi vào khuôn khổ, uy hiếp hần nhận lấy vé vào cửa.”Mời” hần cùng đi công viên trò chơi.

Xà yêu nhất thời nói không ra lời, không nghĩ tới Lục Ngôn Thâm sẽ an bài cẩn thận tỉ mỉ như thế.

[Cám ơn...cám ơn...]

“Không khách khí. Chiều nay, năm giờ rưỡi ở cửa chính công viên trò chơi, chờ quên.” Ngôn Thâm giao phó xong sau, hít sâu nói: “Được rồi, vẫn tự yêu quái nhờ người giúp ta chế trụ hồ ly.” Dem hồ ly giao cho cô ta, cho dù y bằng mọi cách muốn nhảy đến bên người Ngôn Thâm, “Hồ ly, ngoan. Sau khi chuyển thành công, ta nấu nhiều thức ăn cho người.”

[Sợ người đến lúc đó không có sau đó!] Hồ ly rống giận.

“Yên tâm đi.” Ngôn Thâm nói rất nhỏ, hầu như không có âm thanh. Nhưng mà, cậu quay người lại, đối xà yêu nói: “Đến đây đi.” Đến nghiệm chứng tình yêu của cô đi.

Xà yêu gạt đầu, vụt một tiếng, xông vào thân thể cậu, Ngôn Thâm trong nháy mắt mất đi ý thức.

[Người!] hồ ly tức giận, lửa giận của y tung lên, sát ý y nặng nề tràn ngập khắp gian nhà, ngay cả mèo bên ngoài đều bị dọa đến chạy đi.

Hồ ly từng bước một tiếp cận, mặt hung ác nham hiểm, rõ ràng viết: Ta sẽ giết người.

Vẫn tự yêu quái sớm đã bị gạt ngã ở một bên, chỉ còn lại xà yêu tiến nhập thân thể Ngôn Thâm, toàn thân run rẩy, bất ổn ngã xuống.

Ngoài ý muốn, hồ ly vươn tay, ôm lấy xà yêu thiếu chút nữa quỳ xuống. Y nâng cô ấy dậy, vỗ vỗ vết nhằn trên y phục, không mang theo nhiệt độ nói: [Người nếu dám để cậu ấy bị thương, ta để người hôi phi yện diệt.] Lời uy hiếp đe dọa, từ trong miệng hồ ly tràn ngập sát khí nói ra, đặc biệt đáng sợ.

Xà yêu chậm chạp thở ra, chớp chớp mắt, dọa ra một đống nước mắt.

[Ta sẽ chú ý.] Cô ấy nói, khó khăn nuốt nước miếng. Vì sao rõ ràng đều là yêu quái, đẳng cấp lại khác biệt nhiều như vậy.

[Tốt lắm.] Hồ ly cười nói, mỉm cười tràn ngập sát ý.

Tốt lắm, hai chữ này giống như nguyên rửa ngăn trong ngực cô ấy. Hồ yêu này, cô không dám chọc, cũng không thể trêu vào.

[Sắp đến năm giờ rưỡi, người tốt nhất nhanh chuẩn bị một chút.] Hồ ly hảo tâm dặn dò, xoay người, đột nhiên nghĩ đến một việc, quay đầu hướng cô nói: [Không nên dùng gương mặt đó khóc.] Nhìn rất chướng mắt.

[Vâng.] Xà yêu run rẩy nói.

Năm giờ rưỡi, cô chạy tới công viên trò chơi, kỳ thực cũng không tính là chạy tới, cô hơi chút thi pháp, đã đến.

Cô đứng ở cửa chính đợi, lòng thấp thỏm, bên người hồ ly cho cô áp lực vô hình.

[Yên tâm đi, ta sẽ không quấy rối hẹn hò của người, khi ta không tồn tại.] Hồ ly nhìn cô cười nhạt, rất có sức thuyết phục. Bất quá, y đã cùng Ngôn Thâm nói xong rồi, trong lúc hẹn hò không được tác loạn.

Năm giờ bốn mươi lăm phút, Hứa niên đệ vội vã đi tới.

“Xin lỗi, em đến muộn.” Hấn nói. Hứa niên đệ thân cao một mét bảy mươi mốt, nói có cao hay không, nói lùn cũng không thấp. Hấn mặc áo ngắn màu xanh nhạt, đáng vẻ tràn đầy hơi thở thanh sinh.

Hấn cười lộ lên, sẽ lộ ra lúm đồng tiền bên trái má.

Xà yêu nhìn có chút ngây người. Khi hấn bắt chuyện xong, bình tĩnh mới nói: “Không sao, chúng ta mau vào đi thôi.”

9. Chương 4-2: Án Thứ Tư: Xà Yêu (2)

“Được.” Niên đệ gật đầu, đem vé bản thân ra, đi tới cửa, “Bất quá như đã nói qua, vì sao nhất định phải tới công viên trò chơi?”

“Người không thích?” Xà yêu hỏi, rất sợ hấn sẽ phản đối.

“Nói như thế nào đây? Hai tên nam sinh cùng đi công viên trò chơi, cảm giác rất Brokeback Mountain*.” Niên đệ nhún mày, vẻ mặt không hiểu. Trọng điểm là, hấn cùng Lục học trưởng tuyệt không quen! Nếu không phải cậu vừa ấm vừa xoa, uy hiếp lợi dụ, hấn mới không muốn hẹn hò.

” Brokeback Mountain? Đó là cái gì?”

“Tôi van anh, anh có xem ti vi hay không a!” Quá không ăn khói lửa nhân gian rồi!

Xà yêu cười gượng cho qua, cô thật đúng là chưa có xem qua TV.

Hai người kỳ thực không có chung đề tài nói chuyện, để hóa giải xấu hổ, luôn luôn không ngừng mở ra đề tài để nói, lại lúng túng kết thúc. Sau đó cả đầu óc là toàn bộ công viên trò chơi.

Sáu giờ rưỡi, bọn họ quyết định chơi trò cuối cùng —— đu quay chọc trời, đề nghị là xà yêu.

“Thực sự càng ngày càng giống Brokeback Mountain.” Niên đệ làm bầm nói. Cũng không phải người yêu, cùng nhau ngồi đu quay chọc trời thực sự rất kỳ quái.

Đu quay chọc trời leo đến giữa không trung, ở điểm cao nhất có thể quan sát toàn bộ khu công viên chơi trò chơi, toàn bộ chỉ còn một điểm như thế.

“Nhớ lại mười năm trước...” Xà yêu lần đầu chủ động mở miệng, nàng phải nói chuyện xưa của mình, “Chúng ta thường thường cùng một chỗ chơi. Người cũng gọi ta Tiểu Thanh.”

“Chúng ta trước đây quen biết?” Hứa niên đệ nghi ngờ hỏi: “Chuyện khi còn bé anh còn nhớ rõ nha.”

“Ừ, chúng ta mỗi ngày đều cùng một chỗ. Người mỗi lần trộm sữa cho ta uống, đều bị bà nội mắng, thế nhưng cách ngày người vẫn sẽ lấy sữa cho ta.” Xà yêu khẽ cười, rơi vào trong ký ức.

“Vì sao chỉ có sữa? Không có bánh ga-tô các loại sao?”

“Chỉ có sữa.”

“Tôi có nhỏ mọn như vậy sao?”

Xà yêu lắc đầu nói, “Người tuyệt không keo kiệt. Chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, ta vừa lạnh vừa đói, lại sắp chết, may là người đem sữa tươi cho ta uống. Tiếp theo, người liền đem ta mang về nhà.”

“Thật giả! Tôi đem anh mang về nhà, người nhà ta không phản đối sao?” Dầu gì cũng là một người sống sờ sờ a! Hứa niên đệ kinh ngạc.

“Người đem ta giấu đi rồi.” Xà yêu vỗ vỗ túi quần của mình.

“Người lớn như vậy giấu ở đâu a!” Phải có cái bao lớn như vậy!

“Người nhà người phát hiện sau, thiếu chút nữa đem ta đánh chết.”

Hứa niên đệ thở dốc vì kinh ngạc, “Người nhà của chúng ta có bạo lực như vậy sao!”

Xà yêu cười khẽ, tiếp đó càng cười cố sức, có chút không khống chế được. Cô khoái trá nói: “Ta gạt cậu, đồ ngốc.”

“Cái gì! Anh đùa bọn tôi!” Khó trách hẳn một chút ẩn tượng cũng không có.

Hai người cùng nhau nở nụ cười, hóa giải xấu hổ cả ngày. Hồ ly ngồi ở một bên hừ lạnh, cùng bầu không khí khoái trá ở hiện trường hoàn toàn không cùng một đường.

Đu quay chọc trời đi xuống, bọn họ đi ra, trên mặt lộ biểu tình vẻ vui vẻ. Bước trên đường về, vì hôm nay hẹn hò kết thúc rất hoàn hảo.

Hứa niên đệ cùng xà yêu vừa đi vừa nhìn cảnh đường phố, cảm giác ra ngoài tản bộ, một trước một sau.

[Người chừng nào thì đi ra!] Hồ ly không nhịn được hỏi.

“Nhanh.” Xà yêu nói, đường nhìn bắt đầu không rõ.

“Cái gì nhanh?” Niên đệ quay đầu lại hỏi.

“Không có, cậu nghe lầm.” Cô cười có lệ cho qua

“Nha.” Niên đệ gạt đầu, tiếp tục đi.

“Ta hỏi người, vì sao người sợ rắn?”

Hứa niên đệ nhíu mày, một bộ dạng chán ghét, “Đừng cùng tôi nói cái kia, cái kia thật đáng sợ.”

“Tại sao?”

“Tôi có bóng ma.”

“Bóng ma gì?”

Niên đệ suy nghĩ một chút, không trả lời, hẳn quên mất.

Hắn chỉ nhớ rõ hắn cực kỳ ghét rắn, trong trí nhớ đều là hình ảnh ghét rắn.

“Có thể, tôi vốn là ghét cái kia.”

“Không không không không, không phải.” Xà yêu cười khở, cô đột nhiên tiến lên, nắm góc áo của hắn.

“Làm sao vậy?”

“Ta thích người.” Cô tiến lên ôm hắn, ôm thật chặt, lập tức bị niên đệ hung hăng đẩy ra.

“Làm cái gì! Thì ra anh có loại khuynh hướng này!” Kháo! Thực sự biến thành Brokeback Mountain!

[Chơi đủ chưa! Nhanh lẫn ra đây!] Hồ ly hóa thành hình người, bắt quá không có hiện hình, cho nên niên đệ nhìn không thấy y. Y nắm vạt áo xà yêu, không chút do dự thi pháp, đem cô bức ra. Xà yêu từ ngực Ngôn Thâm nhảy ra, lấy dáng dấp rắn lục xanh.

Tầm mắt của cô lướt qua hồ ly, tập trung trên người Học Bắc, không dám dời đi. Biết rõ linh hồn ép buộc rời khỏi thân thể, sẽ đối với thân thể tạo thành thương tổn rất lớn, mặc dù đối với Ngôn Thâm không dậy nổi, thế nhưng cô không rảnh để ý tới.

Ngôn Thâm thân thể thẳng tắp ngã ra sau, may mà hồ ly đúng lúc tiếp được cậu.

[Này!] Hồ ly không khách khí kêu to. Thái độ gì a!

Xin lỗi, xin lỗi.

Lòng cô áy náy, nhưng mà không dám dời đường nhìn, nhìn chăm chăm niên đệ, rất nhanh quay đi.

Sắp không kịp rồi! Xà yêu ra sức nhảy nhảy đến bên chân niên đệ, ở mắt cá chân của hắn hung hăng cắn xuống.

“A!” Niên đệ kêu to, rồi ngã xuống. Hắn quay đầu lại, nhắc chân, nhắm ngay xà yêu, đập thật mạnh. Là rắn hắn sợ hãi nhất, hắn sợ vô cùng, cho nên đập đến mất lý trí.

“A ——” niên đệ kêu to, xà yêu cắn đau đến hắn thiếu chút nữa chân không đứng được. Hắn quay đầu lại nhìn về phía bên chân mình, phát hiện rắn lục xanh treo bên chân mình. Nhớ rõ khóa quân huấn đã dạy, rắn lục xanh đuôi đỏ là độc xà.

Trời ạ! Hắn bị độc xà cắn!

Niên đệ kinh hách đến cực điểm, hốt hoảng vùng chân, đem xà yêu hung hăng vấy ra.

Ngôn Thâm mở mắt ra, thấy được, thân thể xà yêu bay lượn ở giữa không trung, trên đường cô không giãy dụa.

Một chiếc xe tải mất tốc độ thật nhanh đánh lên thân thể của cô tốc độ nhanh lực lớn, cô đánh lên xe tải trong nháy mắt thịt nát xương tan tại chỗ.

[Hắn không có việc gì, thật tốt quá.] Âm thanh của xà yêu từ đáy lòng Ngôn Thâm truyền đến, cô rất hài lòng.

Vài bộ phận rơi trên thân thể cậu rất ít, hầu như chỉ vướng trên kính chắn gió xe. Bộ phận trên mặt đất mặc cho từng chiếc từng chiếc xe cán qua, càng ngày càng không hoàn chỉnh.

“Không được!” Cậu đẩy hồ ly ra, lao ra đường cái, không nhìn xe cộ quanh mình. Hồ ly về phía trước, đem xe cộ một tay ngăn lại, ở cách bọn họ một mét thì dừng lại.

Ngôn Thâm quỳ gối trước mặt xà yêu, chân tay luống cuống. Cậu phải là sao cứu cô? Nên làm cái gì bây giờ?

Trên mặt đất chỉ là một ít mảnh nhỏ, thiếu không ít bộ phận. Ngôn Thâm đem thứ có thể nhặt, đều nhặt lên, thận trọng phụng ở lòng bàn tay.

Cậu lướt qua niên đệ thì, niên đệ bắt cậu lại: “Tôi có thể chết hay không?” Niên đệ sắc mặt trắng bệch, té trên mặt đất, hắn vừa bị rắn cắn, bị rắn lục xanh cắn.

Ngôn Thâm không để ý tới, lướt qua hắn, cậu cẩn thận cầm thân thể của cô. Yêu quái điều không phải đều có năng lực tái sinh sao? Cậu thân thể của cô thu tập, có thể sống lại đi?

[Không thể nào, cô ta chỉ là yêu quái cấp thấp.] Hồ ly nhìn ra ý nghĩ của cậu, không mang theo cảm tình nói ra.

Gạt người, gạt người, gạt người! Ngôn Thâm kích động lắc đầu, trước mắt đường nhìn một mảnh không rõ.

[Cám ơn người, Ngôn Thâm, người là người tốt.] Âm thanh xà yêu truyền vào trong lòng của cậu, suy yếu cùng cực. Như một thanh đao mềm mại lại sắc bén, xẹt qua trái tim của cậu, đau đớn không ngớt.

[Ta ở góc tâm hồn của người tìm được một vật, tuy rằng không phải hồi ức gì tốt đẹp, thế nhưng nó có thể để cho người hiểu hơn yêu quái bên cạnh người, ta đem nó xem như đáp lễ tặng cho người.]

Không cần, không cần, không cần.

[Xin hãy nhận đi.] Xà yêu nói. Ngôn Thâm thấy một cái hộp, ở trước mặt cậu mở ra, phát sinh quang mang chói mắt.

Đó là, ký ức cậu chỗ sâu nhất, tự tay xà yêu mở ra.

Hình ảnh vô cùng quen thuộc, một phụ nữ quỳ trước mặt cậu, phía sau nàng một mảnh trắng noãn, diện mục dữ tợn, cô cách cậu rất gần, hai tay siết chặt ai đó.

“Giết chết người! Giết chết người! Giết chết người!” Cô ta thét lên, rống giận.

Điên rồi, cầm lấy dây cuống rốn đầy máu, một vòng lại một vòng quấn quanh.

“Giết chết người! Giết chết người! Giết chết người!” Cô ta vừa khóc vừa nói, càng ngày càng dữ tợn.

Đường nhìn thay đổi, in vào trong mắt, là hồ ly bị cuống rốn quấn chặt, ra sức vật lộn cùng nữ nhân.

“Giết chết người! Giết chết...” Nữ nhân vô lực lảo nhào, từ bên cạnh y ngã xuống.

Ầm một tiếng rơi xuống đất, từ nay về sau cô ta cũng không tỉnh lại nữa.

A a a a a ——

[Chết tiệt, chết tiệt!] Hồ ly lúi lét cuống rốn còn ở trên cổ, làm thế nào cũng không thoát được.

A a a a a ——

[Lục Ngôn Thâm!] Thực tế hồ ly đánh thức cậu, nhẹ nhàng đẩy cậu một cái.

Cậu nghĩ tới, trăng cảnh quen thuộc như vậy, hình ảnh quen thuộc như vậy, đây chính là ác mộng của cậu. Đây chính là nguyên nhân cậu mỗi lần giết mình tỉnh giấc, cũng không dám ngủ lần thứ hai.

Ngôn Thâm chậm rãi quay đầu lại, đây là nguyên nhân hồ ly ở bên cạnh cậu sao? Cậu sợ ngẩng đầu, tập trung nhìn vào, con người trong nháy mắt co rút lại.

Cái cổ vốn không có gì, xuất hiện một cái cuống rốn đầm máu, cuống rốn quay chung quanh cổ hồ ly, nối đến rốn cậu. Như là dây thừng, vây khốn cậu cùng tiểu hồ ly, không thể chạy trốn.

Cậu phảng phất có thể cảm nhận được hai tay của mẹ buộc chặt cổ hồ ly, bóp thật chặt ở cổ của cậu, không thể hô hấp.

[Làm cái gì! Lục Ngôn Thâm, hô hấp! Hô hấp!] Hồ ly phát hiện Ngôn Thâm không thích hợp, gấp gấp gọi cậu hô hấp, thiếu chút nữa cậu sẽ hít thở không thông.

Ngôn Thâm nhẹ nhàng lắc đầu, không thể hô hấp. Biết chân tướng trong nháy mắt, cậu hình như đã chết một lần.

Thống khổ không ngớt.

Thì ra nỗi liên giữa bọn họ không phải tơ hồng, mà là cuống rốn đầm máu. Cho tới bây giờ, hồ ly không phải thủ hộ thần của cậu, đối hồ ly mà nói, cậu cũng không phải là quan trọng nhất, y chỉ là bị ép ở lại bên cạnh mình mà thôi.

[Lục Ngôn Thâm! Hô hấp nhanh lên một chút!] Hồ ly không lưu tình chút nào, hung hăng tát cậu một cái, thử đánh thức. Mà cậu chỉ là nghiêng mặt, hai mắt vô thần nhìn thẳng phía trước.

Thì ra chỉ là...

“Ta cũng sẽ giữ lại người.” Ngôn Thâm khó khăn nói, nắm lấy hồ ly, mất đi ý thức.

[Này!] hồ ly lay lay cậu, phát hiện cậu khôi phục hô hấp mới yên tâm, đỡ Ngôn Thâm rời đi. Vốn đi rồi lại lộn trở về, y giản lược mai táng xà yêu. Tiếp đó đem niên đệ tự cho là bị độc phát chết tổng lên xe cứu thương, còn chút hơi thì pháp khiến hắn thấy hồi ức xà yêu, để một mình hắn cả đời bị hối hận quấn đến chết đi!

Mọi chuyện làm thỏa đáng, y hẳn hiện hình ôm lấy Ngôn Thâm đi trở về nhà.

Nhanh chóng chiếu cố Ngôn Thâm hôn mê bất tỉnh, thật sâu thở dài một hơi. Tự hỏi, y tại sao phải vội vàng giúp giải quyết tốt hậu quả, còn để nhóc cà lăm thấy ký ức xà yêu? Hoàn thành kết cục Ngôn Thâm hy vọng.

Lẽ nào y đã bị Ngôn Thâm tẩy não?

Vì sao y còn muốn đặc biệt hiện hình, ôm Ngôn Thâm “Đi” về nhà?

Cũng bởi vì, Ngôn Thâm không thích y tùy tiện thi pháp, cho nên y liền trái lại không cần?

Lúc nào, Lục Ngôn Thâm đã là một phần của y? Để y bất kỳ thời khắc nào, nhất cử nhất động, đều chiếu theo phương thức Ngôn Thâm thích mà làm.

Chẳng lẽ là nghe nhiều thứ lý luận thủ hộ thần của Lục Ngôn Thâm, cứ như vậy bị cậu thôi miên!

Lúc nào Lục Ngôn Thâm đã trở thành một bộ phận trong sinh hoạt của y?

“Hồ ly...” Ngôn Thâm thấy ác mộng, hướng phía trần nhà vươn tay bắt lực.

Hồ ly vô ý thức về phía đôi tay kia, ngược lại trên mu bàn tay của cậu nhẹ nhàng hôn một cái, động tác này đại biểu cái gì? Tại sao phải làm như vậy?

Y không hiểu, lại vẫn làm.

Nhìn Ngôn Thâm thấy ác mộng, trong lòng y nảy lên rung động. Nói không được cảm giác, y chỉ biết là y không thích cảm giác này.

[Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?] hồ ly đẩy ra mặt cậu ra, nhìn cậu ngủ rất không an ổn. Cậu đến tốt cùng mơ tới cái gì?

Giây lát, Ngôn Thâm tỉnh lại. Hồ ly tay của y còn đặt ở trên mặt cậu, một trận xấu hổ, y muốn thu hồi tay lại bị Ngôn Thâm nắm.

Lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ lạnh như băng của Ngôn Thâm, ngực lại một trận rung động.

“Tiểu hồ ly, người thế nào không biến trở về?” Ngôn Thâm hỏi, hồ ly trước mắt cùng mình lớn lên giống nhau như đúc, như đang soi gương. Chỉ là cái hình dáng này, mười ngón tay có thể giao nhau.

[Như vậy tương đối dễ chiếu cố người.] Hồ ly nói, lại lập tức hối hận. Nói như vậy, y là vì chiếu cố cậu mới biến thành hình người. Tuy rằng... là sự thực, thế nhưng y không muốn để cho Ngôn Thâm biết.

“Cảm ơn.” Ngôn Thâm hờn nhọc mỉm cười, “Tiểu hồ ly, cho ta ly nước.” Lập tức liền được voi đòi tiên.

[Người thực sự là được tiện nghi còn khoe mã.]

“Người đối với ta tốt nhất.” Ngôn Thâm khẽ cười.

Kết quả hồ ly thực sự rót một ly nước cho cậu, nhìn cậu uống một hớp, sau đó rất hảo tâm hỏi cậu còn có muốn hay không.

“Không cần.” Ngôn Thâm để ly xuống, vỗ vỗ giường bên người, muốn y ngồi xuống, “Ta có thật nhiều lời muốn nói với người.”

Hồ ly thiêu mi, đến bên cạnh cậu sau đó. Nhìn chăm chú hồi lâu, Ngôn Thâm vẫn bảo trì trầm mặc.

[Người có chuyện thì nói mau!]

“Mặt đối mặt cảm giác rất quái lạ.” Ngôn Thâm nhăn nhó nói, mặt đối mặt có loại xấu hổ không nói ra được.

[Người muốn như thế nào?]

“Như vậy đi...” Ngôn Thâm tới gần y ôm lấy y, tựa đầu ở trên vai y, “Cứ nói chuyện như vậy.”

[Như vậy khá hơn sao sao?] Hồ ly hỏi. Nghe được Ngôn Thâm trả lời khẳng định, cũng không muốn nói nhiều.

Hồi lâu, Ngôn Thâm đều không nói gì.

[Người rốt cuộc muốn nói gì?]

Rốt cục, Ngôn Thâm mở miệng: “Xà yêu đâu?”

[... Ta chôn cô ta.]

“Niên đệ đâu?”

[...Ta tổng hần lên xe cứu thương.] Tuy rằng y rất không muốn thừa nhận. Tuyệt không như chuyện y sẽ làm, y đúng là rất ghét loài người!

“Thật không như chuyện người sẽ làm.” Ngôn Thâm cười khở, cậu dừng lại một hồi. Sau đó nói tiếp: “Xà yêu cô ta là thật yêu niên đệ.” Không đầu không đuôi chen một câu.

[Ừm, ờ thì, vậy thì thế nào.] Hồ ly không thềm để ý nói.

“Còn nhớ rõ chúng ta đánh cược không?” Ngôn Thâm hỏi, trên mặt một chút tiểu ý cũng không có, rõ ràng vừa thắng lợi, lại không có cảm giác vui sướng, “Ta thắng.”

[Ách, ừ.] Hồ ly như trước không quá lưu ý. Thua, thì không thể đối Ngôn Thâm nói có bất kỳ dị nghị gì, nhưng mà, thứ nào y nói lên dị nghị thì Ngôn Thâm không làm. Hừ! Có khác nào thua!

Ngôn Thâm quay đầu lại nhìn gò má hồ ly không thềm để ý, môi hôn cuống rốn đầm máu trên cổ, ôn nhu nói: “Hồ ly, ta thích người.”

[Di?] Hồ ly kinh ngạc.

“Này, đừng quên, ta thắng cược, người không thể đối lời nói của ta có bất kỳ dị nghị gì. Ta nói ta thích người, người phải tiếp nhận.” Ngôn Thâm chôn vào bờ vai của y, thật xin lỗi.

[Người thích ta?]

Cảm giác được tay của Ngôn Thâm siết chặt quần áo y, y đưa tay đẩy ra ngón tay của cậu, miễn cho cậu bị thương.

“Ta thích người.” Ngôn Thâm nhắc lại một lần, câu khẳng định.

[Đầu người ngã hồng rồi!] Cậu thực sự biết cậu đang nói cái gì sao? Hồ ly đối thông báo đột nhiên tới, cảm thấy hết sức kinh ngạc.

“Ta thực sự thích người.”

[Chẳng lẽ là xà yêu chết làm cho người đã kích quá lớn?]

“Có lẽ vậy.” Ngôn Thâm buông y ra, rốt cục đối mặt y, nhìn hồ ly cùng mình giống nhau như đúc, cư nhiên nhìn không được đổ mắt. Rõ ràng bộ dáng này, mỗi ngày đều ở trên gương gấp qua, vì sao còn có thể mặt đỏ tím đập chứ.

“Nếu có một ngày ta ra đi, người thì như thế nào?” Ngôn Thâm nhìn thẳng ánh mắt của hồ ly, nghe nói mắt là cửa sổ linh hồn, cậu muốn từ ánh mắt của y tìm được đáp án.

[Ta sẽ...] Hồ ly không chậm trễ chút nào mở miệng, [Vô cùng vô cùng hài lòng.] Nói ra câu y vẫn cho là đáp án. Nhưng mà, y tưởng tượng hình ảnh kia, lại cảm thấy sợ.

Tại sao có thể như vậy?

“Người nói láo.” Ngôn Thâm nhìn ra y mâu thuẫn, từ ánh mắt của y.

“Người bỏ không được.” Ngôn Thâm cười, dáng tươi cười phức tạp, trong vui sướng mang theo cay đắng.

[Mới không...] Hồ ly muốn phản bác cậu, lại bị Ngôn Thâm che miệng lại. Không nghĩ tới cậu sẽ đánh lén, hại y quên phản ứng.

Không phải hôn môi nhợt nhạt, cũng không phải hôn sâu. Ngôn Thâm chỉ là há miệng ra, dùng đầu lưỡi hơi chút xẹt qua miệng của y, sau đó rời đi.

Hồ ly còn đang sững sờ, Ngôn Thâm dí dỏm hỏi: “Thích không?” Trên thực tế, Ngôn Thâm cực kỳ khẩn trương.

[Không biết.] hồ ly lẳng lẳng trả lời. Rất nhanh hoàn hồn, [Thử vài lần mới biết được.] Dứt lời, đổi lại là y chủ động hôn cậu.

Bọn họ trao đổi một cái lại một cái hôn, hôn đến nỗi nước bọt không cách nào không chế chảy xuống, hôn đến không thể hô hấp, hôn đến mất đi khí lực.

“Thích không?” Ngôn Thâm hỏi.

[Không biết.] Hồ ly luôn luôn trả lời như vậy.

Ngôn Thâm nhắm mắt lại, hưởng thụ nụ hôn của y, hôn cái này tiếp theo cái kia.

Không so cả, không có sao cả, chỉ ít không phải ghét.

Liên tục an ủi mình, đau đớn sắp khóc.

Tựa như nụ hôn này, mang theo vui sướng hít thở không thông, có thể hồ ly thích cậu, chỉ là còn không biết mà thôi.

“Ngôn Thâm? Người đã ngủ chưa?” Âm thanh của Lục Nhân, nương theo tiếng đập cửa vang lên.

Ngôn Thâm đỏ mặt, nhẹ nhàng đẩy hồ ly ra, lau đi nước bọt khóe miệng, đi ra mở cửa.

“Làm sao vậy?”

“Cha quên khăn mặt mới để ở nơi đâu.” Lục Nhân mệt mỏi hỏi. Hắn đã tìm vài chỗ, đều tìm không được khăn mặt.

“Ở phòng của cha trong ngăn kéo thứ ba.”

“Cảm ơn.” Lục Nhân gấp một cái, “Được rồi, con đi ngủ sớm một chút.”

“Con sẽ. Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Ngôn Thâm khép cửa lại, tâm tình bởi vậy bình phục không ít.

“Đi ngủ sớm một chút đi.” Cậu đối hồ ly nói. Sau đó yêu cầu y biến trở về nguyên hình, nằm ở bên cạnh cậu.

Một đêm không chớp mắt, hồ ly lại sờ không được manh mối.

Lại một lần nữa, sâu đậm thể ngộ, Ngôn Thâm cái nhân loại quỷ dị này, so hồ ly còn giáo hoạt —— so với bị mình đùa bỡn xoay quanh, thật ra có chút xin lỗi tên này hồ ly.

Thực sự là không cam lòng.

Mãi cho đến hừng đông, Ngôn Thâm mới tỉnh lại, như không có chuyện gì xảy ra đối với y nói: “Sớm a.” Sau đó liền tiến vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Tất cả phẳng phất chưa từng xảy ra.

Làm cái gì! Lẽ nào chuyện ngày hôm qua, chỉ là một giấc mộng? Thế nhưng cũng quá chân thật rồi.

“Ách, được rồi, thiếu chút nữa đã quên rồi.” Ngôn Thâm đột nhiên lộn trở lại, “Hồ ly, ta thích người lắm.”

Oanh một tiếng, hồ ly đỏ mặt.

Tuy rằng nhìn không thấy, bởi vì lông nhiều lắm.

Quả nhiên, không phải là mộng.

Loại tâm tình này rốt cuộc là cái gì? Là vui sướng sao? Là vui sướng đi.

“Đi thôi.” Chính trang xong Ngôn Thâm đứng ở cạnh cửa giục, mang theo dáng tươi cười rộng mở trong sáng.

Hồ ly mê muội nhìn cậu, thật lâu không cách nào mở miệng.

“Nhanh lên một chút, bị muộn rồi.” Thẳng đến Ngôn Thâm lần thứ hai giục y, mới hoàn hồn đuổi kịp.

Ở cửa chính trường học, gặp phải Hứa đồng học. Có lẽ nói, hắn là đặc biệt tới tìm cậu.

“Mang tôi đi...tìm cô ấy.” Hứa đồng học mắt sưng đỏ, khẳng định đã khóc. Hắn mang theo hồi hận thỉnh cầu, “Anh nhất định biết cô ấy ở nơi nào?”

Ngôn Thâm nhìn hắn, mở miệng lại khép lại, đầu óc hắn hiện lên cảnh tượng Hứa niên đệ không lưu tình chút nào bỏ qua con rắn nhỏ.

“Van xin anh.” Hứa đồng học khẩn cầu. Hắn nhớ lại hết, hắn và Tiểu Thanh các loại. Chết tiệt hắn, làm sao sẽ quên chứ?

“Van xin anh.”

Hắn thực sự hồi hận.

“Tôi thật hồi hận đáp ứng cô ấy giúp cậu.” Ngôn Thâm cười khổ, lòng mềm nhũn, đáp ứng thỉnh cầu của hắn, “Theo tôi đi.” Hứa niên đệ yên lặng đuổi kịp, cùng với hồ ly cười nhạt.

[Sớm bảo người đừng giúp cô ta.]

“Sớm biết rằng sẽ là loại cục diện này, ta cũng không giúp.” Ngôn Thâm nói nhỏ. Tuy rằng cậu và xà yêu không thân chẳng quen, giao tình cũng không phải rất sâu, nhưng mà cậu đối xà yêu chết thống khổ không thôi.

Biết rõ đây là một đoạn tình yêu không có hồi báo, cô lại cố ý hi sinh kính dâng, nhưng mà kết quả liệu mình là cái gì?

Ngôn Thâm nhìn biểu tình Hứa niên đệ ăn năn không làm, khổ sở nghĩ.

Sớm biết rằng, sẽ không giúp.

[Thiên kim khó mua ‘sớm biết rằng’.] Hồ ly chê cười.

Ngôn Thâm hé miệng, cau mày thật sâu, không nói một câu.

Hồ ly đem xà yêu táng dưới tàng cây đa ở lối đi bộ, cách chỗ Hứa niên đệ hại chết của cô chỉ có một khoảng.

“Ở trong nơi này.” Ngôn Thâm theo phương hướng hồ ly nói chỉ tay.

Hứa niên đệ ngồi xổm xuống, đưa tay chuẩn bị đào đất.

[Tốt nhất không nên, thời gian ta chôn cô ta, còn không thấy được chồi.] Hồ ly nói, chỉ vào chồi cây mới mọc dưới tàng cây đa. Ngụ ý, xà yêu có thể đã chuyển sang kiếp khác.

“Niên đệ!” Ngôn Thâm khẩn trương ngăn lại hắn.

“Tôi xin anh... để tôi mang về.” Hứa niên đệ đã sớm lệ nóng doanh tròng. Chí ít, chí ít để cho cô ấy lưu ở bên cạnh hắn. Tay hắn đào sâu vào bùn đất, vừa run rẩy, vừa đào móc.

“Dừng tay!” Ngôn Thâm cầm lấy tay hắn, “Cậu muốn giết cô ấy sao!” Cậu che chở mầm cây nhỏ kia, rất sợ bị phá hư.

“Để tôi mang về...cầu xin anh, để tôi mang về.” Hứa niên đệ kêu khóc, hắn khàn cả giọng, khước từ Ngôn Thâm. Trong lúc đó, cào tay Ngôn Thâm, đau đến hồ ly nhe răng trợn mắt, thiếu chút nữa tiến lên ăn Hứa niên đệ.

“Cậu nhìn ở đây!” Ngôn Thâm chỉ vào cây non nhỏ, “Cậu muốn lần thứ hai giết cô ấy sao?”

Hứa niên đệ thành linh giật mình tỉnh giấc, mới chú ý tới cây non nhỏ. Rốt cục dừng động tác lại, hắn quỳ gối trước cây non, thất thanh khóc ròng.

Ngôn Thâm rời khỏi tàng cây đa, để niên đệ một người và “cô” một chỗ. Đứng ở xa, lẳng lặng nhìn.

Ngôn Thâm cúi đầu đối hồ ly nói: “Hồ ly...”

Hồ ly nghe được âm thanh của cậu ngược lên, nhìn cậu dùng vẻ mặt thống khổ nói: “... Đừng rời khỏi ta.”

Hồ ly không trả lời, ở sâu trong nội tâm có cái gì đó phá ra, như nước chảy tán loạn đầy đất, chảy xuôi toàn thân.

Đó là cảm giác gì? Hồ ly tự hỏi.

“Ta thích ngươi, tiểu hồ ly.” Ngôn Thâm nhẹ giọng bày tỏ, cười khổ.

Hồ ly nhìn nụ cười của cậu, suy nghĩ như tràn ra mỉm cười.

Thì ra là thế, là vui vẻ!

“Đi thôi.” Ngôn Thâm nói, không nghe được trả lời mong muốn, theo bản năng trốn tránh.

[Này, này!] Đây là thái độ bày tỏ sao!

“Để cho bọn họ một chỗ đi.” Ngôn Thâm đối hồ ly ở bên cạnh nói, lui về phía sau, “Sau khi tan học, chúng ta...”

Hồ ly ngưng thần chờ mong lời kế tiếp.

“Đi chợ bán thức ăn mua đậu hũ chiên. Ba mươi nguyên thế nào, thưởng cho ngươi giúp ta xử lý tốt hậu quả.”

[Ngươi...] Còn tưởng rằng cậu muốn nói gì! [Ngươi cho là như vậy là có thể thỏa mãn ta sao!? Còn kém xa lắm đó!]

“Được rồi! Quay về trường học.” Ngôn Thâm cười lắc đầu, rời khỏi chỗ khiến kẻ khác sầu não.

[Ít nhất phải năm mươi nguyên trở lên.] Hồ ly đi theo phía sau kêu gào, [Đây là vấn đề thành ý, thành ý!]

“Đúng, đúng.” Ngôn Thâm lơ đãng nói. Xoay người rời đi, rời khỏi bầu không khí đầy mây thê lương, lưu lại người đau khổ không kịp quý trọng đi!

Và để cho những người biến mất, có thể an ổn nơi ấy.

Nguyện, ngủ yên.

Bình an.

10. Chương 5-1: Án Thứ Năm: Ảnh Chụp Kỳ Dị (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sự kiện xà yêu qua đi hai tháng, Ngôn Thâm thuận lợi thi đậu đại học. Buổi lễ tốt nghiệp cùng ngày, Hứa niên đệ còn đặc biệt cùng cậu nói lời tạm biệt.

“Tiểu Thanh gần đây cao hơn năm cm.” Khi hắn đề cập chuyện tiểu Thanh thì mặt mang chút tươi cười.

“Cậu còn đặc biệt dùng thước đo, thực sự là tỉ mỉ chăm sóc.” Ngôn Thâm cười nói.

“Có thể ta có thiên phú làm vườn nha.” Hắn đùa giỡn nói.

“Ngôn Thâm! Lại đây chụp ảnh!” Bạn học Ngôn Thâm ở một bên la lên, toàn bộ người đều đã xếp hàng chờ một mình cậu.

“Được, tới ngay!” Ngôn Thâm nói, quay đầu lại, “Ngượng ngùng, xin lỗi không tiếp được.”

“Học trưởng, tôi phải đi, tôi còn muốn đi giúp Tiểu Thanh tưới nước.” Niên đệ nói lời từ biệt, “Gặp lại.”

“Gặp...” Còn không kịp nói lời từ biệt, Ngôn Thâm đã bị đồng học lôi đi.

“Nhanh lên một chút đi! Lục đại bài! Cậu bắt giáo viên chờ tới khi nào!” Đồng học nói.

“Xin lỗi.” Ngôn Thâm xin lỗi, rất nhanh thêm vào hàng đồng học.

Lục cha và dì Triệu lúc này cũng cầm lấy máy ảnh chụp không ngừng, đèn chớp không ngừng, chưa từng gián đoạn.

“1, 2, 3!”

Tất cả tốt nghiệp, cởi cái mũ của mình, ném lên bầu trời.

Tốt nghiệp rồi!

Buổi sáng ba ngày sau, Lục Nhân đối Ngôn Thâm dặn dò: “Ngôn Thâm, ngày hôm nay tan học nếu như có rãnh, có thể đi một chuyến đến cửa hàng, đem ảnh chụp buổi lễ tốt nghiệp cầm về không?”

“Vâng, không thành vấn đề.” Ngôn Thâm đáp lại.

“Cha đi làm đây, gặp lại.”

“Gặp lại.”

Nhìn theo Lục Nhân ra ngoài, Ngôn Thâm dọn dẹp ché đĩa, quay đầu lại, thấy hồ ly hóa thành hình người lục lợi tử lạnh.

“Người đang làm gì thế?” Ngôn Thâm hỏi.

[Tìm gì đó ăn.]

“Không phải vừa mới ăn xong?”

[Ta lại đói bụng.] Dứt lời, y lấy xúc xích ra, giao cho Ngôn Thâm.

“Xúc xích phải nấu rất lâu.” Ngôn Thâm không cự tuyệt, cầm lấy xúc xích, đối hồ ly nói.

[Không sao, trọng điểm là càng nhiều càng tốt.]

“Người thực sự rất đói bụng.” Bữa sáng phân lượng rõ ràng giống thường ngày.

[Đúng vậy.]

“Sức ăn biến lớn, là điềm báo vóc người thay đổi.” Ngôn Thâm đi tới phòng bếp bắt đầu cắt xúc xích.

[Hừ! Thay đổi như thế nào đi nữa cũng đều với người giống nhau như đúc thôi!] hồ ly cảm giận bất bình nói, tiếp tục lục lợi tử lạnh, nhìn có thức ăn sẵn hay không.

Ngôn Thâm đột nhiên trầm mặc.

Hồ ly còn tưởng rằng cậu sẽ phản bác, lại chậm chạp không nghe được âm thanh, dừng lại động tác, thăm dò nhìn Ngôn Thâm trong phòng bếp: [Làm sao vậy?]

Ngôn Thâm chấn động, phục hồi tinh thần lại, “Không, không có.” Cậu nói. Đổ dầu, chảo nóng, hạ lửa bỏ xúc xích vào.

“Người muốn thêm tỏi, hay thêm dầu hào*?” Ngôn Thâm hỏi.

*Nguyên văn là: mình đoán là dầu hào.

[Thêm tỏi.] Hồ ly nói, biểu tình hồ nghi, [Người là lạ.]

“Có sao?” Ngôn Thâm cười nói, giả vờ, “Ta nhớ kỹ trong tủ lạnh còn có một chút chân gà đông lạnh, ta nhớ đặt ở tầng thứ ba.”

Hồ ly xem, chân gà đông lạnh rõ ràng đặt ở tầng thứ hai.

[Người thực sự là lạ.] Hồ ly lấy ra chân gà đông lạnh, gặm cạp, ngay cả xương đều cắn nuốt vào.

“Bộp” một tiếng, Ngôn Thâm đánh vỡ cái đĩa, vô ý thức ngồi xồm xuống, nhặt mảnh nhỏ thủy tinh.

Bởi vì khăng trương mà thất thố, cậu không cẩn thận cắt tay của mình.

[A! Người làm cái gì a!] Hồ ly cảm thụ được đau đớn của cậu.

Ngôn Thâm nhìn hình người hồ ly cùng mình giống nhau như đúc, nhìn lại tay của mình một chút, một vết thương không sâu không cạn, hiện lên máu, như lên án ràng buộc mất tự do giữa cậu và hồ ly.

Y không nguyện ý ở chỗ này.

Y không nên ở cái chỗ này.

[Mau băng bó nhanh đi!] Hồ ly không nhịn được giục. Ngôn Thâm hoàn hồn, phát hiện sàn nhà thủy tinh toàn bộ ngoan ngoãn nằm trong ki xúc rác, là hồ ly thi pháp, đem những mảnh nhỏ khác nhặt lên.

“Cảm ơn.” Ngôn Thâm đứng dậy đi tìm hộp cấp cứu, tùy ý băng bó, sau đó lại nhớ tới phòng bếp, tiếp tục nấu xúc xích.

[Thật là, người rót cuộc làm sao vậy.] Hồ ly oán giận.

“Còn đau không?” Ngôn Thâm lo lắng hỏi.

[Sẽ không.] Hồ ly nói: [Lần sau cẩn thận một chút, thân thể của người không phải của một mình người.]

Luôn cảm thấy Ngôn Thâm sẽ phản bác y: “Cũng không phải phụ nữ có thai” nói loại này.

Ngôn Thâm chỉ là thành ý muốn phần nói: “Xin lỗi, ta sẽ cẩn thận một chút.”

Hồ ly không rõ một trận ác hàn.

[Này, người chẳng lẽ phát sốt sao?]

“Không có a.”

[Còn nói, người người ở chỗ này, trên thực tế là đang ngủ say?]

“Ta rất thanh tỉnh.”

[Chẳng lẽ nói, người cần thuốc...] Nói xong, hồ ly cũng nghĩ mình nhầm, y 24 tiếng đồng hồ đều ở bên người Ngôn Thâm, nếu như cậu cần thuốc, y nhất định biết.

Ngôn Thâm lắc đầu: “Người đang nói cái gì a?” Dem xúc xích hơi biến sắc trở mặt, thêm gừng tăng vị.

[Còn nói, người rót cục phát hiện mình đang nhân thú yêu, cho nên điên rồi.]

“Hồ ly, đừng đem chuyện này vui đùa.” Ngôn Thâm bắt đắc dĩ nói, “Ta là thật thích người.”

Hồ ly cười khan, sờ mũi một cái, ra khỏi phòng bếp.

Ngôn Thâm vai buộc chặt mới hơi buông lỏng, mũi chua xót. Ai nha, đoạn cảm tình này rốt cuộc có thể được đáp lại hay không?

Lấy xúc xích nấu xong ra khỏi chảo, hồ ly đem chân gà đông lạnh trên tay toàn bộ ăn sạch.

“Người thật giống như thực sự rất đói bụng.”

[Đúng vậy, luôn cảm thấy ăn đều ăn không đủ no.] Hồ ly đáp lời, y khấn cấp tay không lấy xúc xích, không nhìn Ngôn Thâm lấy ra đôi đũa.

“Ăn chậm một chút, cẩn thận nghẹn.” Ngôn Thâm nói, cậu lấy ra bình nước cam rót cho hồ ly một ly, “Cho người.”

[Một lát nữa phải đi cửa hàng chụp ảnh sao?] Hồ ly lang thôn hỏ ýet, còn có thể rảnh rồi nói.

Ngôn Thâm gật đầu nói: “Ừ, ta nghĩ thuận tiện đi đại siêu thị mua một ít vật dụng hàng ngày.”

[Ách.] Hồ ly lần thứ hai vùi đầu khổ ăn.

“Còn có, ta nghĩ trước khi đại học khai giảng, thăm mẹ ta.”

[Rất xa a!] Hồ ly oán giận, nghĩa trang* nữ nhân kia thế nhưng ở vùng ngoại ô, trong cái chùa gà không thêm ị, chim không đẻ trứng. Đi thăm đi trở về sẽ một ngày, huống chi Ngôn Thâm mỗi lần đều dừng hỏi lâu.

*Nguyên văn là là loại nghĩa trang được xây theo từng ô để lưu trữ tro cốt.

“Ta muốn cùng bà chia sẻ niềm vui ta thi lên đại học.”

[Lên đại học có cái gì tự hào? Người ra đường tùy tiện túm một người không phải tiến sĩ thì là thạc sĩ, huống chi là sinh viên.] Hồ ly cực độ không cho là đúng.

“Tiểu hồ ly, ” Ngôn Thâm nhíu nói nick name đã lâu: “Ta đang suy nghĩ, có nên cấm người xem ti vi hay không.”

[Vì sao!]

“Người a, TV xem nhiều lắm.” Ngôn Thâm rút cục khôi phục mồm mép linh hoạt, “Thảo nào người ta nói, trẻ con thích xem ti vi đều ngốc ngốc.”

[Này! Nói ta ngốc! Đây là thái độ đối trưởng bối sao!]

“Tiểu hồ ly, người...theo số mà ngồi (đây có lẽ ý là hồ ly có chỗ nào giống trưởng bối).”

[Người!] Phát hiện y thực sự nói không lại Lục Ngôn Thâm, [Người không đi làm luật sư thực sự là quá đáng tiếc!]

“Cảm ơn.”

Đột nhiên một trận trầm mặc, Ngôn Thâm lẳng lặng nhìn hồ ly ăn xúc xích, tựa hồ đang suy nghĩ gì.

[Người...] Hồ ly đánh vỡ trầm mặc, [Lúc nào muốn đi?]

“Ngày mai.”

[Nhanh như vậy!]

“Ừ, đúng vậy, ta nghĩ sớm một chút nói với bà.” Ngôn Thâm nói, lấy đi đĩa không trước mặt hồ ly, “Còn đói không?”

[Trước mắt thì không.] Hồ ly nói, biến trở về dáng đáp tiểu hồ ly, lười biếng ngồi ở trên ghế. Dừng dư quang khóe mắt liếc trộm Ngôn Thâm mặc tạp dề, bóng dáng rửa chén đĩa.

Một tia ngọt ngào thẩm thấu đi ra, khuếch tán toàn thân, hại y nhin không được mỉm cười.

Bất quá lại nói, Ngôn Thâm đến tột cùng đang phiền não cái gì? Gần đây luôn mất hồn mất vía, hơn nữa cảm giác rất quái lạ.

Ngôn Thâm cởi tạp dề, đi đến phòng ngủ, mặc bộ áo khoác sau đó trở lại trước mặt hồ ly.

“Đi thôi.”

Hồ ly đứng dậy đi theo phía sau cậu, len lén quan sát động tác của cậu. Vốn không có gì dị thường, thẳng đến Ngôn Thâm qua hết đường cái, hồ ly mới phát hiện cậu đi không đúng nơi.

Ngôn Thâm đi rất chậm, ngoại trừ hiện lên những u linh ra, còn có một loại động tác như có như không, phảng phất đang bảo vệ cái gì.

Cậu muốn bảo hộ cái gì?

Hồ ly nhíu mày hồi tưởng, bất luận Ngôn Thâm thứ muốn bảo vệ là gì. Ngôn Thâm muốn bảo vệ thân thể của chính mình không bị u linh xâm phạm, bảo vệ người nhà của mình, bảo vệ đồng hồ đeo tay để tránh bị hỏng, bảo vệ...

Nghĩ đến rất nhiều, lại đều không phải.

Đợi đến ngã tư không người, hồ ly đột nhiên ngừng lại, cảm thụ được cậu dừng lại, Ngôn Thâm quay đầu.

“Làm sao vậy?” Cậu hỏi.

Hồ ly chỉ là kinh ngạc nhìn cậu, không dám tin hỏi: [Người chừng nào thì...biết đến?]

[Nói a!]

“Ta là lúc nào biết đến, rất quan trọng sao?” Ngôn Thâm hỏi, quyết định lảng tránh vấn đề của y. Mắt thấy sắp tới cửa hàng chụp ảnh, cậu như chạy trốn đi vào.”Ông chủ, cháu muốn lấy ảnh chụp.”

[Này!] Hồ ly đi theo phía sau cậu.

“Có cần đơn đặt hàng không?” Ông chủ cửa hàng chụp ảnh tuổi đã qua sáu mươi, mang kính lão rất nặng, người mang theo cảm giác hòa ái dễ gần.

“Có.” Ngôn Thâm đem đơn đặt hàng đưa cho hắn, “Làm phiền ông.”

“Cậu chờ một chút.” Ông chủ quay đầu, lục lại ảnh chụp.

[Này! Không được coi nhẹ ta!] Hồ ly nhảy lên tủ kiếng, rống to lên.

Ngôn Thâm nắm y lên, đem y ôm vào trong ngực: “Người nặng như vậy, nếu như tủ kiếng hỏng thì nguy rồi.”

[Hừ! Ai bảo người không để ý ta!] Hồ ly ở trong lòng Ngôn Thâm giương nanh múa vuốt, cũng không dám thực sự thương tổn cậu. Nói đùa, thương tổn cậu, đau chính là mình.

Ngôn Thâm mỉm cười, hồ ly có biết hay không lời y nói như đang làm nũng.

“Tìm được rồi.” Lão bản đem ảnh chụp để lên tủ kiếng, “Có thể ảnh chụp của cậu có chút phơi sáng* quá.”

*Phơi sáng: một thuật ngữ chỉ độ sáng của bức ảnh trong nhiếp ảnh, tìm hiểu kỹ tại đây.

“Không sao.” Ngôn Thâm sớm biết sẽ như vậy, trong hình cậu khẳng định rất mơ hồ. Cậu không trách ông chủ, đem tiền giao cho ông chủ, sau đó rời đi. Hồ ly đã muốn tránh thoát ngực của cậu, nhảy đến xuống mặt đất.

“Tiếp, đến đại siêu thị.” Nhìn hồ ly đi nhằm phương hướng, Ngôn Thâm mở miệng nhắc nhở.

[Ta biết rồi!] Hồ ly không nhịn được nói, cứng rắn chuyển trở về.

Ngôn Thâm cười cười, cũng không đâm thủng, cẩn thận bước đi.

[Này! Người cũng không cần quá bảo vệ cái này, nếu như dễ dàng gãy mất như vậy, ta đã sớm tự do!] Hồ ly thực sự nhìn không được, theo y loại phương pháp thận trọng bước đi này, là phải bao lâu mới có thể đến đại siêu thị a!

“Ừ, ta nghĩ cũng vậy, thế nhưng...” Ngôn Thâm gật đầu, “Ta không muốn khiến tư hòng của chúng ta bị thương.” Nói lời này, tuyệt không e lệ.

[Tơ, tư hòng!] Hồ ly thiếu chút nữa bị nước miếng của mình nghẹn. Người nói thì tuyệt không e lệ, người nghe ngược lại mặt đỏ đến không thể đỏ hơn —— tuy rằng y lông nhiều lắm, không nhìn ra mặt đỏ.

“Người không cảm thấy rất lãng mạn sao?” Ngôn Thâm khê cười.

Lãng mạn! Hồ ly không chịu được nói: [Người cho là người là tiểu nữ sinh a!]

“Tiểu hồ ly, sẽ không phải là ngượng ngùng chứ?” Ngôn Thâm cười, đùa hồ ly.

[Mới không có!] Hồ ly rống giận.

“Dạ dạ dạ.”

Cái vả thời gian luôn luôn trôi qua rất nhanh, bọn họ rất nhanh thì đến đại siêu thị, bên trong là người ta tấp nập, hầu như đều là cả nhà cùng đi, cầm trong tay túi mua sắm bao lớn bao nhỏ.

[Ngày hôm nay sẽ không phải là ngày kỷ niệm chứ!]

“Ta nghĩ một chút...” Ngôn Thâm làm bộ tự hỏi, sau đó nói: “Hình như là phải.”

[Người đã sớm biết!]

“Ta hôm qua mới thấy quảng cáo.”

[Người biết rõ ta ghét ngày kỷ niệm!]

“Thế nhưng ngày kỷ niệm thương phẩm rất tiện nghi, rất có lời đó!”

[Ta ghét nhất bao lớn bao nhỏ!]

“Sẽ không bao lớn bao nhỏ, ta chỉ mang túi mua sắm cỡ lớn.” Cho nên chỉ có bọc lớn cùng bọc lớn.

[Đây còn không phải là như nhau! Quan trọng nhất là, ta ghét mang đồ!]

“Đừng nói như vậy chứ, cùng lắm thì ngày mai ta chiên đậu hủ kỵ nhiều chút bồi thường ngươi nha.” Bắt đầu cảm dỗ.

[Nhiều là bao nhiêu?]

“Năm mươi?”

[Một trăm.]

“Tám mươi.”

Hồ ly trừng mắt Ngôn Thâm, hồi lâu, nhả ra: [Thành giao.]

“Vậy làm phiền người rồi, huynh đệ song bào thai của ta.” Ngôn Thâm vui vẻ cần cù nói, chờ hồ ly biến thành hình người, đem túi mua sắm giao cho y.

[Biết rồi!] Tức giận tiếp nhận túi mua sắm, nhận mệnh theo Ngôn Thâm đi.

Ba mươi phút sau...

Đình một tiếng, cửa tự động mở ra hai bên trái phải, kèm theo giọng nữ máy móc: “Cảm ơn hân hạnh chiếu cố.” Ngôn Thâm và hồ ly hai người ôm các túi lớn bước ra đại siêu thị.

[Người thực sự tuyệt không thua mấy bà già.] Hồ ly không biết là khen ngợi hay châm biếm, lòng còn sợ hãi, trang diện vừa rồi so tính tế đại chiến còn muốn kịch liệt hơn.

“Không có biện pháp, ai kêu mỗi thứ đều chỉ còn một ít, không thể làm gì khác hơn là cướp a.” Ngôn Thâm cảm thấy mỹ mãn nói, xem thành quả của bọn họ, cậu liền không nhịn được muốn cười.

[Thật chịu không nổi người...] Hồ ly nhỏ giọng oán trách.

“Ta đã biết cơm trưa phải ăn cái gì, liền ăn mì Ý đi!” Ngôn Thâm tuyên bố cơm trưa hôm nay, bởi vì cậu vừa lúc có mua mì sợi Ý. Lúc nói chuyện, trên mặt của cậu chảy xuống mồ hôi vất vả.

[Người chảy thật nhiều mồ hôi.] Hồ ly nhìn Ngôn Thâm mồ hôi không bình thường, mới vừa ra khỏi đại siêu thị có máy lạnh, làm sao sẽ lưu nhiều mồ hôi như vậy.

“Có thể là vừa rồi quá kịch liệt.” Ngôn Thâm nói, “Hơn nữa ta mệt mỏi quá...” Âm thanh càng ngày càng nhỏ, không hề báo trước đi về phía trước rồi ngã xuống.

[Này, Lục Ngôn Thâm!] Trên tay hồ ly đều là túi mua sắm, căn bản không có biện pháp đỡ lấy cậu, mặc cho cậu ngã xuống.

Ngôn Thâm túi mua sắm rơi xuống trên mặt đất, đồ ăn bên trong rơi đầy đất, trái quýt lăn lăn, bị xe cộ lui tới cán nát.

[Chết tiệt!] Hồ ly mắng, buông túi mua sắm, nâng Ngôn Thâm dậy, nhìn cậu giống như bị cảm nắng, nhanh chóng dẫn cậu đến chỗ bóng mát.

Một cái chén, đổ nước vào, da con cóc, con người cá, rết sống, bò cạp độc, lông chuột cống cùng với một giọt máu.

Máu thông thả rơi vào trong chén, dịch thể đặc sệt không thấy đáy, nổi lên rung động.

Rung động qua đi, chiếu ra gương mặt người dùng ánh mắt lợi hại của điều hâu theo dõi hắn, mang theo nụ cười dữ tợn, nói: “Tìm được người.”

A!

Lục Ngôn Thâm bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, phát hiện mình nằm trong lòng hồ ly, vốn lòng khẩn trương nhảy mất thả lỏng.

“Làm ta sợ giật mình.” Cậu an tâm lắm lắm.

[Ta mới bị hù nè!] Hồ ly nói, [Người vừa bị cảm nắng.]

“Có thể là chênh lệch nhiệt độ quá lớn mới có thể bị cảm nắng.” Ngôn Thâm khó chịu nói, nhắm mắt lại, đầu còn là choáng váng.

[Có khá một chút hay không?]

“Ừ.” Ngôn Thâm lần thứ hai mắt mở mắt, nhìn lên phía trước, thấy một con quạ đen đang ăn trái quýt rơi xuống đất.

[Chỉ có một chút rơi ra, những thứ khác ta đều đã nhặt trở về.]

“Thật tốt quá.” Ngôn Thâm nói.

[Về nhà thôi.]

“Ừ.”

[Hay là muốn ta công người?]

“Không cần đâu!” Ngôn Thâm đứng dậy, phủ bụi trên người, tiếp nhận túi mua sắm.

Vừa nãy cái kia hẳn là chỉ là mộng thôi... cậu lập tức đem nó quăng ra sau đầu: “Đi thôi.”

11. Chương 5-2: Ấn Thứ Năm: Ảnh Chụp Kỳ Dị (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quạ đen ngậm tấm ảnh, bay lên trời.

“Bé ngoan.” Nam nhân vươn tay, tiếp được tấm ảnh quạ đen mang đến. Quạ đen đứng ở trên tay hắn, giấy tiếp theo hóa thành một trang giấy. Nam nhân nhìn ảnh chụp, lộ ra biểu tình vui sướng quý dị.

Hôm sau.

Ngôn Thâm dậy thật sớm, chuẩn bị xuất phát. Dọc theo đường đi, hồ ly lảo lảo, lải nhải không ngừng. Ngôn Thâm mắt瞥 tai ngơ, chỉ là khẽ mỉm cười.

Lên xe buýt, Ngôn Thâm thiếu chút nữa té xỉu, xuống xe, cậu tựa vào lan can thở.

[Người rớt cuộc sao thế?]

“Có thể là không khí không đủ?” Ngôn Thâm thở hổn hển.

[Hôm qua bị cảm nắng, hôm nay là thiếu dưỡng khí, thân thể người cũng quá yếu.]

Ngôn Thâm nuốt nước miếng, hoa mắt, nhắm mắt lại mở, lặp lại vài lần, thẳng đến tầm mắt rõ ràng mới thôi.

Hồ ly nói không sai, gần đây thân thể cậu quả thật rất suy yếu. Tuy rằng không có cảm giác đau đớn, một chút khí lực cũng không dùng được.

[Muốn ta công ngươi, hay muốn đi Quỷ đạo?] Hồ ly hỏi, thật sự là nhìn không được, theo trạng huống thân thể Ngôn Thâm, chỉ sợ còn chưa tới chùa, chính mình liền thăng thiên trước.

“Ngươi công ta.” Ngôn Thâm bốc đồng nói.

[Nghĩ thật đẹp!] Hồ ly lập tức cự tuyệt.

“Đi Quỷ đạo?”

[Chùa đâu ra Quỷ đạo? Không có khả năng rồi!] Nói xong, hồ ly cười to.

“Vậy người còn hỏi?” Ngôn Thâm trắng mắt liếc y.

[Rất thất vọng đúng không.] Hồ ly cười nói, vô cùng thích nhìn biểu tình Ngôn Thâm thất vọng.

“Có chút.” Cậu nói. Xác định thân thể khỏe chút, cậu tiếp tục đi về phía trước, còn một đoạn đường đấy!

Tới chùa, đã có người phụ trách dẫn đường đến nghĩa trang, Ngôn Thâm chỉ nhìn thoáng qua liền rời đi.

[Phải đi?] Hồ ly kinh hô, lại tới đây bình thường đều sẽ hao phí cả ngày, hôm nay bất ngờ chỉ nhìn một cái rồi đi, rất khác thường.

“Ừ.”

[Nhanh như vậy?]

“Ừ.” Bởi vì cậu chỉ là đến buông xuống một chuyện.

[Người không cùng kia nữ nhân nói chuyện?] Bình thường đều nói không ngừng, sao hôm nay một câu cũng không có.

“Tiểu hồ ly, người không phải chán ghét ta cùng bà ấy nói chuyện sao? Người không phải nói nghĩa trang chỉ là an ủi người sống, không một chút ý nghĩa sao?” Ngôn Thâm nói, “Sao đột nhiên hy vọng ta cùng bà ấy nói chuyện?” Cậu hỏi.

[Người không nói với bà ta niềm vui đậu đại học sao? Như thế nào...] Hồ ly còn chưa nói xong, bị Ngôn Thâm cứng rắn đánh gãy.

“Mục đích của ta đã đạt được. Đi thôi!” Cậu nói, rời chùa.

[Kỳ quái, rất kỳ quái!] Hồ ly kêu, đuổi kịp cước bộ Ngôn Thâm.

“Khoan đã!” Đột nhiên truyền đến tiếng gào, khiến Ngôn Thâm dừng lại.

Ngôn Thâm quay đầu, đối phương đã tiếp cận cậu rất gần, râu cơ hồ che kín gương mặt, quần áo mặc bản hê hê, bộ dáng vô cùng nghèo túng, khiến Ngôn Thâm không tự chủ được lui về phía sau một bước.

“Có thể theo các người cùng đi không? Bởi vì ta không biết xe buýt dừng ở đâu.” Đối phương ngượng ngùng gãi gãi đầu, giống như sẽ rơi ra một, hai bộ chết.

Ngôn Thâm tự hỏi trong chốc lát, nhận lời: “Có thể.”

[Ta có dự cảm không tốt.] Hồ ly nhảy đến Ngôn Thâm, gắt gao kề bên cậu. Lúc nói lời này, đối phương lại dùng lực gãi gãi cổ, [Trời ạ, đừng gãi nữa! Thật ghê tởm!]

Ngôn Thâm cười cười, cùng đi với nam tử lang thang. Cậu đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nếu hắn muốn vay tiền cậu, cậu sẽ cho hắn một trăm khối.

Quạ ——

Trên cao bay tới một con quạ đen.

“Gần đây quạ đen thật nhiều, làm cho ta ở chùa không ngủ được. Chờ không nổi nữa, mới chịu đi. Chùa là nơi rất tốt, nếu không có quạ đen, ta mới không muốn đi.” Nam nhân lang thang oán giận tình hình sinh hoạt gần đây, động tác trên tay vẫn không dừng.

[Lục Ngôn Thâm! Bảo hán đừng gãi nữa!] Hồ ly kêu to, nhìn hán gãi ngứa, hại y cũng ngứa theo!

“Cái kia...” Ngôn Thâm thử mở miệng, lại nói không nên lời.

“Cái gì?” Nam nhân lang thang hỏi.

“Không, không có gì.”

Lúc này, Ngôn Thâm đành phải đi nhanh hơn, chỉ mong sớm đến trạm xe buýt, thoát khỏi nam nhân lang thang. Tuy rằng cậu không kỳ thị người lang thang, nhưng người này cho cậu cảm giác rất xấu.

Kỳ quái là, bọn họ đã đi đường núi 30 phút, còn chưa đi ra ngoài.

“Kỳ quái...” Này khiến Ngôn Thâm cảm thấy rất quỷ dị, cậu quay đầu xem, phía sau là đường núi vô tận, phía trước cũng là đường núi vô tận.

“Nè, Lục Ngôn Thâm đứng không!” Tên lang thang ngữ điệu thay đổi, trầm thấp không thôi.

Ngôn Thâm kinh ngạc nhìn hắn, từ đầu tới đuôi cậu cũng chưa nói tên của mình, hắn sao lại biết?

“Ông sao lại...” Đang muốn hỏi, lại bị đối phương dùng lực đẩy. Ngôn Thâm như bị đẩy vào vực không đáy, không ngừng rơi xuống. Cậu nhìn phía trên, phẳng phất như một không gian khác, nam nhân lang thang đối với cậu mỉm cười. Hồ ly thả người nhảy vào, cửa vào liền đóng kín.

Ngôn Thâm nhẹ giọng nói: “Ngu ngốc, nhảy vào làm gì?”

Vù vù vù——

Phẳng phất như rơi mãi không ngừng lại, hồ ly nhảy đến bên cạnh cậu, nháy mắt biến lớn, lưng y vừa chuyển, đứng thẳng thân thể. Thì ra Ngôn Thâm rơi vào không gian ngang, chỉ cần sửa góc độ một chút, thì có thể đạp mặt đất.

Ngôn Thâm nhanh bắt hồ ly, ghé sát vào gần y, luyến tiếc buông tay ra.

[Người mắng ai ngu ngốc a! Ta cũng nghe được, người là siêu cấp đại ngu ngốc!] Hồ ly rít gào, thân thể cực lớn ngay cả âm thanh đều rất có phân lượng. Ở không gian này, tạo thành tiếng vọng không nhỏ.

“Nơi này là chỗ nào?” Ngôn Thâm ngẩng đầu, nhìn hoàn cảnh quanh mình, trái phải phía sau có một mặt tường, chỉ có phía trước có đường có thể đi, Ngôn Thâm nhìn phía trước có hai con đường có thể đi, “Nơi này là mê cung.” Cậu khẳng định nói.

[Hừ, tiểu xiếc của đạo sĩ thú.] Hồ ly trong cơn giận dữ, [Lại là hần!] Y nghĩ đến hần là ai, tuy rằng chưa thấy mặt, nhưng y rất khẳng định chính là hần! Chính là pháp lực này vây y ở trên cây, tiện đà quen biết quỷ thích khóc Lục Nhân.

“Người quen biết ông ta?”

[Có chút qua lại... thật sự là pháp lực làm người ta không vui!] Hồ ly rống giận.

“Ha ha ha, thì ra như vậy, thì ra người quen biết ta a!” Âm thanh trầm thấp từ phía trên truyền đến, nhưng không nhìn thấy bóng người.

[Có bản lĩnh cùng ta so chiêu a!] Hồ ly kêu gào.

“Không được, mục tiêu của ta không phải người, ta đối với người một chút hứng thú cũng không có, ta muốn nhân loại bên cạnh người.”

“Tôi? Tôi không hiểu?” Ngôn Thâm khó hiểu, quả thực là không hiểu ra sao.

“Lục Ngôn Thâm, ta xem người tư chất không tệ, không chỉ phá giải chú thuật ta hạ lên Hứa Học Bằng, còn thu phục hồ yêu, người muốn làm đồ đệ của ta hay không?”

“Không được, cảm ơn.” Ngôn Thâm ngay cả nghĩ cũng không nghĩ lập tức cự tuyệt, “Còn có tôi không phá giải bất cứ chú ngữ nào, mà tôi cũng không có thu phục hồ ly.”

“Nói gọn lại, người cũng đã rơi vào, nhận thử luyện ta đối với đồ đệ đi!” Cảm giác có chút tùy tiện.

“Nè, nè! Tôi đã nói tôi không muốn làm đồ đệ của ông!” Ngôn Thâm kêu to, rất sợ đối phương không nghe được.

“Chỉ cần người ra khỏi mê cung, thì tính người qua cửa, tất cả đệ tử Huyền Thuật môn đều là như vậy mà ra!”

“Đã nói tôi không muốn làm đồ đệ của ông! Thả chúng tôi ra ngoài!”

“Không nên trách sư phụ không nhắc nhở người, nếu qua 2 giờ còn chưa ra, không gian này sẽ tự động sụp đổ, động tác phải nhanh!” Đối phương thật sự triệt để không coi ai ra gì.

“Cái gì!” Ngôn Thâm hét lên.

“Còn có ở không gian này, bất cứ pháp thuật gì đều không có hiệu quả.” Hắc bổ sung.

[Chờ ta ra ngoài, ta nhất định phải lột da đạo sĩ thúi!] Hồ ly rống giận! [Còn có người muốn ngồi ở trên lưng ta tới khi nào?]

“Có thể cả đời không?”

[Không được!]

“Người công ta tương đối nhanh, khu dân cư phía bên trái.” Ngôn Thâm chỉ vào đường bên trái, tràn đầy tự tin nói.

[Tự tin của người từ đâu có?] Hồ ly nghi ngờ, bất quá rất nghe lời đi về phía bên trái.

“Bởi vì tiếng vọng.” Ngôn Thâm nói, tiếp lại chỉ hướng bên phải.

[Tiếng vọng nghe ra được gì a?]

“Người nghĩ đi, tiếng vọng lớn, có nghĩa không gian tương đối nhỏ, không gian nhỏ có nghĩa không có đường có thể đi. Bởi vậy, chúng ta phải đi hướng tiếng vọng tương đối nhỏ.” Ngôn Thâm giải thích. Lại chỉ hướng một phương hướng khác.

[Thì ra là như vậy, như vậy chúng ta rất nhanh đến điểm kết!] Hồ ly vui vẻ đi tới, đột nhiên nhiệt tình mười phần, [Chờ ta ra ngoài, không ăn đạo sĩ thúi không được!]

Lời tuy nói như vậy, Ngôn Thâm lại có dự cảm không tốt.

30 phút sau...

[Đi như thế nào cũng chưa hết?] Hồ ly rất ủ rũ, một đường cũng chưa nghỉ ngơi, tuy rằng không gặp được tử lộ, nhưng mê cung này giống như vĩnh viễn không kết thúc, đi cũng đi không xong.

“Đi phía bên trái.” Ngôn Thâm lộ ra ủ rũ.

Tiếp, một giờ sau...

[Trời ạ! Vẫn chưa hết a!] Hồ ly sắp điên rồi, không gian này y vừa không thể thi pháp, cũng không thể đi Quỷ đạo, thúc thủ vô sách còn chưa tính, còn có mê cung không đích đến.

“Đợi đã.” Ngôn Thâm từ trên lưng y nhảy xuống, lấy giấy bút, đem đường vừa đi vẽ lại.

[Làm gì?] Hồ ly đi qua, nhìn hình cậu vẽ.

“Người xem, đường chúng ta đi, nối lại với nhau, là một bát quái.” Ngôn Thâm đưa hình cho hồ ly xem, giải thích, “Chúng ta chỉ mới hoàn thành ba phần tư, còn một phần tư đường phải đi.”

[Nói cách khác...] Hồ ly hỏi, không hiểu trọng điểm của cậu.

“Nếu dùng tỉ lệ đối, chúng ta đại khái phải...” Ngôn Thâm ở một bên tính toán, “Lại đi một ngàn ngã rẽ. Mà chúng ta hiện tại chỉ còn nửa giờ, cho nên...”

[Cho nên...]

“Phải nhanh.” Ngôn Thâm nói.

[Vô nghĩa! Mau lên đây!] Hồ ly nóng nảy nói, không đợi kịp Ngôn Thâm trèo lên. Cắn áo cậu, sau đó ném lên, an toàn hạ xuống.

“Hướng bên phải!” Ngôn Thâm nhanh chóng hạ lệnh. Hồ ly nhanh chóng chạy đi, Ngôn Thâm rất nhanh đưa ra phán đoán, bởi vì cậu đã vẽ ra bản đồ. Hiện tại còn thiếu thời gian.

Đi hết 800 ngã rẽ, thời gian cũng chỉ còn 15 phút.

[Đáng giận!] Hồ ly rống giận, [Ngôn Thâm, lộ tuyến cho ta, ta muốn tiến lên cuối cùng!]

“Được, ” Ngôn Thâm nói, nhìn bản đồ, nắm chặt thân thể hồ ly, có dự cảm nếu là nắm không tốt cậu sẽ ngã xuống.

“Trái phải phải trái trước phải trái phải trước trái phải trái trước trái trước trái trái...”

Hồ ly xông lên rất nhanh, cho dù là BB bird* có thấy không thể không ca ngợi.

*Nhân vật chính trong phim hoạt hình Road Runner

“...Trái trái phải trước trước trước phải phải phải...” Đã niệm đến lần 60, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, Ngôn Thâm cũng sắp thấy không rõ bản đồ trên tay, thời gian còn năm phút.

“... Trước phải trái trái trái...” Một phút cuối cùng, 20 giây cuối cùng.

5, 4, 3, 2...

“... Trái.” Cơ hồ là đồng thời, Ngôn Thâm đọc xong phương hướng, hồ ly cũng tới điểm kết, một bước vào ngã rẽ, phăng phất rơi vào vực không đáy.

Vù vù vù——

Đồng thời rơi xuống đất, truyền đến tiếng vỗ tay.

“Quá đẹp.” Đạo sĩ thúi trong miệng hồ ly, lúc này đứng ở trước mặt bọn họ, mang theo tươi cười tán dương.

“Ách ——” Ngôn Thâm ngã ở một bên, nôn ra, vận tốc vừa rồi vượt quá 200, là người bình thường sao chịu nổi.

[Đạo sĩ thúi! Ta muốn ăn người!] Hồ ly nhảy dựng lên, chuẩn bị ăn hấn!

“Cậu hiểu được lợi dụng nguyên lý tiếng vọng cùng công thức số học phá giải mê cung, thật sự là quá thông minh.” Đạo sĩ thúi như trước xem nhẹ hồ ly, chỉ nói chuyện cùng Ngôn Thâm.

[Này!] Hồ ly nhào qua, lại nhào vào khoảng không, đạo sĩ thúi dễ dàng lắc mình thoát đi.

Ngôn Thâm ngã ở một bên, nôn ào ạt, căn bản nghe không vào bất cứ một câu gì.

“Cậu thật sự là nhân tài khó được khó gặp.” Đạo sĩ thúi vừa né tránh hồ ly tấn công, vừa đi đến bên người Ngôn Thâm, hấn ngồi xổm xuống, vỗ vỗ bờ vai cậu, “Làm tốt lắm, không hổ là đồ đệ của ta.”

Ai là đồ đệ của người a! Ngôn Thâm rất muốn phản bác hấn, nhưng cậu đã nôn đến hư thoát.

“Không nói coi như cậu chấp nhận. Ha ha, rất tốt, rất tốt.” Đạo sĩ thúi ngửa mặt lên trời thét dài.

Tốt cái đầu mẹ người! Ngôn Thâm trong lòng mắng liên tục.

[Bớt không coi ai ra gì!] Hồ ly hô hoán hỏa hờ, công kích đạo sĩ thúi.

“Quên tự giới thiệu, ta gọi là Chung Khuê, sở trường là hàng yêu trừ ma.” Đạo sĩ thúi cười cười, cũng không né tránh, “Chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại.” Hỏa hồ đánh trúng lưng hấn, giây tiếp theo, đạo sĩ thúi biến thành một lá bùa, thiêu đốt hầu như không còn.

[Đáng giận, là Thức Thần!] Hồ ly không cam lòng rống giận.

“Cái gì cùng cái gì a!” Ngôn Thâm nói xong, thẳng tắp ngã xuống.

Cậu thật sự mệt muốn chết!

Sau, cậu rút cuộc không gặp được Chung Khuê. Nhưng câu kia của hấn: Rất nhanh sẽ gặp mặt, khiến người cảm thấy bức bối.

Nói thật ra, cậu thật sự không muốn thấy hấn nữa. Thật sự thật sự, không muốn lại nhìn thấy hấn!

Nhưng mà, đại học khai giảng tuần đầu tiên.

Thứ ba, buổi chiều, Ngôn Thâm ngồi trong phòng học, lục tục có người tiến vào, ngồi đầy toàn bộ phòng học, còn có người khiên cái bàn.

“Nghe học trưởng tỷ nói, giáo sư khóa này dạy rất tốt, rất nhiều người đều là mộ danh mà đến.” Người ngồi bên cạnh Ngôn Thâm nói, hấn là người bạn đầu tiên Ngôn Thâm kết giao sau khi vào đại học, tên là Lưu Nùng hay Lưu Lâu.

Ngôn Thâm cười cười nói: “Đây là môn bắt buộc của chúng ta, thật đúng là may mắn.”

“Không sai.”

Giấy lát, giáo sư đến đây. Giáo sư so tuổi trẻ hơn trong tưởng tượng, ước chừng ba mươi mấy tuổi, hấn mặc áo sơ mi màu đen nhẹ nhàng, nửa người dưới là quần bò phối giày vải màu đen. Khuôn mặt cương nghị, ánh mắt sắc bén, cằm có chút râu, rất có vị nam nhân. Nếu không phải trên người hấn chứng nhận giáo sư, còn tưởng rằng là học sinh từ đâu đến.

Nhìn thật quen mắt... Ngôn Thâm nhìn đối phương ánh mắt sắc bén, một cỗ cảm giác xấu từ từ dâng lên, hồ ly bên cạnh sớm cong thân tiến vào trạng thái phòng ngự.

Giáo sư đối với Ngôn Thâm cười, lập tức dời tầm mắt: “Chào, để các vị đợi lâu. Tên của tôi...” Hấn xoay người, rồng bay phượng múa viết xuống đại danh chính mình: Chung Khuê.

“A!?” Ngôn Thâm cả kinh, rõ ràng đứng dậy.

Chung Khuê mạnh xoay người, nghĩ là tính kế tốt: “Rất tốt! Vị bạn học này tự nguyện làm trợ lý cho tôi. Về sau liền nhờ cậu điểm danh cùng với đem báo cáo giao của mọi người cho tôi!”

“Gi!?” Ngôn Thâm kinh ngạc.

“Các vị đồng học, mời vỗ tay đồng ý.”

Bốp bốp bốp ——

Quả thực là gây khó dễ.

“Cậu có thể ngồi xuống.” Chung Khuê phát phát tay, ý bảo ngồi xuống.

Ngôn Thâm kinh ngạc ngồi xuống, trợn to mắt nhìn hấn. Khó trách sẽ nói, rất nhanh sẽ gặp mặt.

Một bên hồ ly không ngừng tản mát ra mùi, khiêu khích đạo sĩ thúi.

[Đạo sĩ thúi, có gan tự mình đấu!]

“Người còn kém xa lắm nha.” Giáo sư dùng thần ngữ biểu đạt, khiêu khích nhìn hồ ly.

Các người nhất định phải ngây thơ như vậy sao? Ngôn Thâm vô lực nghĩ. Cậu thật sự là chọn sai đại học, đi nhầm ban.

Chỉ sợ cuộc sống đại học của cậu không được an bình.

Có thể không cần sao? Ngôn Thâm khóc không ra nước mắt nhìn trần nhà.

12. Chương 6-1: Ấn Thứ Sáu: Hồ Nước (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lục Ngôn Thâm ngồi yên ở một góc câu lạc bộ ảo thuật, ánh mắt trống rỗng. Giờ phút này hồ ly bồn chồn không thôi, y liên tiếp đổi ảo thuật gia trên đài biểu diễn phát ra tiếng hừ.

“Kế tiếp, tôi sẽ khiến ông nghiệm xuống phía dưới.” Chung Khuê nói, làm ra động tác thi pháp.

Người bên ngoài nhìn vào, ông nghiệm nhẹ nhàng theo như lời hấn xuống phía dưới. Trên thực tế, là một tên tiểu quỷ hấn dương cầm ông nghiệm dời xuống.

“Tiếp, tôi sẽ biến ra một con bồ câu.” Nói, Chung Khuê nhanh chóng vò một tờ giấy, đem giấy giấu trong khăn lụa, giây tiếp theo, giấy biến thành bồ câu trắng.

“Oa ——” mọi người vô cùng kinh ngạc, tiếng kinh hô không ngừng.

[Mánh khéo bịp người! Đồ lừa gạt!] Hồ ly kêu gào.

Ngôn Thâm như trước ánh mắt trống rỗng, tiếp tục ngẩn người.

“Các vị, tin tưởng tôi mọi người cũng có thể làm được.” Chung Khuê hành lễ, xuống đài khom người chào, “Tôi là ảo thuật gia giáo viên hướng dẫn —— Chung Khuê, xin chỉ giáo nhiều.”

“Có thể lại lần một không?” Các loại yêu cầu vang lên.

“Không được, bồ câu của tôi bay đi phải quanh một vòng trái đất mới có thể trở về. Tôi muốn đợi nó trở về, mới có thể tiếp tục biểu diễn.” Chung Khuê bậy bạ.

“Cái gì a?” Mấy câu này cũng vang lên.

“Không bằng để học trưởng tỷ, biểu diễn đi.” Chung Khuê cười nói, đem quyền chủ đạo ra, đi xuống đài.

Chủ tịch vừa lên đài, lập tức tuyên bố: “Tuy rằng không lợi hại như giáo viên, mong mọi người thông cảm nhiều hơn.” Sau đó bắt đầu biểu diễn, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Chung Khuê bước chậm đi đến trước mặt Ngôn Thâm, sau đó ngồi xuống.

“Hắc, ngắn người đã bao lâu?” Hắc ở trước mặt cậu phất tay, “Cậu bỏ qua tư thế oai hùng của sư phụ.”

[Oai hùng cái gì? Ngươi là tên lừa gạt!] Hồ ly kêu, chưa thấy người so với y còn không biết xấu hổ hơn.

“Còn ngắn người!” Chung Khuê cúi người, ở bên cạnh cậu nói nhỏ: “Không sợ tôi đẩy cậu?”

Ngôn Thâm chớp chớp mắt, vẻ mặt chậm rãi khôi phục. Nhìn lại vừa thấy, vị này trước mắt áo mũ chỉnh tề, tản ra hormone nam tính.

Cậu bỗng nhiên nhớ tới, tại sao cậu lại ngồi ở chỗ này.

Này phải ngược dòng đến ngày thứ hai sau khai giảng, cũng chính là ngày xin gia nhập câu lạc bộ, cũng chính là đại hội câu lạc bộ cướp người. Vốn cậu hạ quyết tâm, muốn gia nhập câu lạc bộ hải âu—— câu lạc bộ về nhà. Nhưng mà, cậu thiên tính vạn tính, chính là không tính đến ngoài ý muốn.

Cậu ngoài ý muốn gặp được Chung Khuê, hoặc là nói, Chung Khuê chắn trước mặt cậu ngăn cản cậu về nhà, cũng chính là “chặn người” trong truyền thuyết.

“Nếu cậu không muốn bị tai nạn, thì theo tôi đi.” Vừa mở miệng chính là uy hiếp, thái độ không cho phép phủ nhận, tới gần cậu lôi cậu đi.

Ngôn Thâm ngay hỏi còn chưa kịp hỏi, liền bị người bắt bỏ vào câu lạc bộ ảo thuật.

Người câu lạc bộ ảo thuật kỳ thật không ít, chỉ học trưởng tỷ đã có 30 người, xem như câu lạc bộ lớn.

Tất cả mọi người hưng trí bừng bừng, chỉ có cậu như người ngoài cuộc.

“Đang suy nghĩ gì?” Chung Khuê hỏi, thân mật sờ hai má Ngôn Thâm.

[Ê! Ngươi làm gì!] Hồ ly nhảy lên, che ở giữa bọn họ, hung tợn trừng hắc, phóng ra hỏa hồ, quay chung quanh hắc.

“Chắc chắc, sủng vật không giáo dục.” Chung Khuê khinh thường nhìn hồ ly.

[Ngươi...]

“Kính mời nói chuyện khách khí chút.” Ngôn Thâm tức giận, phẫn nộ đứng dậy.

Tất cả thành viên câu lạc bộ, nhất trí quay đầu xem, tiêu điểm toàn bộ đặt trên Ngôn Thâm.

“Tôi...” Ngôn Thâm nhìn mọi người chung quanh, cầm lấy cặp của mình, “Tôi đi trước.” Xấu hổ gật đầu, rời khỏi phòng học.

Chạy trốn chết, chạy trốn chết, chạy trốn chết, chạy trốn chết...

Ngôn Thâm trong đầu không ngừng hiện lên câu thành ngữ này, vừa rồi tức giận với xấu hổ, còn ngăn ở trước ngực thật lâu không đi.

Bị chặn lại hay là bị chính cái gì cũng không sao cả! Hắc muốn làm liền làm đi! Đạo sĩ khốn nạn!

[Ê! Ê! Lục Ngôn Thâm!] Hồ ly ở phía sau đuổi theo, không nghĩ tới Ngôn Thâm chạy nhanh như vậy, lấy nguyên hình nó căn bản không cản nổi cậu. Y biến thành nhân hình, đi nhanh đi nhanh đuổi theo Ngôn Thâm.

Đuổi theo cước bộ của cậu, đưa tay giữ chặt cậu, hai người dừng ở sân trường học, sân trồng rất nhiều cây, ở giữa còn có hồ nước lớn, trong hồ nước không có cá, không có hoa sen, chỉ có lục tảo*, tựa hồ bỏ hoang rất lâu.

*Tìm trên gg ra tảo Chlorella, nên để luôn vậy.

[Ngươi chờ một chút!] Hồ ly giữ chặt cậu, không để cậu tiếp tục đi.

Ngôn Thâm đột nhiên xoay người, ánh mắt kiên định tuyên bố: “Ngươi không phải sủng vật của ta.” Nhìn thẳng mặt người giống y như mình.

[Vô nghĩa, ta đương nhiên không phải.] Hồ ly nhú mày nói.

“Người là...”

Ngôn Thâm tới gần phía trước, hai người vốn cũng đã rất gần, giờ phút này cơ hồ không có khoảng cách.”Người là người...” Ngôn Thâm chạm mặt hồ ly.

“... ta thích.” Cậu hôn môi hồ ly, mặt giống nhau như đúc, môi giống nhau như đúc, nhưng mà hương vị lại không giống nhau.

Hồ ly đáp lại cậu, lý trí tự nói với mình đẩy cậu ra, tay lại không tự chủ ôm cậu.

Rõ ràng không phải lần đầu tiên hôn môi, trong lòng vẫn rất khẩn trương. Ngôn Thâm hai tay run rẩy ôm y. Cuối cùng mệt mỏi, mới tách ra.

Ngôn Thâm mặt hơi đỏ, hồ ly cũng không hơn bao nhiêu.

Ngôn Thâm nhìn chăm chăm mặt hồ ly, đưa tay lên ở bên miệng y lau nhẹ, cười nói: “Nước miếng của ta.” Trên tay một mảnh ẩm ướt, đây là chứng cứ kỹ xảo không tốt.

[Người cũng vậy.] Hồ ly cũng làm theo, ở trên mặt cậu cũng ẩm ướt.

Không khí dần ngọt ngào, nhìn nhau cười.

Ngôn Thâm đột nhiên một trận hoa mắt, dựa vào hồ ly trượt xuống.

[Sao vậy?] hồ ly giật mình, nâng cậu lên, để tránh cậu ngã xuống.

“Không...” Muốn nói không có việc gì, lại đứng dậy không nổi.

[Người không phải bị ta hôn đến mềm chân chứ?] Hồ ly nghi hoặc hỏi.

Mới không phải đâu! Muốn phản bác y, lại không khí lực.

Cậu cảm nhận được một luồng ác ý, tuy rằng không biết là từ nơi nào phát ra.

[Ta đỡ người về nhà.] Hồ ly đỡ cậu đi tới, [Hay là muốn đi Quỷ đạo?] Lắm bầm gọi ra, siêu nhanh chóng.

“Không, không cần.” Ngôn Thâm lắc đầu, không khí Quỷ đạo âm trầm sẽ chỉ làm thân thể càng thêm không thoải mái.

[Được rồi, vậy người nắm chắc.] Hồ ly nhắc nhở cậu. Nhưng y không nghĩ tới, nếu như thế này đỡ Ngôn Thâm đi ra ngoài, sẽ đưa tới chú mục dù sao không ai có thể dựa vào không khí mà đi.

“Không cần, ta có thể đi.” Ngôn Thâm nói, tự cố bước đi, nháy mắt bước ra khỏi sân, ác ý biến mất. Cậu quay đầu, kinh ngạc nhìn sân đình.

Rõ ràng cái gì cũng không có.

Không có người hoặc là linh hồn gì, chỉ có cây cùng hồ nước ở giữa.

[Sao vậy?] Hồ ly hỏi.

“Hình như là lạ.” Ngôn Thâm chỉ sân, nhú mày.

[Người tốt nhất không nên xen vào.] Hồ ly liếc mắt nhìn sân đình* một cái, lạnh lùng nói: [Không giống với thứ thường lui tới, không dễ xử lý.]

*Là atrium, một loại sân được bao quanh bởi các tòa nhà

“Ách, cũng có quỷ quái người không làm được.” Ngôn Thâm ngoài ý muốn nói.

“Này! Lục Ngôn Thâm!” Từ phía sau xa xa, truyền đến tiếng kêu to. Ngôn Thâm quay đầu, rõ ràng nghe được âm thanh, nhưng không có ai.

Ba ba ba ——

Âm thanh chim nhỏ vỗ cánh, càng ngày càng gần, xa xa nhìn thấy bồ câu bay tới, đứng ở trước mặt bọn họ.

“Chờ tôi.” Bò câu đột nhiên ra tiếng.

[Thức Thần đạo sĩ thú.] hồ ly khinh thường nói, ngón tay bắn ra, bò câu bốc cháy.

“Đừng như vậy.” Ngôn Thâm đưa tay, chụp tắt hỏa diễm, “Cho dù là Thức Thần, cũng không thể tùy ý làm hỏng.” Bò câu đã biến thành tờ giấy rách nát.

“Không hổ là đồ đệ của tôi, rất có tư chất đắc đạo thành tiên.” Chung Khuê từ một đầu khác xuất hiện, tựa hồ cố ý tránh đi sân đình, vòng đường xa.

[Đắc đạo thành tiên là nhân loại vọng tưởng, nhân loại chết đi sẽ chỉ xuống địa ngục.] Hồ ly hừ lạnh, thái độ nhất quán, khinh thường nhân loại.

“Ý tưởng quá bi quan.” Chung Khuê lần đầu nhìn thẳng vào hồ ly, cũng đáp lại lời của y. Nhưng mà, hần rất nhanh liền đem lực chú ý chuyển tới trên người Ngôn Thâm, “Tôi muốn giải thích hành vi của tôi vừa nãy.” Hần trịnh trọng giải thích.

“Tôi tha thứ anh, hy vọng anh có thể hiểu được, hồ ly cũng không phải sủng vật của tôi.” Ngôn Thâm vui vẻ nhận, thuận tiện đem lời nói rõ ràng, “Còn có, mời anh đừng kêu đồ đệ của tôi, tôi cũng không có ý nguyện theo anh học pháp thuật.”

“Về điểm thứ nhất, tôi sẽ ghi nhớ trong lòng.” Chung Khuê cười nói, hần một tay để lên vai Ngôn Thâm buộc cậu đồng hành, “Cùng nhau về nhà đi, tôi có thể đưa cậu.”

[Ê! Thêm chút tôn trọng.] Hồ ly tiến lên một bước, đẩy tay Chung Khuê ra.

Ba ——

Tay Chung Khuê rời Ngôn Thâm, lại không phải bởi vì hồ ly quấy nhiễu, mà là quạ đen không hề báo động trước đột kích đến.

[Hừ, xem ra phía sau ngươi còn có nhân vật càng nguy hiểm.] Hồ ly cười lạnh, nhìn quạ đen tập kích cậu, bị hỏa hồ thiêu thành mảnh nhỏ.

“Quạ đen kia không phải của anh ta?” Ngôn Thâm hỏi, cho tới nay cậu đều tưởng rằng quạ đen là Thức Thần Chung Khuê, dù sao quạ đen cùng hần cơ hồ như hình với bóng.

“Là của tôi cũng không phải của tôi.” Chung Khuê nói, hần cầm lấy vụn giấy, nhú mào, “Nóng quá.” Lại buông vụn giấy, xem ra có thể trực tiếp đựng vào hỏa hồ, chỉ có một mình Ngôn Thâm.

Quạ đen xung quanh lại bay tới hai, khoảng cách lại kéo gần Chung Khuê, giống thủ vệ phía sau một trái một phải.

“Tăng thêm.” Ngôn Thâm nói là sự thật, nhìn quạ đen cảnh giác nhìn bọn họ.

“Ai kêu ngươi thiêu nó.” Chung Khuê oán giận. Từ trong túi tiền cầm ra lá bùa, biến ra bò câu, công đạo nói mấy câu sau đó để nó bay đi.

[Dính dáng ta cái rắm.] Hồ ly nói.

“Tiểu hồ ly, không được nói thô tục!” Ngôn Thâm cảnh cáo y. Cậu chán ghét nhất hồ ly nói thô tục.

Một lát, bò câu trở lại, quạ đen bay đi một con. Bò câu đứng trên cánh tay Chung Khuê, miệng ngậm một tờ giấy. Chung Khuê lấy giấy, là một tờ phù chú đen để bạch tự.

Giấy tiếp theo, giấy biến thành bò cạp, phần đuôi hung hăng đâm vào da thịt của hần, hần thở hổn hển

“Trời ạ!” Ngôn Thâm tiến lên, đập rớt bò cạp, “Anh không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Chung Khuê đưa tay mở ra, căn bản không có dấu vết bị thương. “Chỉ là đùa dai.” Bất đắc dĩ cười cười.

[Phái loại Thức Thần trình độ này, đối phương thậm chí nghĩ để người đau a. Bất quá, ngay cả chút ấy tiểu xiếc cũng không thấy chọc thủng ngươi, cũng quá tam lưu đi.] Hồ ly đốt Thức Thần bò cạp, sau đó đem nó ăn vào trong bụng, [Sặc, khó ăn quá.]

“Ai kêu người ăn loạn cái gì.” Ngôn Thâm xoa đầu của y. “Bất quá lại nói, đến tột cùng là ai lại phải bảo vệ anh, lại muốn tổn thương anh?” Ngôn Thâm hiểu kì hỏi, tâm tính đối phương mâu thuẫn thật sự có chút biến thái.

Chung Khuê cười khỏ, “Kỳ thật đối phương cậu cũng đã gặp.”

“Tôi có sao?” Ngôn Thâm nhú mày, bắt đầu cố gắng hồi tưởng, có thấy người này sao?

[Thôi đi, ta cũng chưa gặp, cậu ta sao có thể thấy?] Hồ ly nói.

“Người không thấy, nhưng là cậu ta đã gặp.” Chung Khuê nói, tựa hồ hy vọng cậu có thể nghĩ đến mình.

“Chẳng lẽ là...” Ngôn Thâm nhớ ra cái gì đó, không quá xác định nói. Theo trong ký ức xuất hiện một gương mặt dữ tợn, là lần trước khi bị cảm nắng té xỉu, thấy người đó.

“Không sai, chính là hắn.” Chung Khuê tuyên bố, hiển nhiên Ngôn Thâm đã nghĩ tới.

[Rốt cuộc là ai?] Hồ ly nổi giận, tại sao gạt y ra ngoài câu chuyện? Tại sao Ngôn Thâm thấy người kia, y lại không có?

“Người còn nhớ ta ở đại siêu thị té xỉu không?” Ngôn Thâm hỏi.

[Nhớ rõ, người không phải bị cảm nắng sao?] Hồ ly nghi hoặc nói, hỏi cái này làm gì? Kéo tới chỗ đó làm gì?

“Ta chính là trong lúc té xỉu, nhìn thấy người kia.” Ngôn Thâm nói, nhớ tới hình ảnh ngay lúc đó, “Tại sao hắn sẽ nói: [Tìm được người]?” Cậu hỏi Chung Khuê.

“Nói rất dài dòng a.” Chung Khuê thở dài, khó xử cười, “Muốn nghe không?”

“Tôi thấy không cần, tôi không có hứng thú.” Ngôn Thâm cười cười cự tuyệt. Hồ ly mừng thầm.

“A? Nhưng là tôi muốn nói cho cậu a.” Chung Khuê cười nói.

“Nếu anh muốn nói, tôi ngược lại đổi hồ nước trong sân đình tương đối có hứng thú.” Ngôn Thâm nói, không có ác ý.

“Sân đình này a...” Chung Khuê tạm dừng một chút, “Chuyện xưa này không phải nói hai ba câu có thể giải quyết, không bằng tôi mang cậu đi ăn cơm, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.” Luôn cảm thấy hắn như đang bắt cóc trẻ con.

“Không, không cần, tôi lúc ăn cơm không thích nói chuyện.” Ngôn Thâm cự tuyệt, không có ác ý, cậu ăn cơm quả thật không thích nói chuyện.

“Ai nha, cậu thật sự là trẻ con khó bắt.” Mắt thấy bất luận bắt cóc hay là cảm dỗ đều không dùng được, hắn đành phải buông tay.

“Cám ơn, nếu không có chuyện khác, tôi đi trước, gặp lại.” Ngôn Thâm cúi người.

“Khoan đã!” Chung Khuê giữ chặt cậu. Hồ ly nhe răng trợn mắt, Ngôn Thâm thấy thế, khéo léo đẩy lệch tay hắn.

[Có chuyện thì nói, làm gì động thủ động cước!] Hồ ly chắn trước mặt Ngôn Thâm, kêu gào.

“Xin lỗi.” Chung Khuê trước giải thích, tiếp đối Ngôn Thâm nói: “Tôi chỉ là muốn nói cho cậu biết chuyện trong sân đình mà thôi.”

[Chúng ta không có hứng thú!] hồ ly cao ngạo quay đầu, lại thấy Ngôn Thâm do dự, biết rõ Ngôn Thâm bản tính gà mẹ, nội tâm hô to không ổn!

“Tôi nghĩ...” Ngôn Thâm chần chờ nói.

[Nè! Nè! Nè!]

Chung Khuê vĩnh tai nghe.

“... Chúng ta...”

[Nè! Nè! Nè!] dự cảm không tốt tăng lên từ từ, sắp ngập đầu, y biết cậu muốn nói gì.

“... Có thể ở phòng học từ từ tán gẫu.”

“Không thành vấn đề.” Chung Khuê lộ ra mỉm cười thắng lợi, khiêu khích nhìn hồ ly.

Hiệp thứ nhất, hồ ly VS Chung Khuê, Chung Khuê thắng.

[Người sao lại đáp ứng hần!] Hồ ly phần hận nói.

“Hiếu kì nha.” Ngôn Thâm cười nói, đi cùng Chung Khuê.

[Lòng hiếu kỳ giết chết một con mèo!] Hồ ly oán hận cực.

“Ta đây đã sớm chết mấy trăm lần.” Ngôn Thâm phản bác, còn có may mắn sống sót.

“Hai người cảm tình thật tốt.” Chung Khuê người đứng xem thấy rõ ràng, “Thật hâm mộ.”

[Ai cùng hần tốt a!] Hồ ly tức giận phản bác, bắt quá rất giả tạo. Trái lại Ngôn Thâm chỉ là cười một cái, không phủ nhận cũng không thừa nhận, làm cho người ta vô cùng mơ màng.

“Tuổi trẻ thật tốt.” Chung Khuê nhìn hai người bọn họ, hâm mộ nói.

[Ai tuổi trẻ! Tuổi của ta giảm đi lấy căn bậc hai đều so người lớn hơn!] Hồ ly thở phì phì nói.

“Vâng vâng vâng.” Ngôn Thâm có lệ nói, đã sớm quen lý do thoái thác này của hồ ly.

“Thật không nghĩ tới, toán học của cậu rất tốt.” Chung Khuê rất ngoài ý muốn, sau đó tà ác nói: “Không bao giờ là quá muộn để học.”

Ngôn Thâm cùng hồ ly song song dừng bước lại, ngay quạ đen đều bay đi.

Quạ quạ quạ ——

“Người bữa tối muốn ăn cái gì?” Ngôn Thâm cùng hồ ly nói chuyện phiếm.

[Tàu hủ ky chiên.]

“Nhưng trong nhà chỉ còn một ít.”

[VẬY ĐI MUA.]

“Hôm sau đi.”

Hai người nói chuyện phiếm, càng đi càng nhanh, cách Chung Khuê càng ngày càng xa.

“Đừng bỏ quên tôi a!” Chung Khuê vội vàng chạy theo.

[Hừ hừ.] Hồ ly hừ lạnh vài tiếng, lạnh lùng nhìn hần đuổi theo bọn họ.

“Đi thôi.” Ngôn Thâm nói, khẽ mỉm cười, chọc ghẹo người vô hình.

Hồ ly, Ngôn Thâm, Chung Khuê ba người, ở lớp đầu tiên trên tầng một, đợi đến năm giờ.

Từ ba giờ tan học đến bây giờ, đã qua hai giờ. Sắc trời đã tối sẫm, học sinh cơ hồ đều đi hết sạch, trong sân trường bóng người tốp năm tốp ba, thật sự rất vắng.

Hồ ly nằm trên đầu gối Ngôn Thâm hô hô ngủ say, Ngôn Thâm thần sắc chuyên chú, nhưng nhìn kỹ, sẽ phát hiện một tia cảm xúc không kiên nhẫn. Chỉ có Chung Khuê nói đến ba hoa chích choè, vui mừng phấn khởi, thần thái phi dương.

“Giáo sư...” Ngôn Thâm mắt thấy Chung Khuê tựa hồ không có dấu hiệu dừng lại, cậu quyết định đánh gãy hần, căn cứ vào lễ phép cậu không nên đánh gãy hần, nhưng cậu thật sự nhịn không được.

“Làm sao? Đối lời tôi vừa nói có vấn đề sao?” Chung Khuê hỏi, chờ mong cậu sẽ hỏi xảy ra vấn đề gì.

Hần vừa nói... Bất quá một ít cô cô là ni cô, ông nội là trụ trì, mẹ là pháp sư, ba là âm dương sư Nhật Bản, người một nhà thừa kế có liên quan chuyện hàng yêu trừ ma. Còn kéo đến cô cô hần vì sao thay đổi giữa chừng, cùng với gia gia của hần nhân quý yêu thích.

Những chuyện trong nhà đó, liên quan gì đến sân đình trong trường học?

“Cái kia... Thật ngại đánh gãy anh, nhưng tôi phải về nhà.” Ngôn Thâm nói, cậu đối với chuyện mình có thể duy trì lễ phép cảm thấy kiêu ngạo.

“Ách, tôi đây chờ cậu.”

“Không cần.”

“Không sao, tôi chờ cậu.”

“Thật sự không cần.”

“Nhưng tôi muốn chờ cậu.”

Chung Khuê mỉm cười, ngữ điệu không cho phép từ chối.

Có thể không cần không? Ngôn Thâm rất muốn nói như vậy.

Reng reng ——

Di động Ngôn Thâm vang lên, lúc này tiếng chuông tựa như pháp bảo cứu mạng, cậu nhanh chóng tiếp máy.

“Cha?”

13. Chương 6-2: Ấn Thứ Sáu: Hồ Nước (2)

“Ngôn Thâm, chớ ở bên ngoài trường học con, nhanh ra đây đi! Dì Triệu muốn mời chúng ta ăn cơm.” Lục Nhân ở bên kia điện thoại dị thường vui sướng nói, một bên còn có thể nghe được tiếng Triệu Thi Vân.

“Ách, được, bye bye.”

“Bye bye.”

Gác điện thoại, Ngôn Thâm vụng trộm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Là ba của cậu?”

“Đúng vậy, ông ấy tới đón tôi, ở cổng.”

“Vậy được, tôi với cậu cùng đi ra.” Chung Khuê nói, gọn gàng đứng dậy.

Ngôn Thâm kêu hồ ly vài tiếng, thấy y lại ỳ tại chỗ không chịu đứng lên, đơn giản ôm y đi.

“Ba của cậu năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Khoảng bốn mươi.”

“Không nghĩ tới trẻ như vậy.”

Ngôn Thâm không trả lời, cước bộ nhanh hơn, cậu hiện tại thậm nghĩ rời khỏi giáo sư nói nhiều này.

“Xe của cha tôi ở đó.” Ngôn Thâm chỉ, ám chỉ hẳn có thể biến.

“Đừng lãnh đạm như thế, để tôi qua đi chào hỏi đi.” Nói xong, cũng không đợi Ngôn Thâm ý kiến, tự mình đi về phía trước, hẳn gõ nhẹ cửa kính xe.

Triệu Thi Vân quay cửa kính xe xuống, thăm dò hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Xin đem con của dì giao cho...” Chung Khuê nghĩ lầm đối phương là mẹ Ngôn Thâm, thành khẩn nói.

Thi Vân không hiểu ra sao nhìn hẳn, Chung Khuê bị người phía sau kéo lại, lúc này Thi Vân mới nhìn đến Ngôn Thâm phía sau hẳn.

“Dì Triệu, đừng để ý bệnh thần kinh này! Anh ta có chứng vọng tưởng nghiêm trọng!” Ngôn Thâm một cước đá văng Chung Khuê ra.

“Ha ha, con nhanh như vậy liền có bạn mới rồi.” Thi Vân cười, còn cho là bọn họ đang nói đùa.

“Không, không phải như thế...” Ngôn Thâm chú ý tới bên trong xe không thấy bóng dáng Lục Nhân, “Dì Triệu, cha của con đâu?” Cậu hỏi.

“Đúng rồi! Anh ấy vừa mới vào đi tìm con.” Cô nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị liên lạc Lục Nhân.

Chung Khuê ngay sau đó hỏi: “Đi vào đã bao lâu?”

“Đã được một lúc.” Cô trả lời, “Kỳ quái, di động anh ấy không có tín hiệu?” Gác điện thoại, lại thử một lần.

“Ông ta là đi bên nào?” Chung Khuê truy hỏi.

Ngôn Thâm có loại dự cảm không tốt, cậu nhìn chăm chăm dì Triệu, cùng Chung Khuê có một dạng nghi hoặc.

“Hướng chỗ đó.” Cô chỉ, Ngôn Thâm trong lòng nhất thời chán nản.

Là sân đình.

Cậu cùng Chung Khuê liếc mắt nhìn nhau một cái, lập tức cùng cô nói: “Dì Triệu, dì đợi con, con đi tìm ông ấy.”

“Nhưng mà...” Như vậy thực dễ dàng lại bỏ qua. Nói còn chưa nói xong, Ngôn Thâm cùng Chung Khuê đã chạy đi.

“Hồ ly, tỉnh tỉnh!” Ngôn Thâm đánh thức hồ ly.

[Nháo cái gì!] Hồ ly bị người đánh thức, khẩu khí rất nóng nói. Thiếu chút nữa gương nanh múa vuốt.

“Cha của ta đi sân đình.” Ngôn Thâm nói, thả hồ ly, hồ ly nhẹ chầm đất.

[Quý thích khóc vào sân đình? Ha ha, y theo thể chất kỳ lạ của hắc, khẳng định sẽ gặp chuyện không may.] Hồ ly sung sướng khi người gặp họa, cùng bọn họ chạy, lại không khẩn trương như bọn họ.

“Hồ ly!” Ngôn Thâm quở trách nó, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt.

“Người nhà cậu trừ cậu ra, còn có người có thể chất kỳ lạ a?” Chung Khuê cảm thấy hứng thú hỏi.

“Cha của tôi cùng cô cô giống như đều có.” Ngôn Thâm tức giận trả lời, “Đừng nói tiếp chuyện nhà của tôi, được không?” Có xong hay không a! Cậu đã rất khẩn trương, còn hỏi vấn đề.

“Không thành vấn đề.” Chung Khuê cười nhắc tay, làm ra tư thế đầu hàng.

[Ta nghĩ được yêu vị rất ghê tởm.] Hồ ly làm ra biểu tình ghê tởm, chán ghét nói. Y hạ chậm tốc độ, phóng xuất ra đại lượng yêu lực bản thân, hình thành phòng hộ vô hình.

“Ta đây đâu?” Chung Khuê rất rõ ràng bị hồ ly xếp bên ngoài.

[Người tự giải quyết cho tốt.] Hồ ly hừ lạnh.

“Thật nhỏ mọn.” Nói xong, cầm ra ba tờ phù chú, ném ra ba phía, thiêu đốt thành một kết giới đơn giản. Bên người quạ đen gia tăng đến cơ hồ có thể tạo thành một quân đoàn, phô trương vô cùng kinh người.

Ngôn Thâm không nhàn rỗi để chú ý.

[Hắc! Khoan đã!] Khi bọn họ tiến vào sân, hồ ly đột nhiên kêu tạm dừng.

“À à, ta chú ý tới.” Chung Khuê gật gật đầu, lâm vào trầm tư, bộ dáng rất buồn rầu.

“Làm sao?” Ngôn Thâm nôn nóng hỏi, một lòng muốn nhảy vào bên trong.

[Không có mùi quỷ thích khóc.] Hồ ly ngửi ngửi, neho mắt nhìn hồ nước trong sân. Tình huống rất tệ, thật sự rất xui, [Nếu ta không đoán sai, quỷ thích khóc có thể bị cái gì trong đó bắt đi.]

“Hơn nữa dữ nhiều lành ít.” Chung Khuê phụ họa.

“Dừng đùa!” Ngôn Thâm rống giận, cậu liều lĩnh lao về phía trước. Chung Khuê tiến lên nắm cậu lại, cho dù cậu ra sức giãy dụa cũng không chịu buông tay.

“Cậu bình tĩnh một chút, xông vào nghĩa là chịu chết!” Chung Khuê nói, người trẻ tuổi khí lực không thể khinh thường, thiếu chút nữa để cho cậu tránh thoát.

“Anh buông tay!” Ngôn Thâm một cước ra sức đạp Chung Khuê, so khí lực cậu không thể thắng được, chỉ có thể ra loại thủ đoạn này.

Chung Khuê kêu rên một tiếng, ngồi xuống, quạ đen bên cạnh vọt lên, chuẩn bị công kích Ngôn Thâm. Lại bị hồ ly cùng Chung Khuê đồng thời cản trở.

Lúc này, Ngôn Thâm đã nhảy vào sân.

Chung Khuê cùng hồ ly cơ hồ là đồng thời quay đầu lại, cơ hồ là đồng thời nhìn đến Ngôn Thâm bị nước trong hồ nước vây quanh, cơ hồ là đồng thời kêu to.

“Ngôn Thâm!”

[Ngôn Thâm!]

Sau đó đồng thời, nhìn Ngôn Thâm biến mất trong tầm mắt của bọn họ.

Ngôn Thâm tuyệt không sợ hãi. Bất luận là biểu tình, hay là thân thể cảm thụ, hồ ly có thể rất khẳng định nói, Lục Ngôn Thâm tuyệt không sợ hãi!

[Cậu ta cố ý!] Hồ ly quát to một tiếng, tức giận đến giơ chân! [Cậu ta biết ta nhất định sẽ cứu, mới xông vào! Cậu ta dám tính kế ta!] Nếu không như vậy, y không có khả năng tận tâm tận lực cứu giúp Lục Nhân, cậu ta chính là biết điểm ấy, mới vô luận như thế nào đều phải xông vào!

Đáng giận!

“Là chúng ta.” Chung Khuê sắc mặt cũng rất khó xem.

Đáng giận!

Thật sự là thằng nhóc thông minh tới cực điểm!

Lúc này, bọn họ rốt cục đạt tới nhận thức chung.

“Hợp tác đi.”

[Tuy rằng ta rất không thích ngươi.]

“Như nhau.”

Để hấn nghỉ một chút, chờ hấn cứu ra Lục Ngôn Thâm sau, nên trừng phạt cậu ta như thế nào!

Tốt nhất đến vùng ma quỷ huấn luyện!

Tốt nhất là mua ba ngàn tàu hủ ky chiên ăn cho đã!

Hai người mang ý xấu, một lúc có chung nhận thức.

Một đầu khác, Ngôn Thâm bị kéo vào trong nước, không chỉ chìm xuống. Cậu còn có ý thức, cậu trơ mắt nhìn mình chìm xuống hồ nước phẳng phất không có đáy.

Có cổ lực vô hình kéo cậu đi xuống không ngừng, cậu không biết mình mất đi đường khí, có thể ở trong nước chống đỡ bao lâu.

Rõ ràng, vô tận trong nước vươn từng khúc xương tay, kích động bắt lấy cậu, kéo mạnh xuống.

Cậu thất kinh, ra sức giãy dụa.

Không còn kịp rồi, tay kéo cậu xuống, kéo vào thế giới “Chúng nó”.

Ngôn Thâm nhìn từng cánh tay cũng không biết vươn từ đâu, nắm chặt thân thể cậu, khiến cậu không thể nhúc nhích.

Hoàn toàn không thể động vô lực khiến cậu thực sợ hãi, tiếp, cậu nhìn đến gương mặt đối diện, cha cũng là bị vô số cánh tay bắt lấy, cũng lơ lửng không nhúc nhích nổi, cậu cảm thấy tuyệt vọng.

Ngôn Thâm không biết khí lực từ đâu đến, kéo lấy tay mình, bơi qua chỗ cha, vừa bơi vừa né tránh cánh tay không ngừng đưa ra.

Nhất định phải sống! Ngôn Thâm không ngừng ở trong lòng khẩn cầu.

Cánh tay khô gầy làm cậu bị thương, tuy không đến mức chảy máu, lại cũng đau đớn không thôi.

“Giống như rất đau.” Một nam tử cùng bộ dạng Chung Khuê giống nhau như đúc, lông tóc vô thương đi gần cậu, “Xem như chúng ta lần thứ hai gặp mặt.” Đáng sợ nhất là, nam tử có thể ở trong nước mà không dính nước, thậm chí ở trong nước nói chuyện và hành tẩu bình thường.

Ngôn Thâm nhớ rõ hắn, y chính là người khi cậu té xỉu nhìn thấy, ánh mắt như điều hâu, tươi cười dữ tợn.

Thật đáng sợ...

Chẳng biết tại sao, người này so cánh tay bên người còn làm người ta sợ hãi hơn.

“Lệnh tôn dấu hiệu sinh mệnh rất yếu ớt, lại tiếp tục ngăn người mà nói, hắn nhất định phải chết.” Nam tử âm trầm nở nụ cười, rời khỏi Ngôn Thâm, đi qua Lục Nhân.

“Ta còn chưa hảo hảo giới thiệu chính mình.” Y đột nhiên nhớ tới, hắn xoay người, đối Ngôn Thâm nói: “Ta gọi là Chung Khuê, cùng [Chung Khuê] trước mi nhận thức trùng tên trùng họ, ta là một nửa khác của hắc.” Y cách Lục Nhân vờn vẹn một cánh tay.

Y đột nhiên bóp cổ Lục Nhân, bộ mặt dữ tợn, đối với Ngôn Thâm hung hăng nói: “Ta là một nửa khác tà ác của hắc, ta muốn giết cứ giết, ta muốn cứu liền cứu!”

Dừng tay! Ngôn Thâm đẩy tay không ngừng vươn tới, toàn lực muốn bơi tới bên người bọn họ. Rõ ràng rất gần lại làm sao cũng bơi không đến đích.

“Thực bất lực a!” Y bèn nhón cười, “Ta hạ kết giới bốn phía quanh mi.”

Đề tiện! Ngôn Thâm nộ trùng.

“Bộ dáng thật đẹp, nếu có thể giết chết mi, không biết ta có đẹp không.” Y liếm liếm khóe miệng, “Đáng tiếc, một nửa khác của ta nói cái gì cũng không cho ta động mi.” Y tiếc nuối nói.

“Bất quá, có thể nhìn mi thống khổ cũng không tệ.” Y cười lớn, tay bóp Lục Nhân chặt lại, Lục Nhân thống khổ cau mày, mắt lại mở không ra.

“Lệnh tôn bộ dáng thống khổ cũng rất mỹ diệu.” Y cười nói.

Ngôn Thâm trừng y, trực giác người này quả thực là khó hiểu tới cực điểm! Nói cái gì muốn nhìn bộ dáng cậu thống khổ! Trọng điểm là, cậu căn bản là không biết y!

Biến thái! Ngôn Thâm chỉ có thể ở một bên nhìn cha bị bắt, cậu cái gì cũng không làm được.

Đột nhiên vẻ mặt của y biến đổi, tiếc nuối nhìn Ngôn Thâm nói: “Hắc đến đây. Hôm nay đành phải trước như vậy. Lần sau, ta nhất định sẽ giết người quan trọng nhất của mi.” Nói xong, y liền biến mất.

Một ngọn lửa phá kết giới, hồ ly lôi Ngôn Thâm ra khỏi vực sâu; Chung Khuê phụ trách cứu Lục Nhân.

Bọn họ song song ngã vào vườn hoa ngoài sân, bộ dáng Ngôn Thâm đặc biệt chật vật không chịu nổi, hồ ly hóa thành nhân hình đưa hắc ôm vào trong ngực. Rõ ràng hình thể giống nhau như đúc, Ngôn Thâm đặc biệt có cảm giác nhỏ xinh.

Chung Khuê quay đầu, lập tức lấy phù chú phong kín bốn phía hồ nước, hạ kết giới. Kết giới này duy trì không được bao lâu, hắc trong lòng biết rõ ràng.

Lập kết giới chỉ có thể trị phần ngọn, không thể trị tận gốc. Chỉ là hồ nước này oán khí quá nặng, đều là

“Chung Khuê” kia đưa tới tử linh, hẳn cũng bất lực.

“Khụ khụ ——” Lục Nhân tỉnh lại, suy yếu thở hổn hển.

“Thả ta xuống.” Ngôn Thâm nói, sắc mặt so với Lục Nhân càng tái nhợt.

[Sắc mặt người rất khó xem.] Hồ ly nói, có chút không yên lòng. Sau khi y thả cậu xuống, sẽ không lập tức té xỉu chứ.

“Ta không sao, thả ta xuống.” Ngôn Thâm nói. Hồ ly buông cậu xuống, nhìn cậu đi qua Lục Nhân. Cậu quỳ gối bên cạnh Lục Nhân, lẳng lặng khóc.

Thiếu chút nữa đã mất đi cha.

Ngay lúc đó bất lực, Ngôn Thâm là vĩnh viễn khó quên, cậu chưa từng như hôm nay oán hận chính mình vô năng.

Chung Khuê tiến lên, muốn an ủi cậu, lại bị hồ ly chặn lại, y lạnh lùng thốt: [Đừng đụng cậu ta.]

Chung Khuê hai tay giơ lên làm tư thế đầu hàng, đứng ở bên người Ngôn Thâm.

“Tôi có lời hỏi anh.” Ngôn Thâm lạnh lùng nói.

“Đối với cậu, tôi hữu vấn tất đáp.”

“Bất quá không phải hiện tại.” Ngôn Thâm thật cẩn thận khiêng Lục Nhân lên.

“Muốn tôi giúp cậu hay không?” Chung Khuê hỏi, nhìn cậu rõ ràng đã chật vật không chịu nổi, còn phải ôm người.

“Không cần.” Ngôn Thâm cự tuyệt hảo ý của hắn, ngược lại đối hồ ly nói, “Có thể giúp ta hong khô quần áo không?”

[Người coi ta là máy sấy à!] Lời tuy nói như vậy, lại ngoan ngoãn để hỏa hồ vây quanh cậu.

Chung Khuê nhìn bọn họ càng ngày càng xa, kỳ thật trong lòng rất hâm mộ bọn họ.

Hai người gần bó không thể phân, đúng không.

Bọn họ trở lại trước mặt dì Triệu, Ngôn Thâm cùng Lục Nhân quần áo cũng khô, nhưng mà Ngôn Thâm biểu tình trắng bệch như trước.

“Sao vậy?” Dì Triệu kinh hô, cô nhìn Lục Nhân, sao một người một giây trước còn hảo hảo, giây tiếp theo liền hôn mê bất tỉnh?

“Dì Triệu, có thể phiền toái dì đưa cha con đi bệnh viện không?” Ngôn Thâm mở cửa xe đem Lục Nhân bỏ vào.

“Đương nhiên! Vậy còn con?”

Ngôn Thâm lắc đầu, “Con tự mình về, gấp lại.” Nói xong, quay đầu bỏ đi.

Đây là cậu lần đầu tiên biểu hiện không thân cận, mà Triệu Thi Vân một lòng ở trên người Lục Nhân, cũng không để ý nhiều. Cô lái xe, vội vàng rời vườn trường.

“Đi rồi chưa?” Ngôn Thâm hỏi, tới gần hồ ly.

[Rồi.]

Ngôn Thâm thân thể mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh. Tỉnh đến bây giờ, toàn dựa vào lực ý chí.

[Thật thích cậu mạnh.] Hồ ly khiêng cậu lên vai, tuyệt không ngoài ý muốn cậu sẽ té xỉu. Hỏa hồ xuất hiện, y quyết định, đi Quỷ đạo tương đối nhanh.

Kết quả, Lục Nhân chỉ là gặp chút ít kinh hách, cũng không lo ngại. Vào một bình dinh dưỡng, ngủ một đêm giường bệnh, cách ngày liền ra viện.

Sau hỏi hấn, đến tốt cùng là gặp kích thích gì, hấn cũng quên.

Ngược lại là Ngôn Thâm, bị cảm mạo nặng, khiến trong nhà long trời lở đất.

Đông đông đông ——

Nôi ngã nổ.

Ba ba ba ——

Tiếng dầu chiên đến bạo tạc.

Đóa đóa đóa ——

Tiếng ra sức thái thức ăn.

Này thật sự là đáng sợ.

Hồ ly ôm đầu, kêu thảm, [Lục Ngôn Thâm! Bảo bọn họ đừng phá nữa.] Bọn họ trong miệng y, cũng chính là Lục Nhân cùng Triệu Thi Vân, hai ngu ngốc trong phòng bếp.

Ngôn Thâm nhẹ nhàng cười, “Có sao đâu? Cùng lắm thì uống nhiều thuốc dạ dày chút.” Nói nói, cầm ra vỉ thuốc, một lần uống mười viên.

Người cũng ăn nhiều lắm đi! Hồ ly ở trong lòng kêu to.

Hồ ly ngăn cản Ngôn Thâm chuẩn bị nuốt vào mười viên thuốc dạ dày, hung tợn đối cậu nói: [Người chính là uống thuốc bậy như vậy, bệnh mới không khỏe được.]

Ngôn Thâm vô lực xụi lơ trên người hồ ly, có chứa ý tứ hàm xúc làm nũng nói: “Tiểu hồ ly, ta không muốn uống thuốc, sẽ rất thống khổ.” Lời của cậu nếu để hai người phía dưới nghe, bao chuẩn khóc đến ầm ĩ.

[Người thống khổ qua?] Hồ ly lườm cậu một cái. Cậu ốm đau cái gì, toàn bộ đều truyền cho y, còn thống khổ cái gì?

“Đừng như vậy, ta luyện tiếu người đau.” Ngôn Thâm cười hì hì nói, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt.

[Phương pháp trị tận gốc nhất, chính là kêu hai người phía dưới kia đừng tiếp cận phòng bếp!] Hồ ly nói, đem thuốc dạ dày bỏ về hòm thuốc, hơn nữa cất kỹ.

“Có thể bọn họ chơi rất vui vẻ.” Ngôn Thâm dựa vào hồ ly, lắng nghe thanh âm dưới lầu. Dì Triệu nhẹ tiếng cười, cùng tiếng cười thoải mái của cha.

Cậu nhắm mắt lại, nỉ non: “Ta rất ít nghe cha cười to.” Một loại cảm giác rất hạnh phúc, không khí rất tốt, cậu khẽ mỉm cười, thân thể rất mệt mỏi, ánh mắt nhanh không mở ra được.

[Người...] đừng ngủ ở trên người của ta! Vốn hồ ly muốn nói như vậy.

“Àn?” Ngôn Thâm buồn ngủ nồng than nhẹ, thanh âm không tính là hỏi.

[Không có việc gì.] Hồ ly nói, xem phân lượng cậu là bệnh nhân, bỏ đi.

Leng keng bộp ——

Lại không quy luật, tiếng âm ỉ không hài hòa lại vang lên, như là khúc thoi miên, hồ ly nhìn mặt Ngôn Thâm ngủ, buồn ngủ.

Đột nhiên một ý niệm trong đầu chợt lóe, nếu như có thể như vậy thật dài thật lâu, tựa hồ cũng không xấu.

Hồ ly dựa vào Ngôn Thâm đang ngủ say, không hề phòng bị.

14. Chương 7-1: Án Thứ Bảy: Chung Khuê (1)

Đêm dài nhân tĩnh, thế giới đều ngủ say, im lặng đến ngay cả tiếng kim rơi đều nhất thanh nhị sở.

Phù

Ngôn Thâm mạnh mẽ mở mắt ra, tuy rằng mở mắt ra lại cái gì cũng không nhìn thấy, cũng không nghe được tiếng thở dốc bản thân đủ để đánh thức người khác.

Thân thể cậu trong nháy mắt không thể động dậy, cậu bất lực chờ đợi khôi phục tri giác.

Thẳng đến tay có thể động, mới che mặt mình.

Nhẹ nhàng khóc.

Ác mộng.

Nội dung giấc mơ đã quên, chỉ biết là rất bi thương rất bi thương.

Bi thương đến cậu không thể động dậy, bi thương đến cậu không thể hô hấp, bi thương đến cậu chỉ có thể dùng khóc đến biểu đạt cảm xúc.

Hồ ly, cứu ta.

Cậu vô thanh phát ra tiếng cầu cứu, toàn thân vô lực.

[Làm gì rồi! Trời còn chưa sáng, nháo cái gì nháo a!] hồ ly như là tâm linh tương thông, tỉnh lại, miệng

nhiều lắm lắm. Y ngồi dậy, nhìn thấy Ngôn Thâm bất lực khóc, vốn muốn trách cứ lời nói toàn bộ nói không nên lời.

[Sao thế?] Đẩy tay Ngôn Thâm che mặt, mặt đối mặt nhìn cậu.

“Mơ ác mộng...” Ngôn Thâm nức nở, mông mông lung lung nhìn hồ ly, rồi cục an tâm lại.

[Lại mơ ác mộng?] Hồ ly hoang mang, Ngôn Thâm một đoạn thời gian rất dài không mơ ác mộng, còn tưởng rằng cậu đã không còn bị ác mộng bưng tỉnh.

“Hồ ly, ” Ngôn Thâm vươn tay ôm lấy hồ ly lông xù, nhẹ nhàng nói, “Để ta ôm một chút.” Cảm giác rất an tâm.

[Rất nóng đó.] Hồ ly than thở, ôm ờ, để cho cậu ôm.

“Người không rời ta, đúng không?” Ngôn Thâm hỏi.

[Sao nữa?] Hồ ly tức giận hỏi cậu.

“Ta bị thương người sẽ rất đau, đúng không?”

[Rồi sao?]

“Chúng ta là gắn bó không thể phân, đúng không?”

[Lại sao nữa? Người rốt cuộc muốn nói cái gì?] Hồ ly bắt đầu tức giận, tức giận mà đối diện Ngôn Thâm.

“Ta thích người.” Ngôn Thâm lộ ra chua xót lại ôn nhu mỉm cười. Cậu chỉ là muốn nói, cậu thích y.

Hồ ly mặt đỏ lên, [Lại, lại sao rồi?] Ngay cả nói cũng nói không rõ.

“Không sao. Ta chỉ là hy vọng người biết rõ, ta thích người.” Ngôn Thâm cúi người trên trán hồ ly nhẹ nhàng một nụ hôn, lại xoa xoa đầu lông xù của y.

[Người phát sốt a.] Hồ ly then thùng kêu, trong lòng lại cực hỉ.

“Có lẽ đi.” Ngôn Thâm vô lực cười, sắc mặt dị thường tái nhợt. “Ngủ đi.” Nhắm mắt lại, lại một đêm không ngủ.

Chung Khuê cùng Ngôn Thâm mặt đối mặt, song song không nói gì, trong không khí tràn ngập một cổ quý dị. Ngay cả hồ ly đều im lặng ở ngoài cửa chờ.

“Anh đem anh ta tách ra, là muốn một chơi một theo tôi chơi huynh đệ trừng mắt sao?” Rốt cục, Ngôn Thâm tự giễu mở miệng.

Chung Khuê cười khẽ, “Rất đáng cười.”

“Cám ơn.”

Chung Khuê thở dài, rốt cục vào đề chính, “Muốn biết chuyện người kia, tốt nhất là để cậu tự mình thể nghiệm.” Hắn cầm ra một phù chú rồi bật lửa. Thiêu đốt.

“Anh không phải là muốn tôi tiến vào hồi ức của anh chứ?” Ngôn Thâm có chút kháng cự, nói thật ra cậu rất không thích tiến vào hồi ức người khác. Kỳ quái là, người có pháp lực đều thích một chiêu này.

“Đây là phương pháp nhanh nhất.” Chung Khuê cười khở, đem lá bùa đang cháy ném vào tay Ngôn Thâm, “Cẩn thận nóng.” Sau đó cầm.

“Nè...” Giấy tiếp theo, hoàn toàn mất đi ý thức.

Sau khi tỉnh lại, đã ở tại một thời không khác.

Ngôn Thâm ngồi tại chỗ lẳng lặng nhìn chuyện phát sinh. Cảnh tượng trước mắt không ngừng biến hóa, tốc độ mặc dù nhanh, cậu lại rõ ràng chuyện gì xảy ra.

Ngay từ đầu, chỉ có một người.

Chung Khuê vốn là đồ đệ Chân Nhân, Chân Nhân thích nhất luyện đan, suốt ngày sa vào nghiên phát (nghiên cứu phát triển) luyện đan thuật mới nhất, chúng đệ tử hẳn đều là chuột bạch thí nghiệm.

Thêm Chung Khuê, Chân Nhân tổng cộng có một ngàn đệ tử.

Một ngày, Chân Nhân tìm được phương thuốc Tần Vương trường sinh bất lão, và rồi bắt đầu luyện đan. Vì thỏa mãn đủ loại yêu cầu trên phương thuốc, Chân Nhân liều lĩnh tìm các loại dược liệu hiếm thấy.

Cuối cùng, chỉ thiếu một vị thuốc.

Đêm đó, Chân Nhân kê đơn khiến chúng đệ tử lâm vào hôn mê, một mình một người đem mọi người ném

vào trong đan lô.

Bọn họ đến chết đều hôn mê, lẳng lặng bị sư phụ của mình mưu sát.

Ngôn Thâm nhìn xem đầu choáng váng não to ra, cậu dựa ở một bên, muốn nôn.

Chung Khuê trốn ở góc đại sảnh, nhìn mọi chuyện phát sinh, ngày xưa sư huynh đệ bị sư phụ bắt luyện đan, hẳn khóc thật sự thảm, lại không dám phát ra âm thanh.

Sau này, Chân Nhân điên rồi, hẳn ngày đêm canh giữ bên cạnh đan lô, chờ đợi tiên đan của hắn hoàn thành.

Chung Khuê không dám bước ra, hẳn sợ vừa ra, liền bị sư phụ chop tới luyện đan.

Hai người không ăn không uống, qua bảy ngày.

Chân Nhân rốt cục nhịn không được, lấy ra tiên đan hẳn luyện thành, khẩn cấp nuốt vào. Chỉ là, lâu lắm không ăn, đến nỗi tay chân vô lực. Tay vừa trượt, tiên đan lăn một khoảng xa.

Hắn nằm rạp bò tới. Sắp đến tiên đan, chỉ cần hắn vươn tay liền có thể lấy trở về, Chung Khuê rơi lệ đầy mắt, đứng trước mặt hắn, nhìn mặt Chân Nhân kinh ngạc.

Không nghĩ tới còn có cá lọt lưới. Chân Nhân trên mặt biểu tình phẳng phát nói như thế.

Chung Khuê khom người, nhặt lên tiên đan dùng sinh mệnh các sư huynh đệ của hắn luyện thành, hắn trả thù nói: “Ta muốn người thương tiếc mà chết.” Một hơi nuốt vào, sinh mệnh các sư huynh đệ của hắn.

“A a a a a a ” Chân Nhân kêu thảm, trơ mắt nhìn tiên đan của hắn bị một hơi nuốt vào, tuyệt khí bỏ mình.

Nhìn Chân Nhân chết đi, mục đích của hắn đạt thành, hẳn muốn nôn tiên đan ra.

Tiên đan lại sớm trước hắn một bước phát huy công hiệu, hắn chỉ cảm thấy đau, thân thể giống như muốn nổ tung, rất đau.

Lại tỉnh lại, một [Chung Khuê] khác xuất hiện.

[Y] nói: “Ta chính là người, người chính là ta, chúng ta là một đôi gắn bó không thể phân.”

Chung Khuê cùng [Chung Khuê], một ban ngày, một đêm tối. Thiện và ác tuyệt đối.

Vì hai người khác nhau, hắn gọi [Chung Khuê] là Tiểu Khuê, mà [y] gọi hắn là Tiểu Chung.

Ngay từ đầu, tựa như theo như lời Tiểu Khuê, bọn họ là gán một đôi bó không thể phân. Tiểu Khuê là bằng hữu tốt nhất của hắn, bọn họ cùng nhau sinh hoạt, cùng nhau đối mặt khó khăn.

Bọn họ chạy trốn tới thôn trang dưới chân núi sinh hoạt, người trong thôn đều cho là bọn họ là song sinh tử, nói rằng bọn họ huynh đệ cảm tình thật tốt.

Cứ như vậy cùng nhau sinh hoạt sáu năm hơn.

Chỉ là người lớn tuổi, thì sẽ muốn thành thân, muốn có được con của mình, gia đình thuộc về mình. Hắn đem này ý tưởng nói cho Tiểu Khuê, lại gợi ra phản đối thật lớn của y.

“Không thể! Người là của ta!” Tiểu Khuê kêu to, y đập vỡ toàn bộ bát đĩa trên bàn, còn không cam lòng, bắt đầu phát tiết lên cái bàn.

“Đừng như vậy!” Hắn ngăn cản Tiểu Khuê hung ác, bắt lấy tay y, không nghĩ tới bị bắt ngược lại đưa trên giường.

Tiểu Khuê mất đi lý trí xâm phạm, hắn còn tưởng rằng hắn sẽ chết.

“Người là của ta! Chúng ta là một đôi gán bó không thể phân!” Y bắt lấy tóc của hắn, buộc hắn ngưỡng về phía sau, “Mơ tưởng trốn thoát ta!”

Y bẻ gãy hai tay hai chân của hắn, sau đó rời khỏi trong chốc lát lại trở về, ôm hắn đứng trước cửa thôn trang, ngửa mặt lên trời cười to.

“Người xem, ” Cây đuốc trên tay y phóng ra, ngọn lửa nháy mắt tràn ra, tất cả phòng ở đều bị gội dầu, tức tốc thiêu đốt, “Này chính là đại giới ngươi muốn rời khỏi ta.”

A a a a a a

Tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía, hắn nắm chặt Tiểu Khuê. Nĩ non: Ta không có...

Cứu cứu ta...

Tiếng kêu cứu càng ngày càng nhiều, tiếng thét chói tai càng ngày càng cao.

“Cứu bọn họ...” Hắc tỉnh cầu. Run rẩy.

“Không có khả năng. Đây là đại giới của ngươi.” Tiểu Khuê cúi đầu hôn khóe môi hắc, “Chúng ta đi thôi.”
Cười cười, ôm hắc rời đi.

Trong một đêm, thôn trang diệt.

Nhưng mà, này chỉ là bắt đầu.

Tiểu Khuê bên người bắt đầu tụ tập quạ đen, dần dần quạ đen trở thành Thức Thần y để y sai sử. Quạ đen luôn là tốp năm tốp ba đứng ở trước mặt hắc, giám thị nhất cử nhất động của hắc.

Ánh mắt quạ đen màu đen, đặc biệt tà ác, dưới ánh mặt trời lóe ra quang mang đáng sợ

“Tiểu Chung không thích quạ đen?” Tiểu Khuê biết rõ còn cố hỏi.

Hắc lắc đầu.

“Hay là Tiểu Chung không thích ta?” Gương mặt Tiểu Khuê dữ tợn, chậm rãi tới gần hắc.

Hắc sợ hãi, chậm rãi lui về phía sau.

“Chẳng lẽ Tiểu Chung không thích ta?” Tiểu Khuê mặt vặn vẹo đến đáng sợ, nếu nghe được đáp án y không thích, y có thể sẽ tự tay giết hắc.

Sợ hãi sẽ chết, hắc lựa chọn lắc đầu, phủ định lời nói Tiểu Khuê.

“Rất tốt, rất tốt.” Tiểu Khuê hôn khóe môi hắc, buộc hắc mau ngủ.

Thời gian cực nhanh, thuốc Chân Nhân luyện trường sinh bất lão quả thật hữu hiệu, hắc cùng Tiểu Khuê trải qua rất nhiều triều đại, chưa từng chết già. Rất tịch mịch, cũng rất đáng sợ.

Thời gian dừng lại, vậy bản nhân tâm.

Tiểu Khuê từng quây suy sụp một triều đại, từng dẫn binh giết rất nhiều người, từng hô phong hoán vũ, không ai bì nổi.

Cho dù như vậy, hắc chưa từng nghĩ tới phải rời khỏi y.

Thăng đến...

Tiểu Chung đầu choáng váng hoa mắt, căn bản không thể tin được hắn nhìn đến cái gì, hắn che miệng, không nhìn được muốn nôn. Nôn đến hồ đồ.

“Người sao có thể...” Sao có thể...?

Tiểu Khuê đứng lên, ma mị tiếp cận hắn, trên người huyết tinh không che dấu nổi, quần áo nhiễm đầy máu tươi, khóe miệng tất cả cũng đều là máu cùng một ít thịt vụn thật nhỏ. Y cùng quạ đen của y, đang gặm nhấm nhân loại ghét nhất.

“Làm sao?” Tiểu Khuê ngoài ý muốn hỏi, đối hắn vươn tay, hai tay lay dính cũng đều là máu tươi.

Mắt thấy sắp chạm tới hắn, hắn kêu to: “Đừng chạm ta!” Diên cuồng lui về phía sau, thăng đến không đường có thể đi.

Tiểu Khuê bị hành động của hắn chọc giận, giữ chặt hắn, y dữ tợn nói: “Người lại muốn trốn ta!”

Hắn đã không biết nên nói cái gì, hắn vừa khóc vừa nôn, quần áo Tiểu Khuê dơ bẩn, cho dù vốn đã không sạch sẽ.

“Thật độc ác..., ” Hắn đẩy ra, “Các người quá độc ác...”

“Không cho đẩy ra!” Tiểu Khuê cường chế bắt lại, buộc hắn đến trước người nọ, “Người muốn ăn tay, hay là ăn chân?” Buộc hắn chọn ăn một bộ phận.

“Ta không cần...”

“Ăn nhanh lên!”

“Ta không cần...”

Chỉ là, hắn vẫn không thắng được Tiểu Khuê, vẫn ăn một bộ phận người nọ.

Hắn cảm giác bản thân biến ô uế, biến đến giống như Tiểu Khuê.

Hắn chịu không nổi.

Cho nên, hắn cùng Tiểu Khuê ngả bài.

“Nếu ngươi là bức ta, ta liền chết cho ngươi xem.” Hắn nói như vậy, sau đó, bất ngờ trốn đi.

Trốn thoát Tiểu Khuê, trốn thoát hết thầy.

Cho dù sứ giả Tiểu Khuê giám thị chính mình như trước, hắn lại cảm thấy tự do. Những con quạ đen đó, cũng không thể động một sợi tóc của hắn.

Sau này, hắn gặp được một vị âm dương sư, cùng hắn báii sư học nghệ, dần dần cũng học xong pháp thuật. Hắn không giống với Tiểu Khuê từ tiên đan luyện ra, hắn học pháp thuật rất vất vả. Ít nhất, hắn cần thời gian một năm, mới phá giải mê cung.

Sau này, hắn gặp được một cô gái, cùng cây kết làm liền cành, còn ở trên núi bọn họ gặp nhau niêm phong phù chú, khiến yêu ma quỷ quái không được hoành hành, để hắn cùng người yêu có thể tự do ở trên núi hành tẩu.

Cô gái kia, chính là bà nội Ngôn Thâm, mẹ Lục Nhân. Ngọn núi kia, cũng chính là ngọn núi lúc trước hồ ly cùng Lục Nhân gặp nhau.

Mà chuyện xà yêu Hứa học đệ trước kia, vốn chỉ là nhạc đệm. Lại không nghĩ rằng, lại biến Ngôn Thâm thành mấu chốt.

“Trời biết, ta có bao nhiêu cao hứng khi gặp con.” Nhảy về hiện thực, Chung Khuê đỡ tay Ngôn Thâm, kích động nói.

“Ông là gia gia của tôi?” Ngôn Thâm trở lại hiện thực, sắc mặt tái nhợt. Không quá chấp nhận sự thật này, vừa mới nhìn được quá nhiều chuyện không thể nhận, cậu đã không rõ ràng, đến tột cùng là không thể nhận chuyện hắn là gia gia cậu, hay là hắn nhân cách phân liệt nghiêm trọng, hay là ăn thịt người sống, hay là...

“Ta biết con có rất nhiều nghi hoặc, nhưng con vừa mới nhìn được, toàn bộ đều là sự thật.” Chung Khuê chân thành nói, kích động nắm đau tay cậu.

[Làm cái quỷ gì! Rất đau đó!] Hồ ly đương nhiên nhảy ra kêu to!

“Cho nên nói, trước ông nói cái gì cô cô là ni cô, ông nội là trụ trì, mẹ là pháp sư, cha là âm dương sư Nhật Bản, người một nhà thừa kế có liên quan chuyện hàng yêu trừ ma. Tất cả đều là gạt người!” Ngôn Thâm đột nhiên nghĩ đến, cậu tốn hai giờ nghe hắn nói một ít việc nhà, toàn bộ đều là hồ lạn ra tới!

“Ta...” Tự biết đuối lý, không nói gì đáp lại.

Ngôn Thâm tức lớn, trong lòng bắt đầu mặc niệm: Một tắc quang âm, một tắc vàng, tắc vàng khó mua tắc quang âm; nhưng là lại nghĩ: Chuyện cũng đã phát sinh, cũng không thể vãn hồi rồi, tức giận cũng chỉ sẽ giết chết tế bào não của mình mà thôi.

Nhưng mà, miệng lại nói: “Hồ ly, tôi giúp ta đập bẹp ông ta!”

[Đây là vinh hạnh của ta!] Hồ ly nói đột ngột tiếng Anh, lộ ra biểu tình thẹn thứa. Hỏa hồ hùng hực thiêu đốt.

“Nè! Tốt xấu ta cũng là gia gia của con! Cẩn thận thiên lôi đánh chết con.”

“Ông hại người nhà vào nguy hiểm, bảo tôi phục như thế nào! Cha của tôi thiếu chút nữa...” Nói nói bắt đầu nghẹn ngào, cái loại kinh nghiệm đáng sợ này, cho dù chỉ là hồi ức vẫn rất đáng sợ.

“Về chuyện này ta cũng cảm giác có lỗi sâu sắc.” Chung Khuê bắt đầu né tránh hỏa hồ công kích. Ngẫu nhiên cảm ra lá bùa chống cự, lá bùa cùng hỏa hồ chạm vào nhau, sẽ sinh ra hỏa hoa xinh đẹp. Bất quá lúc này không có người thưởng thức. Ngẫu nhiên quạ đen sẽ nhảy ra hỗ trợ, chỉ là nháy mắt trở thành [Điều a ba*] (trung văn: Chim nướng)

*Nguyên văn : ai hiểu dịch dùm mình

“Ông hại chúng tôi trở thành mục tiêu của hắn ta.” Càng nghĩ càng không cam lòng, rõ ràng là lỗi lầm đời trước, tại sao liên lụy đến bọn họ?

“Đây chỉ có thể trách nam nhân xúc động, ta nhất thời xúc động, liền có ba của con. Ba của con cũng là nhất thời xúc động, mới có con.” Chung Khuê khó xử cười.

“Đừng lấy ba của tôi so với ông, ba của tôi với ông tên cầm thú này không giống nhau. Ba của tôi theo mẹ tôi là vì yêu, mới có tôi.” Ngôn Thâm nóng giận tuyệt không qua loa, thoát nhìn uy nghiêm mười phần.

Hồ ly nghĩ rằng: Ai nha, đập mình rồi.

“Mà ông, ông chỉ là tên bỏ đi nhất gan. Ông theo bà nội tôi là vì yêu sao?” Ngôn Thâm mắng người đến, là tuyệt không buông tha.

“Đó là không có khả năng.” Chung Khuê tự giấu nở nụ cười, “Ta nào dám yêu người khác? Hắn ta chịu buông tha Lục Từ đã là trong cái rủi có cái may.”

“Ít trốn tránh trách nhiệm.” Ngôn Thâm tiếp tục chỉ trích, “Ngay từ đầu đã biết gánh không được, còn dám để nó phát sinh! Loại hành vi này, cùng dã thú có cái gì khác biệt?!”

Là không khác biệt. Chung Khuê chán ghét bản thân.

[Tại sao ta có một loại cảm giác bị mắng.] Hồ ly nhú mày. (Bởi vì ngươi chính là dã thú.)

“Nói thật ra, con nên gia nhập câu lạc bộ biện luận.” Chung Khuê thành tâm đề nghị, chỉ là không thích hợp.

“Hồ ly! Thiêu ông ta cho ta!” Lửa. Giận. Thiêu. Đốt.

Tóm lại, sau một trận hỗn chiến, cái nên đốt cũng đốt rụi, ra một đồng quạ đen nướng, một phòng mùi khét nướng cùng không khí nóng nẩy như trước.

Song phương đều mệt mỏi, mới tạm thời đình chiến.

Ngôn Thâm cùng Chung Khuê ngồi trên sàn nhà, nơi nơi đều là tro tàn cùng chim nướng (tro tàn là Thức Thần, chim nướng là quạ đen), thở hồng hộc.

Hồ ly mặt lộ vẻ hung quang, đang muốn thừa thắng truy kích. Bị Ngôn Thâm áp chế, cậu nói: “Bỏ đi, chúng ta đừng để ý đến ông ta.” Đứng dậy, phủ bụi trên người, chuẩn bị rời đi.

“Đợi đã.” Chung Khuê gọi cậu lại.

Ngôn Thâm nghi hoặc quay đầu, chờ đợi hắn nói.

“Lục Nhân là con trai duy nhất của ta.” Hắn tạm dừng thật lâu, lâu đến mức khiến người tưởng rằng hắn nói xong. Ngôn Thâm khiếp sợ nhìn hắn, lẳng lặng chờ đợi câu tiếp theo, “Lục Tiểu Phiền là con của Tiểu Khuê.”

Hồ ly ở một bên huyết sáo, tâm tính xem kịch vui.

“Con hiểu chưa? Ta biết này rất trái với luân lý, ta hẳn là để con chuẩn bị tâm lý.” Chung Khuê tự cho là giải thích.

“Tôi rất tốt. Cho dù ông đột nhiên nói với tôi ông là cha tôi, tôi cũng sẽ không dao động.” Ngôn Thâm bình tĩnh nói, bình tĩnh đến có chút lạnh mạc.

“Tại sao? Chẳng lẽ con tuyệt không khiếp sợ.” Ngược lại là Chung Khuê không thể hiểu.

“Khiếp sợ lại như thế nào? Tình huống cũng sẽ không bởi vậy mà có bất cứ thay đổi nào. Hay là ông phải

bức bách cô cô tôi nhận tổ quy tông, gọi tên biến thái kia là cha?” Ngôn Thâm cười lạnh.

“Con đứa nhỏ này sao lạnh lùng như thế?” Chung Khuê là hoàn toàn không thể hiểu.

[Nè, có thể về nhà ăn cơm chưa?] Hồ ly thấy nhàm chán lười biếng duỗi lưng, thông thả bước đến bên người Ngôn Thâm. Công lực Ngôn Thâm cãi nhau, y mỗi ngày đều lĩnh giáo, căn bản là thờ ơ.

15. Chương 7-2: Án Thứ Bảy: Chung Khuê (2)

“Chờ một chút.” Ngôn Thâm trấn an. Tiếp, đối Chung Khuê cảnh cáo: “Tôi mặc kệ ông đến tột cùng là gì của tôi. Cuộc sống chúng tôi bây giờ rất tốt, mời ông với một ông khác bán dừng tới quấy rầy chúng tôi.” Nói xong, rời đi.

Nghe Chung Khuê ở sau kêu to: “Con đã sớm trốn lẫn vào rồi!”

Ngôn Thâm rời đi như chạy, Chung Khuê câu nói kia khiến toàn thân cậu ác hàn.

Con đã sớm hỗn vào rồi. Lời nói như tuyên cáo. Tuyên cáo, toàn thân không kịp trở ra.

Cả nhóm bọn họ, đều dừng nghĩ toàn thân trở ra.

Đi tới đi lui, chân mềm nhũn, đột nhiên hai chân vô lực, không đứng dậy nổi.

“Tiểu hồ ly..., ta không đi được.” Ngôn Thâm nói với hồ ly đi ở phía trước, bắt lực dựa vào vách tường.

[Làm cái gì a? Người gần đây thân thể cũng quá yếu đi.] Hồ ly đi trở về, nhanh chóng khiêng cậu lên.

Ngôn Thâm dựa vào y, luôn cảm giác tràng cảnh này từng thấy trong mộng, cứ như vậy tựa vào trên người hồ ly.

Mộng...Mộng...Mộng...Mộng...Mộng!

“Hồ ly! Hồ ly! Khoan đã!” Ngôn Thâm kinh hô, cậu nhảy xuống, kích động nhìn bốn phía. Cậu đã tới! Cậu tới hôm qua mộng cảnh tượng giống như đức, đầu tiên là cùng Chung Khuê âm ỉ một trận, sau đó hồ ly công cậu, tiếp...

Tiếp, người kia liền hiện ra.

Ngôn Thâm sợ hãi quay đầu, kinh sợ nhìn chỗ tới, như sẽ xuất hiện cái gì.

[Người lại...] Nhìn cái gì? Nói còn chưa nói hết câu, bị Ngôn Thâm một tay nắm bắt cánh tay, hồ ly bị bộ dáng cậu toàn thân đề phòng dọa sợ.

“Y sắp tới.” Ngôn Thâm kích động nhìn chỗ tối, mơ hồ nhìn bóng dáng đang động.

[Ai?] Hồ ly vểnh tai, nghiêm túc nghe. Quả nhiên, có cái gì tới gần. Một cỗ khí tức xa lạ.

“Ta.” Tiểu Khuê từ chỗ tối đi ra, cùng Chung Khuê bộ dạng giống nhau như đúc, đã có khí tức quỷ mị. Cảm giác không ra y là sống.

Hồ ly cảm giác ra khí tức nguy hiểm, đem Ngôn Thâm chắn ở sau người, toàn thân cảnh giới, nhanh chóng phóng thích kết giới, ngăn cách khí tức đối phương.

“Này tính là chúng ta lần thứ ba gặp mặt.” Tiểu Khuê tùy tay tính toán, lộ ra mỉm cười đáng sợ. Không giống tươi cười người nên có. Quạ đen bên người bay lên, thanh thế to lớn.

[Y chính là người nhiều lần đập phá?] Hồ ly hỏi, tuyệt không dám lơ là.

“Ồ... Ly...” Ngôn Thâm lời kéo hồ ly, ngay cả ngón tay đều phát run, “Người đi mau.” Y phải mau rời đi.

[Cái gì!?] Hồ ly còn cho là mình nghe lầm.

“Người đi mau.”

Hồ ly kinh ngạc nhìn cậu, thiếu chút nữa lộ ra sợ hãi. Bởi vì Ngôn Thâm luôn luôn thích nhất buộc y ra chiến đấu, thế nhưng ngoại lệ bảo y đi trước! Trời có phải muốn sắp rồi hay không!

[Người phát sốt à?] bất tri bất giác, đã đem nghi hoặc trong lòng nói ra khỏi miệng.

“Tiểu hồ ly, người đi trước, chúng ta không cần chọc giận y.” Ngôn Thâm vừa nói vừa nuốt nước miếng, rõ ràng sợ hãi muốn chết, lại còn muốn y đi trước.”Nghe lời, đi mau.”

Nghe lời? Đi mau? Hồ ly mắt thoáng nhướn, bạo gân xanh.

[Người bảo ta đi thì đi, còn thật nghĩ đến ta là cún a! Còn muốn ta nghe lời! Người mấy tuổi ta mấy tuổi a!] Hồ ly bạo tấu không đúng chỗ.

“Xin người, đi mau.” Ngôn Thâm căn bản không đem lửa giận của y đặt vào mắt, cậu một mực nhìn chăm chăm Tiểu Khuê từng bước một tiếp cận, đẩy hồ ly, muốn để y mau chóng rời đi.

[Ta không đi!] Hồ ly bốc đồng nói, căn bản không biết Ngôn Thâm e ngại cái gì, đối phương cũng không phải cái ba đầu sáu tay gì, tính pháp lực y còn cao hơn một bậc!

Ngôn Thâm khuyên như thế nào cũng bất động, chỉ có thể mặc cho mộng cảnh tái hiện.

Tiểu Khuê đến gần bọn họ, ngại kết giới y vào không được, nhưng y dám với một bàn tay vào, tay kia bị hỏa hồ thiêu đến chỉ còn xương cốt, thành công xông vào kết giới, chính xác bắt lấy hồ ly, đem y quăng đi ra ngoài.

Hồ ly kêu rên một tiếng, khổ sở lẫn lộn.

“Hồ ly!” Ngôn Thâm chạy qua, đem hồ ly ôm ở trên người, để y nằm thẳng trên chân cậu.

“Kết giới vương bạn.” Tiểu Khuê đã đi tới, vung tay, tay lại khôi phục hoàn chỉnh. Trên người y cơ năng có thể vô hạn tái sinh, bởi vì y là chín trăm chín mươi chín người luyện chế mà thành, bởi vì y ăn rất nhiều người, bởi vì y không phải người.

Người, chính là nơi năng lượng của hắn phát ra.

“Đã kêu người đi mau. Ngủ giấc.” Ngôn Thâm nâng hồ ly, thật cẩn thận.

“Biết không? Mi đã chọc tới ta.” Tiểu Khuê không kiên nhẫn nói.

Ngôn Thâm buông hồ ly, đi đến trước mặt Tiểu Khuê. Vẫn sợ hãi, bất quá cậu cảnh cáo y: “Đừng động y.”

“Phải xem mi phối hợp đã.” Tiểu Khuê cười nói, đối Ngôn Thâm không lưu tâm.

“Mộng tối hôm qua, là người làm ra?” Ngôn Thâm hỏi, hồi tưởng lại mộng tối hôm qua, cậu nhện không được phát run.

“Ta chỉ là khiến mi nhìn thấy chuyện tương lai.” Tiểu Khuê cười nói, “Bất quá tương lai cũng có thể thay đổi. Chỉ cần mi nghe lời.” Hắn đụng vào bả vai Ngôn Thâm, khiến Ngôn Thâm càng run rẩy kịch liệt.

Ngôn Thâm toàn thân run rẩy, cậu không khỏi lui về phía sau.

“Như vậy đã chịu không nổi rồi?” Tiểu Khuê nhẹ nhàng cười.

Hồ ly nhảy dựng lên, phóng vào bọn họ, Tiểu Khuê lập tức rời Ngôn Thâm, lui rất nhiều bước. Tại bốn phía y bày ra kết giới hắc sắc, ngăn hỏa hồ của hồ ly.

“Khục khục khục, hỏa khí thật lớn.” Tiểu Khuê nói, đối hồ ly canh gác toàn diện, vừa rồi có thể đánh bại y chỉ vì đối phương quá lơ là, toàn bộ bằng may mắn. Nếu là ngay mặt xung đột, y khẳng định chịu thiệt.

[Hừ, xem ta thiêu người!] Hồ ly quát to một tiếng, chung quanh kết giới hắc sắc Tiểu Khuê bố trí xuống, bắt đầu bén lửa.

“Lục Ngôn Thâm, mộng cảnh làm mi sợ, nếu không muốn thành sự thực, đêm nay tới tìm ta.”

Nói xong, kết giới hắc sắc của Tiểu Khuê vây quanh y, bên ngoài kết giới xuất hiện hơn mười con quạ đen, nhanh chóng bay đi.

Hồ ly thả ra hỏa hồ, đốt quạ đen một ít bay tới, cũng không làm được gì, để chúng bay đi. Hồ ly tức giận quay đầu, thấy Ngôn Thâm sắc mặt tái nhợt, trực giác có chuyện, y ác ngôn ác ngữ hỏi: [Mộng cảnh gì?]

Ngôn Thâm đứng đến thẳng tắp, cậu không dám ngã xuống, trên người còn cảm giác tay Tiểu Khuê dừng lại trên bả vai cậu.

Thật đáng sợ.

[Không muốn nói cho ta, người buổi tối hôm nay sẽ đi tìm y!] Hồ ly tức giận nói, nhìn cậu không nói một lời, càng tức giận.

[Này!] Hồ ly đẩy cậu một cái.

Ngôn Thâm phục hồi tinh thần, bộ dáng đầy mặt thất kinh, nhìn chằm chằm vào hồ ly.

[Làm, làm gì?] Hồ ly nghi hoặc hỏi. Mặc danh kỳ diệu nhìn lại cậu.

Ngôn Thâm chậm rãi thu hồi kinh hoàng, đối hồ ly nói: “Chúng ta... Về nhà đi.” Cậu cứng ngắc đi một bước, sau đó bước tiếp.

Không thích hợp, rất không thích hợp! Hồ ly nhướn mày, đi ở bên cạnh cậu.

Vào lúc ban đêm bữa tối phong phú đến lạ lùng, Ngôn Thâm giống như là muốn đem toàn bộ báu vật áp hòm của mình ra, nấu từng món đồ ăn hồ ly thích ăn, còn nói hồ ly không nên khách khí, tận lực ăn.

Hồ ly đủ loại khó hiểu, lại cũng không ngộ đến tưởng rằng chuyện này cùng Tiểu Khuê không có quan hệ.

Cho nên, khi y ăn xong bữa tối, sau khi ăn no thỏa mãn, quyết định truy hỏi kỹ càng sự việc. Y hùng hổ ầm

ĩ muốn Ngôn Thâm trở về phòng, Ngôn Thâm bắt đắ dĩ đành phải buông chén đĩa chưa rửa trở về phòng.

Vào phòng, hồ ly biến thành nhân hình, áp cậu trên giường.

Ngôn Thâm một trận tim đập nhanh, mặt lại đỏ, hơi hơi giẫy dụa.

[Nói mau!] Hồ ly khó được cường thế uy hiếp, rõ ràng ở trước mặt cậu đều nâng đầu không dấy nổi, căn bản chịu không nổi đối phương từng chú một dùng thức ăn hấp dẫn, hiện nay lại bày ra tư thái vô cùng cường ngạnh.

Ngôn Thâm biết rõ còn cổ hủ: “Nói cái gì?” Cố ý giả ngu đến cùng.

[Người đến tột cùng mơ thấy cái gì? Người kia nói mộng cảnh, đến tột cùng là cái gì? Nói mau nói mau nói mau!] Biểu tình hồ ly cấp bách muốn biết, kích động nắm Ngôn Thâm, càng nắm chính mình càng đau.

“Hồ ly, hồ ly. Người bình tĩnh một chút.” Ngôn Thâm khuyên y bình tĩnh một chút, “Người xem, người nắm lực lớn như vậy, đau còn không phải mình. Thả thoải mái chút.”

[Không được! Ta thả lỏng chút, người sẽ chạy đi! Ta không kích động, người liền nhân cơ hội đào tẩu!] Hồ ly tức giận nói, Ngôn Thâm bình thường trốn tránh y ép hỏi, y còn chưa tính. Chỉ là chuyện này, y tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Ngôn Thâm thở dài nói: “Nào có trơn nhẵn như người nói vậy, ta cũng không phải cá chạch.”

[Người đừng pha trò.] Hồ ly một chút cũng không vì lời nói Ngôn Thâm nói mà dao động, bộ dáng ý chí kiên định.

“Ta không pha trò ha ha.” Ngôn Thâm nói nhỏ, phản bác y.

[Vậy người cũng nhanh nói.]

Lại một mảnh trầm mặc.

[Lục. Ngôn. Thâm!] Hồ ly cảnh cáo cậu, ánh mắt đều bốc hỏa, bộ dáng khóe miệng nhe răng, khiến Ngôn Thâm không đành lòng nhìn, quay đầu, nhẹ giọng nói: “Buông tay ra.”

[Người!] Vốn định tức giận, lại tại nghe cậu nói kính nhờ thì mềm lòng, buông tay ra, lại bắt lấy đầu của cậu, [Không cho pha trò.]

Ngôn Thâm ánh mắt phức tạp, cậu đưa tay che mặt, ngăn trở biểu tình. Cậu thở dài, một hơi lại một hơi. Thật lâu sau, mở miệng: “Ta hiện tại nói không nên lời.”

[Được, không sao, ta có thể chờ. Chờ người nói xong, ta mới thả người đi.] Hồ ly uy hiếp, tuyên bố không để cậu đến nơi hẹn.

“Hồ ly.” Ngôn Thâm lấy tay ra, cậu đẩy hồ ly, “Ta...”

[Ta cái gì! Người không nói, ta mới không để người đi! Hừ! Vĩnh không thỏa hiệp rồi!] Hồ ly thở phì phì nói, mới mặc kệ Ngôn Thâm đầy mặt nôn nóng.

Giằng co, duy trì thật lâu. Lâu đến hồ ly sắp ngủ, Ngôn Thâm nhượng bộ. Ngôn Thâm dùng âm thanh rất nhẹ rất nhẹ, bắt đầu nói mộng cảnh, nếu không chú ý, sẽ chỉ nghe lọt một hai chữ, bởi vì tiếng thật sự quá nhỏ:

“Kỳ thật ta chỉ nhớ rõ từng chút một, đoạn ngắn... Ba của ta không thấy, trên đường cái không có một người, ngay cả quỷ cũng không có, ta đến trường học nhưng không thấy người, trống rỗng, toàn bộ thế giới giống như phế tích, cái gì cũng không có. Ta còn nhìn thấy bàn tay mình nắm cuốn rốn của chúng ta, toàn bộ đều là máu, ngay cả người cũng không thấy.” Ngôn Thâm, thở sâu, nặng nề mà nói: “Người quan trọng của ta, người ta thích, đều đi. Toàn bộ thế giới, cũng chỉ còn lại một mình ta.”

Ngôn Thâm bật khóc, hồ ly đột nhiên kích động hỏi: [Ta là người quan trọng của người, hay là người người thích?] Y cảm giác, vấn đề này so với nội dung mộng cảnh còn muốn trọng yếu hơn.

Ngôn Thâm đột nhiên nở nụ cười, đau thương nói: “Đều phải.” Cậu ôm hồ ly, ở trên mặt y nhẹ nhàng một nụ hôn.

“Người là người ta yêu nhất. Cho nên, ta không muốn mất đi người.”

Hồ ly mặt đỏ lên, vì che giấu thẹn thùng, nhanh chóng nói: [Mộng bình thường đều là ngược lại.]

“Ta biết.”

[Hơn nữa loại này mộng sẽ không thành hiện thực.]

“Ta biết.”

[Người biết rõ vậy người còn muốn đi tìm y!]

“Hồ ly, người hãy nghe ta nói, chúng ta đâu không lại y. Y rất đáng sợ, y ném qua vô số người. Y không

phải người bình thường, y là dùng rất nhiều người luyện ra.”

[Tà ma ngoại đạo so qua ta? Hay là người khinh thường pháp lực của ta!?]

“Không phải không phải.”

[Người đều bị y thôi miên. Nhìn người dọa thành như vậy!]

“Hồ ly, hồ ly, hồ ly...” Ngôn Thâm sắp khóc, “Ta không muốn mất đi người.”

[Được rồi được rồi, người đừng suy nghĩ nhiều quá. Cùng lắm thì, ta cùng người đi tìm y.] Hồ ly vỗ vỗ bờ vai của cậu, không hiểu có cái gì để lo lắng, Ngôn Thâm rõ ràng là bị đối phương thôi miên, chỉ cần y giết kẻ thi pháp, sợ hãi của Ngôn Thâm tự nhiên phá giải.

“Không được.” Ngôn Thâm cự tuyệt, “Người không thể đi.”

[Tại sao?] Hồ ly tức giận trừng, y hiện tại không ngăn cản cậu đi, cậu lại ngăn cản y cùng đi!

“Không được chính là không được.”

[Người... người chẳng lẽ quên, sinh mệnh chúng ta là kết cùng một chỗ, người đi đâu, ta cũng phải đi đó. Chúng ta căn bản không phân ra!] Khó được hồ ly dùng đầu óc, nghĩ đến điểm mù này. Ngôn Thâm nếu lại cự tuyệt, thì có vẻ có chút ngu xuẩn.

Hừ, nhân loại vốn chính là ngu xuẩn!

Ngôn Thâm ý vị thâm trường nhìn y một cái, thở dài, quay đầu thỏa hiệp.

“Ta biết, nhưng người không thể rời ta nửa bước, không thì ta ôm người cũng có thể.”

[Ta mới không cần.] Hồ ly hừ hừ hai tiếng, rút cục an tĩnh lại.

Buổi tối, mười giờ. Ngôn Thâm mặc áo khoác chống lạnh, cùng hồ ly đi vào phụ cận công viên, mạn vô mục đích chờ đợi.

30 phút qua đi, hồ ly có vẻ ngồi không yên.

[Y thật sự sẽ đến sao?]

“Ta làm sao biết?” Ngôn Thâm đem vấn đề ném cho y, còn lớn tiếng kêu, “Nè, người có hay không? Ta đã đến.”

Đáp lại cậu là, mấy tên lang thang thương hại ghé mắt: Một người điên.

Một giờ sau, hồ ly có vẻ táo bạo không thôi.

[Người bị đùa giỡn rồi! Vương bát đản, y cho dù hiện tại lập tức xuất hiện, ta cũng sẽ không lưu lại toàn thân.]

“Bình tĩnh một chút.” Ngôn Thâm nói, gió thổi đến cậu có chút lạnh, “Ta xem y sẽ không đến đây. Ta vừa kêu la gọi y, âm thanh của ta sắp khàn.” Nghe tiếng, quả thật thực khàn khàn.

Ngôn Thâm nhìn chung quanh, đột nhiên cười khê: “Người xem, chung quanh người lang thang đều bị chúng ta dọa đi.” Cậu chỉ vào quảng trường trống trơn vô cùng ghé dựa vắng tanh.

[Là người, không phải ta, cho dù ta kêu vỡ yết hầu, cũng không có ai nghe.]

“Ách, vỡ yết hầu ~ vỡ yết hầu ~” Ngôn Thâm đột nhiên nghĩ đến vỡ yết hầu chê cười, đơn giản làm theo. Kêu xong, chính mình ha ha nở nụ cười, “Đáng tiếc nơi này không gọi là không có người.”

Hồ ly nhún mảy, dội nước lạnh nói: [Không mắc cười.]

Ngôn Thâm cười nhìn hồ ly, sau đó xoa xoa đầu của y.

“Cảm ơn. Ta hiện tại thoải mái rất nhiều.” Cậu nói, “Chúng ta trở về đi.”

[Hừ, lần sau để ta gặp được y, lột da y.] Hồ ly nhe răng nhếch miệng biểu thị công khai.

Một người một hồ, ngoan ngoãn về nhà.

Ngôn Thâm mở cửa, nhìn cha ở phòng khách xem tv. Cậu đối cha nói, “Con đã trở về.”

“Trở về vừa đúng lúc, cha đang muốn xuất môn.” Lục Nhân đứng dậy, nhắc hành lý bên cạnh sofa lên, ra cửa đi.

“Trẻ như thế?” Ngôn Thâm ngoài ý muốn.

“Đúng vậy a, chi nhánh chỗ đó có chút sai lầm, cha phải nhìn một cái. Vé máy bay đã đặt xong.” Lục Nhân cười nói, “Cha đại khái hai ba ngày sẽ trở lại.”

“Được. Vậy...cẩn thận một chút.”

“Yên tâm.”

Ngôn Thâm nhìn cha đi vào gara, khởi động xe, sau đó rời đi. Tim của cậu đột nhiên một trận đau nhức, trước mắt tối sầm, hôn mê.

Ngôn Thâm bắt lấy hồ ly cách mình gần đó, nhìn y càng ngày càng cao, càng ngày càng cao, không, là cậu ngã xuống.

“Y...đến.....”

Hồ ly sẽ không xuẩn đến lay động cậu tỉnh hỏi cậu là ai đến đây, y khiêng cậu đưa trở về phòng, động tác thật cẩn thận. Ngôn Thâm mới té xỉu không bao lâu, trước sau mới bất quá năm phút đồng hồ, mà toàn thân đỏ mồ hôi, run rẩy.

Đột nhiên, y cảm thấy cổ một trận đau đớn, cảm giác sắp hít thở không thông.

Nhất định là đã xảy ra chuyện. Ý tưởng này xuất hiện không đến năm giây, y lập tức quyết định tiến vào mộng cảnh của Ngôn Thâm.

Cho dù khả năng sẽ thương tổn đến thân thể Ngôn Thâm, nhưng mà y trông nom không được.

Thi pháp, mắt vừa nhắm, ngã vào bên người Ngôn Thâm.

16. Chương 8-1: Án Thứ Tám: Chia Lìa (1)

Cộp...cộp...cộp...

Tiếng bước chân từ đằng xa dần dần tới gần, Ngôn Thâm ở trong không gian giấc mộng nghe rất không ổn định, một loại hư hư thực thực. Quanh mình là một mảnh hoang vu hắc ám, chỉ có làm cho người ta sợ hãi tiếng bước chân tới gần mình.

“Để mi đợi lâu...” Tiếng bước chân đứng ở nơi cách mình rất gần, tiếng nói chuyện lại từ đằng xa truyền đến, là tiếng Tiểu Khuê.

“Người đến tột cùng muốn như thế nào? Mục đích của người là cái gì?” Ngôn Thâm bắt buộc chính mình

tỉnh táo lại, không phải sợ đối phương.

“Mục đích?” Tiểu Khuê cười trả lời cậu: “Ta đại đa số ăn người, lại như trước không phải thật sự người, ta mệt mỏi. Ta cũng muốn cùng người yêu cùng một chỗ, chân chân chính chính cùng một chỗ, ta muốn trở thành người bình thường. Đây chính là mục đích của ta.”

“Này không quan hệ gì tới ta! Cả nhà ta không người nào quan hệ! Tại sao kéo chúng ta vào?” Ngôn Thâm mơ hồ biết y nói người yêu là ai, nếu không đoán sai hẳn là Chung Khuê.

“Nơi nào không quan hệ?” Tiểu Khuê cười cậu ngu xuẩn: “Cha mi là con của hần, cô cô mi là con của ta, bà nội mi đều từng hầu hạ chúng ta. Nơi nào không quan hệ?”

Ngôn Thâm mím môi, trừng hắc ám, đối với nơi phát ra thanh âm, tiện đà hỏi: “Qua nhiều năm như vậy, các người chẳng quan tâm, vì cái gì hiện tại lại xuất hiện?”

“Vấn đề này hỏi rất hay, mi hẳn là đến hỏi hần.” Tiểu Khuê cười dữ tợn, “Nếu không hần phát hiện mi, ta cũng sẽ không chú ý tới mi, cũng sẽ không phát hiện biện pháp nhất lao vĩnh dật (làm một lần suốt đời nhàn nhã).”

“Cái gì biện pháp nhất lao vĩnh dật?” Ngôn Thâm tuy nhìn không thấy vẻ mặt của y, trực giác lại cảm thấy đáng sợ.

“Ta nói qua, ta mệt mỏi. Ta lười ăn người tiếp, cho nên ta tìm biện pháp nhất lao vĩnh dật.” Tiểu Khuê nói, phóng xuất ra sát ý rõ ràng.

Ngôn Thâm sợ hãi đến lui ra phía sau, đột nhiên Tiểu Khuê một tay bắt lấy cổ họng của cậu, dùng lực siết mạnh, chỉ cần vừa chuyển, Ngôn Thâm chết chắc rồi.

Ngôn Thâm thôi miên chính mình: Mộng... Này chỉ là mộng...

Quả thật, cậu không có cảm thấy đau đớn, cậu không có khả năng cảm thấy đau đớn, cho dù thật sự sẽ đau, đau cũng sẽ không là cậu.

Chẳng lẽ... “Người tính ăn ta?” Ngôn Thâm nghi hoặc, khó khăn mở miệng.

“Mi cũng bắt quá là một nhân loại nho nhỏ, ăn mi, đối ta mà nói, chỉ là vụ sự vô bổ (không có ích gì).” Tiểu Khuê há miệng khiêu khích, làm bộ muốn cắn cậu, “Ta muốn ăn là...” Đột nhiên nhướn mày nói: “Đến đây.”

[Buông cậu ta ra!] Còn không phát hiện bóng người, đã ra tiếng, đột nhiên hỏa hồ hướng Tiểu Khuê cùng Ngôn Thâm đánh tới, buộc Tiểu Khuê buông Ngôn Thâm ra. Hoặc là nói, là Tiểu Khuê tự động buông hần ra.

“Khụ, khụ, khụ...” Ngôn Thâm ngã xuống đất khụ, một lần nữa đạt được tự do, hô hấp quá lớn khiến sặc, hoặc là bị Tiểu Khuê siết bị thương yết hầu.

[Người không sao chứ!] Hồ ly chạy tới tiếp cận bọn họ, ánh mắt nhìn chăm chăm Ngôn Thâm, thẳng đến Ngôn Thâm phát tay ý bảo chính mình không có việc gì, mới yên tâm: [Dầu gì cũng là ở trong mộng của người, như thế nào uất ức như vậy?] Hồ ly nhắc nhở cậu, hết thấy cũng chỉ là mộng, hơn nữa là chính cậu mộng.

“Đại tiệc của ta.” Tiểu Khuê nhìn hồ ly, vươn đầu lưỡi liếm lau khóe miệng, phát ra tiếng tán thưởng mỹ vị, “Thật sự là thuốc bổ trăm năm khó gặp.” Y quay đầu hỏi Ngôn Thâm, “Ăn này chỉ hồ yêu, ta liền không bao giờ cần ăn người. Mi nói tốt hay không tốt?”

“Người biến thái!” Ngôn Thâm trừng y, nhìn y lộ ra tươi cười dữ tợn.

“Đa tạ khích lệ.”

“Hồ ly! Người chạy mau!” Ngôn Thâm đối hồ ly càng ngày càng tiếp cận rộng to, Tiểu Khuê tươi cười khiến cậu mao cốt từng nhiên, khiến cậu nhớ tới ác mộng tối hôm qua.

[Ta mới không cần! Lục Ngôn Thâm, người làm cái gì? Tuyệt không giống người!] Hồ ly tức giận dậm chân, kỳ quái theo lý mà nói y hẳn là đã sớm đến bên người bọn họ, lại tổng là cách một khoảng cách.

“Hắn ta muốn ăn người, người chạy mau!” Ngôn Thâm cảnh cáo y, thành tâm hy vọng y có thể nhanh lên rồi đi, lại rất rõ ràng hồ ly căn bản sẽ không để ý tới cậu cảnh cáo.

[Vây cũng phải nhìn hắn ta có ăn được hay không!] Hồ ly dừng bước lại, rốt cục chú ý tới quỷ dị quanh mình, [Làm nửa ngày, thì ra là kết giới! Khó trách ta vẫn tiếp cận không được các người!] Y tụ tập một đồng hỏa hồ sau đó vọt tới bốn phía, thành công phá hư kết giới Tiểu Khuê.

Kết giới bị phá hỏng, pháp thuật sẽ phản phệ đến trên người thi thuật giả, nhưng mà bởi vậy nhận đến trọng kích Tiểu Khuê lại lộ ra biểu tình vắn vẹo vui sướng.

“Rất tốt, rất tốt.” Tiểu Khuê ca ngợi, bị thương càng nặng tỏ vẻ hồ ly lực lượng rất mạnh, thật sự là quá tốt.

Hỏa hồ của hồ ly kịch liệt thiêu đốt toàn bộ mộng cảnh, đem Ngôn Thâm cẩn thận vây quanh, y nghiêng rằng nghiêng lợi nói: [Xem ta thiêu cháy người.] Hung tợn nhìn Tiểu Khuê.

Tiểu Khuê chỉ là cười, đối bọn họ nói: “Lần sau gặp.” Đột nhiên biến mất.

Ngôn Thâm mạnh thanh tỉnh, lập tức nhìn mặt hồ ly khẩn trương, rốt cục có thể an tâm lại. Hồ ly hỏi: [Có

nơi nào không thoải mái hay không?]

Cậu lắc đầu.

[1+1, là bao nhiêu?]

“2.” Cậu đối đáp tự nhiên.

[Quá tốt, không thương tổn đâu.] Hồ ly nhìn cậu thần trí rõ ràng cuối cùng an tâm, y sợ vừa rồi tùy tiện tiến vào mộng cảnh lại dùng hỏa hồ loạn đốt một lần, sẽ khiến tinh thần Ngôn Thâm thương tổn.

“Ta không sao, người có chuyện.” Ngôn Thâm nói, cậu nắm chặt hồ ly không buông, “Ta vừa kêu người đi mau, người sao không nghe lời?”

[Ta là sủng vật người dưỡng sao? Nói đến là đến, nói đi là đi? Nghe cái gì nói!] Hồ ly thở phì phì nói, nghe khẩu khí Ngôn Thâm cứ như là chủ nhân y.

“Mục tiêu của hần ta là người, hần ta muốn ăn người.” Ngôn Thâm nói, nghĩ đến mặt Tiểu Khuê khen không dứt miệng, nhin không được một trận run rẩy.

[Người đã nói. Nói ba lần, cún cũng chán ghét.] Hồ ly lườm cậu một cái, [Ta cũng nói, vậy cũng phải nhìn hần ta có ăn được hay không.]

Ngôn Thâm ôm lấy y, tựa đầu chôn ở thân thể lông xù y, “Ta rất sợ.”

[Nhìn ra được.] Hồ ly hậm hực nói, [Quý nhất gan.]

“Ta vốn không phải như thế.” Ngôn Thâm cọ cọ, khóe mắt có chút ướt át.

[Ta biết.] hồ ly nói, [Cho nên ta nói, tuyệt không giống người.] Trong ấn tượng Ngôn Thâm luôn rất miệng lưỡi, bộ dáng dương dương tự đắc.

Vừa rồi yếu đuối, thật sự là khiến y xem choáng váng.

“Ta không muốn mất đi người.” Ngôn Thâm tựa vào trên người y, vùi vào thân thể lông xù của y, lặp lại cùng một câu, lời nói thâm thía.

[Biết rồi.] Hồ ly ngữ khí không tốt, đều là vì che giấu câu này làm tâm tình lằng lằng.

Đột nhiên, tiếng điện thoại vang lên. Vang lên thật lâu, Ngôn Thâm mới buông hồ ly ra, lại nghe.

Là Chung Khuê gọi tới.

“Hắn ta đi tìm con, đúng không?”

“Đúng vậy.”

Song phương một trận trầm mặc.

“Đánh vỡ cục diện bế tắc là Ngôn Thâm, cậu hỏi: “Ông từ ngay từ đầu biết mục đích Tiểu Khuê?”

“Đúng vậy.”

Lại là một trận trầm mặc.

“Tôi nghĩ chúng ta không có gì để nói.” Không thể tha thứ, Ngôn Thâm nói, ngón tay nắm chặt điện thoại thực tái nhợt, sắc mặt cũng rất khó nhìn. Hồ ly đi đến bên cạnh cậu ngồi xuống, nghe trộm nội dung nói chuyện.

“Khoan đã!” Chung Khuê vội la lên, “Sau khi ta biết mục đích Tiểu Khuê, lập tức sẽ đem Lục Nhân tiến bước...” Trong đó động điểm pháp thuật nhỏ.

“Cho nên ông đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ sao?” Ngôn Thâm trào phúng.

Làm gì cùng hắn vô nghĩa nhiều như vậy? Hồ ly ở một bên kêu gào.

“Ta không phải ý tứ này. Ta là muốn theo các con liên hợp đến đối phó hắn ta.” Chung Khuê phát hiện Ngôn Thâm cũng không nói gì phải cúp điện thoại, nhanh chóng đem kế hoạch nói với cậu, “Hồ ly yêu lực cùng pháp thuật của ta hợp tác, hắn là có phần thắng.”

Hắn là? Từ không thực tế.

Ngôn Thâm đưa tay vuốt lông hồ ly, một cái lại một cái, tự hỏi có thể làm không. Một lát, cậu nói: “Ông lại đây, hay là tôi đi qua?” Ý là quyết định hợp tác.

“Ta đi qua.” Hắn nói, giấu không được vui sướng.

Cúp điện thoại, hồ ly không vui gầm nhẹ: [Ta mới không cần cùng đạo sĩ thúi hợp tác. Ta một người là có thể thu phục, người cũng quá coi thường ta!]

“Nếu có thể, ta cũng không muốn.”

[Vậy đừng hợp tác a!]

“Cùng ông ta hợp tác đối chúng ta mà nói, không có chỗ xấu. Huống hồ, nói không chừng ông ta có thể có chút công dụng.”

[Công dụng cái gì? Hắn ta chỉ là tam lưu đạo sĩ.] Hồ ly cực kỳ không nhìn nổi hắn.

“Mà ta chỉ là nhân loại bình thường, ” Ngôn Thâm tăng tăng thở dài, “Mấu chốt là ta không giúp được người, còn khả năng sẽ liên lụy người. Chung Khuê so ta hữu dụng hơn.”

[Hừ.]

“Ta không muốn mất đi người. Bất cứ một cọng rơm rạ nào có thể cứu mệnh, ta đều không muốn bỏ qua.” Ngôn Thâm tựa vào trên đầu hồ ly, nói nhỏ.

[Ta thật không quen bộ dáng người yếu thế.] Hồ ly không thể nề hà thỏa hiệp, [Ta biết. Chuyện này qua đi, ta muốn ăn tàu hủ ky chiên đến ăn no.]

“Không thành vấn đề. Người muốn ăn bao nhiêu, ta nấu bấy nhiêu.”

[Này không tồi.]

30 phút sau, Chung Khuê đuổi tới, hơn kém 20 giây.

“Trên đường gặp được một ít phiền toái.” Chung Khuê giải thích, trên người có chút bùn đất, quần áo loạn thất bát tao, may là không chặt vật, “Con nhớ rõ kia con xà yêu không?” Hắn đột nhiên hỏi.

“Nhớ rõ.”

“Nó bây giờ là thủ hạ Tiểu Khuê.” Chung Khuê mặt lạnh lùng nói, “Nó đột nhiên bò lên ta, ta cùng hắn ta đấu một hồi, mới chạy tới.”

“Tiểu Xà không phải đã...” Ngôn Thâm khó hiểu, Tiểu Xà đã chết, sao sẽ đột nhiên biến thành thủ hạ Tiểu Khuê.

“Đúng vậy hoàn hồn..., không, là khổng chế thuật.” Chung Khuê giải thích: “Chỉ cần nặn ra hình thể, sau đó thêm một bộ phận thân thể, là có thể làm ra cá thể, tiến hành khổng chế.”

[Ách?] Hồ ly nhướn mày, hứng thú lan san nhìn hấn một cái.

“Hấn đào mộ Tiểu Xà?” Ngôn Thâm nói, suy đoán này có khả năng. Tiểu Khuê đào mộ xà yêu, lấy đi thi cốt, chế tạo một con rối cho y khổng chế.

“Rất có thể.” Chung Khuê gật gật đầu, “Khó trách sẽ có yêu lực! Nhất định là xương cốt còn sót lại yêu lực!”

Không thể tha thứ! Ngôn Thâm phần nộ nắm chặt hai tay.

Giờ phút này, hồ ly đột nhiên nhỏ đứt một sợi tóc Ngôn Thâm. Ngôn Thâm bị đau, bực tức nhìn hồ ly: “Người làm gì?”

[Người xem.] Hồ ly vừa đi phòng bếp lấy một nồi cơm thừa, nắm thành nhân hình, sau đó đem tóc vừa nhỏ xuống thiếp ở bên trong, nghĩ rằng: Biến thành Lục Ngôn Thâm.

Tiếp, cơm nắm quả thực biến thành hình thể Ngôn Thâm. Chỉ là nhỏ rất nhiều lần, rất giống búp bê.

[Thật thú vị.] Hồ ly thưởng thức Ngôn Thâm cơm nắm.

Không khí đột nhiên biến cổ quái, Ngôn Thâm như trước tức giận, bắt quá là đối hồ ly, Chung Khuê ngây ngốc sững sờ. Không khí khẩn trương biến mất.

“Hồ ly! Người như vậy lừa chơi ta!” Ngôn Thâm đối con rối nắm một cái.

[Cẩn thận một chút, đứt đầu làm sao được?] Hồ ly cười to nói. Né tránh cái đánh.

Chung Khuê hồi thần, có chút mờ mịt nói: “Người ngộ tính thật cao...” Trong lòng tính toán khả năng hồ ly thành đồ đệ mình.

Ngôn Thâm một phen vắn gãy đầu của mình, không, là cơm nắm, trận hỗn chiến này cuối cùng chấm dứt. Ngôn Thâm thở hổn hển nói: “Lãng phí thức ăn.” Cơm nắm trên tay, đau khổ số phận cơm nắm.

[Ta ăn!] hồ ly đuổi tới bên người Ngôn Thâm, một hơi ăn luôn cơm nắm, [Aha, người xem, người bị ta một hơi ăn luôn.]

Ngôn Thâm mặt phát hồng, hoang mang rối loạn đảo tảo.

“Các người là không phải đang yêu đó chứ?” Chung Khuê thân là người đứng xem, phát biểu cảm nghĩ chính mình.

[Liên quan người cái rắm!] Hồ ly miệng không chọn ra câu, lại đỏ mặt, tuy nhiên lòng rất nhiều, nhìn đoán không ra mặt đỏ hay hồng.

“Chúng ta đi định ra kế hoạch tác chiến đi.” Ngôn Thâm ngược lại là khôi phục trấn định, nhanh chóng đề nghị. Cậu cầm ra giấy ghi chép trong phòng khách, “Đầu tiên, ta làm thời gian biểu.” Sau đó, viết xuống trình tự mọi chuyện phát sinh.

Chung Khuê ăn tiên đan, phân liệt ra Tiểu Khuê, Tiểu Khuê cần dựa vào ăn người duy trì sinh mệnh, qua đen là sứ giả của y.

Chung Khuê trốn thoát Tiểu Khuê, gặp được đạo sĩ, học pháp thuật.

Chung Khuê gặp được một nhà Hứa gia cùng với Tiểu Xà.

Chung Khuê gặp được bà nội, sinh hạ cha; bà nội gặp được Tiểu Khuê, sinh hạ cô cô.

Tiểu Xà gặp được ta, đưa tới Chung Khuê. Tiếp theo bị Tiểu Khuê phát hiện.

Tiểu Khuê ra mặt tập kích cha.

Lại mộng Tiểu Khuê, cũng cho thấy mục đích.

Ngôn Thâm viết xong, giao cho những người khác xem, cậu nói: “Đại khái là như thế này.”

“Thật đúng là chi tiết.” Chung Khuê nhìn nhìn, không khỏi bội phục Ngôn Thâm khôn khéo.

Hồ ly đối với nội dung trên giấy ghi lại một chút hứng thú cũng không có, vốn định mở TV ra xem, lại bị Ngôn Thâm ngăn lại.

“Đúng rồi, còn có một việc.” Ngôn Thâm cầm lấy bút, chỉ vào điểm thứ năm nói: “Ta từ lúc này bắt đầu, thân thể càng ngày càng kỳ quái.”

“Nói như thế nào?”

“Luôn cảm giác rất dễ dàng cảm thấy mệt mỏi.” Ngôn Thâm nói nhỏ.

Hồ ly nhún mào, hứng thú lan tỏa nói: [Đó là vấn đề chính người đi.]

“Này rất khó nói. Lúc ấy có phát sinh chuyện gì đặc biệt không?” Chung Khuê hỏi.

Ngôn Thâm trầm mặc một hồi, ngay cả hồ ly cũng không nói nữa, không khí ngưng trọng lên.

“Làm sao?” Chung Khuê không nghĩ tới vấn đề này sẽ khó mở miệng như vậy.

Ngôn Thâm, trả lời: “Tiểu Xà để ta xem... nguyên nhân mẹ ta tử vong, cùng nguyên nhân hồ ly ở bên cạnh ta.” Cậu đưa tay sờ sờ đầu hồ ly, lần đầu hồ ly không rống to kêu to: Không được sờ đầu của ta.

“Nguyên nhân gì?” Chung Khuê hiểu kì hỏi.

[Mắc mớ gì tới người!] Hồ ly tức giận rống hân, từ bên người Ngôn Thâm nhảy dựng lên.

“Tiểu hồ ly, đừng như vậy.” Ngôn Thâm đưa y ôm vào trong ngực, tránh cho y lại nhảy dựng lên. Cậu dùng khẩu khí bình tĩnh, cùng Chung Khuê thuyết minh toàn bộ chuyện trải qua. Vừa nói vừa sờ, cuống rốn máu chảy đầm đìa buộc cậu cùng hồ ly.

Khó được hồ ly ngoan ngoãn làm tổ trong lòng ngực của cậu, im lặng như sủng vật bình thường. Hai người tản mát ra khí tức khiến người không thể tới gần.

Chung Khuê nhìn bọn họ, thật lâu không thể nói.

“Làm sao?” Ngôn Thâm nhìn hân không thể hồi thần, nghi hoặc hỏi.

“Không, không có gì.” Chung Khuê nhanh chóng phủ nhận, nhanh chóng làm cho mình khôi phục bình thường.

[Người đạo sĩ hai quang.] Hồ ly hừ lạnh, hồ ly nhảy ra trong lòng, ngồi vào một bên xem tv.

“Tóm lại, hy vọng có thể khiến Tiểu Khuê chặt đứt ý niệm ăn hồ ly trong đầu, như vậy là đủ rồi.” Ngôn Thâm thở dài, bất đắc dĩ nhìn hồ ly, lại nhìn tình trạng Chung Khuê, lại thở dài.

“Ta... Ta đến vẽ trận.” Chung Khuê đứng dậy, bắt đầu ở bốn phía trong phòng vẽ trận.

Ngôn Thâm thở dài, dời đi tầm mắt đến trên người hồ ly thoải mái, cậu đưa tay đụng vào bộ lông hồ ly, bất lực nói: “Đừng rời khỏi ta.”

Hồ ly thân thể dừng một lát, rõ ràng không phải lần đầu tiên nghe được cậu nói như vậy, nhưng mỗi lần nghe đều có cảm xúc không giống nhau: [Nè nè nè, Lục Ngôn Thâm, đạo sĩ thú vị đang vẽ loạn nhà người, người không ngại sao?]

Ngôn Thâm ngay cả nhing cũng không nhìn, trực tiếp trả lời hồ ly: “Không ngại. Cho dù muốn hủy phòng ở đi cũng không ngại.”

Hồ ly lườm cậu một cái, không cam lòng nói: [Này tính cái gì? Đãi ngộ khác biệt? Ta thả bắn phòng ở lại không được, hấn vẽ loạn nhà người là có thể?]

“Dù sao, tình huống không giống nhau.” Ngôn Thâm yếu ớt nói, “Ta muốn bảo vệ người.”

[Không cần! Ta tự mình có thể bảo vệ mình.] Hồ ly hừ lạnh, còn bổ sung nói: [Người bảo vệ chính người cũng không khác lắm.]

Ngôn Thâm đối hồ ly không lĩnh tình mỉm cười, sau đó đứng lên, cậu rời khỏi sô pha, đi đến bên người Chung Khuê. Hấn hỏi: “Ta muốn xin giúp đỡ.”

“Còn có giúp đỡ?” Chung Khuê có chút ngoài ý muốn.

Ngôn Thâm gật gật đầu, nói: “Cô ta là bằng hữu xà yêu.” Cậu ở nơi Chung Khuê vẽ phù chú nói nhỏ: “Văn tự.”

Phù chú giống như sống lại, bề cong xoay vòng đứng lên, mực nước biến thành con rồng hồng sắc.

Chung Khuê nhìn tình cảnh này, mực trường khẩu ngốc..., bút lông trên tay hấn chỉ vào Hồng Long, vừa run rẩy vừa nói: “Ta...Ta...Ta vẽ thật lâu a!”

[Đã lâu không gặp.] Văn tự yêu quái hoàn toàn bỏ qua Chung Khuê, chào hỏi Ngôn Thâm.

“Đã lâu không gặp, thật ngại gọi người đi ra. Ta cần hỗ trợ của người.” Ngôn Thâm quay đầu hướng Chung Khuê nói: “Xin lỗi, đành phải mời người vẽ lại.” Sau đó mang văn tự yêu quái vào phòng khách.

[Lại thêm một vương bận.] Hồ ly liếc mắt nhìn văn tự yêu quái một cái nói.

“Đừng để ý đến nó.” Ngôn Thâm thỉnh văn tự yêu quái nằm trên giấy, “Có người dùng không chế thuật không chế Tiểu Xà, để cho cô ấy khởi tử hồi sinh. Bởi vì đối phương là địch nhân của chúng ta, cho nên hy

vọng người có thể hỗ trợ chế trụ Tiểu Xà.” Ngôn Thâm nói đơn giản rõ dụng ý.

[Người nói, Tiểu Xà khởi tử hồi sinh có thật không?] Văn tự yêu quái không thể tin được, ngữ khí đã có chút vui sướng.

“Đúng vậy. Bất quá, cô ta không phải thật sự sống lại, mà là bị người khống chế.” Ngôn Thâm nói, tuy rằng khiến văn tự yêu quái thất vọng có chút băn khoăn, nhưng đây là sự thật.

[Người chết không có thể sống lại, yêu quái cũng giống nhau thôi!] Hồ ly ở một bên nói nói mát.

“Hồ ly người...!” Nhất thời, ánh sáng toàn bộ u tối.

Lúc ấy, là chính rạng sáng 3 giờ.

“Bị cúp điện sao?” Chung Khuê ngẩng đầu nhìn phía trần nhà, bóng đèn ảm đạm không ánh sáng, không có bất cứ động tĩnh gì. Phù chú trong tay hắn cũng chỉ thiếu chút nữa là hoàn thành.

[Hắn ta đến đây.] Hồ ly nhảy dựng lên lập tức tiến vào trạng thái cảnh giác, hồ ly biến thành lớn nhỏ không khác kích nhà lăm, hỏa hồ xung quanh y cùng Ngôn Thâm hình thành cái lồng phòng hộ.

Ba ba ba ba ba ba

Ngoài cửa sổ bay tới một trăm con quạ đen, ra sức mổ thủy tinh, cửa sổ bị áp lực đột nhiên tới chấn vỡ, phần đông quạ đen tuôn vào, mục tiêu chỉ có một hồ ly cùng Ngôn Thâm.

“Các người chống đỡ! Ta sắp vẽ xong!” Chung Khuê kêu to, tiếp tục vẽ bùa, đột nhiên cảm thấy một trận áp lực, lui lại một cái, trên đất tự động xuất hiện nọc độc đem sàn hòa tan.

Trong bóng đêm xuất hiện, là xà yêu.

[Tránh ra!] Văn tự yêu quái đẩy hắn ra, bắt đầu cùng xà yêu triển đấu. Thật là triển đấu, hai yêu quái đều là hình rắn, quấn quanh đối phương, kiếm chế động tác song phương.

Nhưng mà, xà yêu một bên giãy dựa một bên phun nọc độc, đem sàn quanh mình hòa tan thành hố hố lỗ lỗ, cũng phá hủy phù chú ban đầu sắp hoàn thành.

“Đáng giận! Có thể đem miệng của nó khép lại hay không?” Chung Khuê căm giận nói.

Bên kia, Ngôn Thâm cùng hồ ly quạ đen quanh mình càng chết càng nhiều, có chút là Thức Thần, có chút

là quạ đen. Chúng nó mê muối mù quáng xông lại đây.

“Người đốt con kia xem.” Ngôn Thâm chỉ vào một con quạ đen trong đó. Hồ ly điều một chút hỏa hồ, lập tức công kích con quạ đen kia, quạ đen ngã xuống, mấy con quạ đen khác rối loạn một hồi lại dời về một phương hướng khác.

“Quả nhiên!” Thấy thế, Ngôn Thâm nói: “Quạ đen Thức Thần là chuyên môn dẫn đường, những quạ đen thứ khác nghe theo lệnh Thức Thần. Không có Thức Thần ở phía trước, liền sẽ đi tìm những Thức Thần khác dẫn đường.” Phân tích hoàn tất.

Hồ ly lĩnh hội, cười nói: [Chỉ cần giải quyết Thức Thần, mấy con quạ đen liền sẽ điều thú tan*.]

*Nguyên văn là thành ngữ, ý chỉ chim thú sợ hãi mà bỏ chạy.

“Ta nghĩ là đúng.” Ngôn Thâm gật đầu.

[Tuy rằng ta ưa giết sạch toàn bộ, bắt quá xem phân lượng thực thối, liền giết một bộ phận đi.] Hồ ly nói, đem hỏa lực tập trung ở quạ đen ngoài sáng dẫn dắt quần quạ đen, quả nhiên đều là Thức Thần.

Đợi đến giấy toàn bộ thiêu đốt hầu như không còn, quạ đen liền như lời hồ ly điều thú tán.

“Văn tự! Người không sao chứ?” Ngôn Thâm lúc này mới phát hiện, văn tự cùng Tiểu Xà triển đấu.

[Không sao. Bắt quá, người này loại có chút ồn ào.] Văn tự oán giận. Quả thật, Chung Khuê phía sau vẫn oa oa kêu: phù chú của ta, lại tan!

[Đừng vẽ nữa, đạo sĩ thúi. Công toi lãng phí thể lực.] Hồ ly nhạo báng.

“Hừ, cũng không biết là ai bị phù của ta trấn giữ.” Khó được Chung Khuê phản bác đúng lý hợp tình, quả thật hồ ly ở nhiều năm trước, bị phù chú Chung Khuê trấn giữ, cũng bởi vậy gặp được Lục Nhân.

“Mau gọi cô ấy đừng vắng lên!” Chung Khuê vô lực nói.

“Tuy rằng không biết người đang vẽ cái gì, bắt quá...” Ngôn Thâm quay đầu hướng hồ ly nói: “Giúp giúp hẩn đi.”

[Tuy rằng rất không muốn giúp hẩn, bắt quá...] Hồ ly như thường theo câu, [Liền nghe lời người.] một chuỗi hỏa hồ thoát ra, bao ngoài miệng xà yêu, để cho nó không thể phun nọc độc.

“Tuy rằng bị hủy một bộ phận, bất quá...” Chung Khuê học theo nói, “Hắn là rất nhanh có thể hoàn thành.”

[Dừng nháo.] Văn tự yêu quái hoàn toàn không muốn sử dụng đồng dạng câu hình.

Bỗng nhiên, quanh mình nhiệt độ không khí hạ xuống, từng trận âm phong qua thủy tinh vỡ thối tới. Ngôn Thâm ngẩng đầu nhìn hướng cửa sổ, rõ ràng phát hiện, trên cửa sổ ẩn đầy một đám bàn tay máu.

Trọng điểm là, phòng trong ngoài phòng không thấy bất luận một bàn tay nào.

[Giống như rất thú vị, ta có thể gia nhập sao?] Tiếng Tiểu Khuê truyền đến, không biết y là từ đâu vào, chờ mọi người lấy lại tinh thần, y đã đứng ở trước mặt bọn họ. Tiểu Khuê một thân hắc y, quạ đen trên vai không ngừng dùng ánh mắt lợi hại nhìn quét mọi người.

Tiểu Khuê nhìn sần, nhìn nhìn lại Chung Khuê, cười khổ nói: [Tiểu Chung hy vọng ta biến mất như vậy sao?]

Chung Khuê nhin không được phát run, mực hồng trên tay lung lay, nhỏ vài giọt trên mặt đất, lại lần nữa phá hủy phù chú. Hắn cúi đầu, căn bản không dám ngẩng đầu, mồ hôi từng giọt rơi như mưa.

Chỉ là nghe được tiếng, đầy đủ khiến hắn nhớ tới thật lâu thật lâu lúc trước, hình ảnh Tiểu Khuê bức bách hắn ăn thịt người... Đều sắp phun ra.

Lại thêm một lần, lại thêm một lần là có thể hoàn thành.

[Còn thêm một tiểu yêu quái.] Tiểu Khuê dời ánh mắt đến trên người văn tự yêu quái, chuẩn bị đem nó cùng xà yêu cùng nhau chết chung. Bên phải lại xuất hiện hỏa cầu đánh úp lại y, khiến cho y không thể không phòng vệ.

Vặn vặn vung tay lên, dễ dàng đẩy hỏa cầu ra. Chỉ là bàn tay bị hỏa hồ thiêu bị thương một chút.

Tiểu Khuê bị thương tay nắm chặt, lại mở ra, miệng vết thương tự động phục hồi như cũ.

[Còn có chương ngại lớn.] Tiểu Khuê đối mặt hồ ly, đây là bọn họ lần thứ hai chính diện giao phong. Y rõ ràng thực lực hồ ly, chỉ cần có Lục Ngôn Thâm, hồ ly cũng không có gì đáng sợ.

Vừa nghĩ đến sau khi ăn hồ ly, không bao giờ cần ăn người nữa, y liền hưng phấn đến muốn giết người.

[Lục Ngôn Thâm!] Tiểu Khuê lớn tiếng kêu gọi, [Ta để cho mi lựa chọn, là muốn ăn hồ ly quan trọng nhất của mi, hay là ăn mọi người bên cạnh mi.] Y nói, lời nói nhìn như thương lượng, lại từng câu đều là uy hiếp.

17. Chương 8-2: Ấn Thứ Tám: Chia Lìa (2)

[Ấn người cũng không khác lắm!] Hồ ly thì thầm, lại phát động công kích, hai ba hỏa cầu tấn công Tiểu Khuê, khiến y không thể không trái phải né tránh. Thẳng đến Tiểu Khuê thiết hạ kết giới hắc sắc mới thôi.

“Các người chống đỡ chút, ta sắp vẽ xong!” Chung Khuê nói, hắc vẽ thật sự sắp hoàn thành.

[Xà yêu!] Tiểu Khuê ra lệnh một tiếng, xà yêu cư nhiên tránh thoát văn tự yêu quái, lao thẳng tới Chung Khuê. Hắc lui ra phía sau một bước, vẽ một vạch cuối cùng.

Phù chú hoàn thành, kế tiếp là môi giới.

Xà yêu đánh lên Chung Khuê, khiến hắc ngã xuống đất, miệng của nó bị hỏa hồ trói chặt không thể làm ra công kích có lợi, chỉ có thể không ngừng dùng thân thể va chạm Chung Khuê.

Chung Khuê nôn ra máu do bị xà yêu đụng, coi như môi giới, niệm chú ngữ.

Phù chú, môi giới, chú ngữ. Như vậy là đến nơi. Khởi động.

Ba ba ba ba

Phạm vi phù chú là toàn bộ phòng, công năng chủ yếu là phá hư toàn bộ tổ hợp các loại yêu ma, cũng chính cái gọi là phân giải.

Cách Chung Khuê gần nhất là tiểu xà, phân giải thành từng đoạn dây thừng, bên cạnh dây thừng bám vào một mảnh vảy, đó chính là môi giới của nó; tiếp theo là văn tự yêu quái, phân giải thành một bãi mực nước hồng sắc, mực nước chính là môi giới của nó; sau đó là Tiểu Khuê, phân giải thành từng khối thịt, phân không rõ là thân thể nào, chỉ biết là là “Thân thể”, mà những khối thịt này chính là môi giới của y.

Ngôn Thâm nhìn một màn này, đều muốn phun ra.

[Thật thú vị.] Hồ ly nhìn “Thành phần” Tiểu Khuê, cười khê, tuyệt không để ý.

Ngôn Thâm dựa vào hồ ly, lảng tránh cảnh tượng đáng sợ trước mắt.

Phút chốc, quạ đen bên người Tiểu Khuê bay lên, hướng trước mặt hồ ly nhảy dựng. Xong vào kết giới.

Kỳ quái là, quạ đen thể nhưng không sợ kết giới dám xông tới, lửa đốt lông cũng không sợ, tựa như Phượng Hoàng niết bàn. Nó thừa dịp hồ ly còn chưa kịp công kích, nhanh chóng công kích liên hệ y cùng Ngôn Thâm cuồng rón.

Ngôn Thâm, hồ ly, cứ như vậy trơ mắt nhìn quạ đen, dễ dàng đem nó, cắn đứt.

“Sao..., như thế nào sẽ?” Ngôn Thâm nhìn hồ ly, khó hiểu hỏi.

Vấn đề này, hồ ly cũng muốn hỏi.

Nhiều năm trước cho tới nay, vô luận sử dụng bất cứ phương pháp nào đều không thể chặt đứt cuống rắn, cứ nhiên bị một con quạ đen dễ dàng cắn đứt.

Bọn họ kinh ngạc nhìn chăm chăm quạ đen không buông, thậm chí quên công kích nó.

Quạ đen bay đi ra ngoài, ngậm cuống rắn, đưa đến trước mặt chủ nhân nó. Để vào bên trong khối thịt, khối thịt tựa như có sinh mệnh bình thường, hấp thu cái cuống rắn mang đến yêu lực kia. Khối thịt tăng tăng thay nhau nổi lên, đánh về phía quạ đen, ngay cả quạ đen cũng cùng nhau thôn phệ.

“Không tốt! Là ký sinh!” Chung Khuê chỉ vào khối thịt kêu to, “Mau ngăn cản hẩn!”

Ngôn Thâm hồi thần, vốn muốn gọi hồ ly ngăn cản hành vi khối thịt, lại cảm giác một trận nóng rực. Cậu đưa tay, muốn đụng vào hồ ly, lại càng thêm cực nóng.

“Hồ ly, thật nóng...” Cậu hướng hồ ly cầu cứu. Cậu cảm nhận được nhiệt độ dị thường, thậm chí cảm nhận được cảm giác “Đau”.

[Như thế nào sẽ...] Hồ ly triệt mở kết giới, lại phát hiện yêu lực tự thân ùn ùn không dứt phát ra, chần cũng ngăn không được. Yêu lực khổng lồ không được bốn phía, bởi vì áp lực phía trước, dẫn đến hiệu ứng núi lửa bùng nổ.

Hồ ly lui một bước, cách Ngôn Thâm rất xa.

Đừng! Ngôn Thâm về phía trước, nhịn xuống đau đớn nóng rực, bắt lông hồ ly. Cậu nhìn chăm chăm hồ ly không dám dời tầm mắt, phảng phất không nhìn, y sẽ biến mất.

“Đừng đi!” Ngôn Thâm bắt lực nói.

[Tránh ra! Người muốn bị thiêu cháy a.] Hồ ly muốn bỏ cậu ra, lại thấy sợ hãi trong mắt của cậu. Sợ hãi mất đi mình, ánh mắt Ngôn Thâm tựa hồ muốn nói: Không sao, thiêu cháy cũng không sao.

Có sao! Có sao!

Hồ ly phát ngoan, dám đẩy Ngôn Thâm ra. Ngôn Thâm sau động tác đẩy này, ở trong mắt của cậu động tác tựa như chậm lại, đọc được tuyệt vọng cùng thống khổ trong mắt đối phương.

Tại sao thống khổ?

Ngôn Thâm đau, rõ ràng đều ở truyền đến trên người cậu, không phải sao? Không phải đều ở trên người cậu sao?

“Đừng đẩy ta ra...” Ngôn Thâm ngã xuống đất nói. Cậu nhìn hồ ly không dám chớp mắt, không dám dời tầm mắt, không dám động. Thẳng đến ánh mắt chưa xốt đến chảy ra nước mắt, thẳng đến nước mắt không thể tự khống chế chảy ra.

“Đừng...Đẩy ta ra...” Ngôn Thâm ám ách.

Hồ ly cùng cậu, nhìn cậu, thẳng đến cậu kêu gọi mình: “Hồ ly..., tiểu hồ ly...” Tuyệt vọng, hy vọng, thống khổ, yêu thương kêu gọi.

Y muốn đến gần, cũng không dám bước ra một bước.

“Cẩn thận!” Chung Khuê bỗng nhiên kêu to. Hồ ly nhìn về phía hắn, theo tầm mắt của hắn, nhìn đến vị trí Ngôn Thâm.

Đã xảy ra chuyện!

Hồ ly nhìn Ngôn Thâm, tìm không thấy chỗ không thích hợp.

Ngôn Thâm vẫn nhìn mình, cũng không nhúc nhích. Không đứng chỗ nào đâu?

Hồ ly đồng tử nháy mắt thu nhỏ lại, hoảng sợ nhìn Ngôn Thâm, nhìn bờ vai của cậu đột nhiên lộ ra một đoàn huyết nhục, tiếp thân thể cậu, sau đó là chân, thậm chí mặt từng chút từng chút bị thịt thôn phệ.

Ngôn Thâm lại như trước nhìn mình.

Người sẽ không kêu sao? Người ngu ngốc! Hồ ly muốn mắng cậu như vậy, lại nói không nên lời.

Chỉ là nhìn ánh mắt của cậu, đã nói không ra lời.

“Nhanh công kích!” Chung Khuê khó hiểu, hấn thúc giục hồ ly mau phát động công kích, ai ngờ Ngôn Thâm mất đi ràng buộc, nếu bị hỏa hồ đánh tới cũng sẽ chết.

Nếu như là hồ ly lúc trước, y có thể sẽ công kích, cũng rất thích ý công kích; nhưng hiện tại, y làm không được, y không muốn khiến Ngôn Thâm bị thương.

Ngôn Thâm vẫn nhìn hồ ly, nhìn ra y do dự, biết y không hạ thủ được. Nhịn không được nín khóc mà cười, cười đến thật hạnh phúc, cậu nói: “Người ngốc chết.” Sau đó bị khối thịt toàn bộ cắn nuốt.

[Lục Ngôn Thâm! Lục Ngôn Thâm!] Hồ ly hoảng sợ tiến lên, muốn đẩy ra khối thịt bao trùm toàn thân Ngôn Thâm, một bên động tác một bên la lên tên của cậu.

[Lục Ngôn Thâm! Không cho chết! Có nghe hay không!] Hồ ly uy hiếp đe dọa, âm thanh kích động, động tác cường ngạnh.

“Vô dụng, chúng ta đều bị lừa. Tiểu Khuê đem linh hồn của chính mình đặt ở trong con quạ đen kia, cho nên mới có thể đi vào kết giới của người.” Chung Khuê kinh ngạc nhìn Ngôn Thâm, tuyệt vọng nói.

Khối thịt trong tay hồ ly bắt đầu sắp hàng tổ hợp, tổ hợp thành một phần ba Tiểu Khuê cùng hai phần ba Ngôn Thâm, một người lại đồng thời có được hai người khí quan, bộ phận Ngôn Thâm lâm vào hôn mê, bộ phận Tiểu Khuê miệng động: [Không sai, người đã đoán đúng.]

[Vương bát dẫn!] Hồ ly giờ lên một đoàn hỏa, chuẩn bị thiêu cháy y.

[Khục khục, bình tĩnh một chút, thiêu cháy ta, tương đương thiêu cháy nó.] Tiểu Khuê ánh mắt ý bảo bộ phận Ngôn Thâm, [Chúng ta hiện tại là nhất thể.] Nói xong, hồ ly thu hồi hỏa hồ, y lộ ra tươi cười gian nịnh.

“Người thật sự là rất ghê tởm!” Chung Khuê nghiêng răng nghiêng lợi nói. Hắn không dám tới gần Tiểu Khuê, cũng vô pháp tới gần hồ ly yêu lực bốn phía. Chỉ có thể bàng quan.

[Đừng quên, ta từng cũng là một bộ phận thân thể người.] Tiểu Khuê lạnh lùng thốt. Y đối hồ ly cười nói: [Không bằng chúng ta làm giao dịch, chỉ cần người cho ta một bộ phận thân thể yêu lực cực mạnh, ta sẽ đem Lục Ngôn Thâm hoàn trả người.]

[Thật sự là công phu sư tử ngọam.] Hồ ly cười lạnh.

[Người cũng không muốn nó bị thương chứ.] Tiểu Khuê có tự tin hồ ly sẽ đáp ứng hắn.

[Ta nói người,] Hồ ly cười nói, [Đem chuyện nghĩ đến quá tốt đẹp đi.] Vươn móng vuốt để ở cổ Tiểu Khuê, đồng thời cũng là Ngôn Thâm.

[Người...]

[Liên hệ ta cùng cậu ta đã đứt. Ta như thế nào sẽ không muốn cậu ta bị thương?] Hồ ly cười đến đáng sợ, [Tự tay giết cậu ta cũng được.] Hồ ly tới gần mặt Tiểu Khuê, nóng lòng muốn thử nói: [Có muốn thử một chút hay không?] Nói xong, dùng một chút lực, chuẩn bị dùng lợi trao xé rách yết hầu đối phương.

Hồ ly từ trong mắt Tiểu Khuê rõ ràng nhìn đến hai chữ: Tính sai.

Nhịn không được nở nụ cười, tập một thân nham hiểm, đê tiện, tà ác, giảo hoạt.

[Đây chính là bộ dáng ta vốn có.] Hồ ly càn rỡ cười, khoát móng vuốt lên trên cổ đối phương, càng ngày càng dùng lực, yết hầu đối phương bắt đầu đổ máu. Hồ ly khôi phục bản tính, giờ phút này y hận không thể giết Tiểu Khuê, hận không thể giết Ngôn Thâm.

Tiểu Khuê mắt thấy hồ ly là thật muốn giết mình cùng Ngôn Thâm, quyết định tiến vào ý thức Ngôn Thâm đánh thức cậu.

[Mau tỉnh lại!] Tiểu Khuê nắm lên Ngôn Thâm trạng thái anh nhi phiêu phù ở trong ý thức hiện ra, ném ra bên ngoài.

Ngôn Thâm nhất thời tỉnh lại, nhìn đến hồ ly, còn có móng vuốt y để trên thân mình, sau đó mới cảm giác được đau đớn.

[Như thế nào? Đem người đánh thức. Người cũng quá vô dụng đi.] Hồ ly cười lạnh, kỳ quái là, trong nháy mắt nhìn đến Ngôn Thâm thanh tỉnh, dị thường cảm thấy an tâm. Lợi trao cường độ, bất tri bất giác thả lỏng rất nhiều.

“Tiểu... Hồ ly?” Ngôn Thâm nghi hoặc nhìn hồ ly, kỳ quái y vì cái gì nói với cậu lời như thế.

[Bởi vậy, người còn hạ thủ được sao?] Tiểu Khuê cảm nhận được hồ ly buông ra móng vuốt, không khỏi đắc ý hỏi.

Ngôn Thâm trừng lớn hai mắt, tìm kiếm thân ảnh Tiểu Khuê, rõ ràng âm thanh cách mình rất gần, nhưng không nhìn thấy người Tiểu Khuê. Cậu nhìn hồ ly, nghĩ mãi không thông.

[Muốn thật như người tưởng, khó tránh cũng quá khinh địch.] Hồ ly vừa mới thả lỏng móng vuốt, lại lần nữa nắm chặt cổ Ngôn Thâm, đồng thời cũng là Tiểu Khuê.

“Hồ ly?!” Ngôn Thâm đau đến mau nói không nên lời, hồ ly trên mặt ngoan kinh, rõ ràng là hướng về phía cậu. Tại sao? Tại sao chứ. Cậu không hiểu.

Thẳng đến cậu theo song mầu hỏa hồng của hồ ly nhìn mặt mình, mới giật mình thấy, bộ dáng mặt của cậu đã vận vẹo thành đáng sợ. Rõ ràng là một người, lại đồng thời có khí quan hai người.

[Người phát hiện rồi.] Hồ ly chú ý tới Ngôn Thâm ngộ đạo, cười nói, móng vuốt y tuyệt không thả lỏng.

[Chẳng lẽ người tuyệt không để ý Lục Ngôn Thâm?] Tiểu Khuê bị thương rất nặng, nếu là hồ ly thật đem y cùng Ngôn Thâm bóp chết, như vậy y cũng sẽ chết thật, biến mất.

Đương nhiên không thêm để ý. Hồ ly cười cười. Móng vuốt siết càng sâu, [Người sẽ không trách ta chứ?] Y hỏi Ngôn Thâm, đối với đáp án đã định liệu trước.

“Đương nhiên sẽ không, ” Ngôn Thâm đưa bàn tay, cậu cười nói: “Tay của ta còn có thể động nha.” Dem móng vuốt hồ ly hướng chính mình áp chế càng sâu, miệng vết thương chảy ra máu, chỉ là cũng không nhịn được.

[Người muốn chết à!] Tiểu Khuê kêu to, hành vi Ngôn Thâm không muốn sống, thật dọa đến y. Nếu đối tượng ký sinh chết đi, y cũng sẽ cùng chết đi.

Y còn chưa muốn chết!

[Xem đi. Ta nói qua người khó tránh cũng quá khinh địch.] Hồ ly đạt được cười, phối hợp Ngôn Thâm, từng chút từng chút xâm nhập cổ của y.

“Ta nghĩ, ta biết cái ý nghĩa mộng kia.” Ngôn Thâm dùng biểu tình tỉnh ngộ nói, “Mộng đúng là ngược lại. Tuy rằng cuống rốn chúng ta quả thật đứt, bắt quá trên thực tế biến mất... Không phải mọi người, ” Cậu ôn nhu cười nói, “Mà là ta. Chỉ ta mà thôi.”

[Người mới biết được, gốc chết.] Hồ ly cũng cười. Kỳ quái là, Ngôn Thâm phảng phất có thể nhìn đến lệ quang trong mắt của y, nhất định là máu chảy quá nhiều, đến xuất hiện ảo giác.

Đưa tay đụng vào mặt hồ ly, lông xù, thật là thoải mái. Chỉ là...

“Chỉ là, rất phồng tay.” Ngôn Thâm lại lần nữa bị hồ ly hỏa thiêu đến, cảm giác nóng rực, làm cho cậu không thể không thu hồi tay.

[Gốc quá.] Hồ ly nói.

[Đồ điên, các người đều là đồ điên.] Tiểu Khuê chuẩn bị cùng Ngôn Thâm thân thể chia lìa, từng chút từng chút tập trung khí quan chính mình.

[Người cho rằng người thoát được sao?] hồ ly ngăn lại hành động Tiểu Khuê, dùng hỏa hồ kích thích khí quan tụ tập, khiến khí quan không dám áp sát.

“Hồ ly, hồ ly...” Ngôn Thâm hữu khí vô lực kêu thảm.

[Làm gì!] Người sắp chết, không muốn nghe xui khiến. Hồ ly ngữ khí vô tình tới cực điểm, động tác lại thả nhẹ không ít.

“Thật nóng.” Ngôn Thâm lắc đầu, vừa nóng vừa đau, lần đầu tiên trong đời biết tư vị đau đớn, nhưng cũng là một lần cuối cùng. Bất quá nếu có thể, cậu muốn có thể không cần. “Có thể hay không...Dùng phương pháp tốc chiến tốc thắng...?” Chết cũng phải chết một cách thống khoái.

[Vậy người chết nhanh lên.]

“Ta... Cũng muốn...” Ngôn Thâm bất đắc dĩ nhắm mắt lại, sau đó mở, kỳ quái ý thức vô luận như thế nào cũng sẽ không biến mất, “Hay là người lại dùng lực một chút?”

[Như vậy a.] Hồ ly dùng lực, nôn máu ra, Ngôn Thâm lại như trước không có dấu hiệu tử vong.

“Không được..., hay là rõ ràng ngoan một chút..., người trực tiếp vặn gãy đầu của ta.” Ngôn Thâm đề nghị.

[Rất ghê tởm, ta mới không cần. Rõ ràng ta dùng hỏa hồ thiêu mới tốt.]

“Đừng... hỏa hồ vừa nóng vừa đau...”

Một người một hồ, bắt đầu thảo luận kiểu chết nào. Không để ý sinh tử.

Tiểu Khuê quả thực không thể tin được chính mình tận mắt nhìn thấy, như thế nào sẽ có nhân loại cùng yêu quái kỳ quái như vậy.

“Ta nói các người, đừng bỏ quên ta.” Chung Khuê đi đến bên người bọn họ, cầm lấy một đồng phù chú hắc vừa rồi vẽ hướng Tiểu Khuê thiếp trên người Ngôn Thâm.

[Làm gì, đạo sĩ thúí?] Hồ ly hồ nghi nhìn hắc.

“Kính nhờ, đạo sĩ ta cũng không phải là là hàng giả.” Chung Khuê rõ ràng xanh cả mặt, cũng không quên vì mình biện hộ, “Đây là phong ấn phù. Ta trước đem Tiểu Khuê phong lên, miễn cho hắc rời khỏi thân thể Ngôn Thâm.”

[Không cần người, ta cũng sẽ không để hắc ta rời đi.] Hồ ly khinh thường nhìn hắc.

“Tiểu Khuê vừa rời Ngôn Thâm, Ngôn Thâm lập tức sẽ chết. Người tin hay không.”

[Hắn không rời đi Ngôn Thâm, Ngôn Thâm cũng rất nhanh sẽ chết, người tin hay không.] Hồ ly nhú mày, nhìn hai quang đạo sĩ trước mắt này.

“Kính nhờ, ta là muốn cứu thằng bé. Lỗ mãng giống như người như vậy.” Chung Khuê chịu không nổi nói, “Ngôn Thâm rõ ràng cũng không cần chết.”

[Đạo sĩ thúì, có chuyện nói mau, có rắc mau thả! Lão tử không thời gian cùng người vòng quanh!] Hồ ly dưới tình thế cấp bách, ngay cả lời thô tục nghe cũng chưa từng nghe qua đều nói ra khỏi miệng.

“Hồ ly...” Ngôn Thâm khiển trách khế gọi.

“Gấp cái gì, ta muốn nói.” Chung Khuê cầm ra một bình thủy tinh, vốn là đặt ở phòng bếp, Ngôn Thâm chuyên môn lấy đến yêm chế đồ chua, bị hắn đem ra.”Chúng ta phải đem Tiểu Khuê chuyển qua cái chai này, sau đó phong lại. Cái chai này nhưng là cực phẩm, nhiều năm đặt chỗ râm mát, cho nên tích không ít âm khí. Lấy đến phong ấn quỷ quái yêu ma thích hợp nhất.”

[Ai quản cái chai của người, dùng được hay không a!] Hồ ly rất muốn phóng hỏa hồ thiêu hắn.

“Trọng điểm là, đem Tiểu Khuê chuyển qua này cái chai có phiêu lưu.” Chung Khuê nhìn nhìn tình huống nói: “Ngôn Thâm bị người chính nửa chết nửa sống, nếu Tiểu Khuê không phụ thân thêm hắn vừa hấp thu yêu lực trong cuồng rốn cứng rắn chống, chỉ sợ sớm chết. Các người còn nhàn rỗi thảo luận chuyện chết kiểu nào.”

[Đừng nhắm, cẩn thận ta thiêu cháy người!] Hồ ly càng ngày càng giống hắc đạo, hướng một đường không lối về thẳng đi.

“Cho nên...” Chung Khuê nhìn Tiểu Khuê, xanh cả mặt, có chút run rẩy hỏi, “Cần phối hợp của người.” Hắn vẫn rất sợ y.

[Khỏi phải mơ tưởng.] Tiểu Khuê lập tức cự tuyệt hắn.

“Người... Người là muốn bị hồ ly xé rách, thiêu cháy, hay là muốn đi vào trong bình?” Chung Khuê ra điều kiện, tuy rằng ngữ khí của hắn thực yếu, bộ dáng không phục người. Nhưng là, lợi trước hồ ly cùng Ngôn Thâm điên cuồng, so bất cứ điều kiện còn có sức thuyết phục hơn.

“Làm gì phiền toái, hồ ly người lại dùng lực chút, ta liền chết rồi.” Ngôn Thâm thuận thế nói, đạt tới hiệu quả mười phần đe dọa.

[Không thành vấn đề.] Hồ ly cười, lập tức phối hợp.

[Ta vào trong bình.] Tiểu Khuê lập tức thay đổi tâm ý.

“Được... Rất tốt.” Chung Khuê run rẩy nói, “Ta cần một bắt cầu.” Hồ ly đưa tay, lập tức ở bình cùng trên người Tiểu Khuê đáp một đạo hỏa hồ.

[Sau đó đâu.]

“Sau đó, Tiểu Khuê tất yếu chậm rãi đi qua. Tương đối phiền toái là, sau khi Tiểu Khuê rời khỏi Ngôn Thâm, khẳng định không chống đỡ nổi.” Chung Khuê ảo não nói.

[Cho nên, cậu ta vẫn là sẽ chết.] Hồ ly nói. Đạo sĩ thúi dám nói đúng, y lập tức thiêu cháy hẳn.

“Người vốn sẽ chết không phải sao?” Ngôn Thâm nói, an ủi hai người kia, trên người Tiểu Khuê ở hồ ly giám thị từng chút từng chút chuyển qua cái chai, đau đớn trên người cậu cùng cảm giác gánh nặng lại càng ngày càng nặng.

[Hiện tại không cho chết.] Hồ ly nói, thu hồi nanh vuốt, dùng bàn tay mềm mại ngăn chặn vết thương trên cổ Ngôn Thâm.

Ngôn Thâm nhìn hồ ly hồ khuôn hồ dạng nhện không được muốn cười, cậu yêu một con yêu quái hồ ly, hơn nữa lập tức phải chết tại trên tay y. Đây chính là cái gọi là thích đến chết sao?

Hồ ly minh mục trương đảm (chẳng kiên nhẫn) quan tâm, cậu có thể minh mục trương đảm nhìn.

“Tiểu hồ ly, ta rất thích ngươi.” Ngôn Thâm cười nói, mỗi một lần thông báo hồ ly phản ứng giống như cũng không quá quan tâm, thật sự rất thú vị. Vốn cậu tưởng, cho dù cậu phải thông báo một vạn lần cũng không có gì, đáng tiếc không cơ hội.

Thực xin lỗi, ước định ăn tàu hủ ky chiên đến ăn no, không thể thực hiện.

Nhớ rõ phải đem mộ Tiểu Xà trở về, đừng cho cô ấy đi còn không an bình.

Còn có, còn có...

“Ba sẽ khóc...” Ngôn Thâm nghĩ đến cha nhện không được thở dài.

[Ngươi đừng nói nữa!] Ngôn Thâm mỗi một câu nói, đều sẽ khiến miệng vết thương tràn ra máu càng nhiều.

Thời gian dài trôi qua, Tiểu Khuê cũng rời khỏi thân thể Ngôn Thâm, Chung Khuê phong ấn y còn mượn một chút yêu lực hồ ly, để y không trốn ra được nữa.

[Lục Ngôn Thâm! Lục Ngôn Thâm!] Hồ ly đột nhiên gấp gọi, y phát hiện nhiệt độ cơ thể Ngôn Thâm không ngừng giảm xuống, biểu tình cũng hỗn loạn, tiến vào trạng thái hôn mê.

[Lục Ngôn Thâm! Người không được chết! Người muốn chết, ta liền ăn quỷ thích khóc! Không cho chết, có nghe hay không! Mau tỉnh lại, nói với ta! Nói với ta a!]

Vừa mới bảo người không được nói, hiện tại lại bức người nói chuyện. Chính sách tàn bạo a chính sách tàn bạo. Ngôn Thâm muốn cười lại cười không nổi, ý thức cậu tựa hồ cách mình thực xa xôi.

[Không cho chết, có nghe hay không!] Tiếng hồ ly càng ngày càng xa.

Ừm, hồ ly, thật sự không muốn để ta chết. Vậy giúp ta kêu xe cứu thương đi. Ngôn Thâm lâm vào hôn mê triệt để, ngay cả tiếng kêu đều nghe không được.

Toàn bộ thế giới, cũng chỉ còn lại một mình cậu.

[Lục Ngôn Thâm! Người làm gì!?] Hồ ly kêu gào, thường thường lay động thân thể Ngôn Thâm, [Giả chết cái gì? Đừng náo loạn, nhanh tỉnh lại!]

“Mau chóng đưa đi bệnh viện!” Chung Khuê dồn dập nói, ánh mắt của hắn so hồ ly khẩn trương rất nhiều, hắn không giống hồ ly tưởng rằng Ngôn Thâm là vô địch, hắn biết nhân loại có bao nhiêu yếu ớt.

Hắn vươn tay, muốn giúp Ngôn Thâm cầm máu.

[Đừng chạm vào.] Hồ ly phản nộ.

Chung Khuê bất đắc dĩ nói: “Lại không cầm máu, thằng bé nhất định phải chết.”

[Vậy cũng không tới phiên người.] Hồ ly ánh mắt lạnh lùng, lườm mắt nhìn hắn, thị uy nói.

“Kính nhờ, người hiện tại yêu lực không ổn định như vậy, nếu tiếp tục lưu lại bên người Ngôn Thâm. Người sẽ giết thằng bé.” Chung Khuê nói, ngoài ý muốn hồ ly không phản bác hắn, dị thường im lặng.

[Cũng bởi vì cậu ta là nhân loại.] Cho nên không thể tiếp cận y sao? Hồ ly, lần đầu tiên có cảm giác vô vọng. Nhượng ra không gian để Chung Khuê tiếp cận Ngôn Thâm.

“Không có thời gian sâu não, nhanh chóng lên!” Chung Khuê đè nặng miệng vết thương, dồn dập nói, “Người công nó tới cửa, ta đi kêu taxi.”

[Chúng ta đi Quỷ đạo.] Hồ ly tại bốn phía bọn họ giờ lên hỏa hồ, cửa Quỷ đạo nhanh chóng mở ra.

“Ngôn Thâm máu chảy thành như vậy, người không sợ nó bị quỷ ăn luôn?” Chung Khuê nghi hoặc nhìn y, hẳn không đi qua Quỷ đạo, nhưng lúc trước sư phụ có nói chuyện có liên quan Quỷ đạo.

Quỷ đạo chính là một ít đường cô hồn dã quỷ, cũng chính là thế giới kia ngoài thế giới hiện thực.

[Yên tâm.] Hồ ly nói, gợn gàng công Ngôn Thâm, hướng Quỷ đạo đi. Chung Khuê dè nặng miệng vết thương Ngôn Thâm không dám thả, gắt gao đi theo bên người hồ ly.

Ngắn ngủi một phút đồng hồ, không, có lẽ ngắn hơn, lại làm cho Chung Khuê đại khai nhãn giới.

Ngôn Thâm máu quả thật đưa tới quỷ mị, sau đó những quỷ quái mơ ước Ngôn Thâm, có một chút động tác nhỏ bé, lập tức bị hỏa hồ thiêu đốt hầu như không còn.

Dọc theo đường đi, thiêu cháy không ít.

Hồ ly yêu lực không giảm ngược lại còn tăng, tình huống càng thay đổi càng mãnh liệt. Nếu không phải mặt hồ ly lông xù đều cau cùng một chỗ, hẳn khẳng định sẽ tưởng rằng hồ ly chính lấy giết quỷ quái làm vui.

[Đến.] Hồ ly nhảy vào chỗ ánh sáng, vừa nhắc mắt chính là bệnh viện.

“Thật nhanh. Quá tốt. Quá tiện.” Chung Khuê kinh ngạc nói ra cảm tưởng kỳ quái.

[Tốt cái đầu của người.] Hồ ly lạnh lùng nói. Đến phòng cấp cứu.

Chỉ là... vách tường quanh mình bắt đầu cháy đen, nhiệt độ không ngừng tăng lên, song sắt bên cạnh bệnh viện bị nung nóng lên, bình dưỡng khí sinh ra nhiệt do khúc xạ*. Còn như vậy tiếp tục, bệnh viện sớm hay muộn sẽ nổ tung.

*Theo mình đoán có lẽ bình oxy khi gặp nhiệt độ cao sẽ nổ tung tương tự như vũ khí nhiệt áp.

“Ta nói người a, ” Chung Khuê dừng khí phồng lên, quyết định cùng hồ ly nói, “Người không thể đợi ở trong này.”

[Tại sao?] Hồ ly hỏi.

“Bởi vì nơi này là bệnh viện, có rất nhiều bình dưỡng khí...”

[Cho nên?]

“Cho nên... Cho nên quá nóng sẽ nổ, rất nguy hiểm. Nếu nổ thật, Ngôn Thâm cũng nhất định sẽ chết.”

[Cậu ấy sẽ không chết!] Hồ ly miễn cảm gào thét.

“Không có.” Sợ hồ ly không chế hỏa hồ thiêu chính mình, đành phải phối hợp nói, “Nhưng là người lại chờ ở đây..., bệnh viện này tất cả mọi người chết chắc rồi...”

[Người nói cái gì?] Hồ ly hung tợn trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi, từng chữ từng chữ nói, [Cũng bởi vì ta là yêu quái,] Cho nên không thể chờ ở trong này? Không thể chờ ở bên người này?

Hồ ly biểu tình rất khủng bố, nhưng vì chúng sinh trong bệnh viện, Chung Khuê phồng lên dũng khí nói: “Không, không... Không chuyện này.” Kỳ thật hắn rất muốn nói đúng, không sai.

Nhưng mà, sắc mặt hồ ly lại càng ngày càng khó coi, ngay cả lông xù trên mặt đều vằn vẹo.

[Cậu ấy giao cho người.] Hồ ly đẩy Ngôn Thâm cho Chung Khuê, Chung Khuê nhanh chóng tiếp được cậu, lưu luyến không rời nhìn Ngôn Thâm.

Chung Khuê có chút kinh ngạc, mờ mịt ôm Ngôn Thâm.

[Nếu có gì không hay xảy ra, ta liền ăn người, khiến người trọn đời không được siêu sinh.] Hồ ly cảnh cáo, nói xong, cũng không quay đầu lại rời đi.

Chung Khuê chậm rãi từ kinh ngạc hồi thần, khiếp sợ nghĩ: Cho dù thật sự có gì không hay xảy ra, cũng là người làm hại a!

Lúc này mới sốt ruột đem Ngôn Thâm đưa đi cấp cứu.

Nhưng mà, hồ ly đi lần này, không còn trở lại.

18. Chương 9: Án Thứ Chín Hồ Ly Đón Dâu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lục Ngôn Thâm năm nay 28 tuổi, thân cao 175 cm, nặng 62 kg. Lấy dáng người nam tử trưởng thành bình thường mà cân nhắc, có xu thế nhẹ. Trước mắt làm việc ở cao ốc thương mại cách nhà mình không đến ba con phố, gần đây lên chức quản lý. Lương một năm không ngừng tăng lên theo cấp số nhân, lấy góc độ phụ nữ đến xem, cậu là đàn ông độc thân hoàng kim được mọi người công nhận!

Lục Ngôn Thâm gần đây ham mê, thời gian nhiều nhất, đọc cổ tích cho em gái cùng cha khác mẹ nghe. Nếu như bị nữ viên chức công ty nghe được, chỉ sợ ánh mắt sẽ từ tình yêu chuyển biến thành khát khao.

“Thật lâu thật lâu lúc trước...” Ngôn Thâm ngồi ở bên giường đọc cổ tích, em gái tinh quái theo dõi cậu.

“Anh hai, em hỏi anh.” Em gái đột nhiên đánh gãy, Ngôn Thâm ngừng lại, từ lúc cô bé không thành thật hết nhìn đông tới nhìn tây, liền có dự cảm sẽ bị cô bé đánh gãy, cho nên cậu không ngoài ý muốn chờ đợi vấn đề của em gái.

Em gái đầy mặt hoang mang hỏi: “Thật lâu thật lâu lúc trước là bao lâu lúc trước?” Vấn đề này nhen ở trong lòng đã lâu rồi, bình thường hỏi ba ba, cũng chỉ sẽ được đáp án “Thật lâu thật lâu lúc trước chính là thật lâu thật lâu lúc trước” linh tinh.

“Rất cuộc là bao lâu lúc trước a?” Em gái nghiêng đầu, nghĩ mãi không thông.

Ngôn Thâm cười cười, sờ sờ đầu em gái nói: “Anh nghĩ nghĩ...” Ngôn Thâm lâm vào tư tưởng lổ xoáy của mình, hồn nhiên bất giác tự cổ tự nói, “Thật lâu thật lâu lúc trước chính là lâu đến mọi người đều quên.” Hình như là trả lời vấn đề của cô bé, lại giống như lằm bằm lằm bằm.

“Đó là bao lâu?” Em gái tuyệt không tha, không có được đáp án thì không thể. Bởi vậy có thể thấy được, em gái tương lai rất có tiềm năng làm phóng viên.

“Chắc mấy trăm năm đi.” Ngôn Thâm lấy lại tinh thần, trả lời bé.

“À.” Cô bé rất cục thỏa mãn, ngoan ngoãn nằm xuống nghe cổ tích.

Tiếng nói Ngôn Thâm không cao không thấp, so nghe cổ điển nhạc còn tốt hơn. Bình thường Ngôn Thâm ngay từ đầu kể chuyện xưa, em gái đã buồn ngủ. Kỳ quái là, hôm nay cô bé tinh thần đặc biệt tốt, nội dung vở kịch đã kể một nửa, còn chưa có hiện tượng ngủ say.

Xem ra em gái đổi chuyện xưa này có hứng thú lớn, lần sau vẫn là bớt mượn quái đàm Nhật Bản, miễn cho đổi lấy hiệu quả ngược lại. Em gái không ngủ, cậu chỉ có thể kể tiếp, thẳng đến câu chuyện kết thúc mới thôi. Như vậy mệt chết đi.

Câu chuyện hôm nay là hồ ly đón dâu, tự thuật một phụ nhân lòng tham trộm đi kim bôi tửu của hồ ly, sau đó hồ ly dựa vào chén rượu... cũng chính là tang vật, bức bách phụ nhân đem nữ nhi gả cho nó. Phụ nhân không thể nê hà (không làm gì được nó), đành phải đem nữ nhi giao ra. Hồ ly vui vui vẻ vẻ cười tân nương, sau đó liền biến mất.

Kỳ thật câu chuyện này dừng ở đây, nhưng Ngôn Thâm vụng trộm bỏ thêm một chút nội dung vở kịch, khiến câu chuyện có kết cục thật đáng mừng.

Sau này, tân nương hồ ly chậm rãi yêu thương hồ ly, hai người yêu nhau vĩnh viễn cùng một chỗ...

Ngôn Thâm bắt tri bắt giác ngừng lại. Em gái ở một bên thúc giục: “Sau đó đâu? Sau đó đâu?”

“Sau đó là từng ngày sinh hoạt hạnh phúc.” Ngôn Thâm nói xong kết cục tự biên, tổng kết toàn bộ câu chuyện.

“Thật tốt nha.” Em gái mơ mộng nói, “Em cũng muốn gả cho hồ ly.” Ngày hôm qua nói muốn gả cho hoàng tử, hôm trước nói muốn gả cho Aladdin, em gái Ngôn Thâm không ngừng biến hóa.

“Có thể a. Nếu lúc ba mẹ trở về, mang theo kim bôi tửu. Anh đây sẽ đem em đưa hồ ly, làm tân nương của nó.” Ngôn Thâm cười nói, nhéo nhéo mũi em gái, “Rất muộn, mau ngủ đi.” Ở trên mặt cô bé thơm một cái.

“Ngủ ngon.” Em gái cũng cho anh trai một nụ hôn ngủ ngon.

“Ngủ ngon.” Ngôn Thâm đi ra cửa, thuận tay tắt đèn. Cửa vừa đóng, Ngôn Thâm biểu tình suy sụp xuống.

Hồ ly...

Nghĩ đến vẫn khiến ả ả đau, cậu thà rằng quên đoạn ký ức này, cũng không muốn tưởng niệm y từng chút nhỏ giọt, tưởng niệm y dứt khoát kiên quyết rời đi.

Sờ cổ, phẳng phất còn cảm giác đau đớn đâm vào làn da, mà cảm giác đau đớn cũng chỉ là một phần ngàn trong lòng. Vết thương bé nhỏ không đáng kể, lại là hồ ly lưu cho cậu. Lưu lại, chỉ có vết sẹo hồng sắc mờ nhạt trên cổ.

Đối Ngôn Thâm mà nói, lại đủ một đời. Luôn cảm giác đoạn thời gian cùng hồ ly cùng một chỗ đó, là thật lâu thật lâu lúc trước.

Nhưng mà, cậu lại không quên nó.

Nói, thân là con trai lớn của nhị lão Lục Nhân cùng Triệu Thi Vân, hai người ở Nhật Bản hưởng tuần trăng mật thứ hai của bọn họ. Bọn họ có thể ở bình thường ngày bứt ra đi hưởng tuần trăng mật thứ hai, nhờ có Ngôn Thâm cường lực tương trợ. Ngôn Thâm vì bọn họ xin nghỉ một tuần, để ở nhà chiếu cố trẻ con. Hơn nữa, hành trình hưởng tuần trăng mật thứ hai bao gồm vé máy bay, tất cả đều là Ngôn Thâm giúp bọn họ chuẩn bị tốt.

Bởi vậy, nhị lão nói cái gì cũng muốn mang đồ lưu niệm tốt nhất trở về.

Ngày thứ nhất, Lục Nhân nhìn trúng một siêu đặc biệt ống tiết kiệm mèo Chiêu Tài*, nhất thời xúc động, adrenalin tăng vọt, coi trời bằng vung, không nhìn Ngôn Thâm yêu thích như thế nào, đem nó mua hạ!

*Ống heo mèo chiêu tài:

Mua xong trong nháy mắt, Lục Nhân trong đầu chỉ có một chữ “Thích”. Bất quá sau đó liền thống khổ. Ngôn Thâm giúp nhị lão an bài hành trình có rất nhiều chùa miếu cao ngất cùng với hoạt động leo núi, Lục Nhân ôm ống heo 3kg trèo lên trèo xuống, mồ hôi ướt đầm, bắt diệp nhạc hồ.

Thua người không thua trận, Triệu Thi Vân trong một đại siêu thị bán bông tắm bói toán, phương pháp là đem bông tắm tạo hình kim ngư để vào trong nước, mười phút sau, nó sẽ bành trướng gấp trăm lần, sau đó sống lại như người thôi. Phương pháp chân chính là, đem nó bỏ vào trong nước, mười phút sau, bông tắm kim ngư sẽ bành trướng gấp mười, hơn nữa sẽ từ màu xám chuyển thành đỏ cam vàng lục lam chàm tím bảy màu sắc. Y theo màu sắc kim ngư hiện ra, đối chiếu bản thuyết minh kèm theo bông tắm, là hoàn thành bói toán bông tắm.

Triệu Thi Vân nhất thời vui sướng, mua một hộp.

Đáng tiếc là, Lục gia từ trên xuống dưới, không có người nhìn xem biết bản thuyết minh kèm theo bông tắm.

Hôm nay là ngày cuối cùng hưởng tuần trăng mật thứ hai, hành trình là leo lên núi Phú Sĩ... sát vách núi, sau đó vừa ngâm ôn tuyền xem núi Phú Sĩ, Lục Nhân nắm tay Triệu Thi Vân, lòng tràn đầy hoan hỉ nhìn bao lớn bao nhỏ vật kỷ niệm của hai người.

“Ngôn Thâm nhìn đồ lưu niệm nhiều như vậy, nhất định sẽ rất vui vẻ.” Lục Nhân nói.

“Đúng vậy.”

“Trên núi không khí thật tốt.” Hắc thở sâu, cảm thán nói. Đô thị không có không khí thanh tân (trong sạch, tươi mát) như vậy, không trung cũng không có sáng sủa như vậy.

“Ngày hôm qua em dùng bông tắm bói toán, kim ngư của em là màu cam, hình như là liên quan đến duyên phận.”

Triệu Thi Vân cao hứng phần chân nói.

“Nói không chừng hội ngộ được chuyện tốt.” Hắc nói.

Đi tới đi lui, đột nhiên mây đen dày đặc, tựa hồ trời muốn mưa.

“Giống như trời muốn mưa!” Cô ngẩng đầu nhìn không trung, sắc trời vốn sáng sủa trong nháy mắt mây đổi màu, cô nhanh chóng thúc giục Lục Nhân đến dưới bóng cây trú mưa.

“Không xong, không biết đồ lưu niệm có thể ướt hay không.” Lục Nhân lo lắng nhìn đồ lưu niệm, lật lật vật phẩm bên trong tương đối dễ dàng ẩm ướt.

“Anh xem!” Triệu Thi Vân chỉ chỉ phương xa, cô mang ngữ khí hưng phấn nói.

Lục Nhân ngẩng đầu, nhìn đến phương xa một đám người vây quanh, cảm giác rất náo nhiệt. Trọng điểm là, chỗ đó có sắp xếp thành lều.

“Đi! Chúng ta đi tránh mưa.” Hắn quyết định thật nhanh, bắt đầu thu vào đồ vật, nắm tay Triệu Thi Vân hướng lều đi.

Đi tới đi lui, đột nhiên cảm giác được gió nhẹ thổi qua. Không biết, bọn họ tiến vào thế giới kia.

“Ngượng ngùng, quá rầy.” Lục Nhân nói một hơi tiếng Nhật không được lưu loát lắm, đối “Mọi người” bên trong nói.

Phút chốc, “Mọi người” yên tĩnh trở lại, chính tề nhất trí hướng Lục Nhân cùng Triệu Thi Vân nhìn lại.

“Soạt” một tiếng, sợ tới mức Lục Nhân cùng Triệu Thi Vân cầm khẩu, không dám lên tiếng nữa.

Từ bên trong chỗ tối, chậm rãi đi ra một nam tử một thân mặc hồng y, sắc tóc đỏ hồng dài theo bước chân nhẹ nhàng phiêu dật, từng bước lưu tâm.”Mọi người” chia ra nhượng một lối đi, để nam tử thông qua.

Lục Nhân cùng Triệu Thi Vân nhìn nam tử, ngẩn người.

Chưa bao giờ thấy qua nam tử tuấn mỹ như vậy, trong lúc giơ tay nhắc chân ưu nhã lại không mất lưu loát, mỗi một bước đi đều làm người ta không thể không nín thở mà chờ, rất sợ một hô hấp liền phá hủy mỹ cảm.

Nam tử tuấn mỹ đứng lại, đối với hai người cười, hai người thiếu chút nữa chân không đứng vững, y vươn tay thỉnh người nhượng ra vị trí, nói: [Hoan nghênh tới tham gia hôn lễ của ta.]

Thì ra nam tử sở dĩ mặc xiêm y hồng diễm hoa lệ, là vì hôm nay là ngày vui của y.

Hơn nữa nam tử nói một hơi lưu loát Trung văn, Lục Nhân thất thần hồi lâu, rốt cục tìm được âm thanh của mình, hắn đối nam tử không lưu loát nói: “Chúc mừng chúc mừng!”

[Bên ngoài mưa to, thỉnh tất cả lưu lại uống chén rượu mừng, lại đi.] Nam tử thân mật mời, hai người cũng không có lý do cự tuyệt, giữ lại.

Nam tử trở lại nơi vốn là chủ vị của mình, người khác phân chia ngồi trở lại vị trí chính mình. Buổi tiệc lại bắt đầu nóng lên, kỳ quái là, rõ ràng người an vị ở bên cạnh bọn họ, Lục Nhân cùng Triệu Thi Vân luôn không nghe rõ bọn họ đang nói cái gì đó.

Cảm giác này, vừa không phải tiếng Nhật, cũng không phải Trung văn. Khuông khuông hồ hồ hư ứng tất cả câu chuyện, cùng người bên cạnh giao tế.

Uống ba chén rượu vàng vào bụng, Lục Nhân cùng Triệu Thi Vân đầu bắt đầu hỗn loạn, sự vật quanh mình bắt đầu mơ hồ. Hoặc là sự vật quanh mình chưa từng rõ ràng. Triệu Thi Vân nhìn phía tân lang tuấn mỹ vô cùng kia, rõ ràng phát hiện bên cạnh y thể nhưng không có bóng dáng tân nương, cô hết nhìn đông tới nhìn tây, tìm kiếm tân nương.

“Kỳ quái...” Cô nỉ non, “... Tân nương đâu?”

Lục Nhân hỗn hỗn động động nhìn trên bàn đồ ăn lấp lờ sáng bóng, lần đầu tiên thấy có người dùng đồ ăn cao cấp làm “bàn tiệc”, hơn nữa hắn chú ý vừa rồi sử dụng tiểu tửu bôi.

Tiểu tửu bôi vẽ ngoài không có gì ngạc nhiên, nhưng rót rượu vào, rượu đem rồng khắc trong tiểu tửu bôi chiếu vào trong chén, theo từng chút đung đưa, rồng trong chén rượu tựa như sống lại.

Lục Nhân bình thường tuyệt đối sẽ không có ý biến thái, hắn muốn đem tiểu tửu bôi mang về nhà, đưa cho Ngôn Thâm. Đây là đồ lưu niệm so ông tiết kiệm mèo chiều cái gì tài hoặc là bông tắm kim ngư bói toán còn tốt hơn gấp trăm lần.

Hướng chi, trên bàn nhiều tiểu tửu bôi như vậy, hắn là không thiếu một cái này.

Triệu Thi Vân nhìn quanh bốn phía, thủy chung không có nhìn thấy thân ảnh tân nương. Ngược lại là mí mắt của cô càng ngày càng nặng, nặng đến sắp không mở ra được.

Kỳ quái, bình thường tử lượng cô có kém như vậy sao? Cô trong nháy mắt thanh tỉnh. Tiếp, liền mất đi ý thức.

Hai người tỉnh lại, là nằm dưới một cây đại thụ, thời tiết sáng sủa.

Bữa tiệc vừa rồi, tựa như mộng Nam Kha.

Cách ngày, hai người về nhà, nhìn thấy người nhà hoan hỉ không thôi.

“Cha rất nhớ con nha! Tiểu công chúa!” Lục Nhân ôm lấy con gái lại hôn lại cọ cọ hai má.

“Con cũng nhớ ba ba!” Em gái nói, cũng hôn hôn ba ba.

Ngôn Thâm hỗ trợ thu xếp hành lý, đối hai người vừa xuống máy bay nói: “Nơi này giao cho con thu dọn, các người trước đi ngủ đi.”

“Đã làm phiền con.” Lục Nhân quả thật mệt chết đi, cùng Triệu Thi Vân trạng thái sắp ngủ cùng lên lầu nghỉ ngơi.

“Em cũng muốn thu xếp.” Em gái thật biết điều ngồi trước mặt hành lý, cùng Ngôn Thâm mặt đối mặt.

“Quá tốt.” Ngôn Thâm sờ sờ đầu em gái, tỏ vẻ ca ngợi, “Em giúp anh phân loại đồ lưu niệm đi.”

“Không thành vấn đề!” Em gái vui vẻ nói. Thân thể nhỏ nhỏ đặc biệt thả đồ lưu niệm từ hành lý trên xuống dưới, vô cùng đáng yêu.

Ngôn Thâm đem y phục của hai người từng cái phân loại, sau đó lấy giặt. Trình tự cậu thu dọn là: Quần áo → dụng cụ rửa mặt → nội y...dì Triệu, căn cứ vào lễ phép, cho nên không thu xếp → đồ trang điểm. Cứ như thế này, đã thu xếp xong.

Chờ cậu thu dọn xong, em gái đã sớm chơi đùa bông tắm kim ngư.

“Đó là cái gì?” Ngôn Thâm cười hỏi, ngồi ở bên người em gái, nhìn đồ lưu niệm rực rỡ muôn màu.

“Là cá cá.” Em gái nói, “Thật nhiều cá cá!” Hai tay cầm bông tắm kim ngư bơi qua bơi lại, phát ra tiếng cười khanh khách.

Ngôn Thâm cùng em gái cùng nhau chơi đùa bơi qua bơi lại, cậu giả cá mập trắng ăn cá vàng nhỏ của em gái.

Chơi mệt, cậu chú ý tới những thứ đặc sản khác. Một ít thực phẩm đặc hữu Nhật Bản, bao gồm Natto* để ở một bên. Ngôn Thâm bất khả tư nghị nhìn kia xuyên Natto, xe cùng trên máy bay vừa lạnh vừa nóng, đã sớm không thể ăn, còn không ngừng phát ra hương vị thối chua.

*Natto: đậu tương lên men, một đặc sản của Nhật,

Bất đắc dĩ đem Natto phân vào phạm vi lập tức vứt bỏ.

Ngôn Thâm rất chú ý tới ống tiết kiệm mềo Chiêu Tài, cậu chỉ có thể nói rất khoa trương, cậu bắt đầu hoài nghi Lục Nhân là làm sao thông qua hải quan. Rõ ràng cũng chỉ có thể bỏ mười lăm kg hành lý!

“Đại Miêu Miêu!” Em gái vỗ vỗ ống heo.

“Cái kia là chuyên môn tiết kiệm tiền nha.” Chỉ là sẽ tiết kiệm đến học máu. Ngôn Thâm thầm nghĩ trong lòng.

“À à!” Em gái chạy trở về phòng cầm ra một ít tiền nói, “Em muốn bỏ vào!”

“Được a. Tiền phải từ nơi này bỏ vào.” Ngôn Thâm chỉ vào rãnh lõm.

Em gái chậm rãi để tiền lẻ vào, nghe được âm thanh đing đing đang đang. Thực thích loại âm thanh này, chơi nghiện, đòi Ngôn Thâm một ít tiền lẻ chậm rãi thả.

Ngôn Thâm tiếp tục thu xếp đồ lưu niệm. Trừ bỏ Natto không rõ sử dụng, cùng với ống heo to bự, những đồ lưu niệm khác đều thực bình thường.

Sau khi thu dọn xong đồ lưu niệm, Ngôn Thâm mới thu vào thùng lưu niệm trống không. Sau khi cầm lấy, thùng phát ra tiếng đong đong. Tổ vẽ bên trong còn có cái gì.

Ngôn Thâm đem thùng đặt lại xuống đất, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

Tầng thứ nhất không có, bên trong không có, trong túi không có. Căn bản là không có cái gì, thùng lại phát ra tiếng đong đong. Ngôn Thâm đem thùng dốc ngược lại, cũng không có cái gì rơi ra.

Cậu buông tay đóng thùng lại, chuẩn bị đặt xuống, đột nhiên đong đong theo thùng rơi ra.

Cậu vừa thấy, là tiểu tử bơi.

Cậu có chút sợ hãi nhìn, tiểu tử bơi tản mát ra linh lực kỳ quái, như là có sinh mệnh lẫn đến bên chân Ngôn Thâm.

Đột nhiên, cậu không muốn nhặt nó. Rõ ràng để nó lăn a lăn, lăn ra tầm mắt của cậu. Nhắm mắt làm ngơ.

Cậu lui một bước, tiểu tử bơi cùng cậu tiến thêm một bước.

Cái này cậu có chút hoảng, thứ này tuyên bố hướng về phía cậu mà đến.

“A?” Em gái phát hiện Ngôn Thâm hành động là lạ, theo tầm mắt của cậu nhìn thấy tiểu tử bơi. Hiếu kỳ muốn đem nhặt tiểu tử bơi lên, Ngôn Thâm hoảng sợ kêu to: “Khoan đã!”

Đáng tiếc, không còn kịp rồi.

Em gái không chỉ chạm tiểu tử bơi, còn cầm lên xem, phát hiện không có gì đặc biệt khác, liền đem nó trả cho Ngôn Thâm.

Ngôn Thâm nhìn tựa hồ không có dị trạng, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đem tiểu tử bơi đặt lên trên bàn. Không cho để ý tới, tiếp tục thu xếp hành lý.

“Kế tiếp giao cho anh hai là có thể!” Ngôn Thâm xoay lưng qua, thu dọn một túi hành lý cuối cùng. Cậu thông thạo mò tận cùng bên trong, tìm được một cái khăn tay màu xanh sẫm, mặt trên còn thêu chữ “RL”.

*Có này chưa nói, Lục Nhân là Lu Ren.

Trong ấn tượng, nhà bọn họ không có cái khăn tay hình dáng này.

Ngôn Thâm cũng không có để ở trong lòng, cậu lên đặt trên quần áo tối, đợi lát nữa tái lấy giặt.

“Em gái, em lên trước đi tắm rửa đi!” Ngôn Thâm nói.

Hồi lâu, không có nghe tiếng em gái trả lời, Ngôn Thâm cảm giác kỳ quái, nhìn lại, em gái không thấy!

“Em ơi?” Ngôn Thâm buông hành lý, tìm kiếm thân ảnh em gái, phòng bếp, phòng khách, thư phòng thậm chí là phòng tắm, toàn bộ tìm không thấy.

“Em ơi...?” Ngôn Thâm kêu gọi âm thanh càng ngày càng sợ hãi, hiện tại nhưng không như lúc trước, bên người đã không có hồ ly, cậu đã muốn không thể bình tĩnh đối mặt sự vật quá sức loạn thần.

Trở lại chỗ lúc đầu, Ngôn Thâm nhìn sơ pha, một giây cuối cùng nhìn em gái ngồi nói chuyện, hiện tại cũng không thấy.

Kim bơi tửu lóng lánh, so đèn huỳnh quang còn sáng lạn hơn, huyền màu loá mắt. Ngôn Thâm chậm rãi tiến lên, cầm lấy kim bơi tửu. Sợ hãi nhìn kim bơi tửu.

Chẳng lẽ... Là kim bơi tửu này?

Ngôn Thâm kích động lao ra cửa, cậu nhớ rõ chỗ ở Chung Khuê tựa hồ phụ cận đại học, hy vọng hẩn ở nhà, không, là nhất định phải ở nhà.

Ngôn Thâm trong 30 phút, tới nhà Chung Khuê.

Đình đông ——

Cậu ấn chuông cửa, đột nhiên theo cánh cửa xuất hiện một con bồ câu trắng, kiểm tra thân phận người tới. Bồ câu trắng xác nhận Ngôn Thâm vô hại, va một tiếng, biến thành chìa khóa cửa phòng.

Ngôn Thâm mở cửa, bên trong không có một bóng người. Cậu nhìn quanh bốn phía, chỉ có gia cụ không có sự sống, ngay cả con bồ câu cũng không có.

“Chung Khuê! Tôi có việc gấp tìm ông!” Ngôn Thâm kích động kêu to, đang muốn tiến lên tìm người, lại bị đâm ngược lại.

“Không có hồ ly, con thật sự chỉ là người bình thường mà thôi.” Chung Khuê đột nhiên hiện thân ở trước mặt cậu, thất vọng vụn phần nói, “Ta đứng trước mặt con đã lâu rồi.”

“Thì ra ông ở nhà! Quá tốt!” Ngôn Thâm không nghe lời của hắn, nhanh chóng nói với hắn chuyện kim bôi tửu. Ngôn Thâm đem kim bôi tửu để ở trên bàn trà trong phòng khách, đem chuyện từ đầu đến cuối nói cho hắn biết.

Chung Khuê nghe xong, sắc mặt ngưng trọng nhìn kim bôi tửu.

“Theo ta thấy, trên kim bôi tửu có một chút yêu lực, nhưng cũng không phải rất mãnh liệt. Ta nghĩ...”

Hắn dừng một lát, “Đối phương hẳn là vô hại.”

“Vô hại? Vậy bắt em gái của tôi làm cái gì?” Ngôn Thâm đề cao âm lượng, không dám tin. Cậu hoàn toàn không thể lý giải lối suy nghĩ của Chung Khuê, chẳng lẽ yêu quái yếu nhược thì sẽ không ăn người sao?

“Ta suy nghĩ đối phương có phải bắt sai người hay không...” Chung Khuê nói được rất nhỏ giọng. Yêu lực kia, rõ ràng chính là...

“Có biện pháp nào có thể đem em gái của tôi mang về không?” Ngôn Thâm nóng vội hỏi.

“Ta nghĩ không cần.” Chung Khuê lập tức phủ quyết, hắn nói: “Đối phương hẳn là rất nhanh sẽ xuất hiện.”

“Làm sao ông biết?” Ngôn Thâm nghe Chung Khuê nói rất bình tĩnh, không hiểu hỏi.

Bởi vì đối phương bắt sai người nha. Chung Khuê nghĩ vậy.

Như là đáp lại đối thoại của bọn họ, kim bôi tửu bắt đầu bốc hơi nước, hơi nước không ngừng, đem toàn bộ phòng làm cho sương khói tràn ngập.

“Tôi nói này, hệ thống thông gió nhà ông cũng quá không tốt đi!” Ngôn Thâm có lối suy nghĩ tương đối kiên định, cái thứ nhất nghĩ đến không phải yêu quái muốn tới, mà là hệ thống thông gió nhà Chung Khuê.

“Đối phương đến đây.” Chung Khuê nói. Ngôn Thâm ngẩng đầu muốn nhìn Chung Khuê, lại bị sương khói che đầy tầm mắt, cái gì cũng thấy không rõ lắm.

“Anh hai...?”

Mơ hồ Ngôn Thâm phảng phất nghe em gái kêu gọi, cậu thử hướng phương hướng âm thanh đi, khả năng sương khói thật sự quá nhiều, đến nỗi cậu không ngừng đụng vào gia cụ quanh mình.

“Em gái?” Ngôn Thâm không ngừng kêu gọi, không ngừng đẩy ra gia cụ bên chân.

“Anh hai!” Âm thanh đột nhiên thay đổi rõ ràng, phương hướng ở phía sau cậu.

Ngôn Thâm mạnh quay đầu, rốt cục nhìn thấy em gái, cậu hốt hoảng bước ra một bước, lại đụng vào chân bàn. Đau đến cậu thiếu chút nữa kêu rên ra miệng, không nhìn đau đón hướng phương hướng em gái đi.

“Không có việc gì, không có việc gì. Ca ca ở trong này.” Ngôn Thâm từng bước một đi về phía cô bé, vừa đi vừa an ủi. Nhưng mà, khi tay cậu cùng tay cô bé sắp sửa đụng vào nhau, em gái đột nhiên trừng to mắt,

Sợ hãi kêu to: “Anh hai!”

Ngôn Thâm dừng lại, lập tức bị lực lượng phía sau cường đại lôi đi, kéo gần thể giới kim bôi tửu. Bên tai cậu tựa hồ còn có thể nghe em gái hét chói tai một tiếng cao hơn một tiếng, so với an nguy bản thân cậu ngược lại tương đối lo lắng yểu hấu em gái, dây thanh có thể bởi vậy bị thương linh tinh hay không.

Ngôn Thâm rơi vào không gian dị thứ nguyên, quanh mình cái gì cũng không có, một mảnh tối như mực, có chút giống cảm giác quỷ dị. Đột nhiên, Ngôn Thâm bị người từ phía sau ôm chặt lấy, đối phương tựa hồ có chuẩn bị mà đến, bất luận cậu như giấy dựa thể nào, cũng không chịu thả lỏng.

[Đã lâu không gặp.] Đối phương áp sát lỗ tai cậu, nhẹ giọng nói. Tiếng nói trầm thấp đặc chất có thể mê hoặc nhân tâm, ở bên tai vang lên.

Ngôn Thâm cúi đầu, bên tai một trận ngứa ngáy, đột nhiên toàn thân khó chịu.

[Àn, người không phải quên ta chứ?] Đối phương một tay ôm chặt không buông, một tay kia đặt trên mặt cậu dao động, cậu xoay mặt đi, né tránh đối phương đụng vào.

[Thật sự quên ta rồi?] Đối phương nhẹ nhàng nở nụ cười.

Ngôn Thâm sửng sốt, giống như nhớ tới cái gì, cậu không xác định nói: “Ồ... Ồ ily...?” Vô cùng không xác định. Cậu nhận thức hồ ily, mới không phải như thế. Tuy rằng âm thanh giống như đã từng quen biết, bất quá trong ấn tượng, hồ ily hẳn là đáng yêu có chút giả hoạt...

[Bingo! Trả lời đúng rồi. Thưởng cho người.] Hồ ily ở trên hai má Ngôn Thâm lớn tiếng thưởng một nụ hôn.

“Ồ ily..., người dọa đến ta.” Nếu là hồ ily nói, Ngôn Thâm yên tâm không ít.

[Dọa đến người rồi, thật sự là xin lỗi.] Hồ ily cười nói, một chút xin lỗi cũng không có.

“Còn có, đừng mãi ôm ta.” Ngôn Thâm nhắc nhở y nói.

Hồ ily chần chờ một lát, mới buông tay ra, cười nói: [Người cũng không thể nhân cơ hội chạy trốn.]

“Ta nhân sinh không quen, còn có thể chạy tới nào?” Ngôn Thâm tức giận nói.

[Người nói đúng.] Hồ ily giả cười, Ngôn Thâm đưa lưng về phía y, bởi vậy không thấy được y tươi cười ý đồ bất chính.

“Ta nói, hồ ily, người nhất định ôm ta như vậy sao? Như vậy rất khó nói chuyện.” Ngôn Thâm cười khổ, luôn cảm thấy tư thế là lạ, cảm giác cũng quái quái.

Hồ ily trở người Ngôn Thâm, từ ngay mặt ôm lấy cậu.

Ngôn Thâm có chút kinh ngạc, trước mắt như trước một mảnh tối như mực. Từ phía trước ôm cùng từ phía sau ôm khác biệt sao? Trọng điểm là, quanh mình tối đến ngay cả thân ảnh hồ ily đều nhìn không tới, chỉ là có cảm giác được ôm mà thôi.

“Ồ ily, nơi này thực tối.” Ngôn Thâm quyết định cùng hồ ily câu thông.

[Ta biết.] Hồ ily giơ lên ngọn lửa xinh đẹp, từng điểm sáng xuất hiện. Cho dù có ánh lửa, Ngôn Thâm như trước thấy không rõ bốn phía, miễn cưỡng thấy được lưng hồ ily.

“Ta quen nhìn ánh mắt người ta nói chuyện.” Ngôn Thâm quanh co thiết nhập chủ đề.

[Ta biết.] Hồ ily trả lời.

“Cho nên?” Ngôn Thâm chờ đợi y buông tay ra, hồi lâu, hồ ily không có dấu hiệu buông tay. Cậu đành phải nhắc nhở y: “Không để ta nhìn nhìn người sao? Ta muốn nhìn bộ dáng thật sự của người.”

[...] Hồ ily không trả lời.

“Không được sao?” Ngôn Thâm thất vọng nói. Theo cấp bậc tiến dần cậu dễ dàng thuyết phục người khác, bất quá hồ ily tựa hồ không ăn bộ này.

[Gặp lại ta ôm một cái.] Hồ ily nói, luyến tiếc buông tay.

Tùy hứng cũng là một trong đặc sắc hồ ily, kỳ quái là, luôn cảm giác có điểm không quá giống nhau. Ngôn Thâm chờ đợi hồ ily buông tay, vốc lấy tóc dài hỏa hồng của y thưởng thức, xúc cảm rất mềm mại, cậu bắt đầu câu được câu không trò chuyện.

“Đã lâu không gặp, người cao hơn.”

[Ta vốn đã cao như vậy.]

“Đúng vậy sao..., người tóc cũng dài hơn.”

[Không thích?]

Ngôn Thâm nhanh chóng phủ nhận: “Sẽ không. Ta rất thích.”

Rốt cục hồ ly buông cậu ra, lần này là thật sự mặt đối mặt.

Ngôn Thâm rốt cục nhìn thấy diện mạo vốn có của hồ ly, không còn là gương mặt giống mình như đúc. Hồ ly cùng cậu bộ dạng tuyệt không giống, là một cá thể hoàn toàn độc lập.

Hồ ly diện mạo đẹp đẽ cũng không nữ tính hóa, lúc này chính mặt không chút thay đổi nhìn thẳng chính mình, mặc danh kỳ diệu Ngôn Thâm đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

[Thích thì tặng cho người.] Hồ ly theo tay Ngôn Thâm, dùng vuốt bén nhọn cắt tóc.

Ngôn Thâm kinh ngạc nhìn sắc tóc đỏ hồng rơi ở trong tay mình, hoàn toàn không nghĩ tới hồ ly sẽ dứt khoát kiên quyết cắt đứt tóc như vậy.

[Đổi người.] Hồ ly thừa dịp cậu chưa chuẩn bị, cũng cắt một ít tóc cậu, khiến cho cùng mình pha ở trong đó. Y cảm thấy mỹ mãn nói: [Như vậy chúng ta chính là phu thê kết tóc.]

“A?” Hồ ly nói so cắt tóc còn rung động hơn, Ngôn Thâm đầy mặt nghi hoặc hỏi: “Chúng ta lúc nào biến thành phu thê? Ta sao không biết?” Ai là phu? Ai là thê?

[Người muốn đổi ý sao?] Hồ ly kéo tóc của cậu, làm cho cậu không thể không ngưỡng nhìn y: [Là ai nói thích ta, là ai nói không muốn mất đi ta?]

“Hồ ly, đau quá!”

[Người muốn đổi ý sao?] Hồ ly tuyệt không để ý tới, y nhìn thẳng Ngôn Thâm, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi.

Ngôn Thâm từ hai mắt đỏ như lửa của y hóa thành lửa giận, cũng cảm giác được nhiệt độ không khí chung quanh không ngừng tăng lên.

Rốt cục ở trên người hồ ly tìm được cảm giác quen thuộc. Giống như quay về ngày đó, cảm giác vừa đau vừa nóng.

Cái khóa trong lòng, cộp một tiếng, được mở ra, rất nhiều cảm xúc tiêu cực vốn khóa kín trong hộp tuồng ra, có đau thương có thất lạc có khổ sở có phản bội, có hi vọng cũng có tuyệt vọng.

Còn có một tầng lại một tầng lột không ra, tưởng niệm.

Trong lòng ngàn lời vạn chữ, Ngôn Thâm chỉ thở dài. Da đầu bị kéo dãn run lên, da thịt như lửa thiêu nóng bức, hồ ly nóng vội phần nộ còn đang chờ cậu trả lời.

Hồ ly cảm giác thực phần nộ, người này là tại đùa nghịch y sao? Vì không thương tổn tới cậu, y đau khổ ức chế yêu lực chính mình, chỉ vì có thể lưu lại ở bên cạnh cậu, hiện tại lại muốn cùng y giả ngu?

Nếu cậu dám nói quên linh tinh, rõ ràng giết cậu xong hết mọi chuyện. Y cũng không cần thống khổ như vậy!

[Lục Ngôn Thâm!] Hồ ly tăng thêm lực đạo.

“Ta hận người, hồ ly thôi!” Ngôn Thâm cam chịu nói, quật cường quay về trừng y, thể hiện không cam tâm yếu thế. Rõ ràng đau muốn chết, nóng đến đòi mạng.

Phút chốc, hồ ly buông tay ra. Nháy mắt biến sắc mặt, gương mặt từ thịnh nộ biến thành ôn hòa, y vuốt vuốt tóc Ngôn Thâm, hảo ngôn hảo ngữ nói: [Xin lỗi, dọa đến người. Ta không nên hung ác người.]

“Ta hận người.” Ngôn Thâm không biết y đang đùa cái gì xiếc, cậu nói rõ ràng là lời nói không để nghe, như thể nào là loại phản ứng này, bởi vậy nhắc lại lập trường của mình.

[Ta biết.] Hồ ly nhẹ ôm lấy cậu, vồn vện một cái liền tách ra, y nhìn Ngôn Thâm, thành tâm thành ý hỏi: [Có thể tha thứ ta hay không?]

Ngôn Thâm lắc đầu, đầy mặt không tín nhiệm nhìn y.

Hồ ly sắc mặt cứng đờ, lập tức ôn hòa nói: [Không thể tha thứ ta sao?] Cầm lấy tay cậu, trong tay có tóc hai người trộn lẫn, [Ta tuyệt đối sẽ không rời đi người.] Một nụ hôn vào tóc trong tay, ngẩng đầu hôn môi Ngôn Thâm.

Ngôn Thâm nhìn hồ ly tới gần, không né ra, không cự tuyệt, mặc y hôn môi, mặc y tách mở miệng mình, mặc y tàn sát bữa bãi khoang miệng của cậu.

Cậu có thể lựa chọn buông tay ra, ném tóc bỏ lại. Nhưng mà, lại nắm chặt nó, nắm chặt không buông.

Lục Nhân bị tiếng chuông cửa liên tiếp đánh thức, hần mở cửa nhìn nam nhân xa lạ nắm tay con gái của hần, hần mạnh bừng tỉnh, rung động nhìn nam nhân.

“Người là loại người nào!” Lục Nhân chỉ vào nam nhân, thanh âm run rẩy hỏi.

“Ta là ba ba của người.” Bề ngoài nam nhân cùng tuổi hần cứ nhiên trả lời hần như vậy.

Song song lâm vào trầm mặc, Lục Nhân có loại cảm giác bị trêu đùa. Hần tuy tứ giận, nhưng hần càng lo lắng con gái còn ở trong tay nam nhân.

Hần nhắm mắt, chính mình phải nhẫn nại, bình tĩnh hỏi: “Người có chuyện gì không?”

“Ta mang tôn nữ về nhà.” Nam nhân cười cười, đem cô bé phía trước nhẹ nhàng giao cho hần, “Công việc của ta coi như hoàn thành. Về sau, Lục gia cùng ta không còn có quan hệ.” Hần như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra.

“Người có ý tứ gì?” Lục Nhân đang muốn hỏi nam nhân, lại mạnh bừng tỉnh.

Không sai, hần bừng tỉnh. Hết thấy đều là mộng.

Hần đứng dậy đi đến phòng ngủ con gái, mở cửa, nhìn thấy con gái ngủ đến an ổn, mới an tâm lại.

An tâm đã muốn uống nước, hần đến phòng bếp. Bước qua phòng khách, bị hành lý hỗn độn dọa đến.

Theo cá tính Ngôn Thâm, cậu chắc sẽ không đem đồ vật bỏ đây liền đi ngủ.

Lục Nhân lo lắng bước đến phòng Ngôn Thâm, mở cửa, không thấy được người. Lục Nhân đi WC tìm, đi phòng bếp tìm, đi phòng ngủ tìm, đi gara tìm, không có cũng không có.

“Ngôn Thâm?” Lục Nhân kêu gọi. Nhưng không ai đáp lại.

Hần trở lại phòng khách, ngồi trên sofa, lo lắng không thôi.

Kỳ quái là, vừa rồi khi đi qua sofa, cũng không nhìn thấy trên bàn hơn hai món này. Hiện tại lại nhìn thấy.

Một kim bôi tửu từ Nhật Bản mang về, cùng khăn tay giống như đã từng quen biết.

Hần trong đầu tựa hồ có cái gì chợt lóe qua, cầm lấy khăn tay mở ra chăm chú nhìn, mặt trên còn thêu rất nhỏ tên tiếng anh viết tắt của mình.

Hần nhớ rõ mới trước đây, mẹ rất thích thêu tên trên tay khăn, lại ngại trung văn rất phiền toái mà thêu tiếng anh viết tắt. Mẹ liền thêu tên tiếng Anh viết tắt của hần thành “RL”, mãi cho đến lớn lên mới biết được, tên chính mình tiếng Anh viết tắt hần là “LR” mới đúng.

Đúng rồi, giống như còn có một việc...

Hần nhớ rõ có một lần đi leo núi, sau khi trở về, khăn tay đã không thấy tăm hơi. Đợi đã, giống như còn có cái gì...

Giống như quên cái gì...

Leo núi, lạc đường, cầu cứu...

Phù chú, Quỷ đạo...

Em gái, cứu mạng, ước định...

Ký ức Lục Nhân như mảnh ghép bức tranh, từng miếng từng miếng, dần dần hợp lại hiểu ra. Trong đầu hiện lên một cảnh tượng, hồ ly hỏa diễm, nhiều lần dạn dò:

[Đừng quên, ước định của chúng ta. Ta muốn đứa con đầu tiên của ngươi.]

Mãnh liệt, ký ức bài sơn đảo hải (dời núi lấp biển) nảy lên, hắc nhó tới hết thấy, hắc cùng hồ ly làm ước định! Hắc dùng đứa con đầu tiên của hắc đổi sinh mệnh em gái.

Mới biết được, con hắc là vĩnh viễn sẽ không trở về.

19. Chương 10: Phiên Ngoại: Mẹ

Trần Anh năm nay mười tuổi, lớp bốn tiểu học.

Mỗi một năm học đều lấy học bổng, năm nay cũng không ngoại lệ.

Cô lên đài lĩnh thưởng, hiệu trưởng tự mình đem giấy khen đưa cho cô, cũng cùng cô bắt tay.

Bốn năm đến đều giống nhau.

Trần Anh tầm mắt đột nhiên dừng lại trên vai hiệu trưởng, vồn vện trong nháy mắt, cô thu hồi tầm mắt, như không có việc gì chờ đợi trao giải chấm dứt.

Nếu muốn tình tế truy cứu cô nhìn thấy gì, vậy thì đáng sợ.

Cô thấy được, một bóng đen nho nhỏ, bộ dáng giống như anh nhi (trẻ sơ sinh), nằm sắp ở đầu vai hiệu trưởng.

Chính xác mà nói, đây không phải là anh nhi.

Đó là phôi thai ước chừng lớn bằng bàn tay.

Mang theo máu, mang theo chất lỏng trong suốt nồng đậm, trôi nổi ở không trung, hai tay gắt gao nắm chặt, nằm sắp ở trên vai hiệu trưởng.

Trần Anh tuổi tuy nhỏ, nhưng cô biết đó.

Anh hai nói, đó là quỷ.

Cha mẹ Trần Anh là đạo sĩ, ông nội bà nội Trần Anh là đạo sĩ... Nếu ngược dòng đi lên, không dứt. Cuối cùng có thể được đến một kết luận, gia tộc Trần gia sự nghiệp là đạo sĩ.

Nghe nói, Trần gia thần quái cảm có thể di truyền.

Nhưng là, mãi cho đến cha mẹ Trần Anh một đời này, thần quái cảm cơ hồ là số không.

Bất quá, cha mẹ Trần Anh nghề nghiệp vẫn là làm đạo sĩ này.

Ngoài ra cha mẹ Trần Anh thường giảng một câu: Tâm thành tác linh (thành tâm có hồi báo).

Nói cách khác, chỉ cần bọn họ tưởng tượng chỗ đó có quỷ, chỗ đó liền có quỷ; tưởng tượng chỗ đó có thần, chỗ đó liền thật sự có thần.

Quá thần đi.

Cứ việc Trần gia thần quái cảm cơ hồ biến mất hầu như không còn, nhưng anh hai Trần Anh thấy được, Trần Anh cũng thấy được.

Trần Anh thấy được Quỷ Hồn hoàn chỉnh, mà anh hai chỉ có thể cảm giác được chúng nó ở phụ cận, chỉ có thể nhìn thấy bóng đen không hoàn chỉnh.

Anh hai nói, năng lực của cô so với hắn mạnh hơn.

Nhưng mà, cô tuyệt không cao hứng.

Dù sao không là cái chuyện gì đáng giá cao hứng.

Cô đối trong hoạt động gia đình cầu thần bái phật một chút hứng thú cũng không có, cô thậm chí không thích cầu thần bái phật.

Nếu thật sự có thần, vì cái gì còn có nhiều người bất hạnh như vậy.

Cho nên, cô không tin.

Anh hai nói, có vài thứ cho dù cô không tin, nó vẫn tồn tại.

Cho dù như thế, cô vẫn không tin “Thần” tồn tại.

Bất quá cô tin tưởng “Quý” tồn tại. Dù sao “Chúng nó” là cô mắt mở trừng trừng nhìn sự thực, tỷ như, những Quý Hồn không yên trời nổi ở đám người xung quang.

Trao giải chấm dứt, hiệu trưởng sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Mọi người chuẩn bị trở về đội ngũ lớp mình, xung quanh một ít Quý Hồn bị anh linh trên người hiệu trưởng hấp dẫn càng ngày càng nhiều, xung quanh biến thành chật chội, biến đến khó có thể hô hấp.

Trần Anh làm bộ nhìn không thấy. Cô không nhìn chúng nó, xuyên qua chúng nó.

Cho dù biết, xuyên qua mấy thứ Quý Hồn này thì sẽ không hay ho cả ngày.

Cô vẫn là nghĩa vô phản cố xuyên qua chúng nó.

Anh hai nói, tuyệt đối không thể để cho Quý Hồn phát hiện mình thấy chúng nó. Bằng không chúng nó sẽ cùng cô về nhà, thẳng đến cô hoàn thành tâm nguyện chúng nó.

Bản thân cô đã có nhưng ví dụ đầm máu. Bởi vậy, cô tình nguyện không hay ho cả ngày, cũng không muốn bị chúng nó phát hiện cô thấy được quý.

Trần Anh trở lại đội ngũ của mình, ngẩng đầu nhìn hướng đài phát biểu.

Hiệu trưởng đứng ở bên cạnh đài phát biểu, Trần Anh dùng khước mắt trộm ngắm liếc mắt một cái.

Bỗng nhiên, cô siết chặt nắm tay, sợ hãi run rẩy.

Khước mắt hình ảnh đáng sợ khiến người buồn nôn.

Có Quý Hồn ăn luôn anh linh trên vai hiệu trưởng, tiếp sau quý lại ăn luôn con quý kia, tựa như chuỗi thức ăn một nối một. Thậm chí có chút bắt đầu ăn lẫn nhau.

Những Quý Hồn này đã không còn hình thể, vì thỏa mãn dục vọng ăn uống không tồn tại, không báo động trước tự giết lẫn nhau.

Trần Anh bức chính mình đừng sợ, đừng phát run.

Nếu như bị phát hiện mà nói, cô liền xong.

Rốt cục bị chúng quỷ áp bách hiệu trưởng ngắt đi, ngã vào đài bên cạnh phát biểu, rất nhiều người vây đến, xuyên qua Quỷ Hồn không ổn này.

Có người ôm lấy hiệu trưởng, chạy để phòng y tế.

Đám học sinh bắt đầu nhao nhao hỗn loạn, bất an rối loạn.

Lớp Trần Anh cũng như thế, tất cả mọi người tại thảo luận cùng một việc.

“Phát sinh chuyện gì?”

“Hiệu trưởng té xỉu.”

“Không thể nào?”

“Thật sự, thầy thể dục ôm cô đi phòng y tế.”

Mọi người âm ỉ thảo luận.

Trần Anh thân thể như trước phát run, bởi vì hiệu trưởng rời đi, nhưng chúng nó thì không.

Phạm vi chúng nó tự giết lẫn nhau càng lúc càng lớn, chia năm xẻ bảy mảnh nhỏ không trọn vẹn, có chút trên mặt đất mấp máy, có chút nằm máu chảy đầm đìa.

Những Quỷ Hồn có thể chảy máu, vừa mới chết không lâu.

Trong đó, cô nhận ra một Quỷ Hồn.

Tuần trước đó, nhà các cô vừa mới xong xuôi tang sự người kia. Một lão bà bà nhìn như hòa ái.

Không nghĩ tới, một lão bà bà nhìn như hòa ái, cũng lại tới đây tranh ăn.

Nhớ đến, cô cảm giác càng thêm đáng sợ.

Lão bà bà xé rách thi thẻ, từng khối từng khối, thông thả mấp máy.

Cô muốn nôn.

Đột nhiên có người vỗ vai cô, hỏi cô: [Cậu không sao chứ?] Là tiếng của đồng học Nhân Nhân.

Cô trả lời, “Tớ không sao.” Quay đầu, kinh ngạc.

Không phải Nhân Nhân, là một đứa bé Quỷ Hồn.

[Chị, chị thấy được em?] Đứa bé lộ ra tươi cười dị thường vui sướng, trên đầu của nó bị xe cán qua đầu, rỗng tuếch, má trái cơ hồ toàn bộ hủy.

Thật đáng sợ.

Trần Anh không chịu nổi run rẩy.

“A Anh, cậu không sao chứ?” Đồng học Nhân Nhân thật sự xuất hiện, cô lo lắng hỏi.

Trần Anh lắc đầu, dùng âm thanh run rẩy nói, “Tớ muốn về nhà.”

“Tớ cũng muốn về nhà.” Nhân Nhân cười nói. Còn tưởng rằng Trần Anh chỉ nói mà thôi.

“Tớ là thật sự muốn về nhà.” Trần Anh nói, “Giúp tớ nói với giáo viên, tớ về nhà.”

“Thật sao?” Nhân Nhân còn tưởng rằng cô đang nói đùa. Không nghĩ tới là nói thật.

“Nhờ cậu. Cảm ơn.” Trần Anh nói xong, chạy thẳng đến cổng trường.

[Chị ơi, chị thật sự thấy được em! Chị có thể giúp em một việc hay không?] Đứa bé Quỷ Hồn hưng phấn đi theo Trần Anh.

Cô thấp giọng nói, “Mi muốn cho tất cả quỷ nơi này đều biết ta thấy được mi sao? Nhỏ giọng chút!” Cô cảnh cáo, cô phải đem này tiểu quỷ mang về nhà, giao cho anh hai giải quyết.

Tiểu quỷ thối đáng giện.

Cô chán ghét nhất quỷ.

Chán ghét, chán ghét chết.

Nhà Trần Anh ở bên cạnh miếu thờ cha mẹ công tác, Trần Anh chuẩn bị vòng qua miếu thờ đi thẳng vào nhà, đột nhiên tiểu quỷ bên người bắt lấy cô, không để cô đi.

[Chị ơi, không được a, em không qua được.] Tiểu quỷ vừa khóc vừa nói. Nó khủng hoảng nhìn miếu thờ, bên trong thờ phụng thần minh, nó căn bản không thể tới gần.

“Vậy mi ở chỗ này chờ ta.” Trần Anh chán ghét nói.

[Đừng mà! Chị ơi!] Tiểu quỷ không báo động trước cố tình gây sự, nắm chặt Trần Anh không buông, [Mẹ em cũng là bảo em chờ mẹ, kết quả em liền biến thành như vậy.] Than thở khóc lóc.

“Đúng vậy, thật đáng thương. Không thì mi theo ta cùng nhau đi vào a.” Trần Anh tuyệt không đồng tình nó, chỉ cảm thấy phiền, đầu đã chết còn khóc suốt mướt.

[Nhưng em không qua được a.] Tiểu quỷ khóc đến kinh tâm động phách.

Khóc đến Trần Anh tâm phiền ý loạn.

Phiền chết, tiểu quỷ thôi.

Cho nên nói, cô chán ghét nhất quỷ.

“Không thì ở chỗ này chờ ta tìm người giúp mi, không thì theo ta đi vào.” Trần Anh phiền táo cầm ra chìa khóa, cách cửa nhà còn có một khoảng.

Cách miếu thờ ngược lại là rất gần, hy vọng anh hai hôm nay không có tiết. Anh hai thân là sinh viên, thường sẽ ở miếu thờ hỗ trợ.

Hy vọng hần ở.

[Chị, đừng bỏ lại em.] Tiểu quỷ khóc nói, lôi kéo quần áo Trần Anh, đau khổ cầu xin.

“Mi thực phiền nha.” Trần Anh cả giận nói.

Đột nhiên, một bàn tay vỗ lên vai Trần Anh, âm thanh trên đầu Trần Anh vang lên, “A Anh làm sao?”

Trần Anh ngẩng đầu vừa thấy, lộ ra tươi cười vui vẻ.

Quá tốt, là anh hai.

“Anh hai!” Trần Anh vui vẻ nói, nhào về anh hai.

Anh hai ôn hòa quay lại ôm cô, tầm mắt đứng ở trên người tiểu quý. Tuy rằng nhìn không thấy bộ dáng tiểu quý, nhưng có thể tình tường cảm nhận được nó, thậm chí mơ hồ có thể nhìn thấy bóng đen mơ hồ.

“Đó là...” Anh hai hỏi.

“Em không cẩn thận bị nó phát hiện được.” Trần Anh bĩu môi, giải thích, “Sau đó liền theo em, em chỉ đành về nhà tìm anh hỗ trợ.”

“Như vậy a.” Anh hai đánh giá bóng đen, “Thoạt nhìn không lớn. Là hồn trẻ con sao?”

“Ấn.” Trần Anh gạt đầu, “Hắn là bị mẹ nó vứt bỏ, sau đó liền chết.” Vừa rồi tiểu quý nói như vậy, đại khái là ý tứ này đi.

“Đứa bé đáng thương.” Ánh mắt anh hai đau thương nhìn bóng đen. Đưa tay sờ sờ bóng đen, từ tầm mắt Trần Anh, chính xác không có lắm sờ nửa đầu thiếu khuyết của tiểu quý, anh hai ôn nhu nói, “Vất vả em.”

Tiểu quý nghe anh hai nói, khóc càng hung.

Trần Anh lén lút lú lười, phiền chán nhìn tiểu quý.

Thật là, mắng nó cũng khóc, đối nó tốt cũng khóc.

Phiền chết. Tiểu quý thói đáng giận.

“Anh hai, anh sẽ giúp nó siêu độ chứ?” Trần Anh hỏi, nhân cơ hội đứng ra, che ở giữa tiểu quý cùng anh hai. Khiến anh hai ôn nhu cách tiểu quý yêu khóc xa một chút.

“Đương nhiên.” Anh hai nói, “Chỉ là công phu của ta còn chưa tới nơi, không thể quá mạo hiểm.” Hắn ngồi xổm người xuống, đối với bóng đen trước mắt hỏi, “Em còn tâm nguyện gì vẫn chưa xong sao?” Tựa như đối đãi người mà đối đãi tiểu quý.

Tiểu quỷ gật đầu như già tởi.

“Có cũng nhanh nói a.” Trần Anh ngừ khí không kiên nhẫn.

“A Anh đừng như vậy. Nó chỉ là trẻ con.” Anh hai giúp tiểu quỷ nói chuyện.

Trần Anh càng tức giận. Thở phì phì trề môi.

[Thực xin lỗi] Tiểu quỷ giải thích.

“Với mi không quan hệ rồi.” Trần Anh nghe được nó giải thích, cũng vui vẻ không nổi, “Đúng vậy ta không đúng, ta không nên không kiên nhẫn.” Ngoan ngoan tự mình kiểm điểm.

“Rất tốt, A Anh là bé ngoan.” Anh hai ôn nhu sờ sờ đầu Trần Anh.

Trần Anh đỏ mặt nói, “Em vốn chính là bé ngoan.”

“A Anh có thể nói cho anh biết, nó còn có tâm nguyện gì không?” Anh hai mang theo mỉm cười xuân phong, hỏi.

“Có thể, ” Cô gật gật đầu, cúi đầu hỏi tiểu quỷ, “Mi rốt cuộc có nguyện vọng gì?”

[Em, em, em muốn gặp mẹ em.] Tiểu quỷ trả lời. Nghĩ đến mẹ, lại một trận khổ sở.

“Nó nói, ” Trần Anh trung thực chuyển đạt, “Nó muốn gặp mẹ.”

“Như vậy a.” Anh hai gật gật đầu, tự hỏi. Hắn lại hỏi, “Còn nhớ rõ tên mẹ, hoặc là sinh nhật không?”

Trần Anh nhìn tiểu quỷ.

Tiểu quỷ nghi hoặc nhìn Trần Anh, nghi hoặc nhìn anh hai.

Tên mẹ? Sinh nhật mẹ?

Tiểu quỷ thông thả lắc đầu.

Nó không biết tên mẹ, cũng không biết sinh nhật mẹ.

“Nó không biết.” Trần Anh chuyển đạt.

“Như vậy không dễ làm.” Anh hai phức tạp nói.

“Không bằng trực tiếp siêu độ nó, để nó ở nơi đó trực tiếp tìm mẹ nó.” Trần Anh ngại phiền toái nói.

“Không được, ” Anh hai rất nhanh phủ quyết, “Siêu độ linh hồn vẫn chưa xong tâm nguyện, rất dễ dàng ra vấn đề.”

“Cho dù ra vấn đề, cũng là vấn đề của tiểu quỷ.” Trần Anh nói, cô mới không thèm để ý tiểu quỷ sẽ như thế nào.

“Không thể nói như vậy.” Anh hai vẫn là không tán thành.

“Haizzz, thật phiền toái.” Trần Anh bĩu môi.

Nếu có loại pháp thuật khiến Quỷ Hồn hôi phi yên diệt, cô khẳng định học.

“Ngày mai chính là tế Sơn Thần mỗi năm một lần, không bằng chúng ta hỏi Sơn Thần xem xem.” Anh hai nghiên đầu hỏi tiểu quỷ, “Lại đợi một ngày, được không?”

[Em còn có thể thấy được mẹ em sao?] Ánh mắt tiểu quỷ trợn đến sáng như tuyết, chờ mong hỏi.

“Nó hỏi, nó còn có thể gặp mẹ nữa hay không.” Trần Anh chuyển đạt.

“Anh cũng không xác định, nhưng chúng ta có thể hỏi thần minh thử xem. Nói không chừng thần biết rõ.” Anh hai trả lời, “Có thể lại đợi một ngày không?”

[Vâng.] Tiểu quỷ dùng lực gật đầu, sau đó tán đi.

“Rốt cục đi.” Trần Anh nhìn nó rời đi nhẹ nhàng thở ra. Nhưng là vừa nghĩ đến ngày mai còn có thể gặp lại, tâm tình cũng rất nản.

“A Anh, vào đi thôi.” Anh hai khoác vai A Anh, nhẹ nhàng mà mang cô về nhà.

“Anh hai, hỏi sơn thần thật sự có ích sao?” Sơn Thần sẽ thật sự quản chúng ta sao? Trần Anh thực hoài nghi.

Anh hai cười khẽ, “Không biết nha.”

“Tiểu quỷ kia tìm không thấy mẹ, có thể vẫn quần quít chúng ta hay không?” Trần Anh hỏi.

“Em cứ nói đi?” Anh hai cười hỏi.

Sẽ, nhất định sẽ. Trần Anh nghĩ thế.

“Đành phải khẩn cầu thần minh ngày mai có không, quần quần chúng ta đi.” Anh hai cười nói.

Trần Anh thở dài thật sâu.

“Anh hai, có chú ngữ gì không có thể làm cho Quỷ Hồn nháy mắt hô phi yên diệt a?” Cô thật muốn học. Trần Anh oán thán.

“Có thì có.”

“Dạy em, xin anh.”

“Đáng tiếc không thể dạy em.”

“Tại sao?”

“Không được chính là không được.”

“Thật xấu xa.”

Tiếng anh hai cười khẽ, tựa như gió nhẹ thổi qua chuông gió, thanh thúy, sạch sẽ, vang lên.

Cô thích nhất anh hai.

“Đúng rồi, A Anh, ” Anh hai nhắc nhở cô, “Chuyện ngày hôm nay không thể để cho ba mẹ biết, không thể lộ ra dấu vết nha.”

“Ân, tuyệt đối sẽ không.” Trần Anh gật gật đầu. Cô cũng không muốn để trong nhà những người khác phát hiện cô thấy được quỷ quái, cô mới không muốn giống anh hai mỗi ngày đều tịnh thân, lạy lạy.

Cô mới sẽ không để cho những người khác biết.

Ba, mẹ, đại ca, anh ba, cô cũng sẽ không kể.

Bởi vì, đây là bí mật nhỏ của cô cùng Nhị ca.

Trần Anh ngọt ngào cười, xoay người, lôi kéo tay anh hai, cùng nhau dắt tay về nhà.

Cô thích nhất, nhất, nhất anh hai.

Hôm sau.

Mỗi năm tế Sơn Thần một lần, sau khi anh hai cực lực thuyết phục, vốn Trần Anh không thể đi được cha mẹ cho phép, rốt cục ngoại lệ để cho cô vào.

Trần Anh đi theo phía sau đội ngũ, tuyệt không vui sướng.

Nếu người thân ở trong hoàn cảnh ẩm ỉ, mà giấy tiền vàng mã còn không ngừng mà từ phía trước bay đến trên người của người, bên người còn tiểu quỷ một nửa đầu không thấy. Khăng định vui sướng không nổi.

Cho nên, Trần Anh, tuyệt không vui sướng.

Không chỉ như vậy, cô còn chán ghét niệm kinh cùng thường thường gõ chuông.

Thật sự ồn chết.

Đoàn người trùng trùng điệp điệp, đi vào đỉnh núi, chuẩn bị thực hiện.

Cha mẹ cùng anh hai cầm hương, đại ca cùng anh ba cầm tam sinh tố quả, còn có một chút thiện nam tín nữ hỗ trợ cầm vật phẩm tiến cống.

Khi mọi người chuẩn bị sắp xếp, cha mẹ bắt đầu thực hiện.

Anh hai đứng ở bên cạnh, lúc này không việc làm, vụng trộm tới gần Trần Anh.

“Anh hai, sơn thần lúc nào xuất hiện?” Trần Anh hỏi, cô thấy cha mẹ niệm kinh niệm nửa ngày, ngay cả bóng ảnh cũng không có.

“Nhanh.” Anh hai mỉm cười nói.

Tiếp, Trần Anh nhìn thấy hai con yêu quái lợn núi, theo phương xa đi tới, đến cổng bàn. Chúng nó ngồi ngửi cổng phẩm, nhìn như muốn ăn hết.

Trần Anh quay đầu lại hỏi anh hai: “Sơn Thần là lợn núi sao?”

“Không, không phải.” Anh hai nói, “Đúng là gia hỏa càng lớn.” Nhẹ nhàng nở nụ cười.

Phảng phất là đáp lại lời anh hai, chung quanh không khí biến đến rét lạnh trong vắt, như bị tinh lọc. Trần Anh ngẩng đầu, nhìn được tơ lụa bạch sắc tung bay xẹt qua phía chân trời, dừng ở trước người anh hai.

[Nói ta là gia hỏa càng lớn?] Tơ lụa biến ảo thành bóng người, nhẹ nhàng phiêu dăng, người nọ bắt được thân thể anh hai, dựa vào hắn, ôm hắn, phảng phất thân mật như người yêu.

Sơn Thần đẹp làm người ta hít thở không thông, tơ lụa bạch sắc tung bay, nó xuất hiện tinh lọc hết thấy sự vật quanh mình.

“Anh hai! Kia, cái kia!” Trần Anh chỉ vào “người” bên cạnh anh hai kinh hô.

Anh hai theo Trần Anh chỉ nhìn bên cạnh hắn, trong mắt của hắn, “người” kia chỉ là một đoàn hắc ảnh, hắn đối với kia đoàn hắc ảnh mỉm cười, chính xác không lầm sờ khuôn mặt “người” kia.

“Đây mới là Sơn Thần.” Anh hai giới thiệu, “Đây là em ta.”

Sơn Thần vòng quanh vai anh hai, toàn dựa vào trên người hắn, hai người thân mật như là người yêu.

[Người hình như thấy được ta.] Sơn thần đối Trần Anh nói.

“Ta xem thấy được.” Trần Anh trả lời hắn. Chán ghét nhìn Sơn Thần. Không được toàn thân dán trên người anh hai!

[Người nghe được ta nói chuyện?] Sơn Thần hết sức kinh ngạc.

“Nghe được.” Trần Anh liếc trắng nó một cái. Tên Sơn Thần nhân yêu không phân nam nữ này, cách anh hai của cô xa một chút.

[Linh cảm của người so Huân hoàn hảo.] Nó nói. Trực tiếp gọi tên thân mật của anh hai, khiến Trần Anh càng thêm không vui.

“Người không được quẩn quít anh của ta không buông.” Trần Anh tức giận chỉ vào nó nói.

[Không triển hấn, triển người như thế nào?] Nó hỏi. Mang theo mỉm cười lạnh lùng.

“A Anh, không thể không lễ phép.” Anh hai phụng phịu nói, tuy rằng hấn nghe không được lời Sơn Thần, nhưng hấn nghe được Trần Anh nói. Bất luận Sơn Thần nói gì đó, chỉ vào người ta nói chuyện đều là hành vi rất không lễ phép.

“Anh hai, là nó ” Trần Anh muốn biện giải, nhưng nghĩ đến anh hai lại nghe không được âm thanh Sơn Thần, nói cái gì cũng vô dụng. Liền buông tay biện giải.

Thấy A Anh buông tay biện giải, anh hai cũng không muốn trách cứ cô lắm. Hấn đối Sơn Thần nói, “Có chuyện muốn nhờ người hỗ trợ.” Chỉ vào bóng đen vẫn tránh ở phía sau A Anh.

“Có thể xin người giúp nó tìm mẹ không?” Anh hai nói.

Sơn Thần vung tay lên, trên đất viết xuống vài chữ. Viết: [Không muốn.] Quả quyết cự tuyệt hấn.

Tiểu quỷ nhìn chữ, khóc lên.

“Anh hai! Sơn Thần làm tiểu quỷ khóc!” Trần Anh đưa tay che lỗ tai, ồn chết.

Anh hai còn chưa mở miệng nói chuyện, Sơn Thần vung tay, vài bạch sắc đánh về phía tiểu quỷ, đánh cho nó thiếu chút nữa hồn phi phách tán.

“Dừng tay!” Anh hai ngăn cản cũng không còn kịp rồi.

Tơ lụa thu trở về, Sơn Thần như trước dựa vào tị trên người anh hai, anh hai quay đầu trách cứ nhìn nó.

[Ta đã thủ hạ lưu tình.] Sơn Thần cười nói, cho dù anh hai nghe không được lời nó nói.

Sau tiểu quỷ bị đánh, an tĩnh lại, chỉ dám nhỏ giọng khóc nức nở.

Hừ, không nghĩ tới Sơn Thần có một mặt như thế. Trần Anh nghĩ vậy. Đối Sơn Thần có chút cải biến.

Tiểu quỷ rốt cục im lặng, cô cũng coi như nhân họa đắc phúc.

“Đối phương chỉ là trẻ con.” Anh hai trách cứ. Bởi vì Sơn Thần vẫn dán trên người mình, cho nên cũng

không dám tùy tiện tiến lên an ủi tiểu quý.

Sơn Thần lại lần nữa phát tay, viết xuống: [Ta có thể trực tiếp đưa nó thẳng thiên.]

“Vậy không thể tốt hơn! Mau đưa nó đi đi.” Trần Anh kích động. Hận không thể lập tức thoát khỏi tiểu quý.

[Ta không nói chuyện với người.] Sơn Thần khinh thường. Đầy mặt chán ghét.

Cái gì a! Trần Anh cảm nhận được Sơn Thần rõ ràng thái độ khác biệt.

“Nếu như có thể trực tiếp thẳng thiên đương nhiên rất tốt, bất quá đối phương tựa hồ cũng muốn gặp mẹ một chút.” Anh hai đọc chữ xong, nói. Hắn nhìn bóng đen phía sau Trần Anh, hỏi ý kiến nó.

Tiểu quý mãnh liệt lắc đầu, sợ hãi nhìn Sơn Thần bên người anh hai.

“Nó nói nó từ bỏ.” Trần Anh thay nó chuyển đạt.

Tuy rằng nó cũng không có nói như vậy.

Anh hai đối em gái của mình rất tin không nghi ngờ, “Vậy quá tốt.”

[Người là đứa trẻ rất thức thời.] Sơn Thần khen ngợi.

“Cám ơn.” Trần Anh thản nhiên nhận.

Một thần một người đạt thành nhận thức chung, quyết định trực tiếp đưa tiểu quý thẳng thiên.

Hắc hắc hắc

Gặp lại, tiểu quý thôi. Trần Anh âm thầm cười trộm.

Vù!

Đột nhiên một trận gió mạnh thổi tới.

Thối ngã cống bàn, cống phẩm trên bàn rơi đầy đất, mọi người quần áo trên người bị gió thổi đến tung bay.

Trần Anh, anh hai, Sơn Thần, tiểu quỷ, cùng nhìn phương hướng gió thổi đến.

Đối diện là một tòa núi không cao, nhưng trên sườn núi lại đứng vững một gốc cây cao.

Gió là từ cây kia thổi ra.

Từ tầm mắt anh hai, cây kia không ngừng trào ra bóng đen, lấy cực nhanh tốc độ hướng bốn phương tám hướng bay đi.

Chuyện Trần Anh cùng Sơn Thần, cây kia không ngừng trào ra yêu ma quỷ quái, lấy tốc độ cực nhanh hướng bốn phương tám hướng trốn thoát cây kia.

Một ít yêu quái ngửi được hương vị nhân loại, hướng ngọn núi này bay tới.

Trên đường, đám yêu quái không ngừng thôn phệ các yêu quái khác cùng phi hành.

Phát ra kêu rên đáng sợ, cùng gào thét hưng phấn.

Trần Anh sợ hãi nhìn một màn này, đám yêu quái càng tới gần bọn họ, cô lại càng có thể thấy chúng nó rõ ràng.

Một đám yêu quái gương mặt dữ tợn, thân hình cực lớn, như là đói khát thật lâu, đem yêu quái nhỏ yếu quanh mình thôn phệ.

Cho dù như vậy, cũng rất bất mãn.

Chúng nó nhe răng há miệng mà đến.

Trần Anh thậm chí không kịp thét chói tai, một trận gió mạnh thổi tới. Nháy mắt, tiểu quỷ bên người, đã bị yêu quái thôn phệ, biến mất vô tung.

Tiểu quỷ... Tiểu quỷ...

Tiểu quỷ bị ăn!

“A !” Trần Anh trừng lớn mắt, lớn tiếng thét chói tai.

Yêu quái ăn luôn tiểu quỷ, nghe được tiếng cô thét chói tai, quay đầu xem, phát hiện càng nhiều người, hoặc

là nói là càng nhiều thức ăn, nó lộ ra tươi cười tàn bạo.

Cùng với nó đi tới, nước miếng trong miệng nó chảy ra nhỏ giọt rơi xuống đất.

Trần Anh sợ tới mức không thể động đậy.

Bị người từ phía sau ôm lấy, là anh hai xông lên ôm lấy cô, bảo hộ cô.

Cô qua đầu vai anh hai nhìn lại, yêu quái kia tới gần, bị khoảng cách vô hình ngăn lại, cách thật xa. Sơn Thần đứng ở trước mặt bọn họ, tính cả hai con yêu quái lợn núi một trái một phải, như là hộ pháp đứng ở bên người Sơn Thần.

Đó là Trần Anh lần đầu tiên nhìn thấy, cái gọi là kết giới.

“Anh hai, quá tốt, yêu quái bay!” Trần Anh vui vẻ nói.

Anh hai lại không có bởi vậy buông cô ra, cô cổ quái nhìn lên trên, phát hiện anh hai đang khóc. Rầu rĩ, nặng nề khóc.

“Nhờ người ” Anh hai cúi đầu thỉnh cầu. Trần Anh biết, anh hai không phải nói với mình. Âm thanh anh hai run rẩy, thỉnh cầu Sơn Thần, “Cứu cứu mọi người.”

Trần Anh ngẩng đầu, nhìn phía Sơn Thần, chỉ thấy nó nhìn chằm chằm anh hai, nó hỏi: [Cứu, ta có chỗ tốt gì?]

Như là có tâm linh cảm ứng, rõ ràng anh hai nghe không được lời nó, lại có thể trả lời nó.

“Ta đem mình hiến dâng cho người.” Hắc nói.

Sơn Thần mỉm cười, vui vẻ cực.

[Một lời đã định.]

Trần Anh nhìn phạm vi kết giới mở rộng, bao phủ cả ngọn núi, đem yêu ma quỷ quái bài trừ bên ngoài, thậm chí tiêu diệt yêu quái khoảng cách tương đối gần.

Hồi lâu, anh hai buông cô ra, cô mới có thể nhìn đến tình huống phía sau.

“Anh ” Cô xông lên phía trước, đứng ở trước mặt đại ca, tay đại ca bị yêu quá xé rách, trên đất còn có xương trắng, vết máu loang lổ.

Nhưng mà, đại ca lại không phải người thăm nhất.

Còn có người bị hại thi cốt vô tồn, còn có người mắt rơi trên mặt đất, còn có người bụng bị đào rỗng, còn có còn có

Trần Anh đứng ở giữa khóc rống, cô ngẩng đầu nhìn tấm màn trên không trung trong suốt, là sơn thần bảo hộ bọn họ.

Nhưng mà, nhưng mà vì cái gì không nhanh một chút?

Cô quay đầu, đối với Sơn Thần rống giận: “Vì cái gì không cứu bọn họ?”

Sơn Thần nhìn cô, cười lạnh.

“Vì cái gì không nhanh một chút?” Cô khóc rống, ánh mắt theo khổ sở, biến thành oán hận, “Người không phải Sơn Thần sao? Người không phải hấn là phải bảo vệ chúng ta sao?”

Đừng nói nữa. Anh hai run rẩy, bao bọc chính mình, khóc.

“Vì cái gì không cứu mọi người? Người căn bản không phải thần, người tàn nhẫn như vậy, không có khả năng là thần!” Cô ra sức mắng.

Anh hai đứng lên, khổ sở về đưa tay về phía cô, vươn tay, ôm lấy em gái khóc đến thảm thối.

“A Anh, đừng nói nữa.” Anh hai khiến âm thanh của mình nghe trấn định chút, có thể thân thể hấn lại run rẩy đến đáng sợ, nhiệt độ cơ thể hấn thấp đủ dọa người.

“Anh hai ” Trần Anh khóc kêu, “Đại ca anh ấy tay anh ấy “

“Anh biết.” Anh hai chậm rãi khôi phục bình tĩnh. Hấn cần phải bình tĩnh.

“Làm sao được, tất cả mọi người ” Trần Anh lau nước mắt, nhưng nước mắt vẫn chảy ra, bọn họ quanh mình đều là máu, khắp nơi đều là máu tươi.

“A Anh, bình tĩnh một chút, em có thể giúp anh một việc không?”

Trần Anh gật đầu.

“Chúng ta kiểm tra có bao nhiêu người còn sống.”

Trần Anh gật đầu.

“Làm được không?”

“Làm được.” Trần Anh nói, rốt cục cô cũng có thể tỉnh táo lại.

Anh hai buông cô ra, một người một bên, kiểm tra người sống sót.

Sơn thần lạnh lùng đứng ở một bên, không cho bất cứ hiệp trợ dư thừa nào, chỉ là thờ ơ lạnh nhạt.

Hai người một trận bận rộn, xác định số người chết, trong đó còn bao gồm người nhà bọn họ, tổng cộng bốn chết tám bị thương.

“A Anh, ngọn núi kia còn có yêu quái xuất hiện sao?” Anh hai đi đến bên người Trần Anh hỏi, hẩn nhìn đỉnh núi trào ra yêu quái, đã không còn nhìn thấy bóng đen.

Trần Anh quay đầu nhìn, nhìn kỹ hồi lâu, mới dám xác định không có yêu quái xuất hiện, “Đã không có.”

“Vậy tốt, A Anh, anh xuống núi tìm người hỗ trợ, em có thể cùng Sơn Thần chờ trong kết giới không?” Anh hai nói, cầm tay Trần Anh, như là rót thêm dũng khí, cho cô lực lượng.

Trần Anh mãnh liệt lắc đầu, cô khóc nói: “Không cần, anh hai đừng đi.”

“A Anh không phải sợ, Sơn Thần sẽ bảo hộ em.”

“Anh hai không phải rời khỏi kết giới, bên ngoài có yêu quái.” Trần Anh lo lắng an nguy anh hai sau khi ra khỏi kết giới, yêu quái không biết sẽ ở nơi nào như hổ rình mồi.

“A Anh, rất nhiều người đều bị thương rất nặng, Anh hai phải nhanh tìm người cứu mạng. Ngoan, không phải sợ. Anh hai sẽ không có việc gì.” Anh hai ôn nhu nói.

“Anh hai ” Trần Anh khóc nức nở, anh hai nhẹ nhàng đẩy cô ra.

Anh hai đối với phương hướng Sơn Thần nói: “Em ta liền nhờ người.”

Sơn Thần không đáp lại, chỉ là nhìn hẩn. Nhìn hẩn, đi ra kết giới nó thiết hạ. Nó ý bảo hai con yêu quái lợn núi cùng ở bên cạnh hẩn, xem như bảo hộ hẩn.

[Tuy rằng của ta tả hữu hộ pháp không mạnh như ta, nhưng đầu gì cũng là tinh quái tu hành ngàn năm, người yên tâm đi.] Sơn Thần đối Trần Anh nói.

Anh hai vừa đi, vốn đối Trần Anh hờ hững Sơn Thần cư nhiên chủ động nói chuyện.

Trần Anh đề phòng chừng nó, không dám nói lời nào.

[Đừng sợ.] Sơn Thần từng bước tới gần cô, [Người xem người, ánh mắt đều nhanh rơi ra rồi.] Nó mỉa cười.

Trần Anh cảm giác mắt phải một trận đau đốn, xoạt một tiếng, mắt phải thật sự rơi ra đến, cô đưa tay chụp lại mắt phải, con mắt còn mạch máu, xúc cảm máu chảy đầm đìa dính ướt

“A ” Trần Anh thét chói tai.

Mạnh liệt tỉnh lại, nháy mắt mấy cái, cô nhanh chóng sờ mắt phải xác nhận.

Còn ở, còn ở, cô cực kỳ thả lỏng.

Cô nhìn phía Sơn Thần, chỉ thấy nó cười như trước.

Thật đáng sợ. Trần Anh đối Sơn Thần sinh ra sợ hãi, không dám nhìn nó nữa.

Đây là Trần Anh bản thân lần đầu tiên kìm nén, cảm thấy tuyệt đối kính sợ đối với tồn tại của thần, cảm thấy sợ hãi.

Sơn Thần cười ngược ngược hỏi: [Không phải mới vừa còn rất có tinh thần vừa la vừa mắng? Tại sao không nói nữa?]

Trần Anh lắc đầu, lắc đầu lại lắc đầu, sợ hãi đến nói không nên lời.

[Linh cảm của người so anh của người hoàn hảo, tính uyển chuyển rất cao, dứt khoát đem linh hồn của người giao cho ta, ta đến hảo hảo bồi dưỡng người khiến người cũng thành hộ pháp cho ta. Như thế nào?]

Trần Anh mãnh liệt lắc đầu, cô sợ hãi phát run.

Cô nghĩ đến yêu quái lợn núi hộ pháp cho Sơn Thần, chẳng lẽ nói yêu quái lợn núi nguyên thân kỳ thật cũng là có linh cảm nhân loại?

Nhớ đến, cô càng thêm sợ hãi.

Cô không muốn trở thành yêu quái lợn, anh hai, như thế nào vẫn chưa trở lại.

Cô chỉ dám cúi đầu, yên lặng khóc.

Thời gian qua bao lâu, Trần Anh không xác định, nhưng khi cô thấy anh hai trở về, cô tưởng rằng như cách một thế kỷ vậy.

Anh hai đi vào kết giới, quần áo có lồi dấu vết kéo qua, trên vai còn có dấu vết móng vuốt bị chim trảo thương cùng vết máu, mang về thiếu một con yêu quái lợn núi, một con khác tựa hồ biến mất.

“Anh hai!” Trần Anh liêu linh, xông lên.

“Đợi lâu.” Anh hai miễn cưỡng cười, chân mềm nhũn, ngã vào trên người Trần Anh. Tiểu Trần Anh thẳng người chống đỡ không nổi thể trọng anh hai, hung hăng ngã ngồi dưới đất.

Sơn Thần nhẹ nhàng dừng ở trên người anh hai, hai tay vây quanh, thi pháp đưa hắn nhẹ nhàng trôi nổi.

Trần Anh nhìn anh hai bay lên, anh hai suy yếu vô lực ngã vào trên người Sơn Thần, tơ lụa bạch sắc chung quanh Sơn Thần cuốn lên, phảng phất muốn mang theo hắn bay về phía chân trời.

Cô khóc cầu Sơn Thần: “Đừng mang anh ta đi.”

[Không còn kịp rồi, hắn đã muốn hiến dâng cho ta, là của ta.] Sơn Thần mỉm cười, thân mật bên tai anh hai nói nhỏ.

“Anh hai! Anh hai! Anh hai đừng bỏ lại em!” Trần Anh bất lực nhìn anh hai càng ngày càng cao, đã đến độ cao cô không thấy được, cô chỉ có thể nhìn lên bọn họ. Cô kêu lớn tiếng, bất lực khóc.

Anh hai

Anh hai hôn mê nghe được em gái khóc kêu, rốt cục tỉnh lại. Hắn chỉ nhìn đến bóng đen bên người, cũng không thấy Trần Anh, hắn theo âm thanh, nhìn xuống, mới phát hiện mình cách mặt đất thật xa.

“Sơn Thần đợi đã.”

[Đổi ý?] Sơn Thần nheo mắt, quanh mình ngưng tụ bầu không khí tức giận tối đen.

“Ít nhất để ta bồi em ấy tới khi có người lại đây, được không?” Cũng không phải muốn bội ước. Hấn giải thích.

Bầu không khí tối đen tán đi, Sơn Thần tuy tức giận, nhưng đáp ứng. Nó hai tay thả ra, khiến hấn như vật rơi tự do, thẳng tắp rơi xuống đất.

Anh hai quỳ rạp trên mặt đất, chạm đất trùng kích khiến hấn đau đến nhất thời không thể nói chuyện, trong cơ thể như là bị ép chặt. Thậm chí phun ra một hơi lại một hơi máu.

Sơn thần nhẹ nhàng chấm đất, như trước tựa vào trên người anh hai, phẳng phất như người yêu ôm lấy hấn.

Ngoan ngoãn cùng nó đi cũng không cần khổ thân. Sơn Thần hàm cười, gảy quần áo hấn.

“Anh hai, rất đau đi? Làm sao đây, làm sao đây?” Trần Anh bên cạnh bàng hoàng khóc. Cô cái gì cũng không thể làm, cái gì đều làm không được.

Đại ca bị thương, anh ba không thấy, ba mẹ hôn mê bất tỉnh, còn có một đồng dì chú

Tay cô nhỏ như vậy, khí lực của cô ngay cả giúp đại ca lấy tay bị mất đều làm không được.

Cô chỉ biết ỷ lại anh hai, còn hại anh hai bị thương, hại anh hai hộc máu.

“Không quan trọng ” Anh hai miễn cưỡng nói chuyện.

[Anh hai người sắp chết.] Sơn Thần nằm ở trước ngực anh hai, kết luận. Mang theo nụ cười thỏa mãn.

“Người nói vậy! Anh hai sẽ không chết.” Trần Anh khóc nói, tay nắm vạt áo anh hai, lắc đầu, cuồng loạn nói: “Anh hai đừng bỏ lại em một mình.”

“A Anh, anh ở trong này, không có việc gì, xe cứu thương rất nhanh sẽ đến.” Anh hai an ủi cô. Nhắm mắt lại, giống như có thể nghe được tiếng chuông cảnh báo phía xa.

“A Anh, nghe được không? Âm thanh xe cứu thương.” Anh hai suy yếu nói.

Trần Anh cẩn thận nghe, giống như thật sự có âm thanh, hơn nữa càng ngày càng gần.

“Em nghe được! Anh hai, em nghe được âm thanh xe cứu thương!” Trần Anh kích động nói, cô nhìn đường núi, rất xa hồng sắc đèn chột lóe chột lóe tiếp cận, “Anh hai em nhìn thấy đèn xe cứu thương! Có người tới cứu chúng ta.”

“Quá tốt.” Anh hai mỉm cười, cố gắng đưa tay sờ hướng mặt em gái, nhưng tay hắn đều là máu, khiến mặt em gái nhiễm máu của hắn.

Xe cứu thương đến đây bảy chiếc, dừng ở một bên, nhân viên cứu hộ nhanh chóng xuống xe, người chia nhau chạy đến bên cạnh người hôn mê bất tỉnh, hai người tới trước mặt Trần Anh kiểm tra thương thế.

“Em nhỏ, em có bị thương không?” Có người hỏi. Nhìn vết máu trên mặt cô hoảng sợ, còn tưởng rằng cô bị thương rất nặng.

Trần Anh lắc đầu, tỏ vẻ không có. Cô nhanh chóng cùng bọn họ nói, “Anh hai em bị thương. Hắn từ nơi rất cao rơi xuống.”

“Được, tôi xem xem.” Nhân viên cứu hộ đẩy Trần Anh ra, xem thương thế anh hai. Trần Anh tay không chịu buông anh hai ra, cô rất sợ, cô sợ cô buông tay ra, anh hai sẽ rời đi.

Nhưng, cho dù cô không buông tay, anh hai vẫn đi.

Nhân viên cứu hộ nhìn lẫn nhau, song song lắc đầu.

“Anh hai em không có dấu hiệu sự sống.” Có người tuyên cáo, trong đó một người đi đến bên người những người khác kiểm tra thương thế.

“Gạt người!” Trần Anh kêu to, “Anh hai cháu mới vừa rồi còn nói chuyện với cháu! Chú gạt người!” Tay anh hai rõ ràng vẫn ấm, anh hai mới vừa rồi còn cùng cô nói chuyện, như thế nào có thể không có dấu hiệu sinh mệnh.

Nhân viên cứu hộ biết cô khổ sở, hắn đẩy Trần Anh nói: “Đi, tôi mang em lên xe.”

“Không cần!” Cô đẩy tay của đối phương ra, cô kêu to, “Anh hai cháu còn chưa có chết, mau cấp cứu cho hắn!” Cô lôi kéo tay hai người, khóc kêu: “Anh hai mau nói, anh rõ ràng vừa mới còn nói chuyện với em. Đừng giả vờ. Nhanh nói chuyện.”

“Em nhỏ, em lên xe trước, chúng ta đợi lại đem anh hai em mang theo xe.” Chỉ là anh hai sẽ là lên xe cuối cùng, bởi vì cấp cứu là chở người còn có dấu hiệu sinh mệnh, thương thế nặng cần cứu gấp.

“Không cần, em không muốn rời khỏi anh hai!” Trần Anh khóc nháo. Cô nắm chặt tay anh hai không buông, “Anh hai đừng rời khỏi em.”

“Em nhỏ, em nhanh lên xe, chúng ta còn có rất nhiều người muốn đưa.” Nhân viên cứu hộ cũng nóng nảy, lôi kéo Trần Anh, buộc cô buông tay ra.

“Không muốn không muốn không cần!” Trần Anh cuồng loạn kêu to, “Anh hai, mau tỉnh lại a!”

Trần Anh chỉ là trẻ con, đánh không lại khí lực người lớn, cứ việc cô dùng lực như thế nào, cuối cùng vẫn bị bức bách cùng anh hai chia lìa.

Nhân viên cứu hộ lôi kéo, đem Trần Anh thả vào xe cứu thương.

“Không cần! Ta cầu xin người, đừng mang anh hai ta đi.” Lần này Trần Anh hướng Sơn Thần cầu xin, nhưng Sơn Thần tựa hồ khi xe cứu thương đến liền tiêu thất, cô chỉ có thể đối với không khí kêu to cầu xin.

“Đừng mang anh hai ta đi!” Trần Anh khóc kêu, sụp đổ giấy dựa, cô cào nhân viên cứu hộ bị thương, cũng cào thương chính cô.

“Sơn Thần, ta cầu xin người, đừng mang anh hai đi. Anh hai nói chuyện với người a, người mau tỉnh lại! Đừng bỏ lại ta một mình.” Trần Anh khóc.

Một bên nhân viên cứu hộ trong lòng nhận định, tâm lý Trần Anh nhận thương tích rất lớn, cần đưa đi tư vấn tâm lý.

Nhân viên cứu hộ mạnh mẽ lôi kéo cô, kéo đến trên xe.

Trên xe còn có một vài người, tín đồ hôn mê bất tỉnh, nhân viên cứu hộ một người ở bên trong, hai người tại ghế điều khiển, Trần Anh bị một người trong đó nắm.

Cô nhìn chăm chăm anh hai, anh hai còn trên mặt đất, sau đó tầm mắt càng ngày càng xa.

Cô lên xe, cũng không tranh cãi ầm ĩ nữa.

Bởi vì cô biết, anh hai là thật bị Sơn Thần mang đi.

Sơn Thần vẫn dẫn hấn đi.

Cô trầm mặc chảy nước mắt, không nói gì cùng anh hai nói lời từ biệt.

Trần Anh bị đưa đến khoa tâm thần làm tâm lý trị liệu, hết thấy đều rất bình thường, cũng không lo ngại, nhưng vẫn cần tái khám. Ba mẹ Trần Anh sau khi tỉnh lại, đối sự tình một chút ấn tượng cũng không có.

Đại ca Trần Anh từ nay về sau mất đi một cánh tay.

Anh ba Trần Anh không bao giờ trở về nữa, anh hai Trần Anh chết.

Tín đồ vô cớ tử vong, dẫn đến miếu thờ Trần gia mất đi tín lực, cũng dần dần xuống dốc.

Hết thấy nguyên nhân, cảnh sát cũng tra không ra nguyên cớ, bởi vậy biến thành án chưa giải quyết.

Trong tâm lý thơ ấu Trần Anh, cô hận quý, hận yêu quái, hận thần.

Là thần mang đi anh hai của cô, là yêu quái, làm cho người nhà cô lâm vào bên trong mây dày mù sương, là quý, thúc đẩy cô thấy hết thấy.

Từ nay về sau, cô càng là không muốn để cho người khác phát hiện năng lực của cô, đối quý suy yếu trôi nổi không trung, cũng nhìn như không thấy.

Cứ như thế, cô ở sâu trong nội tâm, vẫn rất muốn nhìn linh hồn anh hai một chút.

Đáng tiếc, nhiều năm sau cô lại lên núi lần nữa, cũng chưa từng nhìn thấy linh hồn anh hai, cũng chưa từng nhìn thấy bóng dáng Sơn Thần.

Cho dù là yêu quái lợn núi, cô cũng muốn thử thời vận tìm xem.

Nhưng cái gì cũng không có.

Cô cũng từng đi ngọn núi làm yêu quái bay ra, tìm kiếm cái cây căn nguyên kia.

Rễ cây rối rắm giao triền cùng một chỗ, cây lớn lên rất lớn mạnh cao ngất, nhưng gần bên trong cây lại là ánh sáng.

Trần Anh tiến lên vừa thấy, phát hiện một tờ phong ấn phù bị xé bỏ.

Trần Anh cầm phong ấn phù, tỉnh ngộ. Thì ra lúc trước yêu quái bay ra là yêu quái phá phong ấn mà ra.

Nếu như không có tờ phù này, nếu như không có phong ấn nhiều yêu quái như vậy.

Giờ này khắc này, cô càng hận đạo sĩ.

Cô đắm vào đại thụ, phát ra âm thanh trống rỗng.

Anh hai

Cô cúi đầu, cuồng loạn khóc.

Cho dù tìm được nguyên nhân, anh hai của cô cũng sẽ không trở lại.

Đột nhiên bình tĩnh.

Trần Anh ngồi dậy, kinh hồn chưa định, đổ mồ hôi đầm đìa, thở gấp thật mạnh.

Thì ra là mộng. Tại sao lại nằm mộng.

Gần đây vẫn mơ trở về trước đây, giống như hồi ức.

Tuy rằng đã là ký ức xa xôi trước đây, nhưng mỗi lần đều khiến cô khổ sở không thể hô hấp, càng miễn bàn trên mặt không nhận được nước mắt.

“Làm sao?”

Người bên gối cô tỉnh lại, cầm lấy kính mắt trên bàn nhỏ, thuận thể mở đèn giường.

Bên trong cuối cùng có chút ánh sáng.

“Em khóc!” Người ên gối kinh hô, theo ánh sáng thấy rõ mặt của cô, nước mắt của cô.

“Không có việc gì.” Cô bụm mặt, che khuất nước mắt. Mỗi lần mơ thấy anh hai đều là như thế này, nước mắt một khi chảy ra, liền rất khó khắc chế. Không nhận được nước mắt, cô đơn giản che khuất mặt.

“Em lại mơ ác mộng giống nhau.” Người bên gối vừa thấy liền hỏi thăm. Hấn vươn tay, vây quanh cô, muốn cho cô lực lượng, làm cho cô chẳng phải bị thương. Hấn từng nghe cô nói nội dung ác mộng, thật thật giả giả trong đó, quả thật kinh sợ đáng sợ.

“Đã nói em không nên xem quá nhiều phim ma.” Hấn nói, vỗ vỗ lưng của cô.

Hấn không hiểu, mộng của Trần Anh là chân chính hồi ức. Hấn tưởng rằng mộng chẳng qua là trong tiềm thức kết hợp hiện thực, như hấn nhìn không thấy quỷ, liền nghĩ rằng quỷ không tồn tại. Hấn không thể lĩnh

hội, cũng không biết.

Ngay cả như vậy, có người ôm lấy chính mình, trấn an chính mình, cô cũng có thể cảm thấy an tâm.

“Muốn uống nước hay không?” Bàn nhỏ bên cạnh có nước trà, muốn lấy rất tiện. Hấn rót ly nước cho cô, “Uống nước, cho đỡ sợ.”

Cô cười nhạo, “Học được bí phương à?”

“A? Em chưa từng nghe qua sao? Đây là phong tục cũ nha, phải một hơi uống sạch.” Hấn cười nói, không khí dịu đi rất nhiều.

“Cám ơn.” Cô nhận nước, một hơi uống sạch. Uống xong, hoạt bát nói, “Hiệu quả không tệ, anh có thể đem này bí phương truyền thành sinh hoạt vua chúa.”

Hấn cũng trêu ghẹo nói: “Không sai nha, ngày sau có thời gian đi báo danh, thêm một ly hay không?” Lắc lắc đầu trả lời.

“Không cần.” Nàng đem cái tách trả hấn. Chỉnh chỉnh gói đầu, thoải mái nằm xuống.

“Còn ngủ sao?” Hấn hỏi.

Cô lắc đầu, “Không muốn ngủ, em hiện tại tương đối muốn nói chuyện phiếm.”

“Trò chuyện cái gì đây?” Hấn cất kỹ cái tách, kéo chăn bông, chui vào bên người cô, cố ý nằm trên bụng bằng phẳng của cô, “Bảo bảo, con cứ nói đi?”

“Bé nghe không được rồi, mới bốn tuần mà thôi.” Cô cười nhìn bên cái gối có mặt đứa trẻ, lời nói bướng bỉnh ngây thơ.

“Làm không tốt bảo bảo nghe được.”

“Anh mau đứng lên.”

“Không, Anh Anh, ” Biểu tình hấn đột nhiên nghiêm túc.

“Làm sao?” Sẽ không thật sự có đáp lại chứ!

“Anh đáng ảo tưởng bảo bảo đá đầu của anh.”

Bệnh thần kinh!

“Em đá anh đó.” Cô khẽ nâng đầu gối, làm động tác đá người.

Hắn tâm không cam tình không nguyện rời đi, “Anh Anh thật xấu, còn chưa kết hôn đã đánh chồng.”

“Đã nói còn chưa kết hôn, em ở đâu có chồng.” Trần Anh chọt ngay câu của hắn.

“Đương nhiên là anh a.” Hắn ai oán nói, “Anh cũng muốn nhanh kết hôn một chút a. Đều là Anh Anh vẫn kéo dài, hại anh ngày mai mới có thể đi gặp cha vợ mẹ vợ.”

“Trách em a.” Cô nhẹ nhàng nắm mũi hắn, “Em công tác bẽ bộn nhiều việc a. Ba mẹ em về hưu sau tại ở nông thôn làm ruộng, em đâu ra thời gian về quê, nếu không mang thai, em còn không muốn đi ở nông thôn.”

“May mắn em mang thai.” Hắn cảm khái, may mắn có bảo bảo.

“Trước khi đi nông thôn, phải thuận tiện nhìn đại ca của em.”

“Anh nhớ rõ đại ca là ông từ (người coi miếu).”

“Đúng vậy a, em ngày hôm qua gọi điện thoại cho ba mẹ, bọn họ nói thuận tiện mang đại ca về nhà.”

“Em ngày hôm qua có gọi điện thoại trở về? Anh như thế nào không biết.”

“Anh hiện tại chẳng phải đã biết, cái đó không quan trọng rồi.”

“Rất quan trọng, vợ chồng phải hảo hảo câu thông.”

“Được rồi, lần sau gọi đi sẽ nói cho anh.” Cô hôn hắn một cái, chấm dứt đề tài này.

“Anh ngày mai phải lái xe, đi ngủ sớm một chút.” Cô nói.

“Em không phải nói muốn nói chuyện phiếm?”

“Em hiện tại muốn một mình yên lặng một chút.”

“Không cần anh bồi?”

“Không cần, em có bảo bảo theo giúp em, ngủ ngon.” Giúp hấn đắp kín chăn.

“Ngủ ngon.”

Trần Anh đóng cửa tắt đèn, cầm quyển sách đến phòng khách đọc.

Cô tính toán, xem sách chán, liền xem tv.

Tóm lại, chính là chưa muốn ngủ.

Ngày mai mang đại ca về nhà, cô có thể ngủ.

Ngẫm lại, cô cũng đã rất lâu không gặp đại ca còn có ba mẹ. Mặc dù như thế, cô vẫn là không quá muốn đối mặt bọn họ.

Cô không muốn đối mặt người nhà mê tín lại không có linh cảm, hơn nữa chán ghét nhà sự nghiệp gia tộc cô gặt người.

Tâm thành tắc linh cái rầm.

Ít nhất, cô thành tâm khẩn cầu nhiều năm như vậy, anh hai thủy chung không xuất hiện.

Buổi trưa sắp gần mười một giờ.

Trần Anh cùng người yêu tới miếu thờ đại ca chủ trì, đại ca sớm ở một bên chờ từ lâu, vừa pha trà vừa ăn hạt dưa.

“A Anh, em tới rồi!” Đại ca ngoắc tay, lớn tiếng tiếp đón.

“Anh, đây là vị hôn phu em Lục Nhân. Lục Nhân, đây là đại ca em.” Trần Anh giới thiệu hai người nhận thức.

“Chào cậu chào cậu.” Đại ca nhiệt tình vươn tay, “Tôi chính là đại ca một tay của Trần Anh.” Đại ca lộ ra cánh tay không trọn vẹn, vui vẻ giới thiệu.

“Anh đừng dọa anh ấy.” Trần Anh đẩy ra đại ca quá nhiệt tình.

“Anh nào có.” Đại ca ủy khuất nói, hấn đối Lục Nhân nhướn mày nói: “Cậu xem tôi có giống Dương Quá hay không?”

“Giống...” Lục Nhân xấu hổ nói.

“Anh có thể không trả lời anh ấy.” Trần Anh lườm hấn một cái, oán giận người yêu rất phôi hợp.

“Nếu đã đến đây, anh tới giúp các em tính bát tự hợp không hợp.”

“Không cần tính.” Trần Anh cự tuyệt.

“Như thế nào có thể không tính.” Đại ca cũng rất kiên trì.

“Dù sao cho dù bát tự không hợp, chúng ta cũng vẫn sẽ kết hôn a, tính tương đương không tính.” Trần Anh nói, kiên trì không tính.

“Không được, nhất định phải tính.” Đại ca nghiêm túc nói, “Đưa ngày sinh tháng của cậu để cho tôi.” Hấn trực tiếp hỏi Lục Nhân.

“Mau cho tôi.” Đại ca khí thế bức nhân.

Lục Nhân khấn trương khó hiểu, hấn như là học sinh bị thầy giáo buộc trả lời vấn đề, chân tay luống cuống, hấn khấn trương mở miệng nói: “Tôi, tôi tôi...”

“Không cho phép nói!”

“Nói mau!”

Dưới song phương áp lực, Lục Nhân bất cứ giá nào hô to: “Tôi không biết cái gì ngày sinh tháng để hết!”

Trần Anh một trận phì cười. Cô đắc ý tựa vào bên cạnh người yêu, cười nói, “Em quên nói, Lục Nhân là tín đồ đạo Cơ Đốc, anh ấy không tin cái này. Cho nên đương nhiên không biết cái gì ngày sinh tháng để, còn cái gì bát tự hợp không hợp gì đó.”

Đại ca không để ý tới Trần Anh trào phúng, hấn hỏi Lục Nhân, “Không thì sinh nhật cũng có thể.”

“Chỉ biết sinh nhật thì tính ra cái gì a?” Trần Anh cười nhạo.

“Anh, anh giúp các em tính tính chòm sao hợp không hợp.” Đại ca cứng rắn muốn tính.

“Thôi đi.” Trần Anh kéo tay Lục Nhân, “Anh thu dọn đồ đạc nhanh lên, chúng ta còn phải đi nông thôn.”

“Sớm cất kỹ.” Đại ca cầm lấy hành lý một bên chuẩn bị xuất phát.

“Miếu của anh không cần thu sao?” Lục Nhân hỏi.

“Không cần, đồ đệ của tôi sẽ nhìn.” Đại ca cười nói, chỉ vào thiếu niên sửa điện ở bên cạnh, “Em trai, liên giao cho nhóc.”

Bị gọi em thiếu niên cũng không ngẩng đầu lên phát tay, tỏ vẻ nghe thấy được.

“Đi nhanh đi. Ba mẹ còn chờ.” Đại ca công đạo xong, thúc giục nói.

“Còn không phải tại anh lười thôi.” Trần Anh lườm hắt một cái.

Bọn họ đến vùng quê, đã là buổi chiều năm giờ rưỡi.

Ở nông thôn, chung quanh đều là ruộng đất, bờ ruộng đan xen, nơi nơi có thể ngửi được nồng đậm mùi phân, mùi heo thối, cùng với một chút, hương cỏ xanh mướt mạnh.

Tuyệt không vui vẻ. Trần Anh tay chống đầu, để lộ nhàm chán.

Từ khi xuống xe đến bây giờ vẫn nghe được ba mẹ nói tốt tốt tốt, cũng không biết tốt ở chỗ nào, chỉ thấy Lục Nhân luôn luôn hỗ trợ rửa hoa quả.

“Tốt tốt tốt.”

“Tốt tốt tốt.”

Tốt tốt tốt không ngừng truyền đến.

Ba mẹ tựa hồ rất thích Lục Nhân, phải nói, bọn họ rất vui vẻ cô sắp kết hôn. Chính xác mà nói, hẳn là bọn họ rất vui vẻ rốt cục có thể ôm tôn tử.

“A Anh lúc nào con a?” Ba hưng phấn hỏi.

“Còn thật lâu.” Trần Anh không kiên nhẫn nói: “Mới vài tuần mà thôi.”

“Con xem ba con muốn ôm hôn từ muốn đến điên rồi.” Mẹ trêu chọc.

Tám lạng nửa cân, bà vừa mới rồi còn ép hỏi cô lúc nào mua đồ dùng cho trẻ.

“Đúng rồi, con vừa mới phát hiện, nửa thân cây mục này là chuyện gì xảy ra? Làm gì để ở trong này?” Trần Anh đi đến nhìn một cái không giống như là thân cây trang trí, nó xếp ở phòng khách hồi lâu, bởi vì ngoại hình không tròn vẹn thậm tệ, vỏ cây đều khô héo, thậm chí bong ra, nhìn rất chướng mắt.

Ba vừa nghe, cao hứng giới thiệu: “Đây chính là thân mộc chặt bỏ đến khúc giữa thân cây. Con không biết, gốc cây thân mộc này đã cứu ba một mạng.”

“Ba con mấy ngày hôm trước đi leo núi, vừa vặn gặp được đất đá rơi. Thiếu chút nữa đã bị một đồng đá đập đầu, may mắn có thân mộc này vướng ở bên trong, mới để cho đám đá dừng lại.”

“Sau, nhân viên cứu hộ mời người đến chặt cây, chặt thành ba đoạn, ba mang một đoạn trong đó trở về. Thân cây này, không cúi bái tử tế không được.” Ba nói xong, còn chấp tay đã bái bái.

Khó trách cảm giác có linh quang. Trần Anh nghĩ thế.

“May mắn không có việc gì.” Lục Nhân nói.

“Nếu thân cây này thần như vậy, có thể cho con mượn đến trong miếu bái không?” Đại ca nói.

“Đương nhiên, không thì gọi con trở về làm gì?” Ba cười nói.

Tất cả mọi người nở nụ cười, không khí vui vẻ thuận hòa.

Buổi tối chín giờ.

“Các con buổi tối ngủ ở phòng trên lầu ba, mẹ ngày hôm qua đã sửa sang lại.” Mẹ nói, chuẩn bị lên lầu ngủ.

“Mẹ, ngủ ngon.” Lục Nhân nói.

“Ngủ ngon.” Mẹ cười đến vui vẻ, lên cầu thang.

“Làm sao?” Lục Nhân nghi hoặc hỏi, trẻ con mang biểu tình nghi hoặc trên mặt, cũng là siêu cấp đáng yêu.

“Không có gì, chỉ là nhìn anh kêu mẹ kêu thật sự thuận miệng.”

“Đương nhiên.” Lục Nhân dùng mũi cọ cọ mặt Trần Anh, chọc cho cô cười ha ha.

“Thai khí, cẩn thận thai khí.” Cô lấy đứa bé làm tấm mộc.

“Được rồi, xem ở phân lượng bảo bảo, không đùa em.” Dừng lại động tác, ngáp một cái.

Trần Anh thấy thế, sẵn sốc hỏi: “Muốn đi ngủ chưa?”

“Àn, có chút mệt.”

“Chúng ta đây đi ngủ đi.”

Quyết định ngủ hai người, tay nắm nhau đi lên lầu ba.

Trên đường đi thang lầu, Trần Anh đột nhiên dừng bước lại.

“Không có gì.” Trần Anh lắc đầu. Vừa rồi cô giống như nghe được có người kêu cô, nhưng rất khẳng định không có người nói chuyện. Nếu như là quỷ quái, cô có thể lập tức nhận ra được. Nhưng lần này thật sự không cảm thấy, hẳn là quá mệt mỏi.

“Hắc, anh thật ra rất cường tráng.”

“Đúng vậy, là, rất cường tráng.” Vừa nghe liền biết nói cho có lệ.

“Em không tin?” Lục Nhân hoài nghi quay đầu nhìn cô.

“Tín, như thế nào không tin.” Cô đành phải “ng nghiêm túc” có lệ hắc: “Anh đương nhiên cường tráng, không thì em sao lại mang thai chứ?”

Lời vừa ra khỏi miệng, nam nhân thẹn thùng cười nói: “Biết thì tốt.”

Hai người rốt cục đến lầu ba, sửa sang xong hành lý, chuẩn bị ngủ.

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Chúc nhau ngủ ngon, hôn ngủ ngon xong, hai người nằm ở bên người đối phương, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Rạng sáng ba giờ.

Trần Anh đang lúc nửa mê nửa tỉnh, nghe được một âm thanh.

[A Anh]

Đó là âm thanh thực xa xôi lại rất gần, vừa quen thuộc lại xa lạ, nhưng cô thật sự nghe thấy được.

[A Anh]

Cô sắp đoán được là ai.

[Đừng sinh đứa bé]

Vì cái gì không được sinh đứa bé?

“A anh! A anh!”

Trần Anh giật bừng tỉnh, là đại ca, đại ca đầy mặt hoảng sợ, là nhìn đến cái gì dọa thành như vậy. Cô nhìn đồng tử đại ca, nhìn thấy ảnh ngược của mình.

Thì ra là mình, khiến anh ấy dọa thành như vậy.

“Làm gì?” Cô hỏi, vừa nói xong mới phát hiện hai má rất đau đớn, kêu thảm: “Đau quá.”

“A Anh, em sao ngủ ở trong này?” Đại ca hỏi, hấn một bàn tay siết Trần Anh, lực đạo rất lớn, hấn vừa còn tát cô một cái.

Cô ở giữa phòng khách, trên tay ôm thân cây thân mộc ba mang vè, cô nhất thời toàn thân mất đi khí lực.

“A Anh, em không sao chứ.” Đại ca lo lắng hỏi. Hấn chỉ là nửa đêm rời giường uống nước, liền phát hiện

em gái nằm ở giữa phòng khách, còn ôm thân mộc không buông.

“Anh...” Trần anh vô lực hỏi, “Ba lên núi, là ngọn núi tế thần trước kia của chúng ta phải không?”

“Anh, anh không biết.”

Đúng vậy, nhất định là vậy.

Trần Anh cúi đầu, khổ sở khóc, hai tay vẫn là ôm chặt thân cây không buông.

Cô nhận ra được.

Cái âm thanh kia, là tiếng của anh hai.

Là anh hai cùng cô nói chuyện.

“A Anh, em đừng làm anh sợ, anh ngày mai giúp bớt sợ, em trước buông ra thân cây.” Đại ca bị hành động của cô sợ tới mức nói đều lắp bắp, hấn một bàn tay lôi kéo tay Trần Anh, muốn kéo cô ra khỏi thân cây.

Trần Anh mãnh liệt lắc đầu, cùng đại ca lôi kéo.

“Buông em ra!” Trần Anh vừa khóc vừa nói. Cô dùng chân đá, muốn đá văng đại ca ra.

Cô không muốn rời khỏi nó, nếu không đợi lát nữa anh hai còn có thể cùng cô nói chuyện.

“A Anh em rốt cuộc là làm sao!” Đại ca bị đá vài cái, hỏa khí cũng bốc lên.

“Tránh ra tránh ra!” Trần Anh khóc lớn kêu to, bộ dáng cuồng loạn, như là điên rồi.

Bốp! Một tiếng vang nặng nề, đại ca lực lớn tát cô một cái.

Rốt cục, Trần Anh tỉnh táo lại.

“A Anh, em bình tĩnh chút được không?” Đại ca thật cẩn thận hỏi, bộ dáng em gái cùng trùng tà không khác gì. Hay là nói, bệnh tâm lý trước đây của cô lại tái phát.

“Em không sao.” Trần Anh ngữ khí bình tĩnh, nhưng nước mắt vẫn chảy, “Anh, em muốn uống nước.” Cô

ánh mắt trống rỗng yêu cầu.

“Được, em cách thân cây xa một chút. Anh đi lấy nước.” Đại ca nói xong, lập tức đến phòng bếp lấy nước.

Trần Anh thừa dịp đại ca rời đi, cạy một chút vỏ cây héo rũ giấu ở trong túi áo, sau đó rời khỏi thân cây.

Đại ca trở về, đưa nước cho cô. Cô uống xong, tâm tình càng thêm ổn định.

“A Anh, em vừa rồi làm cái gì còn có ấn tượng sao?” Đại ca không dám rất nói thẳng hành vi cô nổi điên.

Trần Anh lắc đầu, giả ngu. Cô buông cái ly, đứng lên, “Em muốn trở về phòng ngủ, ngủ ngon.”

“Anh với em đi lên.” Đại ca đỡ cô lên lầu.

Vào lúc ban đêm, đại ca tựa vào trước cửa phòng bọn họ, một bước cũng không dám rời đi, thay cô gác đêm.

Đồng thời, trong phòng Trần Anh một đêm không ngủ, cô nhìn vỏ cây trong túi áo, rồi cuộc ngủ không yên.

Anh hai, lại nói chuyện với em đi. Trần Anh hy vọng.

Sáng sớm, Lục Nhân tỉnh lại. Mắt buồn ngủ sương mù, không phát hiện bên người Trần Anh tỉnh, mơ mơ hồ hồ mở cửa.

Sặc! Bị đại ca cạnh cửa gác đêm ngủ dọa.

“Đại, đại ca!” Lục Nhân thật bị dọa đến, đột nhiên tỉnh táo lại.

“Sớm.” Đại ca đánh ngáp thật lớn.

“Đại ca anh sao lại ” Lục Nhân kinh ngạc chỉ vào, nói năng lộn xộn.

Đại ca đứng lên, bàn tay vỗ vỗ quần, sau đó tay che khuất miệng, lại ngáp một cái, “A!”

“Sao, làm sao?” Lục Nhân bị hấn a một tiếng lại lần nữa dọa đến.

“Có miệng thôi.” Đại ca mắt buồn ngủ lơ mơ, “Trời đã sáng, không có việc gì thì tốt, ta muốn đi ngủ. Ngủ

ngon. Không, là sớm an.”

“Đúng vậy, phải” Tuy rằng sờ không được đầu mối, Lục Nhân vẫn như cũ có lễ đáp lại hắn, nhìn theo hắn trở về phòng.

Thiếu chút nữa quên, còn chưa đánh răng rửa mặt đâu. Lục Nhân gãi gãi đầu, đi vào phòng tắm.

Lục Nhân rời giường, lại bị đại ca hoảng sợ, lại cũng không trở về phòng.

Trần Anh cắt kỹ vỏ cây, ngồi ở bên giường chờ ở vị hôn phu, không ngờ hắn thủy chung chưa có trở về.

Bỏ đi, vẫn là chính mình đi tìm hắn đi. Trần Anh rời giường, sửa sang xong quần áo, mới đi ra ngoài.

Vừa xuống lầu, liền nhìn thấy Lục Nhân cùng cha mẹ nhà mình nói nói cười cười, trên tay lột đậu nành vừa hái xuống, lật ngược làm động tác bỏ xác đậu nành.

“A Anh khốn đến nay nha tạp đứng lên!” (A Anh, ngủ đến bây giờ mới thức) mẹ ngữ khí mang trách cứ.

“Anh Anh, em tỉnh rồi, nhanh lên gia nhập chúng ta.” Lục Nhân giống như chơi rất vui vẻ, còn mời cô gia nhập.

Trần Anh phát phát tay.

Không được, anh vui vẻ là được. Cô biểu tình phảng phất nói như vậy.

Đánh răng rửa mặt, đổi xong nông phục, Trần Anh đi ra, bọn họ còn lột đậu nành, một bộ vui vẻ thuận hòa.

Mau tới gia nhập chúng ta. Lục Nhân từ lúc cô đi ra, liền dùng loại vẻ mặt này nhìn chăm chăm cô.

Cô âm thầm thở dài, tiến lên kéo ghế dựa ngồi xuống, gia nhập hàng ngũ lột cây đậu.

Mẹ, cây đậu này cũng nhiều lắm, phải lột đến năm nào a. Ác Ma trong lòng Trần Anh trào ra, nhin không được oán thầm một phen.

“Ba, có phải ba gặp nạn ở ngọn núi tế sơn thần trước kia?”

“Đúng vậy, ba chưa nói sao?” Ba kinh ngạc, hắn tưởng rằng hắn có nói.

Cô càng thêm xác định là anh, cô hưng phấn mà siết chặt đậu nành trong tay.

“A.” Hạt đậu bay ra đánh tới Lục Nhân vô tội.

“Xin lỗi xin lỗi, rất dùng lực.”

“Tra người nào đó nha tạp ấu tú tử*.” (nữ hài tử phải ôn nhu chút) mẹ trách cứ.

*Từ ngữ địa phương, bó chiếu, méo biết edit thế nào --

“Đúng vậy ” Đối Trần Anh mà nói, này nói được nhưng không hưởng ứng. Cô nếu rất ôn nhu, hiện tại đã sớm thất nghiệp, không công tác.

“Con không sao rồi.” Lục Nhân cười giải quyết.

“Không đại chí hảo.” (không có việc gì thì tốt) mẹ cười nói.

Động, rốt cuộc ai là con ai. Trần Anh rất không tư vị. Đừng trách cô lòng dạ hẹp hòi, chỉ là mẹ quan niệm trọng nam khinh nữ, cô đã quen nhìn nhiều năm.

Bỏ đi, xem trên mặt mũi anh hai trở về, coi như xong.

Anh hai nhất định còn có thể lại đến tìm cô. Trần Anh tin tưởng như vậy.

Cô nhất định phải hỏi kỹ anh hai, vì cái gì không được sinh đứa bé.

Đang lúc hoàng hôn, đại ca ngủ bổ sung xong xuống lầu, tìm kiếm bóng dáng em gái, ở cổng lớn tìm được Trần Anh, hẩn tiến lên thấp giọng nhỏ nhẹ hỏi: “A Anh, em hiện tại có chỗ nào không thoải mái không?”

Trần Anh cười nói: “Không có a.”

“Em có biết hay không em đêm qua ” Đại ca đang muốn nói tình huống đêm qua, lại bị Trần Anh đánh gãy, cô nói: “Em đêm qua gặp ác mộng. Ai a, nên sẽ không em mộng du chứ?”

“Mộng du?” Đại ca sửng sốt.

“Đúng vậy, em sẽ mộng du a. Hơn nữa em có thể giương mắt với anh nói chuyện, nhưng trên thực tế em còn đang ngủ. Hình như là di chứng sau sự kiện tế sơn thần.”

“Thật sự?” Nhưng mà sao hử lại không biết?

“Thật sự, em thật lâu không phát tác, nhất định là tại ngủ không quen.” Cô nói cứ như có thật.

“Như vậy a.” Đại ca bị hù qua đi.

“Không nói nữa, chúng ta muốn đi.” Trần Anh nói. Lục Nhân đi lái xe lại đây, cô đứng ở cạnh cửa chờ hử. Cô đã cùng ba mẹ nói lời từ biệt, “Anh muốn cùng nhau trở về hay không?”

“Không được, anh gọi là đồ đệ của anh đến, nó sẽ tới giúp anh đem thần mộc mang đi.” Đại ca nói.

“Làm gì phiền toái như vậy, chúng ta giúp anh là được.” Trần Anh nói. Trên thực tế, là cô muốn cùng thần mộc cùng nhau, nói không chừng anh hai tùy thời sẽ xuất hiện.

“Không.” Không thể lại đem em cùng thần mộc để cùng một chỗ. Đại ca cự tuyệt.

Lục Nhân lái xe lại đây.

“Chúng ta đi đây.” Trần Anh nói lời từ biệt, cô mở cửa xe đi vào.

“Đại ca gặp lại.” Lục Nhân nói.

“Gặp lại.”

Sau này bọn họ rời khỏi nông thôn, trở lại đô thị. Cô đem vỏ cây thần mộc cẩn thận cất kỹ, lẳng lặng đặt trong ngăn kéo. Chờ đợi anh hai tìm cô.

Cô tin tưởng anh hai sẽ lại xuất hiện. Cô tin tưởng như thế.

20. Chương 11: Phiên Ngoại: Anh Hai

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trần anh đang gọi hử.

Anh hai Trần anh Trần Huân thân bên cạnh dòng suối ở trong núi, ngồi trên tảng đá, xuyên qua bộ phận thần mộc nhìn Trần Anh.

Sơn Thần bước tung bay lụa trắng đi tới, tựa ở bên cạnh hử, lãnh mắt nhìn hử.

Từ ngày ấy cứu cha Trần Huân, hử liền cả ngày qua mặt nước tình hình người nhà.

[Người không phải hử là chỉ nhìn ta sao?] Sơn Thần thầm oán nói, vượt nhẹ mặt của hử.

Trần Huân quay đầu nhìn y, một bộ oán phụ thâm cung.

Tuy rằng không biết vì cái gì hắn có thể được Sơn Thần sủng ái, nhưng đối Trần Huân mà nói, Sơn Thần cường liệt độc chiếm dục có khi thật làm người đau đầu.

[Có phải hay không nếu giết bọn họ, người mới có thể hoàn toàn thuộc về ta?] Sơn Thần ngẫu nhiên sẽ nói ra lời đáng sợ này.

“Người không cần giết bọn họ, một ngày nào đó, bọn họ cũng sẽ chết.” Trần Huân trấn an Sơn Thần, trên mặt tràn ngập bi thương.

Sơn Thần trừng hắn.

[Ta hận ngươi như vậy.]

Khăn lụa trắng từ không trung rơi xuống che mặt Trần Huân, Trần Huân không bắt khăn lụa, xuyên qua khăn lụa nhìn Sơn Thần.

[Nếu như vậy, thì đừng nhiều lần cầu ta cứu bọn họ.] Sơn thần khí phẫn nói, khi tức giận không hài lòng vẫn mỉa mai như trước.

Trần Huân rũ mắt xuống, không phản ứng trở về.

Sơn Thần xốc khăn lụa lên, muốn nhìn vẻ mặt của hắn.

“Là ta không đúng.” Trần Huân giải thích.

[Biết thì tốt, đừng cầu ta cứu người nữa, ta sẽ không xuất thủ nữa.] Sơn Thần nói.

Trần Huân khẽ mỉm cười.

[Ta có thể đi gặp Trần Anh không?] Hắn hỏi. Tầm mắt trở lại tuổi nhỏ, nhìn Trần Anh, hắn cảm giác được cô kêu gọi.

Muốn gặp tâm tình là giống nhau.

Sơn Thần rúc vào trên người hắn, theo tầm mắt của hắn, nhìn về phía mặt nước, nhận ra Trần Anh, [A, là đứa bé linh cảm so người tốt hơn.] Ngữ khí không lưu tâm.

“Em ấy đã trưởng thành, đã không còn là đứa bé. ” Trần Huân giúp em gái nói chuyện.

[Ở trong mắt ta, con bé vẫn là trẻ con.]

Trần Huân cười khẽ, “Ở trong mắt người, tất cả mọi người là đứa bé.”

[Người không phải.] Sơn Thần phản bác. Y thậm chí hy vọng Trần Huân có thể hỏi hỏi y, vì cái gì trong lòng y duy độc hắn không phải trẻ con.

Nhưng Trần Huân không hỏi nữa đi.

“Em ấy gần đây mang thai. ” Trần Huân nói. Khuấy mặt nước, hình ảnh xuất hiện một nam nhân khác, “Đứa bé là con hắn” Nam nhân trong nước trên lưng có cái gì nhàn nhạt, bóng đen cơ hồ nhìn không thấy, có lẽ thật là như thế này, đến nỗi linh cảm mạnh như Trần Anh cũng không phát giác.

[Có ý tứ.] Sơn Thần nhìn Lục Nhân, khá có hứng thú nói: [Trên người hắn có ước định cùng yêu quái.]

“Đúng vậy, ước định kia cùng con của Trần Anh tựa hồ có quan hệ.” Trần Huân lại khuấy mặt nước, hình ảnh trở lại trên người Trần Anh, nếu như theo như lời hắn, bụng Trần Anh cũng có bóng ảnh mơ hồ.

[Này chính là nguyên nhân rạng sáng người cùng con bé nói chuyện?] Sơn Thần hỏi.

“Người biết rõ?”

[Chuyện ngọn núi này, ta biết được nhất thanh nhị sở.] Sơn Thần cười nói: [Cái gì đều không thể gạt được ta.]

“Vậy người cũng biết, ta khuyên nàng sảy thai?”

[Đương nhiên, ta còn thật bất ngờ.]

Ngoài ý muốn?

[Ngoài ý muốn người sẽ khuyên người sẩy thai, người lúc trước sẽ không như vậy.] Sơn Thần nói.

Lúc trước?

“Ta nghĩ, đó là bởi vì người không biết ta.” Trần Huân nói.

Sơn thần cười cười, không nói gì.

“Ta có thể đi gặp em ấy sao?” Trần Huân hỏi, vấn đề này hắn nói hai lần.

[Không thể.] Sơn Thần cự tuyệt, [Người là của ta.] Vuốt nhẹ mặt của hắn, tuyên cáo.

“ta đi một chuyến trở về, cũng vẫn là của người.” Trần Huân thử thuyết phục.

[Hừ, cô bé kia không có khả năng bỏ qua cơ hội gặp người, đến thời điểm lại về ngọn núi này, khóc ngất đám cỏ của ta.] Sơn Thần không vui nói.

“Người sẽ thiết hạ tầng tầng kết giới, không phải sao?”

[Rồi nói sau! Huống chi khuyên con bé sẩy thai có rất nhiều phương pháp.] Sơn Thần phát tay, tỏ vẻ đề tài chấm dứt. Thậm chí khiến mặt nước khôi phục bình thường, tựa như tắt đi TV.

Ngay cả xuyên qua mặt nước nhìn em ấy cũng không chuẩn sao. Trần Huân khổ sở nhắm mắt lại, đẩy Sơn Thần ra, một mình rời đi.

[Lại đẩy ra ta.] Sơn Thần khí phần nhìn bóng dáng Trần Huân rời đi. Mang theo biểu tình không cam lòng, đứng dậy đuổi theo cước bộ của hắn.

“Anh Anh, em còn khỏe chứ?” Lục Nhân lo lắng nhìn Trần Anh, sắc mặt cô rất khó xem, mắt đen trợn ra. Hôm nay là mang thai tháng thứ sáu, đêm qua bởi vì đau bụng vô cùng đến nỗi bọn họ cả đêm cũng chưa ngủ, gần đây vẫn là tình huống như vậy, ép buộc đến bọn họ khó có thể ngủ.

“Còn khỏe.” Trần Anh đỡ bụng lộ ra suy yếu nói. Gần đây chỉ cần đi một đoạn đường liền mồ hôi ướt đầm, thở hồng hộc, lúc này cô không thể không bội phục này có thể người mang thai đi xe buýt. Ai kêu cô là người mới, đổi loại chuyện mang thai này đến bây giờ cũng còn thực không bắt được trọng điểm.

“Sắp đến nhà, chống đỡ một lát.” Lục Nhân đỡ cô, cẩn thận đi tới. Vừa rồi nhận được điện thoại Trần Anh, dọa hắn muốn chết, mau về nhà mang cô đi khoa phụ sản kiểm tra, may mắn chỉ là đau bụng bình thường thêm giấc ngủ không đủ.

Rốt cục về đến nhà, Lục Nhân dồn dập lấy chìa khóa mở cửa, chìa khóa thiếu chút nữa rơi xuống, hoang mang rối loạn mở cửa.

Cửa vừa mở ra, nhanh chóng lấy ghế dựa đỡ Trần Anh ngồi xuống.

Trần Anh rốt cục có thể thả lỏng.

“Em không sao, anh mau trở về đi làm.” Trần Anh nói, lộ ra tươi cười suy yếu.

“Còn đi làm, em quan trọng hơn.”

“Em đã không có việc gì.”

“Không được rồi, em sắc mặt vẫn rất khó xem.”

“Anh không thừa dịp hiện tại cố gắng một chút, kiếm nhiều chút tiền sữa bột, em như thế nào an tâm sinh con?”

“Anh “

“Được rồi, không phải nói, nhanh đi đi làm.”

“Nhưng “

“Anh đi ra ngoài nhanh lên.”

Dưới Trần Anh kiên trì, Lục Nhân đành phải mang theo lo lắng rời nhà, trở về công tác.

Thật là, chính là thích bận tâm. Trần Anh bĩu môi.

Chờ đau bụng qua đi, Trần Anh đứng lên, đi lên lầu. Cô cẩn thận đỡ lan can, cẩn thận đi thang lầu.

“Thật sự là tiểu ác ma, đau chết ta.” Trần Anh thầm oán. Cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều cau cùng một chỗ, đỏ một thân mồ hôi, trên quần áo đều có mùi mồ hôi.

Tuy rằng rất muốn thay quần áo, nhưng cô càng muốn lên giường ngủ.

Bỗng nhiên, có trận gió thổi tới.

Rõ ràng là ở trong nhà, hơn nữa là đang trên thang lầu, như thế nào có thể có gió.

Trần Anh mang theo nghi hoặc ngẩng đầu, chỉ thấy một đoạn lụa bạch sắc nghênh diện đánh tới, dừng ngay tầm mắt cô, đẩy cô ngã xuống.

Cô ngay cả thét chói tai cũng không kịp, liền ngã trên mặt đất, trước khi mất đi ý thức chỉ có một ý tưởng: May mắn thang lầu không cao.

Mất đi ý thức rồi tỉnh lại, thời gian thật lâu, cô lại chỉ có cảm giác hôn mê vài giây.

Tỉnh lại, phát hiện trước mắt đứng một người.

Người nọ một thân bạch y, mang trên mặt mặt nạ Quỷ đáng sợ, im lặng đứng ở bên giường.

Cô từng thấy qua y phục trên người người nọ, vải dệt kia tuyệt vô cận hữu (có một không hai), cô gặp hai lần, một lần là khi tể Sơn Thần thấy Sơn Thần mặc, một lần là khối vải trắng vừa mới tập kích cô.

Cho dù người nọ mang theo mặt nạ, cô vẫn là biết đối phương là ai.

“Anh hai ” Cô vừa mở miệng, nước mắt liền tràn mi, “Anh rốt cục tới tìm em.”

“A Anh, em nghe anh nói, anh không thể ở lâu lắm.” Hắc thừa dịp Sơn Thần không chú ý vụng trộm chạy tới, vừa đến liền phát hiện cô nằm trên mặt đất, “Em không thể sinh đứa bé này.”

“Vì cái gì?” Lần trước anh hai cũng nói như vậy. Rốt cuộc vì cái gì? Trần Anh không hiểu.

“Cha đứa nhỏ này cùng yêu quái có ước định, cậu ta tất yếu đem đứa con thứ nhất đưa cho yêu quái.”

“Không có khả năng! Lục Nhân anh ấy căn bản không nhìn được quỷ quái, như thế nào có thể cùng yêu quái làm ước định. Cho dù thật sự có, anh ấy cũng sẽ nói với em.”

“Nếu cậu ta còn nhớ rõ, cậu ta căn bản sẽ không con. Yêu quái nhất định là biết điểm này, mới để cho cậu ta quên chuyện này, nói không chừng thậm chí đóng chặt ký ức cậu ta.” Anh hai nói, hắc lo lắng quay đầu xem, mơ hồ cảm giác được khí tức Sơn Thần, “A Anh, anh phải đi.”

“Anh hai đợi đã, em hiện tại mang thai sáu tháng, nếu sẩy thai cũng không còn kịp rồi, em nên làm cái gì bây giờ?”

Phải không, xem ra hắc vẫn chậm một bước. Anh hai ảo não. Cách mặt nạ nhìn Trần Anh không tới, cô kích động chờ đợi anh hai đề nghị.

“Nếu không có biện pháp, vậy đưa cho nó đi.”

“Vui đùa cái gì vậy.” Cô kêu to. Anh hai cũng quá tiêu cực.

“Dù sao đây ước định là cùng yêu quái.” Anh hai nói.

“Em tuyệt đối sẽ không đưa cho nó!”

“A Anh không được tùy hứng.”

“Em mới không phải tùy hứng, dựa vào cái gì em mang thai vất vả như vậy, còn phải đem con đưa cho người khác!”

“Em coi như mình mang thai hộ đi, như vậy có thể thông suốt chút.”

“Em làm gì thông suốt! Em cũng không phải mang thai hộ!” Trần Anh tức đã có chút không khống chế được. Anh hai khuyên người kỹ thuật rất kém cỏi, nhạ đến cô càng thêm không có khả năng đem con cho yêu quái.

“A Anh!”

“Tóm lại là em không có khả năng đem con cho yêu quái! Khỏi phải mơ tưởng.”

[Không cho thì không đưa.] Sơn Thần nhẹ nhàng đi vào, tiến lên rúc vào bên cạnh, Trần Huân [Cùng chúng ta một chút quan hệ cũng không có.]

“A Anh, ước định cùng yêu quái không thực hiện, sẽ chết.” Trần Huân khổ sở nói.

“Anh yên tâm đi, chỉ cần em giết yêu quái, như vậy nó không thể giết người khác.” Trần Anh cường hãn nói.

[Vậy cũng phải nhìn người có cái năng lực kia hay không.] Sơn Thần nhạo báng.

“Người ” Trần Anh tức giận đến nghiêng răng.

[Đừng để ý tới nhân loại không biết tự lượng sức mình, chúng ta đi.] Sơn Thần lôi kéo cánh tay anh hai, bọn họ tùy thời đều có thể rời đi nơi này, bay ra ngoài cửa sổ.

“Anh hai khoan đã!” Trần Anh gọi lại anh hai, “Vừa rồi anh đẩy em sao?”

[Là ta.] Sơn Thần đùa cợt, [Ta là xem Huân không hy vọng người sinh con, mới muốn giúp người một phen, giúp người xóa bỏ nó.] Nghĩ một đằng nói một nẻo.

Anh hai kinh ngạc nhìn về phía Sơn Thần, “Ta không muốn người làm như vậy.”

[Nhưng, ta muốn làm như vậy.]

“Các người thật đáng sợ.” Trần Anh trừng bọn họ, “Cho dù các người đủ loại cản trở, tôi cũng sẽ đem con sinh ra. Mặc kệ là anh hai, hoặc là yêu quái, thậm chí là thần, tôi cùng con của mình đều sẽ chiến đấu đến cùng.”

[Khẩu khí thật lớn.] Sơn Thần cười nói: [Bất quá người yên tâm, ta sẽ không hại người nữa.] Vốn hại cô ta cũng chỉ là muốn cho Trần Huân trộm đi một giáo huấn. Không phải thật sự muốn đối phó cô ta.

[Người dễ đối phó hơn con yêu quái kia.] Sơn Thần nói xong. Lôi kéo Trần Huân biến mất ở phía chân trời.

Cô tuyệt không nhận thua. Trần Anh nắm chặt tay, biểu thị công khai. Cô cầm ra túi nhỏ vẫn để bên người, đem đồ vật bên trong đổ ra, đó là nhánh cây thần mộc ngày đó ở nhà cũ mang về, cô đem nhánh cây ném ra ngoài cửa sổ.

Cô không cần mấy thứ này.

Tuy rằng làm như vậy, Trần Anh vẫn khóc, luyến tiếc.

Rất nhanh trở lại trên núi, Sơn Thần nhìn mặt nước, thú vị nói, [Ai nha ai nha, con bé đem nhánh cây ném đi. Chỉ không thuận ý của con bé, liền có thể ân đoạn nghĩa tuyệt, nhân loại chính là xấu xí như vậy.] Xem cuộc vui còn nói ra cảm tưởng.

“Không trách em ấy, ai cũng không hy vọng thấy thứ hại anh trai của mình ở bên người.” Trần Huân đi đến bên cạnh Sơn Thần, ngồi xổm xuống, nhìn mặt nước. Mặt nước xuất hiện là cảnh đường phố, có thể thấy được nhánh cây cô tùy ý vứt bỏ.

[Người là muốn giúp con bé.]

“Mà người sẽ hại em ấy.”

Sơn Thần nghe được vui vẻ, ha ha cười.

Trần Huân đứng dậy rời đi.

[Tức giận?] sơn thần theo dõi hẩn, hỏi.

Trần Huân quay đầu, thở dài thật sâu, lại tiếp tục đi tới.

Nói tức giận hữu dụng sao? Sơn Thần khư khư cố chấp nghe vào? Trần Huân nghĩ thế. Trong lòng rất không vui.

Trần Anh cho dù biết chuyện ước định, vẫn kiên trì sinh đứa bé ra, lại không chịu đưa đứa bé cho yêu quái. Hắn nên làm như thế nào, mới có thể giúp em gái quật cường lại kiên cường đây? Hắn ngẩng đầu, nhìn trời cao.

Nhưng mà, hắn hiện tại chỉ là một Quỷ Hồn không có bất cứ năng lực nào. Bên người còn có một Sơn Thần sẽ xuyên tạc tâm tư người khác.

Nên làm thế nào mới tốt.

Hắn bắt lực, cũng không tự do.

Chính mình như vậy, còn có thể như thế nào giúp em ấy.

[Gấp cái gì cũng không thể giúp.] Sơn Thần từ sau vây quanh hắn.

“Buông ra ta.” Trần Huân nắm cánh tay y muốn đẩy y ra, muốn thoát khỏi cái ôm của y.

[Không buông, người không thể rời khỏi ta]

“Ta hắn là hận người.”

[Nhưng người không hận.]

Trần Huân thở dài thật sâu.

[Quên Trần Anh, buông tưởng niệm đối nhân gian, theo ta cùng nhau tu hành đi.]

Trần Huân khó xử cười nói. “Người biết rõ ta không có khả năng buông.”

[Không phải không có khả năng.] Sơn Thần kiên định nói, [Người chỉ là cần thời gian.]

“Có lẽ vậy.” Trần Huân không xác định.

Có lẽ một thời gian sau, hắn thật sự sẽ buông xuống, nhưng hiện tại tâm tư của hắn đều ở trên người Trần Anh cùng với con của cô.

Hắn lại tìm một cơ hội, rời đi Sơn Thần, đến thế giới hiện thực, khuyên Trần Anh buông tay con của cô, đem con hiến cho yêu quái.

Cổ tình Sơn Thần đối với mình như hình với bóng, tựa hồ lo lắng chỉ chớp mắt hắn liền sẽ biến mất.

Cơ hội chỉ sợ thực xa vời.

Từ ngày đó, Trần Anh vô cùng cẩn thận.

Mặc kệ là yêu quái hay là sơn thần, đều phải chú ý. Định nhân của cô so với chính mình cường đại nhiều lắm.

Cô chỉ là một nhân loại nhỏ yếu, không hề sức chống cự. Thêm cô có một vị hôn phu không tin quỷ quái, chỉ tin tưởng Thượng Đế tồn tại. Nói với hắn loại chuyện này, hắn sẽ không tin tưởng, cố tình họa lại là hắn sấm ra tới.

Sách, thật sự là tuyệt không bền chắc.

“Anh Anh, em cảm giác xương gà đen* như thế nào?” Lục Nhân mở ra trang tạp chí mang thai giới thiệu thuốc bổ, hỏi Trần Anh. Xương gà đen thoát nhìn siêu bổ, giống như rất tốt.

*Thịt gà đen:

Trần Anh mang thai chín tháng hai tuần, trước mắt đang ở bệnh viện chờ sinh. Bệnh viện sinh hoạt nhàn chán, hai người giải trí hưu nhân, xem báo giấy xem tạp chí... vân vân trạng yên tĩnh hoạt động.

“Không được! Nhiều dầu, rất ghê tởm.” Trần Anh từ báo chí phân chút tâm thần liếc mắt nhìn một cái hình ảnh tạp chí, sau đó đầy mặt chán ghét, từ lúc mang thai, thức ăn chỉ cần có chút dầu mỡ cô đã cảm thấy ghê tởm.

“Như vậy a nhưng mà thoạt nhìn ăn rất ngon.” Tiếc nuôi.

“Anh muốn ăn thì ăn đi.”

“Nhưng anh hy vọng chúng ta ba người cùng nhau ăn.” Hần ngay cả bảo bảo cũng tính vào.

“Được rồi, cho dù em sẽ ăn, ai làm? Anh sao? Anh không đem phòng bếp nổ banh em đã cảm ơn trời đất.” Trần Anh nghĩ đến kinh nghiệm thẩm thấu thật lâu lúc trước.

“Đó là...Anh không nghĩ như vậy ” Lục Nhân chính mình cũng có ấn tượng.

“Tóm lại, cho dù anh muốn ăn, anh cũng sẽ không làm.”

“Nhưng mà Anh Anh, anh không cần làm a.” Lục Nhân chỉ phía cuối trang một loạt số điện thoại, vui vẻ giới thiệu, “Bọn họ có phục vụ đưa tận nơi, còn cam đoan mới mẻ, thực tiện lợi đi!”

Thật tiện lợi! Trần Anh bộ mặt dữ tợn, vò nát báo chí trên tay.

“Anh lập tức gọi điện thoại.” Lục Nhân bị kích động, đi gọi điện thoại.

Sách! Trần Anh lú lười.

“Ai nha ”

Trần Anh đột nhiên một trận đau bụng.

“Làm sao!?” Lục Nhân vội vàng trở về nhìn.

“Không có việc gì không có việc gì.” Trần Anh phát tay.

Không có việc gì mới là lạ. Nhưng hiện tại so sánh cùng chân chính đau bụng sinh, hẳn là đẳng cấp chỉ là nhẹ như lông hồng.

“Để em nghỉ ngơi một chút.” Trần Anh buông báo chí, lau mồ hôi, áp dụng tư thế nằm nghiêng làm cho mình thoải mái chút.

Rõ ràng ngủ rất ngon, ngủ liền không đau đớn. Trần Anh nghĩ. Nhắm mắt lại, thôi miên chính mình ngủ nhanh lên.

“A Anh ”

Ai a, đừng ồn, thật vất vả mới ngủ. Trần Anh oán giận. Mơ mơ màng màng âm thanh lọt vào tai.

Nghe không được nghe không được. Bản thân thôi miên.

” A Anh,” Nhưng âm thanh lại càng ngày càng rõ ràng.

Trần Anh mạnh mở mắt ra. Một mảnh tối đen.

Trong bóng đêm ánh sáng duy nhất, là bạch y nam tử mang theo mặt nạ Quỷ, anh hai của cô.

Cô lập tức hiểu được, nơi này là mộng cảnh.

Anh hai báo mộng, sẽ không lại là vì khuyên cô buông tay con chứ. Trần Anh đề phòng nhìn chằm chằm anh hai.

[A Anh, buông đứa bé đi.]

Quả nhiên.

Chuyện đã đến nước này, còn muốn cô bỏ con, đừng hòng.

[Tương lai còn có rất nhiều cơ hội sinh con, em cũng đừng cố chấp.]

Bức cô đem con chấp tay nhượng người, cô làm không được!

[A Anh...]

Không cần nói nữa! Cô không thích nghe!

[Buông tay đứa bé, cho yêu quái]

Anh hai, đừng ép em hận anh. Trần Anh đau thương nghĩ, nhìn anh hai ánh mắt tràn ngập phần nộ.

Anh hai đau thương nhìn mình, lúc hấn đag đứng im lặng, rớt xuống tấm lụa trắng thật dài, Trần Anh theo tấm lụa nhìn lên, là bóng tối không có điểm cuối.

Sơn Thần liền như vậy tè trống rỗng rơi xuống, dừng ở trước mặt anh hai.

Lại tới nữa, luôn là như thế này. Trần Anh nhìn Sơn Thần liền phiền.

Người lại muốn mang anh hai ta đi! Trần Anh quên vừa rồi cô ngay cả nghe cũng không muốn nghe anh hai khuyên bảo, hiện tại lửa đạn toàn lực nhắm ngay Sơn Thần. Hung hăng trừng y.

Trần Anh hận ý rõ ràng, khiến Sơn Thần chú ý tới nàng.

[Không sai, ta lại đây mang hấn đi.] Sơn Thần nhướn mày, [Hấn đã là người của ta, bất luận nghe hay không, ta vẫn sẽ đem hấn mang đi.] Lời này là với nói Trần Anh, cũng là với nói Trần Huân.

Người

Trần Anh tức giận nắm chặt nắm tay, nhưng đột nhiên một trận đau đớn kịch liệt, làm cho cô đau đến cúi lưng.

[A Anh!] Anh hai bị Sơn Thần kéo xuống phía dưới sâu, dưới chân bọn họ phẳng phất như là mặt nước, dần dần chìm xuống, khiến bóng tối nuốt hết hấn, hấn nhanh chóng nhắc nhở Trần Anh. [Đừng cùng yêu quái đối kháng] Phàm nhân không thắng được yêu quái, ước định cùng yêu quái nhất định phải thực hiện, đây là định luật thế giới này.

Anh hai

Trần Anh chỉ có thể trở mắt nhìn anh hai bị Sơn Thần mang đi mất, cô cũng từ mộng cảnh tỉnh lại.

Nguyên nhân làm cho cô bừng tỉnh, là rút gân rất nghiêm trọng, nằm ở trên giường cô thường xuyên bị rút gân, nhưng cũng lợi hại không bằng lần này.

Lục Nhân đang giúp cô xoa chân, có thể là bị cô trong mộng kêu rên dọa đến, sắc mặt của hấn tái nhợt.

“Dọa đến anh.” Cô ra tiếng, Lục Nhân càng là cả kinh, nhưng tay không ngừng động tác.

Hấn dụ đi cảm xúc, nói: “Em mơ ác mộng, kêu như thế nào cũng kêu bất tỉnh, vẫn hô anh hai.” Bình thường mơ ác mộng cũng sẽ không kêu to như vậy.

“Xin lỗi.”

“Sẽ không.” Lục Nhân lắc đầu, “Thật hy vọng anh có thể ở trong mộng của em bảo hộ em.”

Trần Anh vừa nghe, thật sự rất cảm động, nhưng cô càng muốn cười to.

“Làm không tốt ở trong mộng là em bảo hộ anh.” Cô cười nói.

“Khinh thường anh như vậy.” Lục Nhân rất bi thương nói.

Không phải khinh thường... Mà là quan hệ của bọn họ vốn tương đối như là vương tử cùng công chúa, cô là vương tử, hấn là công chúa.

Những lời này, tuyệt đối không thể nói.

Cô còn muốn kết hôn đấy.

“Anh Anh, anh là người đáng tin cậy.” Lục Nhân như thuyết phục Trần Anh.

“Ân, đáng tin cậy.”

“Anh cũng rất cường tráng.”

Này ngược lại không hẳn.

“Anh sẽ đổi bóng đèn.”

Đúng, nhưng hẳn sẽ sợ cao, cho nên phải có người đỡ lấy thang.

“Anh sẽ giết con gián.”

Này cô càng thông thạo.

“Ta sẽ mất xa.”

Như thế, chân cô rút gân để hẳn như vậy nhấn một cái đã tốt hơn rất nhiều.

Lục Nhân buông chân cô ra, tiếp tục nói: “Còn có “

Hả hả, còn có hả? Còn có cái gì.

Trần Anh hiểu kì theo dõi hẳn, hẳn ghé trước mặt cô, khom người nhẹ giọng nói: “Còn có anh yêu em.”

Trần Anh tâm siết một cái, cảm động.

Cô cười, cảm động, cũng trả lời hẳn: “Em cũng yêu anh.”

Đơn giản hôn môi, đơn giản tỏ tình, cô lại cực kỳ thích.

Anh hai, bởi vì cô thật sự rất thích, rất yêu người này. Cho nên con bọn họ, vô luận như thế nào, cô đều sẽ không buông tha. Cô phải bảo vệ con bọn họ.

Trần Anh mê man nghĩ, nhắm lại hai mắt, lại lần nữa ngủ.

Còn bên kia mặt Sơn Thần cùng Trần Huân, trở lại trên núi, trên núi tất cả suối nhánh sông vẫn chảy tới tự nhiên hình thành huyết động, trong huyết động cất giấu ao hồ sâu không thấy đáy, bọn họ ở thạch anh bên cạnh ao hồ. Sơn Thần quả rất nổi giận, hộ pháp bên cạnh y trốn đến góc, không dám tiếp cận.

[Người thật to gan.] Sơn Thần chỉ vào Trần Huân rống giận.

Đương sự vẫn chỉ nhìn mặt hồ sâu không thấy đáy, tối như mực.

Hành vi của hẳn so khiêu khích kêu gào còn muốn làm người ta tức hơn.

Sơn Thần tức đến mất lý trí, y dùng pháp lực công kích Trần Huân chỉ còn linh hồn.

Trần Huân chịu một kích ứng tiếng rồi ngã xuống, bộ dáng hẳn càng thảm đạm.

[Đáng chết!] Sơn Thần hồi hận, tiến lên bắt lấy hẳn, đem thần lực y độ cho hẳn.

“Coi như hết.” Hẳn cự tuyệt, “Dù sao người đều nói ta đáng chết.”

Sơn Thần không để ý tới, cứng rắn đem thần lực y độ cho hẳn. Ôm linh hồn suy yếu, nói như giải thích, [Người biết rõ ta không phải ý đó.]

“Ta không biết ngươi là có ý gì.” Trần Huân phản bác, “Ta không phải ngươi, ta không có khả năng biết hàm nghĩa mỗi một câu của ngươi. Ngươi là thần, lời của ngươi đều là Thiên Cơ.”

[Ngươi nói cái gì!]

“Ta là quỷ, lời của ta đều là quỷ thoại.” Trần Huân tự cho là hài hước nở nụ cười.

Thực hiển nhiên, Sơn Thần nghe không ra hẳn hài hước, tuyệt không cảm giác buồn cười. Trần Huân thu hồi khuôn mặt tươi cười, nghiêm túc nói: “Em gái ta sắp sinh.”

[Nhìn ra được.]

“Ta rất lo lắng.”

[Ta biết.]

“Ta nghĩ ”

[Không có khả năng.]

Ngay cả muốn làm gì còn chưa nói, Sơn Thần liền cự tuyệt, Trần Huân ngược lại có chút phát cáu.

“Cho dù người hiện tại cự tuyệt ta, ta cũng sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào giúp em ấy, tựa như hôm nay như vậy.” Trần Huân nói, hắc tuyệt đối sẽ không buông tay.

[Người không có cơ hội.] Nghe hắc nói như vậy, Sơn Thần càng thêm tức giận.

“Cơ hội là người tạo.” Trần Huân trả về cũng thuận miệng, trước kia xem tv, thường kỳ sẽ có loại lời kịch chuyên tâm, hiện tại bị hắc dùng, lại là tại tình huống như vậy.

[Ta hận người tràn đầy tự tin.]

“Ta hận của người tự cho là đúng.”

Hai người mắng nhau, kế tiếp hắc là phải chia tay.

Nhưng không có.

Sơn Thần dùng lụa trắng của y bọc Trần Huân lại, ôm hắc bị buộc chặt đến khó nhúc nhích nhảy vào trong hồ. Bọn họ ở trong hồ sâu không thấy đáy rơi xuống, không ngừng mà chìm xuống, phẳng phất thế giới không ngừng nghỉ.

Rốt cục Trần Huân cảm nhận được mặt đất, Sơn Thần buông hắc ra.

Chẳng lẽ nói, Sơn Thần muốn làm cho mình chết đuối? Nhưng không đạo lý, hắc đã sớm chết. Trần Huân nghĩ, cùng lúc giả thiết, cùng lúc phủ định chính mình.

Sơn Thần phần nộ đến vẽ mặt mỹ lệ đều vắn vẹo.

Lại tức cái gì? Đều bị y tha xuống nước, còn không vui như vậy.

Vốn định đưa tay trấn an Sơn Thần, lại phát hiện mình bị lụa trắng vo lại vào trong, không thể nhúc nhích. Hắc dùng lực xoay thân, buông ra lụa trắng.

Nhưng Sơn Thần đã quay đầu, rời khỏi nước.

Hắc bơi lên trên, muốn đuổi theo cước bộ Sơn Thần.

Chỉ là, bơi tới một nửa, bị nhìn tường không thấy ngăn trở.

Chẳng lẽ nói

Hắc thử bơi phương hướng khác, cũng bị ngăn trở.

Giống như là bốn phương tám xây tường ẩn hình, đưa hắc giam ở bên trong.

Là kết giới.

Hắc rốt cục hiểu được dụng ý Sơn Thần dẫn hắc xuống nước, y muốn đem hắc nhốt ở trong nước.

Hắc đánh lên thành tường kết giới, lực lượng rung chuyển khiến mặt nước nổi lên một trận lại một trận gợn sóng.

“Sơn Thần ”

“Cầu xin người ”

“Cứu cứu em ấy ”

Sơn Thần đứng ở bên bờ, nhìn mặt nước, nghĩ rằng muốn nhìn, Trần Huân bị giam ở trong nước làm sao dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Sơn lợn quái ở một bên nhìn, phát ra tiếng tru, phẳng phất như không tán thành.

[Lại ồn, liền đem các người đánh xuống địa ngục.] Sơn Thần trừng mắt liếc một cái, sơn lợn quái lập tức im lặng.

Sơn Thần trên ánh sáng thuần khiết, nhiễm một tầng bóng đen thản nhiên, đó là lối đi vào rẽ Cảnh Giới Sắc.

Chỉ là, lúc ấy Sơn Thần tức choáng đầu.

Trần Anh kêu thảm.

Cô biết thời điểm đã đến.

Cô có liên ý cảm, có dòng nước chảy ra từ hạ thể của cô, đau bụng kịch liệt hơn trước kia vài lần, chân của cô đang rút gân, cô khó thở

Lục Nhân kích động nỉ non: “Bình tĩnh một chút bình tĩnh một chút bình tĩnh một chút bình tĩnh một chút...” Thuyết phục chính mình cũng thuyết phục người khác.

Trần Anh một tiếng thét chói tai, “Mau gọi bác sĩ...” Nếu không phải cô đau đến tay đều không cử động được, cô khẳng định sẽ tát Lục Nhân một bàn tay.

“Đúng đúng, kêu bác sĩ.” Lục Nhân bình tĩnh đại ngộ nói, đột nhiên kêu to: “Bác sĩ! Bác sĩ! Bác sĩ.” Cứ ở trong phòng bệnh kêu to bác sĩ.

“Anh ngu ngốc a, nhấn chuông đi!” Trần Anh sắp bị hấn đả bại, thét chói tai.

Cuối cùng kêu bác sĩ đến, giường bệnh cách đó cũng đồng dạng là phụ nhân chờ sinh. Cô hỗ trợ ấn xuống chuông reo, kêu bác sĩ mau tới.

Bác sĩ hộ sĩ đẩy giường bệnh, đưa Trần Anh tiến phòng giải phẫu.

“Người trẻ tuổi bình tĩnh một chút.” Phụ nhân một tay vỗ vai Lục Nhân, bắt hấn bình tĩnh một chút, cô đã là lần thứ ba mang thai, chồng cô đều chưa từng khẩn trương như vậy. Vừa hâm mộ Trần Anh, vừa cảm giác Lục Nhân thực vô dụng.

“Tóm lại, lần đầu tiên luôn đặc biệt gian nan, về sau sẽ quen.” Phụ nhân hảo tâm an ủi, Lục Nhân lo lắng nhìn cửa phòng giải phẫu. Cô hảo tâm an ủi, cũng coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ, cô rời đi trước, quay về phòng bệnh chính mình.

Sau đó, bị kịch liền phát sinh.

Quá trình sinh sản, Trần Anh cơ hồ không ấn tượng, cô chỉ nhớ rõ đau.

Rất đau, đau nhức.

Trừ bỏ đau, vẫn là đau.

Đứa bé vương một nửa ở đó, đột nhiên hết thấy yên lặng, Trần Anh chớp chớp mắt mê mang, thấy hết thấy phát sinh.

Bác sĩ hộ sĩ tất cả đều bất động, chỉ còn lại có cô còn có thể chớp mắt.

Cảm giác được ra, là người nào đó hạ kết giới.

Là ai hạ kết giới, cô rất nhanh liền biết.

Bởi vì đối phương liền xuất hiện ở trước mặt cô, không chút nào che dấu, nghênh ngang đứng ở bên giường.

Hắn có được mỹ mạo hồ mị, dáng người thon dài, tinh tế lại rắn chắc, nam tử mỹ nhân. Không mỹ như nhân loại, khiến Trần Anh kinh diễm.

Y ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn cô một cái, đi đến trước hạ thể cô đưa tay, cầm lấy con cô chưa xuất thể, đứa bé trên người còn mang theo cuống rốn liên kết mẫu thể, máu chảy đầm đìa nâng trên tay yêu quái. Sợ tới mức Trần Anh từ trong mê huyền tỉnh lại, cô kêu to: “Yêu quái, buông tay người ra!”

[Ồ, người còn có thể động.] Yêu quái ngược lại rất kinh ngạc, nhân loại trúng yêu thuật của y còn có thể động. Trọng điểm là, cô còn thấy được chính mình.

“Ta sẽ không đem con cho người.” Cô khởi động thân chuẩn bị cùng yêu quái cận chiến.

Nhưng yêu quái hiển nhiên không muốn cùng cô đấu, [Đứa bé này của người chú định là của ta. Ta và tiên sinh người ước hẹn.] Khó được y có nhân hạ thoải mái giải thích, bình thường y toàn là chủ nghĩa giết lại nói khủng bố.

“Cho dù như vậy, cũng không có khả năng khiến người đến thì đến, đi thì đi.” Trần Anh giữ chặt cuống rốn liên kết cùng đứa bé, ngay cả cuống rốn cùng nhau rút ra.

Trần Anh rất dũng cảm.

Cô cũng rất đau.

Đau đến kêu rên, đau đến khóc.

Vì con, cho dù là người thường, cũng có thể biến thành nữ chiến sĩ.

Trần Anh liều lĩnh nhào vào yêu quái, cầm cuống rốn quấn lên cổ yêu quái, lôi kéo, lôi kéo lại lôi kéo.

Đồ điên. Yêu quái giãy dụa, hết thấy tới quá nhanh, lần đầu tiên bị nhân loại áp đảo, trên tay y còn ôm đứa bé. Mà nữ nhân điên lực đạo càng lúc càng lớn, y thật sự sẽ bị nữ nhân điên này có linh lực ghìm toi.

Đây chính là sỉ nhục giới yêu quái.

Yêu quái vùng vẫy động thân, chuẩn bị thi triển yêu thuật giết nữ nhân này.

Nhưng mà, y rõ ràng phát hiện, chính mình cứ nhiên không dùng được yêu thuật.

[Đừng đùa.] Yêu quái lại lần nữa dùng lực, tập trung tinh thần thi triển yêu thuật.

Như trước không có phản ứng.

Yêu thuật của y vừa đến trên người nữ nhân này liền mất đi hiệu lực, khó trách tất cả mọi người yên lặng, chỉ có cô ta có thể động.

[Người rốt cuộc là]

“Giết chết người! Giết chết người! Giết chết người!” Cô hét chói tai, rống giận. Cô điên rồi, như là quấn vòng không đủ nhiều, cầm lấy cuống rốn dính máu, một vòng lại một vòng quấn quanh.

Buông con của ta ra! Trần Anh gần như cuống loạn.

Nữ nhân điên, buông ra ta! Yêu quái giãy dụa.

“Giết chết người! Giết chết người! Giết chết người!” Cô vừa khóc vừa nói, càng ngày càng dữ tợn.

Đừng đùa yêu quái không hề có phản ứng, như là chết đi, yếu đuối, buông con cô ra.

“Giết chết người! Giết chết...” Cô nỉ non, thần kinh buộc chặt quá độ, rốt cục nhẹ nhàng thả ra, cô vô lực rơi xuống, ngã xuống.

Ầm một tiếng, rơi xuống đất. Từ nay về sau, cô không còn tỉnh lại nữa.

Bác sĩ hộ sĩ lập tức thanh tỉnh, bắt đầu hoạt động, phát hiện Trần Anh ngã xuống đất, anh nhi cũng ngã vào bên người cô khóc nháo.

Anh nhi là lúc nào rời khỏi mẫu thể, không có người nào có ấn tượng. Lúc ấy bác sĩ phán định, Trần Anh sinh sản dùng lực quá độ, mất đi dấu hiệu sinh mệnh.

Mọi người bối rối sửa sang lại hiện trường, làm bộ như không phải chữa bệnh sai sót.

Khi Sơn Thần đến là cảnh tượng này.

Nhân loại chính là xấu xí như vậy.

Y tới gần Trần Anh, kéo cánh tay của cô, đem linh hồn của cô cùng thân thể tách ra.

[Đi thôi.] Sơn Thần thúc giục.

“Đợi đã, để ta lại liếc mắt nhìn một cái.” Trần Anh khóc, đôi nhân gian vẫn lưu luyến không rời. Cô còn muốn nhìn con một chút, nhìn xem Lục Nhân, nhìn xem ba mẹ, nhìn xem

Cô chưa muốn chết.

[Thật không muốn chết, ngay từ đầu sẽ đem đứa bé cho yêu quái tốt hơn khờn.] Sơn Thần cười nhạt.

“Đó là không có khả năng.” Trần Anh phản bác. Dùng tay không bị Sơn Thần bắt lấy che mặt.

[Nếu như vậy, người rõ ràng nhận sự thật này đi.] Sơn Thần không kiên nhẫn nói, lôi kéo cô bay lên trên.

Cô vẫn khóc, vẫn khóc.

Khóc đến Sơn Thần đều phiền. Nhưng y không buông tay, tiếp tục lôi kéo cô bay lên trên.

[Từ nơi này hướng lên trên thẳng đi, người liền có thể thăng thiên.] Sơn Thần chỉ vào phương hướng không trung, phải chính nàng đi.

Trần Anh lau nước mắt, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống. Sơn Thần buông tay cô ra, dùng lụa trắng khăn đẩy cô tiếp tục đi về phía trước.

“Sơn Thần, cảm ơn.” Cô quay đầu nói, “Ta biết người giúp ta, khiến yêu thuật yêu quái trên người của ta mất đi hiệu lực, còn có cảm ơn người giúp ta thăng thiên.”

Sơn Thần nhìn cô, lạnh lùng nói: [Không được quay đầu.] Lụa trắng giơ lên che khuất tầm mắt của cô.

Nhân loại tự cho là đúng. Sơn Thần hừ lạnh.

Nếu không phải Trần Huân, y sẽ không xuất thủ trông nom chuyện nhân gian. Khiến yêu thuật mất đi hiệu lực, giúp cô thăng thiên, y làm hết thấy đều là vì Trần Huân.

Trần Huân sẽ rõ sao? Y đã vì hắn một lần lại một lần lướt qua giới.

Y không biết Thiên Khiển của y lúc nào sẽ đến.

Đến lúc đó, y muốn dẫn Trần Huân cùng nhau, luân hồi cũng được, xuống địa ngục cũng thế. Vô luận như thế nào, đều không rời khỏi hắn.

Sơn Thần xoay người, trở lại nó ngọn núi kia, trở lại bên người Trần Huân, phong ấn hắn lâu như vậy, cũng là thời điểm thả hắn ra.

Sơn Thần một thân xiêm y trắng noãn, bộ phận nhiễm bóng đen dần dần mở rộng, tựa như giấy Tuyên Thành nhiễm mực nước lan ra, phạm vi càng lúc càng lớn.

21. Chương 12: Phiên Ngoại: Sơn Thần

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sơn Thần trở lại hồ trong huyết động, mặt hồ một mảnh yên tĩnh, đã không dao động bất an như lúc đầu. Y cất bước chìm vào trong nước, đi đến nơi đó.

Cá trong hồ, bởi vì trường kỳ không tiếp xúc ánh mặt trời, mất đi công năng thị giác, nhưng những con cá vảy lờ lờ, thậm chí vảy cá còn mang huỳnh quang sắc.

Cá con nhìn không thấy y, cũng không chạm được y, nhưng đều lần lượt tránh ra. Ở trước mặt y, mở đường. Sơn Thần tiến đến, khiến đáy hồ màu đen có được ánh sáng.

Thấp sáng, quanh mình Trần Huân.

Trần Huân nằm nằm trong hồ tối, lẳng lặng, phẳng phất ngủ say an tường.

[Huân] Sơn Thần đánh vỡ yên tĩnh, kêu gọi tên của hắn. Hạ xuống đến bên cạnh hắn, toàn thân đặt ở trên người hắn.

Kỳ thật tuyệt không nặng.

Y một chút sức nặng cũng không có.

Trần Huân mở mắt ra, nhìn phía trước, không quay đầu lại, không xoay người, không đáp lại. Sơn Thần vãi trắng, từ trước mắt hạ xuống, lại giơ lên, tung bay, di động.

[Nè, nói chuyện với ta.] Sơn Thần sờ cổ Trần Huân, muốn hắn phản ứng.

Trần Huân không khiến y thất vọng, lạnh lùng đáp lại y, cùng y nói chuyện: “Không được chạm ta.”

Y sưng sốt, dần dần nở nụ cười.

Trần Huân quả thật nói chuyện, cũng phản ứng với y, nhưng... [Ta muốn không phải loại phản ứng này.] Y nói, bắt lấy vai hấn, trở người, khiến hấn đối mặt y.

[Người đoán ta đi đâu.] Y cười nói, vén tóc Trần Huân.

“Ta không biết.” Trần Huân mặt không chút thay đổi trả lời.

Y ần nhần tức giận, cười nói: [Người đoán thử xem.]

“Ta không biết.” Trần Huân vẫn bộ dáng đó.

Không thể nhìn được nữa, Sơn Thần bắt lấy, gương mặt mỹ lệ đều vụn vụn.

Y chán ghét Trần Huân thờ ơ, chán ghét Trần Huân không phản ứng chút nào, chán ghét Trần Huân đối y như vậy.

Mặc kệ Sơn Thần tức điên, mặc kệ bị túm lấy, Trần Huân vẫn lạnh lùng, thẳng đến hấn phát hiện bạch y trên người Sơn Thần dần dần bị hắc sắc bao trùm, mặt của hấn dần dần biến đến khó coi. Tay hấn bao trùm lên tay Sơn Thần bắt hấn, khấn trương hỏi: “Y phục của ngươi sao lại đen?”

[Hừ, ngươi cũng sẽ quan tâm ta?] Sơn Thần chưa nói, nhưng tức giận tiêu giảm không ít. Lực đạo trên tay cũng thả lỏng đi. Xiêm y trên người cũng khôi phục màu thuần trắng.

“Tại sao có thể như vậy?” Trần Huân nắm góc áo y lên cẩn thận quan sát, vừa rồi rõ ràng là bị nhuộm thành hắc sắc.

[Không sao.] Y kéo y phục của mình về, nói, lại khôi phục tươi cười, [Ta vừa rồi đi thăm em gái ngươi, cô ta sinh con trai.]

“Em ấy đâu? Yêu quái tìm tới em ấy sao?”

[Cô ta cùng yêu quái cận chiến, thắng xong liền chết đi.] Sơn Thần giải thích, nhìn hấn sắc mặt thăm đạm, lại nói tiếp: [Yên tâm, cô ta thắng thiên.]

“Phải không...” Trần Huân mờ mịt nói, cúi đầu, phải dựa vào tại trên người Sơn Thần, hấn áp lực, nặng nề khốc. Kỳ thật hấn sớm biết rằng theo cá tính Trần Anh không chịu thua, tuyệt đối sẽ cùng yêu quái đấu nhau, cho dù chết em ấy cũng tuyệt đối sẽ không nhận thua.

Hấn sớm biết rằng sẽ có loại kết quả này.

Sơn Thần ôm lấy hấn, khiến hấn dựa vào ngực mình.

[Đừng khóc.] Sơn Thần ôm hấn, vỗ vỗ vai hấn, nhìn mặt, trừ bỏ tạo ánh sáng quanh mình, phía trước một mảnh đen tối, ở đáy hồ này tựa hồ rất an toàn, [Đừng khóc, ta kể với ngươi chuyện xưa. Kể cho ngươi câu chuyện một cục đá biến thành thần.]

Sơn Thần êm tai kể ra, chuyện xưa của y.

Thật lâu thật lâu lúc trước, kỳ thật thời gian chính xác y cũng quên, y quên từ lúc nào bắt đầu có được ý thức của mình, từ không đến có giữa lúc đó kinh lịch qua cái gì y một chút ấn tượng cũng không có. Y chỉ biết là, có vị tiểu hòa thượng mỗi khi đi qua trước mặt, đều sẽ niệm một đoạn kinh văn. Sau này, tiểu hòa thượng ngồi xuống trên người y, một mình một người tụng kinh.

Vốn là, y cũng nghe không hiểu tiểu hòa thượng đang niệm những gì, dần dà, thích âm thanh của tiểu hòa thượng, thích hấn niệm kinh văn, thậm chí có thể thể ngộ đạo lý trong đó.

Một năm, hai năm, mười năm qua đi, cho tới nay thủy chung như một.

Y cũng liền nhớ kỹ khuôn mặt này, mặt tiểu hòa thượng.

Y nhớ rõ pháp danh hấn, tựa hồ là Thiên Minh.

Thiên Minh lớn lên, thân mặc áo cà sa, một tay cầm bát, một tay phật châu, rất có tư thế. Hấn tuy thân là hòa thượng, bắt đầu dĩ có được khuôn mặt tuấn tú, khiến rất nhiều nữ thí chủ cùng hấn dây dưa không rõ.

Cho dù hấn thành tâm hướng phật, nữ thí chủ vẫn không buông tha hy vọng.

Cũng nhiều lần như thế, khiến hấn mỗi lần xuống núi, đều có thể hóa duyên so sư huynh, đệ còn nhiều hơn.

Hôm nay, cũng như bình thường, Thiên Minh mang theo thành quả hoá duyên phong phú lên núi, hấn ngụ trong chùa phía sau ngọn núi này, cho nên muốn đi chùa miếu phải qua ngọn núi này, đi qua y.

Thiên Minh đi đến trước mặt y, để thành quả của hấn xuống, để bát của hấn xuống, cầm lấy phật châu của hấn, đi bộ đến phương hướng của y.

Y thực chờ mong.

Tựa như thường ngày, hấn ngồi ở trên người y, bắt đầu đọc diễn cảm kinh văn.

Gió thổi động nhánh cây, phát ra tiếng vang xào xạc, hòa theo tiếng của hấn dung thành một thể.

Đây là, thời gian y khoái nhạc nhất.

Thiên Minh sẽ chọn y, ngồi ở trên người y, có lẽ là bởi vì y là tảng đá cao nhất trong ngọn núi này. Nhưng y tin tưởng, đây là duyên phận.

Duyên phận, chú định y sắp được người này cảm hóa.

Duyên phận, khiến hấn lựa chọn y.

Thời gian khoái hoạt, rất nhanh liền qua đi. Thiên Minh tụng kinh hoàn tất, nhặt lên vật phẩm trên đất, muốn về chùa của mình.

Y tuy lưu luyến không rời, nhưng y chỉ là tảng đá, không thể nhúc nhích.

Lần sau xuống núi, không biết lại phải chờ bao lâu.

Y đã bắt đầu chờ mong ngày đó đến.

Rất lâu sau đó, rốt cục đợi đến hấn xuống núi hoá duyên.

Y vui sướng cả ngày.

Chỉ chốc một ngày, y nhìn trời, nhìn mây, nhìn cây cỏ, tuy là cảnh tượng nghìn bài một điệu, nhưng hôm nay vừa thấy, đều thấy thật đáng yêu. Vạn dặm quang mây, lục ý dạt dào.

Chờ đến trời về phía tây, Thiên Minh trở về.

Mặt trời lặn, Thiên Minh rốt cục đến đây.

Y hưng phấn mà chờ đợi.

Xa xa, phát hiện có người đuổi theo phía sau Thiên Minh.

Một danh cô nương mặc mộc mạc, tuổi chừng mười sáu, vải bố trước áo nàng còn dính cặn đậu hủ, từng chấm nhỏ có chút bẩn, trên tay nàng còn bưng một khuôn gỗ* đậu hủ.

*Đây là khuôn để làm đậu hủ

“Thiên Minh!” Nàng gọi thẳng pháp danh Thiên Minh, vội vàng vượt qua hấn.

Hấn quay đầu, nhìn nàng, kinh ngạc nói: “Thí chủ?”

“Thiên Minh, huynh quên lấy đậu hủ.” Nàng đưa lên khuôn gỗ, cười nói. Khi nàng cười, trên mặt rõ ràng có lúm đồng tiền, bộ dáng rất đáng yêu.

“Thí chủ, ta không thể thu.” Thiên Minh cự tuyệt.

“Đừng nói như vậy, ta đã nói cho huynh, huynh đừng lại cự tuyệt ta.” Nàng đẩy khuôn gỗ buộc hấn nhận lấy.

“Thí chủ, ta thật sự không thể thu. Huống chi, ngài còn phải dùng khuôn này làm đậu hủ.”

“Không sao đâu, huynh ngày mai trả ta là được.” Nàng cười nói: “Huynh ngày mai lại đến điểm của ta, đem khuôn trả ta, ta lại làm đậu hủ mới cho huynh.”

“Thí chủ, ta thật sự không thể nhận lấy.” Thiên Minh khó xử cự tuyệt nàng.

“Thiên Minh, ta đã nói với huynh, này hết thấy đều là thiên ý. Thiên ý muốn huynh nhận lấy đậu hủ của ta, huynh cứ nhận lấy.” Thái độ nàng cường ngạnh, khiến cho Thiên Minh không thể không nhận lấy đậu hủ.

Thiên Minh âm thầm thở dài, rốt cục nhận lấy.

Nàng vừa thấy Thiên Minh nhận lấy, nhanh chóng lui về phía sau một bước, “Huynh đã nhận rồi, ngày mai nhớ rõ mang tới tìm ta, ngày mai gặp.” Nàng công đạo xong liền chạy, rất sợ Thiên Minh đem khuôn trả cho nàng.

Thiên Minh bất đắc dĩ nhìn bóng dáng của nàng, cuối cùng vẫn nhận.

Chẳng lẽ thật là thiên ý.

Cầm khuôn gỗ trong tay, thở dài. Buông, lại sợ bắn đậu hủ; không buông, lại không thể hảo hảo tụng kinh. Thả cũng không xong, không thả cũng không xong. Ngày đó, phá lệ, Thiên Minh không tụng kinh.

Y thấy hết thấy, đây là lần đầu tiên y chán ghét nhân loại từ lúc có ý thức tới nay.

Hôm sau, Thiên Minh lại lên núi, cầm khuôn gỗ trong tay, bên người có sư đệ cũng đến ngày hóa duyên, một đường đi đến.

Lần này, y trừ bỏ hy vọng Thiên Minh nhanh lên trở về tụng kinh, còn nhiều một tia hy vọng, hy vọng khi hấn trở về, trên tay không có khuôn đậu hủ.

Tới lúc hoàng hôn, Thiên Minh cầm bát sư đệ, sư đệ cầm khuôn gỗ hoàn toàn mới, bên trong tràn đầy đậu hủ.

“Sư huynh, đệ đoán Tây Thi đậu hủ khẳng định đối với huynh có ý tứ.” Tiểu hòa thượng hưng phấn nói, cá tính xen vào việc của người khác, giấu không được phạm tâm.

“A Di Đà Phật.” Thiên Minh vừa nói ra, sư đệ cũng không dám lỡ mồm.

“Sư huynh, ngày mai huynh có lại muốn đến chợ một chuyến hay không?” Sư đệ nghi hoặc hỏi.

A Di Đà Phật. Thiên Minh thở dài.

“Triệt Tường, phiền đệ trước đem đậu hủ mang về, huynh muốn ở trong này tụng kinh, đợi một hồi trở về.” Triệt Tường là pháp danh tiểu hòa thượng, Thiên Minh đứng ở bên cạnh y, buông bát, công đạo.

“Sư huynh, vì cái gì muốn ở trong này tụng kinh nha?” Triệt Tường hỏi. Theo ánh mắt của hấn nhìn lại, hấn nhìn Thiên Minh tôn kính cùng sùng bái.

Thiên Minh cười nhìn trời, nói, “Đệ không cảm thấy, nơi này cách Phật tử rất gần sao?” Ở trong này tụng kinh, phảng phất Phật Tử ở bầu trời đều có thể nghe.

“Trong Tự (chùa) cách Phật Tử càng gần.” Trong Tự còn có tượng đồng Phật Tử, đương nhiên là nơi cách Phật Tử gần nhất, Triệt Tường khó hiểu lời Thiên Minh.

Thiên Minh cười mà không nói.

“Sư huynh, không thì đệ chờ huynh tụng kinh, chúng ta một đường trở về.” Sư đệ đề nghị.

“Cũng được.” Thiên Minh nhận lời. Ngồi vào trên người y, ngồi xếp bằng, cầm Phật châu tinh tế trong tay, bắt đầu niệm tụng kinh văn tựa như thường ngày.

Y cảm thấy bình tĩnh cùng an bình, tâm tình mạnh mẽ lúc trước, trở thành hư không.

Thiên Minh tụng kinh hoàn tất, đứng dậy, quay đầu, phát hiện sư đệ đang sùng bái nhìn mình.

“Sư huynh, đệ vừa rồi cảm thấy thật bình tĩnh, thật thoải mái, cảm giác hoàn toàn không giống với tụng kinh trong Tự.” Triệt Tường cảm thán, cảm giác quá tốt.

Thiên Minh mỉm cười, cùng hấn cùng nhau về chùa.

Y lại lần nữa lưu luyến không rời nhìn theo hấn rời đi.

Ngày kế, có vị khách ngoài ý muốn lên núi, là vị tiểu hòa thượng ngày hôm qua.

Y nhớ rõ danh pháp, tựa hồ là Triệt Tường.

Hôm nay rõ ràng không phải ngày Triệt Tường hoá duyên, hắn vẫn đi lên núi. Hắn làm theo lúc đó, giống như Thiên Minh, lựa chọn y, tảng đá kia, ngồi xếp bằng, tay cầm phật châu, bắt đầu tụng kinh.

Rõ ràng là đồng dạng kinh văn, nhưng Triệt Tường rõ ràng không bình tĩnh như Thiên Minh, tâm tư không đủ ổn định, khi hoãn khi gấp, khiến y nhớ tới bộ dáng Thiên Minh mới tụng kinh trước đây.

Triệt Tường tuy tuổi trẻ, nhưng tâm địa không tệ, căn tính còn có thể, chỉ là phàm tâm quá nặng.

Còn không cách nào làm cho y tới bộ dáng hưởng thụ.

Triệt Tường tụng xong một đoạn kinh văn, vỗ vỗ bố y, phải đi về.

Động tác Triệt Tường vỗ vỗ bố y, khiến y phát hiện Thiên Minh chưa bao giờ từng làm như vậy. Động tác Triệt Tường phẳng phất như y rất bản, nhưng Thiên Minh chưa bao giờ làm như vậy.

Điều này làm cho y càng thêm thích Thiên Minh.

Nói tới, đậu hủ của Tây Thi đậu hủ tuy ăn ngon, nhưng các hòa thượng trong Tự mỗi ngày như vậy tới tới lui lui đổi lấy đậu hủ mới mẻ, cũng là thực tiễn toái nhân gia, mình cũng ngưỡng chừng.

Lại đến ngày Thiên Minh hóa duyên, hắn cầm khuôn gỗ, quyết định cùng Tây Thi đậu hủ nói rõ ràng.

Chùa bọn họ từ trên xuống dưới đều rất cảm tạ ý đẹp của nàng, nhưng nếu vẫn tiếp tục thì rất ngưỡng chừng. Huống chi, Tây Thi đậu hủ ý tốt là hướng về phía hắn. Chính cái gọi là, ý không ở trong lời. Hoa rơi cổ ý, nước chảy vô tình.

Thiên Minh lại lần nữa cảm khái.

Đương thiên, hắn rất sớm quay về.

Giờ Thân, hắn đi đến trước mặt y, lần này trong tay không có khuôn gỗ, không có đậu hủ.

Rốt cục hoàn toàn trả cho Tây Thi đậu hủ.

“Xú hòa thượng đứng lại!” Phía sau Thiên Minh truyền đến một trận chửi bậy, hắn quay đầu phát hiện một nam tử, nam tử trang sức đơn sơ, quần áo cũng vô cùng đơn giản.

“Thí chủ.” Thiên Minh nhận ra người tới, là Trương Hán thường đi mua đậu hủ, Trương Hán tuổi trẻ lực thịnh, tựa hồ giúp Tây Thi đậu hủ bận rộn không ít. Mà Trương Hán sớm nhận định Tây Thi đậu hủ là nương tử của hắn, chỉ là nàng không linh tình.

“Xú hòa thượng, ngươi làm cái gì khiến Tây Thi của ta khóc!”

“Bần tăng cũng không có làm cái gì.”

“Ít nói nhảm, ngươi vừa đến, khiến Tây Thi khóc đến không thể buồn bán, còn dám nói không làm cái gì!” Trương Hán cả giận nói.

“A Di Đà Phật, người xuất gia không nói dối. Bần tăng chỉ là đem khuôn gỗ vật quy nguyên chủ, hơn nữa cảm tạ ý tốt thí chủ.” Thiên Minh giải thích.

Hiển nhiên, Trương Hán nghe không vô.

Phi một tiếng, nhổ nước miếng. Mắt thấy liền muốn huy quyền qua, Thiên Minh không tránh không né, lần phật châu trên tay, nhắm mắt lại niệm tụng kinh văn, tuyên bố cho dù Trương Hán thật sự huy quyền, Thiên Minh cũng sẽ không chống cự.

Điều này làm cho Trương Hán thực nản lòng, mạnh buông nắm tay, nổi giận gầm lên một tiếng, quay đầu tức giận mặc kệ Thiên Minh.

Thiên Minh mở mắt ra, ngửa mặt lên trời tăng tăng thở dài.

Hắn ngồi xếp bằng trên y, bắt đầu tụng kinh.

Nhưng tâm tình của hần vẫn tĩnh không được, cuối cùng buông tay tụng kinh, đây là lần đầu tiên hần gián đoạn niệm tụng.

Hần xa xăm nói: “Ta còn chưa đủ kiên định, vẫn không thể thờ ơ đối đủ loại hồng trần.” Lại thở dài, ngẩn người một hồi, đứng dậy, rời đi.

Vẫn không thể thờ ơ đối đủ loại hồng trần là có ý gì? Hồng trần trong miệng Thiên Minh, là đối Tây Thi đậu hủ, hay là đối Trương Hán loại phạm phu tục tử này.

Y hy vọng có thể có há miệng, có thể cùng Thiên Minh đối thoại.

Y muốn hỏi hần một chút, hồng trần của hần đến tột cùng là chỉ cái gì.

Y hy vọng hồng trần của Thiên Minh không liên quan đến Tây Thi đậu hủ, tuy rằng y cũng không biết vì cái gì không được là nàng, có thể là bởi vì mình không thích nàng, cho nên không hy vọng là nàng.

Tiếc nuối nhất là, hôm nay không thể hảo hảo nghe Thiên Minh tụng kinh.

Đều là Tây Thi đậu hủ làm hại.

Cách ngày, là ngày hóa duyên của sư đệ Thiên Minh Triệt Tường. Y nhìn hần đi, mặt trời lặn trở về, miệng đô la hét liên tiếp oán giận: “Cái gì Hoa hòa thượng! Sư huynh của ta mới không phải là người như thế, sư huynh của ta là người không động phạm tâm nhất trong tất cả sư huynh, đệ. Như thế nào có thể lừa gạt tình cảm Tây Thi đậu hủ, như thế nào có thể là Hoa hòa thượng. Đáng giận, khó trách cổ nhân nói ba người thành hổ, nhất định là phổ phường hàng xóm loạn truyện.” Hần tức giận nói.

Nghe hần nói như vậy, y kinh ngạc.

[Lời này là thật?] Theo bản năng, liền thốt ra.

“Đương nhiên. Xuất gia không nói dối,” Triệt Tường trả lời, nhìn lại, không có người, “Ai? Ai đang nói chuyện?” Triệt Tường dọa thật lớn nhảy dựng. Nhìn chung quanh, chỉ là không thấy được chủ nhân âm thanh.

Y cũng thực kinh ngạc, không nghĩ tới y thật có thể nói chuyện. Y chỉ hy vọng có há miệng có thể mở miệng nói chuyện, không nghĩ tới y thật có thể mở miệng nói chuyện.

[Tiểu hòa thượng, người nghe được âm thanh của ta?] Y hỏi Triệt Tường.

Lại lần nữa nghe được âm thanh, Triệt Tường tìm đến âm thanh nơi phát ra, nhìn phía phía sau tảng đá, cũng chính là phía sau y, nhìn một cái có người trốn ở đó hay không, nhưng phía sau cái gì cũng không có: “Xin hỏi thí chủ ở đâu?” Triệt Tường sợ hãi hỏi.

[Ta đang ở trước mặt ngươi.] Y nói, đối Triệt Tường động tác nhất gan cảm thấy buồn cười, y đơn giản cho thấy thân phận, [Ta chính là tảng đá ở trước mắt ngươi.]

Cái này Triệt Tường rất cục biết nơi âm thanh phát ra, lại cũng sợ choáng váng. Hần ngã ngay tại chỗ, sợ tới mức ngay nói cũng nói không rõ, “Người, người người ” nuốt nước miếng, thiếu chút nữa bị nghẹn, rốt cục nói hết, “Yêu quái ” hình dung chính xác hần là tiếng hét chói tai, kêu xong liền chạy trốn chết.

Y nhìn hần vắt chân chạy, thật sự rất muốn cười to.

Chính cái gọi là ba người thành hổ, từ nay về sau tất cả mọi người biết, trên ngọn núi này có tảng đá yêu quái có thể nói. Các hòa thượng buộc phải qua núi hoá duyên, ba người thành hàng không dám lạc đàn, mỗi khi đi qua trước mặt y luôn nơm nớp lo sợ, trừ bỏ Thiên Minh.

Thiên Minh như trước một mình lên núi, nói hần thực dũng cảm, không bằng nói hần bị người cô lập.

Y thường xuyên nghe được các hòa thượng đi ngang qua nội tâm tràn ngập sợ hãi, thầm oán, nói Thiên Minh nói vậy.

“Nói không chừng tảng đá yêu quái chính là yêu quái Thiên Minh sư huynh biến ra.”

“Nghe nói, Thiên Minh sư huynh mỗi lần lên núi, đều sẽ tụng kinh cho tảng đá nghe.”

“Nói như vậy Thiên Minh sư huynh không phải là yêu quái trong yêu quái?”

Loại suy đoán không bằng không có này chỗ nào cũng có, thậm chí càng nói càng thái quá.

Dần dần, ngay cả người trên chợ đều kể lại như vậy.

Thiên Minh thành hòa thượng yêu quái, tất cả mọi người e ngại hẳn.

Thiên Minh bị vu hãm thành yêu quái, vẫn cứ theo lẽ thường hoá duyên, chỉ là thành quả ít đến đáng thương.

Còn có không ít trẻ con, tốp năm tốp ba lên núi, mai phục nửa đường. Lúc Thiên Minh đi qua, nhất nhất nhảy ra, hướng hẳn ném đá, chửi bậy: “Xú hòa thượng, thối yêu quái! Cách chúng thôn ta xa một chút.”

Thiên Minh không tránh cũng không trốn, cầm phật châu trong tay, tay ôm bát, như bước đi lên.

Đá nện ở mặt của hắn, đầu, thân thể, tứ chi, bị thương thậm chí đổ máu, hắn đều không dừng lại đi lên, niệm kinh văn, chưa từng gián đoạn.

Nhóm trẻ con ném tới đau tay, dừng tay, phát hiện Thiên Minh vẫn bước đi như trước, phẳng phất không đau không ngứa, cũng không tức giận phản ứng, cái này nhóm trẻ con ngược lại sợ hãi, quát to một tiếng yêu quái, một đám hài tử nhanh chóng đào tẩu.

Thiên Minh mở mắt ra, phát hiện máu chảy vào mắt phải của mình, nhất thời thấy không rõ lắm.

Hắn đi đến trước mặt y, chân tướng sự tình, hắn đã từ tiếng hàng xóm láng giềng chửi bậy nghe ra hết. Chỉ là hắn không nghĩ tới, nơi hắn bình thường tụng kinh, tảng đá đúng là có thể nói.

Hắn suy nghĩ nên cùng y trò chuyện như thế nào, mà y ngược lại mở miệng nói chuyện trước.

[Người đổ máu.] Y nói. Quá trình đám trẻ con khi dễ hắn, y xem trong mắt, sợ dọa đến càng nhiều người, y chỉ có thể bảo trì trầm mặc.

Hắn kinh ngạc một hồi, khôi phục biểu tình bình tĩnh, nói, “Người cùng ta coi như là hữu duyên.”

[Ta là bị phạt hiệu người cảm động mới có thể nói, cũng không phải người dùng yêu thuật...] Y vội vã giải thích.

“Không sao cả.” Hắn cười nói, ở một bên ngồi xuống, “Một khi đã như vậy, để ta lại vì người tụng kinh một đoạn.”

[Người có thể ngồi ở trên người của ta.] Y nói.

“Được.” Hắn như trước cười, cười ôn nhu ấm áp. Bắt đầu niệm tụng một đoạn kinh văn.

Nhớ kỹ nhớ kỹ, Thiên Minh âm thanh càng ngày càng nhỏ, y trở mắt nhìn hắn ở trước mặt y suy yếu ngã xuống.

Mà y cái gì cũng không làm được.

Ngày đó, Tây Thi đậu hủ cùng Trương Hán ước hẹn lên núi, vốn định chứng thực tảng đá yêu quái chỉ là tin đồn vô căn cứ, nhưng phát hiện Thiên Minh ngã xuống đất không dậy nổi, nhanh chóng tiến lên, Trương Hán công Thiên Minh xuống núi.

Y chỉ có thể nhìn bọn họ mang theo hắn rời đi.

Ít nhất, có người tới cứu hắn.

Ít nhất, không phải khiến hắn ngã ở trong này.

Y chỉ hy vọng, Thiên Minh có thể bình an vô sự.

Sau này lời đồn càng diễn càng liệt.

Nghe nói, có người nhìn thấy hòa thượng yêu quái từ trong phòng Tây Thi đậu hủ đi ra.

Nghe nói, hòa thượng yêu quái không chỉ biến ra yêu quái, còn có thể hấp dẫn nữ tử, là Hoa hòa thượng không hơn không kém.

Nghe nói, Tây Thi đậu hủ cùng Trương Hán đều bị yêu thuật của hắc lữ gạt.

Nghe nói

Rất nhiều nghe nói, đều là lời đồn không có lợi cho Thiên Minh.

Nó chỉ là kỳ quái, ngày đó sau khi thấy Thiên Minh bị công xuống núi, rốt cuộc không trở về.

Hắc đi đâu vậy?

Hồi lâu, rốt cục nghe được đồn đãi mới.

“Nghe nói, hòa thượng yêu quái bị nha môn bắt giữ.”

“Quan nha môn giữ được yêu quái sao?”

“Yên tâm, có thanh thiên lão gia cùng Môn Thần* ở, đương nhiên ép được hòa thượng yêu quái.”

*Vị thần giữ cửa:

“Hòa thượng trong Tự không có một ai vì hắc đứng ra.”

“Đương nhiên, ai sẽ thay yêu quái nói chuyện? Trừ phi là trùng yêu thuật.”

“Nói Tây Thi đậu hủ cùng Trương Hán kia cũng thật đáng thương, bị hòa thượng yêu quái yêu thuật khống chế. Còn khẳng khẳng một mực giúp hắc nói chuyện.”

“Thật hy vọng có thể nhanh nhanh nhìn thấy hòa thượng yêu quái trăm thủ.”

“Đúng vậy a, như vậy yêu thuật trên người Tây Thi đậu hủ cũng có thể phá giải, chúng ta lại có đậu hủ có thể ăn.”

“Đúng vậy a đúng vậy.”

Một tiếng một tiếng phụ họa.

Những nhân loại này, thật tàn nhẫn.

Thiên Minh là vô tội, bọn họ cứ nhiên còn lòng tràn đầy chờ mong nhìn hắc bị trăm thủ.

Y thấy nhân tâm rất lạnh, y rất khổ sở, nhưng y chỉ là tảng đá, cho nên y không có nước mắt, y sẽ không khóc.

Y hy vọng Phật Tổ có thể hiển linh, cứu Thiên Minh.

Cứu hòa thượng mỗi ngày tụng kinh, cứu đưa ngọc đánh không hoàn thủ, cứu nhân loại ôn nhu ấm áp.

Không như mong muốn.

Thiên Minh một ngày không chết, khiến nhân tâm hoảng sợ, bởi vậy ngày hắc hành hình rất nhanh định ra.

Buổi trưa ngày mai.

Phật Tổ a

Sơn Thần đột nhiên không nói lời nào.

Trần Huân dừng khóc thật lâu, bị câu chuyện của Sơn Thần hấp dẫn, nhưng y lại ngừng lại. Hắc hỏi, “Sau đó đâu?” Nhìn thẳng vào Sơn Thần, y khổ sở lặng im, lâm vào trong hồi ức thống khổ.

Y theo dõi hắc, đưa tay khẽ vuốt mặt của hắc, thật cẩn thận như là vuốt ve bảo vật, y ngừng một hồi lâu, mới tiếp tục câu chuyện.

Buổi trưa ngày ấy, trời mưa rất lớn.

Ngay cả trời cao cũng xem xét.

Phần đông dân chúng vây xem, kêu gào, tiếng máng không ngừng, có chút dân chúng can đảm ném đá hấn, một cục hai cục, đá giống mưa dầm ở trên người hấn.

Hấn hai đầu gối quỳ xuống đất, nhắm mắt lại, miệng niệm kinh văn.

Đao phủ cầm đồ đao xuất hiện, hét quát một tiếng, xung quanh lập tức im lặng.

Một bên có người kêu canh giờ đến.

Huyện lệnh lấy lệnh bài hồng sắc, rút ra, gọn gàng ném một cái.

Hành hình.

Thiên Minh đầu người rơi xuống đất là lúc, không trung hạ xuống lôi điện thật lớn.

Đánh vào chùa trên đỉnh ngọn núi kia, mọi người tưởng rằng đó là tượng trưng yêu thuật Thiên Minh biến mất.

Kinh hách qua đi, dĩ nhiên tiếng hoan hô như sấm dậy.

Chúc mừng, rốt cục giết chết hòa thượng yêu quái.

Không biết, dưới dư luận, bọn họ trong lúc vô tình hại chết một hòa thượng bình thường.

Bọn họ liên thủ hại chết hấn, hại chết Thiên Minh.

Một đám ngu dân.

Dân chúng tưởng rằng Thiên Minh yêu thuật biến mất, tụ năm tụ ba, ước hẹn tham quan tảng đá yêu quái trên núi. Có người sợ hãi, có người phỏng má giả làm người mạo đi ở ngay trước đội ngũ, nhưng mà, bọn họ lên núi, chỉ nhìn đến bị lôi điện đánh nát thạch đầu. Tất cả mọi người vui vẻ nở nụ cười.

Y nhớ rõ khi y bị lôi điện đánh nát, nhìn thấy một đạo quang, quang kia đưa y đi lên, lại đưa y trở lại ngọn núi kia.

Có âm thanh nói cho y, y được kinh Phật cảm hóa. Ở trên trời có tiên vị, từ nay về sau y hảo hảo mà thủ hộ ngọn núi này. Trở thành tòa Sơn Thần.

Nhưng mà, y trở lại trên núi, nhìn đến nhân loại xấu xí. Y có được hình thể, có được pháp lực, thậm nghĩ tự tay hủy ngọn núi này, giết sạch mọi người.

Nhưng làm như vậy có ích lợi gì đâu? Thiên Minh cũng đã không ở đây.

Thân đến, đi ngang qua trong miệng thôn nhân biết được, Tây Thi đậu hủ xuống tóc làm ni cô, làm ni cô đi. Trương Hấn cũng nhiều năm sau, cưới mỹ thiếu nữ xinh đẹp.

Thôn nhân đổi chuyện này ngẫu nhiên nhắc tới, trở thành một sự kiện thú vị.

Ngọn núi này, nhiều năm về sau, truyền thuyết tảng đá yêu quái, cũng dần dần biến chất. Ngày Thiên Minh trảm thủ đó, thành ngày tế Sơn Thần trong miệng mọi người.

Sơn Thần kể xong chuyện, ôn nhu ôm hấn.

[Huân.] Y kêu tên của hấn.

“Ân?”

[Đã kể xong.]

“Ân.”

[Tâm tình tốt chút nào không?]

Trần Huân che miệng mình, bả vai kịch liệt run rẩy, hấn khóc.

[Đừng khóc.] Sơn Thần lau nước mắt của hấn.

Mãi cho đến phần sau câu chuyện Trần Huân mới nghe ra, Sơn Thần nói chính là chuyện của mình.

Mà chuyện còn chưa chấm dứt.

Y ở ngọn núi này, mắt thấy thương hải tang điền, vượt qua một năm một năm không ý nghĩa.

Thăng đến

Thăng đến nó gặp được Thiên Minh chuyển thế, cũng chính là Trần Huân.

[Ta từ lần đầu tiên thấy ngươi, liền biết là ngươi.] Sơn Thần cọ cọ khuôn mặt Trần Huân, nỉ non. Thật lâu lúc trước, y là tảng đá, hắc là Thiên Minh, hắc là nhân loại y là đá không thể thành không gặp được. Hiện tại, y là Sơn Thần, hắc là Trần Huân, y rốt cục có thể gặp được hắc, ôm hắc, thậm chí giúp hắc.

[Ngươi cũng không thay đổi.] Sơn Thần nói. Hồi ức lúc trước, Thiên Minh luôn luôn đều vì người suy nghĩ, cả đời này Trần Huân cũng chưa từng vì tự thân mà cầu y.

“Không, ta không phải Thiên Minh.”

[Ngươi không phải.]

“Ta là Trần Huân.”

[Ta biết.]

“Ta sẽ khuyên người phá thai.”

[Ta biết, nhưng ngươi là vì em gái ngươi suy nghĩ.]

“Thiên Minh lúc trước sẽ không khuyên người phá thai.”

[Thiên Minh là hòa thượng, phản đối sát sinh.]

“Ta không phải Thiên Minh.”

[Ta biết, ngươi là Trần Huân.] Trần Huân chính là Thiên Minh, Thiên Minh chính là Trần Huân, mặc dù là bất đồng thân thể, nhưng là có một dạng linh hồn, ôn hòa, thiện lương điểm ấy một chút cũng chưa thay đổi. [Huân, theo ta chờ ở trong hồ, đừng đi ra ngoài. Chỉ hai chúng ta, vĩnh viễn cùng một chỗ. Được không] Y thỉnh cầu.

“Ta không phải vẫn cùng ngươi ở một chỗ sao?”

[Ý nghĩa không giống nhau.] Y nắm tay hắc. Nhớ tới một câu thật lâu lúc trước, chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão. Y hỏi: [Chúng ta vĩnh viễn cùng một chỗ được không?]

“Chúng ta vĩnh viễn cùng một chỗ.” Hắc nắm lại tay y, đáp ứng y.

Sơn Thần mỉm cười.

Rốt cục...

Rốt cục có được hắc.

Là thần là ma là yêu đều không quan trọng, vô luận tương lai lên thiên đường hoặc xuống địa ngục, y cũng sẽ không buông hắc ra.

Sơn Thần tóc dài tại đáy nước tung bay, cá nhỏ ngoài kết giới bơi qua, vẩy cá huỳnh quang hình thành điểm điểm tinh quang, ngoài động gió thổi qua ngọn cây phát ra tiếng vang xào xạc, ve mùa hè đập cánh kêu to, tổ chim xây trên cây không di trú, tung cánh bay lượn.

Không trung một mảnh xanh thẳm.

22. Chương 13: Phiên Ngoại: Ngày Sinh Nhật

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đây là chuyện phát sinh khi Ngôn Thâm mười hai tuổi.

Không biết các vị có chơi một trò chơi hay không, ở trong một căn phòng hắc ám bịt kín, bốn người đứng bốn góc, do người đầu tiên đi đến chỗ một người khác đụng vào bả vai của đối phương, tiếp người thứ hai đi đụng vào bả vai người thứ 3, cứ tuần hoàn như thế.

Nghe nói, có một đám học sinh, du lịch tốt nghiệp ngủ lại khách sạn, chơi suốt cả một buổi tối.

Sau, mới biết được, chơi trò này kỳ thật không phải chỉ có bốn người.

Bởi vì khi người đầu tiên đụng vào người thứ hai, đứng ở vị trí người thứ hai, thời điểm tiếp đến người thứ 3, người thứ 3 đi đến nơi phải là vị trí người đầu tiên. Theo lý mà nói, hẳn là không có người, lại vẫn đụng phải người nào đó, tiếp người nào đó đi đụng vào người đầu tiên, tuần hoàn như thế.

Đám kia học sinh, cùng “người nào đó” chơi suốt cả một buổi tối.

Trên thực tế, đám kia học sinh...chính là Ngôn Thâm cùng bạn học cùng lớp của hắn!

Mà “người nào đó”, chính là hồ ly cùng Ngôn Thâm gắn bó không thể phân!

“Tại sao có thể như vậy!”

“Thật đáng sợ a!”

Ngôn Thâm lẳng lặng nhìn đồng học sau khi phát hiện kỳ quái, bọn họ thét chói tai một tiếng cao hơn một tiếng, decibel cao đến đưa tới rất nhiều người chú mục.

[Có phải nam sinh hay không a! Kêu đến so nữ sinh còn lớn tiếng hơn!] Thủ phạm hồ ly, ở một bên châm chọc khiêu khích, nhớ tới trò chơi tối hôm qua, nhin không được cười to.

Ha ha ha một đám ngu ngốc!

Ngôn Thâm yên lặng, không dấu vết rời đi đám học sinh, đi đến nơi tương đối không người, đối hồ ly nói: “Người dọa người.”

Hồ ly lạnh lùng nhìn hấn một cái, hừ nói: [Là người muốn ta gia nhập!]

“Ta không nghĩ tới sẽ như vậy...” Ngôn Thâm cúi đầu, áy náy nói: “Bọn họ chơi cái trò kia, vốn chính là năm người chơi. Chúng ta thiếu một người, ta mới nghĩ đến người...” Kỳ thật người đề nghị chơi trò này, tưởng rằng bốn người là có thể chơi, nhưng Ngôn Thâm rất nhanh phát hiện bốn người là chơi không đủ.

Vốn tưởng, có thể vụng trộm để hồ ly tham gia chơi, kết quả vẫn bị phát hiện.

“Thực xin lỗi...” Ngôn Thâm đối hồ ly thành khẩn giải thích.

[Dẹp dẹp!] Hồ ly tức giận nói: [Ta đối thứ nhân loại nhỏ bé, căn bản là không để ở trong lòng.] Đâu chỉ không để ở trong lòng, y hồi tưởng lại đồng học Ngôn Thâm biểu tình hoảng sợ, tâm tình y cực tốt.

“Đúng rồi, sau khi du lịch tốt nghiệp kết thúc, ngày về nhà chính là sinh nhật cha.” Ngôn Thâm thấy y thật sự không thêm để ý, lập tức nói sang chuyện khác.

[Thì như thế nào?] Hồ ly đối Lục Nhân là một chút hứng thú cũng không có.

“Cái kia, ta có đặt bánh ngọt ở Babedo*...” Ngôn Thâm vừa nói vừa ngắm hồ ly biểu tình, nhìn đến hồ ly theo không chút để ý đến hưng trí bưng bưng, hấn liền biết hồ ly sẽ thích.

*Một cửa hiệu bánh ngọt, chi tiết tại đây.

[Nè nè, người đặt mấy tác?] Hồ ly vui vẻ đến cái đuôi đều đong đưa thuận kim đồng hồ, lỗ tai là cao cao dựng thẳng lên, biểu tình nịnh nọt, nước miếng đều nhanh chảy ra.

“Hình như là lớn như vậy.” Ngôn Thâm so kích thước, hấn cũng không biết bánh ngọt như vậy là mấy tác, mà mấy tác lại là cao bao nhiêu.

[À à ~ tám tác ~] Trái lại hồ ly chỉ nhìn kích thước liền biết mấy tác, y vui vẻ ghé gớm.

“Đúng vậy sao, ha ha.” Ngôn Thâm cười nói. Tuy rằng hấn không biết rốt cuộc hấn so kích thước có phải tám tác hay không, bất quá thấy y vui vẻ như vậy, chính mình cũng rất vui vẻ.

Từ hôm nay, hồ ly mỗi ngày hy vọng Ngôn Thâm du lịch tốt nghiệp có thể mau chấm dứt, y muốn mau về nhà ăn bánh ngọt. Ngôn Thâm cũng nhân cơ hội xin y an phận vượt qua mấy ngày nay.

Hiệu quả tốt bất ngờ.

Ngôn Thâm quyết định, ngày sinh nhật cha phải hảo hảo thưởng cho hồ ly.

Chạng vạng, Ngôn Thâm về nhà, hồ ly hừ một tiếng, vọt tới tủ lạnh muốn mở tủ lạnh nhìn bánh ngọt y ngày đêm mong nhớ.

“Còn chưa có.” Ngôn Thâm cười nói, “Bọn họ nói bây giờ mới có thể đưa tới.”

[Hừ!] Hồ ly hừ lạnh một tiếng, đi đến phòng khách xem tv.

Ngôn Thâm nhìn đồng hồ trên tay một chút, không biết cha khi nào sẽ trở về, nghĩ rằng trước đặt bữa tối bên ngoài mới tốt.

“Người hôm nay muốn ăn cái gì?” Ngôn Thâm hỏi. Hấn thuận thực cầm lấy điện thoại, lật xem danh bạ tiệm ăn.

[Sushi tàu hủ.] Âm thanh hồ ly xa xa truyền đến.

“Không được.” Ngôn Thâm lập tức phủ quyết, “Ăn quá nhiều cơm sẽ ăn không vô bánh ngọt.”

[Hell ramen*.] Hồ ly tùy ý nói.

*Một loại mỳ Nhật

“Không được, ” Ngôn Thâm lại lần nữa phủ quyết, “Hell ramen quá cay, bụng người sẽ rất đau.”

Hồ ly không nói gì. Cuối cùng, y nói: [Tùy tiện đi!]

“Vậy ăn bữa tối McDonald đi.” Ngôn Thâm nói, lập tức quay số điện thoại.

Động tác kia, ngữ khí kia, tựa hồ đã sớm quyết định ăn cái gì.

Hồ ly lại lần nữa không nói gì.

Không sao, có bánh ngọt là được. Hồ ly nghĩ thế.

Hơn bảy giờ, bánh ngọt Babedo đưa đến Lục gia, Ngôn Thâm dặn dò xong, hồ ly mang tâm tình chờ mong ngoan ngoãn chờ đợi. Hơn tám giờ, sau khi cùng người cha về muộn ăn xong bữa tối, hồ ly thúc giục Ngôn Thâm lấy bánh ngọt sinh nhật ra.

“Cha, chúc cha sinh nhật vui vẻ.” Ngôn Thâm cầm bánh ngọt ra, cẩn thận đặt lên bàn, sau đó mở ra, cắm nến lên, châm lửa. Cuối cùng, tắt đèn. Đợi đến trình tự chuẩn bị hoàn tất, hồ ly đã sớm không kiên nhẫn thúc giục nhanh lên, nhanh lên.

Ngôn Thâm hát bài Happy birthday, một bên mỉm cười nhìn cha.

Người chủ Lục Nhân cảm động nhìn con trai chuẩn bị bánh ngọt, nhìn nhìn con trai, sớm lệ nóng doanh tròng, nhìn con trai mình, một cổ kiêu ngạo thản nhiên sinh ra.

“Mẹ ở trên trời nhìn thấy, nhất định sẽ kiêu ngạo như cha.” Lục Nhân lau nước mắt, cảm khái nói.

[Vô nghĩa cái quỷ gì a! Mau thổi nến đi!] Hồ ly vội vàng xao động bất an, ánh mắt tỏa sáng, nước miếng chảy một bàn.

“Cha mau hứa nguyện đi.” Ngôn Thâm đành phải cố mà thúc giục cha.

“Nguyện vọng thứ nhất, hy vọng Ngôn Thâm có thể...” Lục Nhân nói nguyện vọng thứ nhất, nói rất nhiều lời cảm tính, từ Ngôn Thâm sinh ra đến bây giờ... vân vân.

“Nguyện vọng thứ hai, hy vọng...” Nguyện vọng thứ hai như trước thực cảm tính, từ lần đầu tiên gặp mẹ Ngôn Thâm bắt đầu kể ra.

Một bên hồ ly sớm chờ đến lửa giận công tâm, một câu cũng không nói ra được.

“Hồ ly nhịn một chút đi...” Ngôn Thâm hảo tâm khuyên bảo, vỗ vỗ lưng hồ ly.

“Nguyện vọng thứ ba, ” Lục Nhân còn chưa nói ra miệng, bị Ngôn Thâm đánh gãy.

“Nguyện vọng thứ ba không thể nói, không thì sẽ mất linh.” Ngôn Thâm nói, bên cạnh hồ ly hai mắt tỏa sáng!

Bánh ngọt!

Tuy rằng một ít sáp nến rơi lên bánh, bất quá không sao cả, vẫn rất mỹ vị.

“Đếm một hai ba, liền thổi ngọn nến.” Ngôn Thâm nói: “Một, hai, ba...”

Phù, ngọn nến toàn bộ tắt.

Ngôn Thâm thấy công lớn hoàn thành, nhanh chóng chạy đi bật đèn. Lại phát hiện cha thân là thọ tinh, sắc mặt tái nhợt trong bánh ngọt.

“Làm sao?” Ngôn Thâm nghiêng đầu hỏi.

“Ta vừa rồi chưa thổi...” Lục Nhân ngón tay run rẩy chỉ ngọn nến. Lúc ấy con trai đang đếm một hai ba, cũng không có khả năng thổi tắt ngọn nến, hẳn cũng không có thổi...

Đến tột cùng là “Ai” thổi?

Ngôn Thâm nhìn về phía hồ ly, cho y một ánh mắt khiển trách.

Sự kiện ngon nết tự động tắt từ nay về sau trở thành một trong truyền thuyết Lục gia.

23. Chương 14: Phiên Ngoại: Ta Muốn Ăn Thịt

Đây là chuyện phát sinh sau bảy ngày từ lúc Ngôn Thâm tỏ tình với hồ ly.

Hồ ly biếng nhác ghé vào trên ghế sa lon, bên cạnh Ngôn Thâm đọc sách nhìn đến ngủ, sách vở nửa đóng để ở trên đùi, đầu ngả qua một bên.

[Nè, nè, muốn ngủ thì về phòng ngủ!] Hồ ly dùng bàn chân nho nhỏ đẩy Ngôn Thâm, người sau bất vi sở động lâm vào ngủ say.

Hồ ly chú ý tới, quyển sách Ngôn Thâm trên tay, bìa cứng màu trắng, tiêu đề màu vàng, chỉ là bề ngoài đã đẹp mười phần. Nội dung là “Hoàng tử bé” của St.Exupéry, còn có hình minh họa.

[Khó được ngày nghỉ vậy mà còn đọc sách! Đáng giận! Ta muốn đi ra ngoài rồi!] Hồ ly nhảy lên đùi Ngôn Thâm, chân vỗ vỗ hai má Ngôn Thâm.

Nè, nè, ngủ cũng quá sâu đi!

Càng nhìn càng bất mãn, hồ ly bụm một tiếng biến thành nhân hình, dùng hai tay linh hoạt xoa nắn mặt Ngôn Thâm.

Chính cái miệng này, nói thích y sao?

Thật không biết hần thích y điểm nào. Nếu coi trọng y mỹ mạo, y còn có thể lý giải. Nhớ năm đó, bằng diện mạo của y mê đảo chúng thần đều không thành vấn đề. Nhưng mà, Lục Ngôn Thâm từ nhỏ nhìn thấy y, đều là bộ dạng giống hần như đúc.

Chẳng lẽ hần nói thích y, là vì hần rất tự kỷ?

Vừa nghĩ đến khả năng bị lừa, y liền nổi giận trong bụng, xoa nắn hai má Ngôn Thâm nặng thêm.

[Nếu người gạt ta...]

Ngôn Thâm tỉnh, đẩy tay hồ ly nhiều loạn giấc ngủ của hần.

“Người đang làm gì?” Hần mang theo ngữ điệu trầm thấp vừa tỉnh ngủ. Hần ngáp một cái lớn, còn choáng choáng buồn ngủ.

[Không có.] Hồ ly nói, nhìn hần ôm lấy eo mình dịch qua một bên, tựa hồ muốn tiếp tục ngủ. [Nè, nè, muốn ngủ thì về phòng!]

“Ân...” Ngôn Thâm đáp có lệ.

[Lục Ngôn Thâm!] Ở sofa ngủ coi như xong, còn nắm y không buông. [Buông ra ta!]

“... Tuyệt không được...” Ngôn Thâm thì thào nói, ở trên người y tìm chỗ thoải mái nhất nằm xuống.

[Nè!] Hồ ly xoa hần, đẩy hần, cũng không phản ứng.

[Thật chịu không nổi người a!] Hồ ly bất đắc dĩ đến cực điểm, thất bại buông tay đánh thức hấn, mặc hấn ôm, kỳ thật y có thể đẩy hấn ra.

[Ta nên bắt người làm sao đây?] Hồ ly nói, cúi đầu nhìn Ngôn Thâm một đầu tóc đen, nhìn rất mềm mại, y đưa tay vuốt ve, tựa như Ngôn Thâm thường làm với y. Một cái rồi một cái, thẳng đến bị tiếng hít thở quy luật của Ngôn Thâm thôi miên, dần dần ngủ.

Ngôn Thâm tỉnh lại chính là tràng cảnh này, hồ ly bị mình áp không nhúc nhích được, duy trì nhân hình, duy trì cùng tư thế. Hồ ly pháp lực vô biên, cũng không thể động đây một ngày.

Nghĩ đến mình là chính là nguyên nhân y không thể động đây, nhịn không được đắc ý nở nụ cười.

Cổ ý chơi xấu trên người y không đi, khó được hồ ly nhu thuận như vậy.

Hồ ly nhân hình cùng mình cơ hồ giống nhau như đúc, nhưng khí chất lại khác biệt rất nhiều, giữ lại dã thú cuồng dã, ở bên cạnh y có thể cảm nhận được rõ ràng khí tức nguy hiểm, cùng với đôi mắt hỏa diễm.

Thích từ ánh mắt của y, nhìn đến thiêu đốt chính mình.

Ngôn Thâm đẩy tóc che hai mắt y ra, xoa hai mắt y nhắm chặt.

Thích hồ ly, thích đôi mắt này.

Hấn lặng lẽ duỗi thẳng cổ, trên đôi mắt hồ ly khẽ hôn, rồi lặng lẽ rời đi.

Hồ ly mạnh mở mắt ra, dăng vào đáy mắt là Ngôn Thâm một chút áy náy cũng không có, chậm rãi lộ ra tươi cười nhàn nhã, y không khỏi nổi giận trong bụng.

Chẳng lẽ y chú định bị nhân loại bé nhỏ không đáng kể này ăn được gấu gao?

[Ta có thể kiện người xâm phạm.] Hồ ly không cho là đúng nhìn hấn, rõ ràng cho thấy y đối loại hành vi này vô cùng không thích. Hừ!

Ngôn Thâm vô tình nhún nhún vai, gian trá nói: “Điều kiện tiên quyết là, người là nhân loại.” Vốn muốn dựa vào một hồi, nếu hồ ly tỉnh, đành phải thôi. Đúng đây, xem đồng hồ, thời gian là năm giờ rưỡi, chỉ còn 30 phút làm cơm chiều.

“Bữa tối muốn ăn cái gì?” Ngôn Thâm đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra, tìm kiếm nguyên liệu nấu bữa tối.

[Tàu hủ chiên.]

“Không được.” Hôm nay không ra ngoài mua thức ăn, đâu ra tàu hủ chiên chứ!

“Trứng gà sống mười quả.”

[Không có khả năng.] Còn mười quả, hử một quả cũng không cho!

Ý kiến vẫn bị bác bỏ, hồ ly ánh mắt bắn ra lửa.

[Thịt chuột.]

“Từ đâu có...” Nói nói Ngôn Thâm mặt đột nhiên chìm, nghĩ cũng biết thịt chuột trong miệng y nhất định là “vừa bắt”. Đáng sợ nhất là, hồ ly sẽ ăn sống.

Trước khi hử còn chưa biết nấu ăn, hồ ly rất không thích trù nghệ của cha, phàm là hử làm đồ ăn đều không ăn. Luôn bắt một ít “thức ăn”, ở trước mặt đứa trẻ người non dạ là hử cắn ăn cực nhanh.

Thật là cắn ăn cực nhanh! So Discovery còn tả thực hơn!

“Không cho!” Ngôn Thâm rất thận trọng cự tuyệt y.

Không thể nhịn được nữa hồ ly bạo phát, y biến trở về nguyên hình, nhảy đến trước mặt hử, ngữ khí không tốt nói: [Tùy ngươi!] Dù sao mỗi lần Ngôn Thâm hỏi muốn ăn cái gì đều là giả vờ, hử cắn bản không để y ăn thứ y muốn.

Thấy y tức giận, Ngôn Thâm hoãn hạ khẩu khí nói: “Ngươi có thể yêu cầu một ít thức ăn bình thường.”

[Đối ta mà nói, thịt chuột, trứng gà sống đều thực bình thường a! Ngươi xem qua động vật nào ăn thực phẩm chín a!] Hồ ly nổi giận đùng đùng nói.

Ngôn Thâm trầm mặc, đột nhiên nhói tim. Lời hồ ly nói như là một cây đao, cắt tim của hử.

Y nói không sai, đối y mà nói, thịt chuột, trứng gà sống là thức ăn thực bình thường, hử không nên đem hình thức đối đãi nhân loại sử dụng trên người y. Như vậy đối y tuyệt không công bằng.

“Là lỗi của ta, thực xin lỗi.” Ngôn Thâm thật rõ ràng giải thích. Hử một hơi cầm ra nguyên liệu nấu bữa tối, đặt trên bàn bếp, cúi đầu, không để hồ ly phát hiện vẻ mặt của hử.

Hồ ly sững sốt, cũng không chú ý tới hấn không thích hợp. Y không nghĩ tới Ngôn Thâm sẽ giải thích dứt khoát như vậy, sững sờ hồi lâu.

“Trứng gà sống hay là thịt chuột cái gì, đều tùy người, ta sẽ không ngăn cản người... Chỉ là. Mời người đừng ở nhà ăn, ta không thích nhìn thấy thi thể máu chảy đầm đìa.” Ngôn Thâm làm ra nhượng bộ lớn nhất, hấn rửa bắp cải, vừa lột vừa nói.

[Không phải là giả vờ chứ?] Hồ ly hỏi, kinh ngạc hấn đột nhiên hào phóng.

“Ta là nói thật.”

[Ta đây phải đi bắt chuột.] Hồ ly đi ra ngoài, hô to, không thể tin được đây là thật sự.

“Ân.”

[Ta thật sự muốn đi bắt chuột.]

“Ân.”

[Ta nhìn thấy chuột.]

“Ân.”

[Ta muốn bắt a.]

“Ân, cố gắng.”

Thật sự là rất...quỷ dị.

[Ta bắt được, muốn ăn nha.] Hồ ly không sử dụng pháp thuật, chỉ tốn mười phút liền bắt được con mồi linh hoạt. Miệng y gặm con mồi đối phòng bếp hô.

“Ân, nhớ rõ đi ra bên ngoài ăn.” Ngôn Thâm lộ đầu ra dặn dò.

[Ách, ta đây đi ra ngoài.] Hồ ly ra khỏi phòng, nháy mắt cửa vừa đóng, lập tức nghe răng trợn mắt nhanh chóng cắn ăn, lâu lắm không ăn được thức ăn mới mẻ, thật sự là mỹ vị.

Hồ ly thần thanh khí爽 trở lại trong phòng, Ngôn Thâm đã muốn nấu xong món cuối cùng.

“Nhớ rõ đánh răng súc miệng.” Ngôn Thâm dặn dò, hắn làm xong món ăn cuối cùng, liền chờ cha về nhà cùng nhau ăn.

[Ách.] Hồ ly ngoan ngoãn lên lầu đánh răng, trở về phát hiện Ngôn Thâm ngồi ở phòng khách xem tin tức. Không chút suy nghĩ liền đi tới, ngồi ở bên cạnh hắn.

Ngôn Thâm theo bản năng dịch vị trí, cách y xa một chút.

[Nèe ~ có cần rõ ràng như vậy sao!] Hồ ly đã tính rỗng giận.

Ngôn Thâm bắt vi sở động nói: “A, cha cũng nên trở lại.” Hoàn toàn không nhìn hồ ly rỗng giận.

Hồ ly bị bỏ qua không được để ý loạn rỗng: [Người luyến phụ tình kết!]

“Hồ ly!” Ngôn Thâm tăng âm lượng, khiển trách nói: “Ta nói qua không cho nói như vậy!”

[Hừ!] Hồ ly thở phì phì quay mặt qua, [Cái gì nha...]

Ngôn Thâm nhìn mặt y thở phì phì, không khỏi cười rộ lên, nhìn ra y hắn là đang ghen đi. Hắn vỗ vỗ bắp đùi của mình nói: “Lại đây.”

Hừ~ người cho ta là cún à! Hồ ly nội tâm hò hét.

Ngoài cửa truyền đến tiếng chìa khóa dồn dập, hoang mang rối loạn, từ âm thanh liền có thể tưởng tượng là một người hoang mang rối loạn tìm chìa khóa, lại hoang mang rối loạn mở cửa.

“Ngôn Thâm, Ngôn Thâm...” Lục Nhân hoang mang rối loạn xông tới, thần sắc khẩn trương hét tên con trai: “Ngôn Thâm, Ngôn Thâm...”

“Làm sao?” Ngôn Thâm quay đầu, thấy cha sắc mặt trắng bệch, vừa nói nói vừa phát run, trên tay hắn vẫn duy trì tư thế cầm chìa khóa, tựa như chim sợ cành cong.

Lục Nhân khủng hoảng nói: “Bên ngoài... có con chuột chết chỉ còn da xương... Không có thịt... Không có thịt...” Nói xong, kinh hách quá độ ngất đi.

Hồ ly cất tiếng cười to, cười đến ngã xuống đất, ôm bụng cười cười to.

“Hồ ly, ” Ngôn Thâm tức giận nói: “Một tuần không được ăn tàu hủ chiên!”

Lập tức, hồ ly cười to thành kêu rên.

Một tuần lâu lắm đó!

—— **Toàn văn hoàn** ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-quai-ky-dam-chi-ho-ly-don-dau>